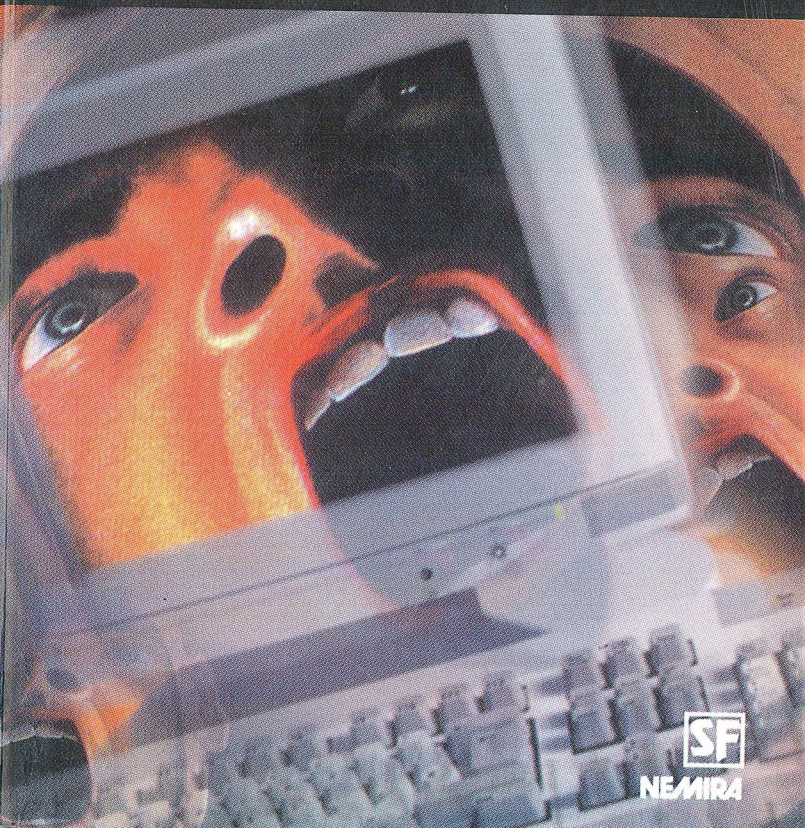

Bruce Bethke

SFÂRȘITUL JOCULUI

SF

NEMIRA

Bruce Bethke

SFÂRȘITUL JOCULUI

Traducere din limba engleză de MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA
1999

Coperta: RĂZVAN LUSCOV

**BRUCE BETHKE
HEADCRAH**

© Bruce Bethke, 1995

Original English-language edition published by
Warner Books, Inc., New York

Cu acordul ASHLEY GRAYSON LITERARY AGENCY

© Editura Nemira, 1999

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:

S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, București

Telefax: 314.21.22, 314.21.26

Clubul cărții: C.P. 26-38, București

e-mail: nemira@dnt.ro

<http://www.nemira.ro>

ISBN 973-569-348-8

Jack Burroughs

Unii spun că a fost cel mai bun.

Unii spun că a fost un cretin congenital.

Unii îl numesc cel mai tare cybersurfer care s-a cocoțat vreodată pe taluzul Marii Autostrăzi Informaționale.

Alții îl numesc un ratat absolut, care n-avea nici măcar simțul elementar al igienei intime.

Unii au pretins că era practic un *zeu*: o ființă cu supremă inteligență și putere, care și-a atins adevăratul potențial final, atunci când, conectat cu ProctoPres™, și-a extins mindware-ul peste douăzeci de gigaocteți de dataspațiu cu lățimea de bandă a laserului.

Alții au pretins că Marsha Vang, brunețica aia mișto de la Codificare Documente, chiar a avut o întâlnire cu el, iar Jack a dus-o la el acasă, în demisolul maică-sii, și au ascultat patru ore-n cap înregistrările lui „Weird Al“ Yankovic.

Unii spun și acum: „Jack Burroughs? L-am cunoscut când...”

Alții spun: „*Cine?*”

Acesta este, așadar, răspunsul final la întrebarea de mai sus. Multă vreme, tot ceea ce noi, cei din lumea exterioară, am știut despre Jack Burroughs a provenit din acțiunile sale în Net și din

ocasionalele scurgeri de informații dinspre rapoartele directoratului de securitate FIA. Apoi, într-o bună zi, fișierul ce urmează a apărut pe un BBS public din Tanger, codificat în vechiul format de arhivare TACA_PAC, și expediat de undeva din insulele hawaiiene printr-un sistem antic de rezervare hotelieră, din secolul al XX-lea.

Acum, după atâta vreme, cunoaștem adevărata istorie a lui Jack Burroughs. Am aflat despre viața și despre aparenta sa moarte. Despre incredibilele, și în mare parte imaginatele, lui sexcapade. Despre spiritul său răutăcios și, unii ar putea adăuga, pueril. Despre băătălia lui finală și disperată împotriva forțelor zdrobitoare ale blestematei bezne corporaționale și despre trădarea celor în care se încrezuse cel mai mult.

De aceea, vă prezentăm aici, pentru iluminare, fișierul complet și nemodificat, pur și simplu ca un serviciu adus publicului. Considerați-l o lecție model în *răul* absolut, total, necontrolat, al corporațiilor multinaționale moderne.

P.S. Solicitățile celor interesați în achiziționarea drepturilor de film și/sau hipermedia pot fi adresate agentului nostru la a_graysn@adg.spedro.com.

INIT¹

Doamne, cât îi duc dorul hipertyperului meu!

Păi, dacă l-aș fi avut, aș fi putut codifica toată chestia asta în Rich Text Format, aș fi încărcat-o cu comenzi rapide și hiperlegături, și aș fi făcut jegul ăsta *să danseze*. Dacă ați fi vrut să știți cum începe povestea, ați fi apăsat butonul de fundal și *țac!*, Carl Sagan ar fi apărut în colțul dreapta-sus al ecranului intonând: „Acum patru *mil*-iarde și jumătate de ani, un gigantic nor de gaze fierbinți, semănând cu discursul rostit de președintele Gore cu ocazia realegerii lui din 2004...”

Bine-bine, poate că nu v-ar fi plăcut pelteaua. Atunci ați fi apăsat pe pictograma de start și un eșantion de treizeci de secunde din „Refugee” al lui Tom Petty ar fi bubuit printr-un canal audio, în vreme ce firul principal al datelor ar fi început să explice cum s-a ntâlnit mami cu tati la un concert Heartbreakers, în 1980, la Civic Center, ceea ce a dus la apariția mea în ’81, a soră-mii în ’84, a unei căsătorii în ’85 și a unui divorț exact în aceeași zi peste alte șase luni. De acolo, m-aș fi putut lega la baza de date Mitchell

¹ În mediul de programare Macintosh, un program utilitar care se execută în timpul unei porniri sau reporniri de sistem (n. trad.).

Motor Vehicle, ca să vă ofer șansa de a ghici prețul actual de colecție pentru un Pontiac Trans-Am 1979 în stare perfectă, ca și o idee despre motivul pentru care tată *încă* este șucărit c-a trebuit să-l vândă pe al lui pentru ceva în care să poată avea loc un scaun cu roțile.

Dar nu s-a putut.

Nu! Sunt limitat la idiotul ăsta puturos de editor de fișiere plate, clămpănind un fișier text simplu și liniar – un fișier text *secvențial*, să dea dracii! – așa c-a trebuit să aleg un punct fix de *început*, să urmez firul prin mijlocul...

N-aveți decât să-mi spuneți că-s un paranoic prăjit de compilatoare, dar am sentimentul foarte straniu că altcineva o să scrie sfârșitul.

Deci, să-ncep. De unde? Dacă ar fi existat un desktop video, aș fi început cu o imagine virtuală panoramică, mișcătoare, amețitoare, luată din elicopter, a unui ambuteiaj pe Autostrada Informațională, sau poate cu copia audio a mesajului pe care Tunnar mi l-a lăsat pe robotul telefonic în noaptea dinainte să-nceapă cirul. („*Așteaptă-mă la club, mâine la ora 23. Viața ta depinde de asta.*”) Dar de ce să exagerez lucrurile? Tunnar îmi lăsa *întotdeauna* mesaje ciudate și paranoice.

De aceea bănuiesc că, finalmente, chestia-i să bat un țărui în continuumul spațiu-timp, s-alet un punct și să-ncep. **Luni 15 mai, 2005.** Era o zi mizerabilă: nori cenușii, grei și întunecați, deplasându-se repede în plafon jos, vântul răbufnind în rafale, o aversă biciuitoare de primăvară, cu picături mari și reci. Superbul nostru Management Corporațional AMD tot nu reparase distrugerile provocate de bombă la intrarea vestică (PPLF-ul ne aruncase în aer pe 15 aprilie; declaraseră că, de fapt, doriseră să detoneze o clădire a fiscului, dar a noastră fusese mai accesibilă), așa că am fost nevoit să-mi parchez Toyota '95, model „Conservă-ruginită”, hăt-departe la capătul parării sudice, să-mi trag prezervativele peste pantofi și să plescăi cinci sute de metri prin ploaie rece și râme moarte până la intrarea sudică.

Aproape că vedeam ușa, când Melinda Sharp a apărut vuint în sclipitorul ei nou Dodge „Stăpânul-morții”, a ras balta cea mai

întinsă din parcare și mi-a pus-o aproape pe toată în brațe. A scrâșnit din frâne, oprindu-se în locul ei de parcare, dublu, rezervat și directorial; a țâșnit pe portieră și a sprintat către ușă cu un *Wall Street Journal* deasupra părului blond tapat, înainte de a avea posibilitatea să-i arăt degetul mijlociu. Până ce a ajuns înăuntru, Dodge-ul se ferecase, stinsese luminile, retractase volanul, ridicase și etanșase blindajele geamurilor...

Și începuse să amenințe furtuna: „ATENȚIE! ACEST VEHICUL ESTE PROTEJAT PRIN REPLICI DE NATURĂ ARMATĂ. ÎNAPOI!”

Astă, în sfârșit, m-a smuls din reveria întrebărilor legate de apariția atât de matinală a Melindei și mi-a îngăduit să-ncep ziua cu un hohot ieftin. În ciuda celor trei reveniri la dealerul de automobile, noua ei sculă *tot* nu putea face diferența dintre acțiunea unor spărgători și o aversă de ploaie. Dacă își respecta întru totul programul, se folosea deja de celularul încorporat ca să anunțe poliția și, peste vreo cinci minute, parcare AMD avea să roiască de polițiști sictiriți în veste antiglonț îmbibate de ploaie.

Cu câteva săptămâni în urmă, mă rătăcisem „din întâmplare” în fișierele personalului și extrăsesem balanța contabilă a Melindei. O fi fost director în plină ascensiune, dar mai devreme sau mai târziu compania *trebuia* s-o pună să plătească amenzile pentru alarme false, altfel până-n iulie ne păștea falimentul. În privința mea, avusesem destule frecșuri cu Melinda și de abia așteptam s-o văd că-ncasează o săpuneală pentru una dintre propriile ei idioțenii.

Gândul acesta mititel și afurisit m-a încălzit, în vreme ce am pleoscăit ultimii cincizeci de metri până la intrarea sudică. Tocmai eram pe punctul de a pași sub copertina din fața ușii – și în prim-planul videocamerelor de securitate –, când am surprins cu coada ochiului o mișcare. Cineva se pitea înapoia unui stâlp!

Reacția mea a fost pur instinctivă. Aveam centura maro în Tehnica Victimei *schwartztortco*; în mai puțin de o secundă, respirația mi-a devenit rapidă și întretăiată, genunchii mi-au înghețat și au început să se bălângăne, iar brațele și mâinile mi-au căzut moi pe lângă corp. Ochii și urechile s-au cuplat pe procedura de

înregistrare automată, simțul durerii a atins culmi amețitoare, iar în fața ochilor a început să-mi danseze lista alfabetică a avocaților specializați în cazuri de rănire personală. Dumnezeu, dacă aș fi avut bafta să fiu atacat pe proprietatea companiei, aș fi fost asigurat pe viață!

Parcă filmat cu încetîmîtorul, bărbatul scund și brunet dinapoia stîlpului a apărut complet în raza mea vizuală. Gîndurile mi-au alergat nebunește. Cine era? Un asasin? Un spion de corporație? Un alt (deși străniu de slăbănog) terorist PPLF?

Nu. Era șeful meu, Hassan Tabouli. Cu capul plecat și gulerul jachetei ridicat, cu părul rar și negru și cu barba grizonată leoarcă de ploaie, cu picături mari pe lentilele groase ale ochelarilor cu rame din sîrmă; încercînd să se apere de vînt și de ploaie pe de o parte, și de videocamere pe de altă parte, și trăgînd un ultim, disperat, furis...

Fum de țigară, Cristoase! Lista mentală a avocaților s-a comutat instantaneu pe specialiștii în cazurile de poluare individuală a aerului, înainte să mă pot scutura din blestematul acela de mod reflexiv și să încep să reacționez ca o ființă omenească normală.

– 'Neața, Hassan.

Crezusem că mă văzuse. Greșisem. Când am vorbit, Tabouli a tresărit de parcă-l înțepasem în fund c-un harpon electric. A tras adînc și brusc aer în piept, a palmat țigara aprinsă (au!) și s-a răsucit cuprins de o panică oarbă...

– Ah!

M-a recunoscut și s-a relaxat cu un grad.

– Ah-ha, a tușit, apoi, dîndu-și seama că porumbelul îi ieșise din plămîni, s-a relaxat complet, exhalînd un val dens de fum fierbinte și cancerigen. Păi, salut, Jack. Eu, ă-ă-ă...

A zărit țigara pe care o ținea în mîna stîngă și a fluturat-o cu un aer neajutorat.

– Cred că... ă-ă-ă, te-ntrebi... *tocmai* am găsit ă-ă-ă... chestia asta. A indicat într-o direcție neclară. În tufișurile de-acolo și... ă-ă-ă tocmai mă gîndeam, știi, s-anunț... S-o anunț pe Connie... De la Sănătatea Mediului...

Poate că Tabouli făcea parte din management, dar mie îmi plăcea și-l consideram destul de aproape de un prieten. În mod deliberat fără să mă uit spre țigară, am întrebat:

– Ce s-anunți, Hassan? Nu văd nimic.

Și-a strâns sprâncenele laolaltă, într-o căutătură derutată, și a scuturat chiștocul.

– Păi, țig... Apoi s-a luminat. Nu vezi?

– Nț-ț, am clătinat din cap.

Chipul i s-a deschis într-un surâs larg care dezvelea dinți cafenii.

– Ei bine, în cazul *ăsta...*, și s-a repezit la filtru așa cum face maică-mea la Budweiser-ul cu gât lung.

O inhalare profundă; o exhalare care s-a transformat într-un oftat adânc și mulțumit; un zâmbet satisfăcut. A încuviințat din cap spre mine.

– Ține-o tot așa cu munca bună, Jack. Ne vedem înăuntru.

M-am răsucit și am pornit spre ușă.

– Ah, a strigat Hassan în urma mea, și mulțumesc pentru că ai venit sâmbătă să termini raportul statistic de la jumătatea trimestrului! Tontul a fost impresionat! În șoaptă, și aproape mai mult pentru sine, a adăugat: N-a-nțeles o vorbă, dar a fost impresionat.

Poate că Tabouli a spus mai multe. N-am auzit restul, fiindcă intrasem deja pe ușă și în...

Ei bine, mai întâi era cadrul detector de metale, ca să se asigure că nu tăinuiam asupra mea vreo carabină. Apoi, cușca de impulsuri Faraday, ca să se asigure că nu purtam vreun soft ostil. După aceea, Unitatea de Evaluare Olfactivă, ca să se asigure că nu dețineam vreun produs farmaceutic ilegal, urmată de o scanare rapidă a cardului meu de închiriere DI. Video, ca să se asigure că pe durata week-end-ului nu vizionasem nici un film dubios. În sfârșit, ținând în mâna stângă ecusonul ID de angajat, l-am introdus în lectorul ID, am pus palma dreaptă pe plăcuța scannerului amprental palmar, m-am zgâit în scannerul laser retinal, holbând ambii ochi, în vreme ce topăiam pe piciorul stâng și fluieram primele patru măsuri din „Old Man River“...

Apoi, ușa ecluzei interioare a piuit și a glisat, deschizându-se, și m-am ciocnit de *Carl* – ultima, cea mai bună apărare, prototipul

omului secolului XXI, cel mai implantat paznic din America – și, bănuiesc, Angajatul nr. 00000002. În fiecare dimineață, același lucru. Carl stătea acolo, uscățiv, înalt și inuman de rigid (grație unor extra-servomotoare în genunchii și șoldurile lui artificiale), cu stimulatorul cardiac și pompa de insulină bâzâind audibil în măsura 3/4, mâna dreaptă scheletic de subțire odihnindu-se pe revolverul străvechi de la șold, în vreme ce stânga, tremurând paralytic, ținea ecusonul ID de angajat pe care tocmai i-l dădusem, de parcă era un scorpion viu și nervos, ori așa ceva, holbându-se la fotografie prin *muscae volitantes* și cataractele lui, și încercând să decidă dacă fotografia corespundea chipului meu, sau poate c-ar fi trebuit să mă-mpuște și să nu se mai chinuie atât. Inventasem un joc mental, pe care-l jucam în timp ce așteptam, căutând să realizez un desen prin unirea petelor lui hepatice. De obicei, obțineam un căluț.

Apoi el îmi zâmbea (*frumoasă* placă), îmi restituia ecusonul, rostea cu vocea sintetizată: „Bună dimineața, domnule Burroughs“ (se zicea că-și pierduse laringele din cauza fumatului) și se dădea un pas într-o parte, zăngănind, pentru a mă lăsa să trec.

De fapt, mie îmi plăcea chestia asta. *Domnul* Burroughs. Câțiva îmi spuneau „Jack“; dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles niciodată, mulți dintre angajații AMD îmi ziceau „Pyle“, dar moș Carl îmi spunea întotdeauna *Domnul* Burroughs și mă trata ca pe o ființă omenească, nu ca pe un ușchit de douăzeci și trei de ani, abia ieșit de pe băncile colegiului.

În dimineața aceasta însă ritualul a cunoscut o modificare. Am trecut prin cușcă și prin scanere. Am primit terifianta examinare vizuală din partea lui Carl, urmată de obișnuitul vesel salut „Bună dimineața, domnule Burroughs“. S-a dat un pas într-o parte, zăngănind, pentru a mă lăsa să trec, iar eu mi-am prins ecusonul pe buzunarul cămășii și am traversat recepția. Am dat colțul, spre lifturi...

Am fost asaltat de o haită turbată de țăntoși, veseli, multicultural echilibrați și hidos de virtuoși *comis-verbali*.

– Bună ziua! a rostit femela blondă și atletică. Suntem de la Divizia AlimenteNaturale și avem o ofertă specială pentru dumneavoastră!

M-am eliberat de ea și am traversat coridorul.

Femela neagră și mai vârstnică m-a blocat cu trupul.

– Noi știm ce doriți, a spus ea. Căutați o băutură caldă, bună și ademenitoare pentru începutul zilei!

Am fentat la dreapta, am rulat la stânga și m-am năpustit cu capul înainte în tânărul mascul asiatic.

– Dar în calitate de consumator preocupat, a zis el, doriți să fiți *sigur* că veți cumpăra numai produse ce nu afectează mediul...

Musculosul mascul nativ nord-american m-a placat din spate, la nivelul genunchilor.

– ...și nu conține nici un aditiv dăunător!

În cădere, mi-am eliberat un cot și l-am izbit în rinichi. A icnit de durere și a slăbit priza, iar eu am sărit în picioare.

Puștiul slăbănog din scaunul cu roțile s-a răsucit brusc și m-a propulsat în perete.

– De aceea, AlimenteNaturale sunt încântate să vă prezinte...

Obeza afectată de sindromul Downs și-a trecut antebrațul peste beregata mea și m-a ținut de perete cu toată puterea.

– ...această nouă și revoluționară băutură pentru micul dejun!

Cu mâna liberă, a ridicat un pahar conținând ceva fierbinte și aburind și mi l-a lipit de față. Mi-am răsucit capul într-o parte, încleștând dinții. Câteva picături clocotite mi-au stropit obrazul și s-au prelins prin interiorul gulerului.

Un paznic AMD, înarmat și în uniformă, s-a desprins din umbre și s-a apropiat atât de mult încât i-am putut mirosi șunca prăjită din respirație. Glasul lui era scăzut, șuierător și veninos.

– Iei vrea să-ncerci ieșantionu' dă produs... A tras cu ochiul spre ecusonul meu ID, apoi a scuipat: *Jack*.

M-am uitat la el. M-am uitat la comis-verbali. M-am uitat pe coridor, sperând să găsesc ajutor; n-am zărit pe nimeni, doar un grup de nefericiți scofâlciți, înspăimântați, tremurători – pe scurt, angajați AMD tipici.

Am surâs spre paznic.

– Cu plăcere, am icnit.

Comis-verbala și-a relaxat brațul de pe beregata mea și a ridicat din nou paharul. Am înghițit un nod, am închis ochii, m-am aplecat în față și am întredeschis buzele.

Am simțit atingerea plasticului. Am sorbit puțin, nesigur.

– Lipsită de cofeină și de zahăr! a rostit blonda.

– Nu pătează dinții, a adăugat negresa.

– Sută la sută naturală, a precizat asiaticul.

– Nu folosește produse din pădurea tropicală, a anunțat nativul american.

– Deci, ce credeți? a întrebat cea care mă ținea de gât.

– Pă bune, acu', a zis paznicul, scanându-mi numele și numărul de angajat cu un calculator portabil.

S-au strâns în jurul meu. Ca ulii. Așteptând.

– Pot să mai gust o dată? am întrebat în cele din urmă.

Paznicul a pufnit. Obeza a ridicat din nou paharul. Am sorbit încă o dată; de data asta, mai adânc. Am plescăit atent. Am ascultat ce-mi transmiteau nasul și papilele gustative.

– Este apă fierbinte, am spus finalmente.

– *NU!* au răcnit ei la unison. *ESTE CAFEA LIMPEDE™!*

Cu un pufnet degustat, obeza m-a eliberat și m-a trimis în legea mea cu un brânci. Ceilalți comis-verbali s-au risipit înapoi pe coridor, ca să pregătească ambuscada pentru următoarea nefericită victimă. Am irosit o clipă, căutându-mi servieta, înainte de a-mi aminti că azi n-o luasem, apoi m-am recules și am continuat spre lifturi.

Oh, nu! Din nou paznicul! Am simțit duhoarea puternică a aftershave-ului înainte de a-l vedea și am auzit scâncetele angoasate ale singurelor patru rătăcite celule cerebrale căutându-se prin țeastă lui. A apărut din penumbră, blocându-mi drumul.

– Nu-mi place d-atitudinea ta..., a tras cu ochiul spre ecusonul meu ID, ...*Jack*. Cred c-o să fiu cu-ochii pă tine.

– Mulțumesc, foarte amabil din partea dumneavoastră.

Am încercat să-l ocolesc. A făcut un pas lateral și m-a blocat iarăși.

– Care-i treaba? Te crezi v'un jimecher..., a tras cu ochiul spre ecusonul meu ID, ...*Jack*? Vrei să-mi faci necazuri?

– Nu, domnule. N-am dorit niciodată să vă fac necazuri.

Am încercat să-l ocolesc prin cealaltă parte. M-a blocat însă din nou.

– Care dracu-i *problema* ta..., a mai tras o dată cu ochiul spre ecusonul meu ID, apoi a scos un pix și mi-a scris numele pe dosul palmei sale, ...*Jack*? Vrei s-o-ncasezi?

M-am retras un pas și am surâs nesigur.

– În nici un caz, domnule.

– *Atunci dă ce dracu-mi stai în drum?*

M-am lipit de perete. El a trecut pe lângă mine, pufnind, și a tropăit pe coridor în direcția opusă, arborând o frunte teșită ce sugera că era în căutarea unor ramuri de care să se balanseze și a unor banane pe care să le halească. Câteva remarci de-a dreptul caustice mi-au trecut prin minte, urmărindu-l cum ștergea lino-leumul cu încheieturile degetelor.

Cu înțelepciune, am decis să le păstrez pentru mine.

VIZUALIZARE CEREBRALĂ * VIZUALIZARE CEREBRALĂ * VIZUALIZARE CEREBRALĂ VIZUALIZARE CEREBRALĂ * VIZUALIZARE CEREBRALĂ * VIZUALIZARE CEREBRALĂ

OBIECTIV: Să vă lămurească exact în ce fel de rahat este gata să calce Eroul Nostru.

AMD = ANTREPRIZA MONOLITICĂ DIVERSIFICATĂ

Antrepriza Monolitică Diversificată este mare. Foarte mare. Mai mare decât produsul național brut al multor țări. De fapt, conform unor zvonuri interne, guvernul Sumatrei n-ar fi decât o sucursală AMD. (Există și zvonuri externe, dar eticheta cere să nu le discutăm.)

AMD și-a vârât lipicioasele degete corporaționale într-o

amețitoare și complet lipsită de sens diversitate de industrii; analiștii de pe Wall Street continuă să pretindă că înapoia acestora există un plan fantastic de subtil și scânteietor de obscur, dar ei mint pur și simplu ca să-și mențină slujbele. Ierarhia, proprietățile și rapoartele din interiorul AMD transcend cuvântul „bizantin“ și, prin comparație, fac ca proiectul porții cipului i786 să pară simplu și evident.

INH = InterNational Holding, Ltd.

Urcând în lanțul trofic, AMD este, la rândul ei, deținută de INH, un concern de investiții stabilit de un mic grup de paneuropeni, arabi și cu ieșire la Pacific, indecent de bogați. Numărul unu printre acești semizeii financiari este sir Morton Pinkney Ashcroft St. James Eauxbridge d'Kolacinski, sau „Sir Ed“ pentru prieteni. „Sir Ed“ se arată nouă, simplilor muritori, exact o dată pe an, sub forma unei emisii via satelit din locuința lui aflată pe Muntele Olimp, care ne aduce atmosfera de veselie a sărbătorilor, vești fericite și un sentiment cald de frăție, dar nici un fel de prime.

MKF = Miyoku Kwan Fujitomo

Sir Ed – sau cel puțin o porțiune a anatomiei sale de care este profund atașat – este, la rândul său, deținut de fosta lui soție, Miyoku Fujitomo, din familia Fujitomo din Hokkaido. Prea puțin pasă cuiva de ea.

Deplasându-ne în cealaltă direcție, constatăm că, la rândul său, AMD deține o amețitoare diversitate de afaceri, într-o amețitoare diversitate de țări, într-o amețitoare diversitate de clădiri, care toate sunt decorate cu exact același mobilier modular gri-pal și cu filodendroni mari în hârdaie. De interes aparte pentru browser-ii acestui fișier este Clădirea 305 (C305), situată în spectaculosul peisaj al lacului Elmo, statul Minnesota, deoarece acolo muncesc eu, Jack Burroughs. Din câte pot spune, nimeni

din C305 nu face realmente ceva. Mai degrabă, C305 este sediul administrativ central pentru vreo duzină de companii afiliate ale noastre. (Numărul exact se schimbă de la o zi la alta, pe măsură ce companii independente sunt înghițite cu totul, sau scuipate afară, cariere manageriale urcă rapid sau se năruiesc, iar viețile angajaților sunt stoarse fără pic de sensibilitate sau irosite în plictiseala monotoniei.) Companiile afiliate importante sunt:

GEA = Global EtniAlimente

Alături de AlimenteNaturale (despre care cu cât spunem mai puține cu atât este mai bine), GEA desface o linie completă de produse alimentare licențiate de celebrități, incluzând *Sosul de Grătar Spike Lee™*, *Pâinea Valorilor Familiale Marilyn Quayle™*, *Peștele la Frigare Tradițional Russell Mean™* și *Vechile Piroști la Microunde Boris & Gorbby™*. Ca să nu mai amintesc de lunga listă de snackuri congelate comercializate sub egida *Piticul Purpuriu din Chanhassen*.

Toate produsele alimentare GEA sunt realizate într-un lanț de întreprinderi din statul Arkansas, cu excepția peștelui la frigare, care se assemblează în Mexic din componente canadiene.

PID = Produse Infotisment Dinamice

O achiziție recentă, PID este efortul nostru de vârf pentru a evita practic cheltuirea bănișorilor pe C&D, prin devorarea unor companii mai mici. PID a creat și desface câteva aplicații soft de vârf, alături de servicii de date în video interactiv, CD-ROM-uri, realitate virtuală și formate de servicii on-line. Cel mai mare succes al lor până în prezent a fost seria de CD-ROM-uri interactive *Dosarele Medicale ale Starurilor™*, al cărei titlu cel mai bine vândut este *Cu Madonna în examinarea propriului pelvis™*, urmată îndeaproape de *Culisele*

operației de prostată a lui Sylvester Stallone™. Patru analiști de marketing au luat-o deja razna, încercând să priceapă atracția demografică a acestuia din urmă.

Toate produsele PID sunt concepute și codificate în Silicon Gulch, statul Wyoming, și produse în ateliere ilegale din Macao și Hong Kong.

TSS = TehSisteme Sangvinare

TSS ocupă – în sensul militar al cuvântului – primele două niveluri din aripa de vest a lui C305. Orice alt amănunt rezultă dintr-o bază de tipul vreau-să-știu, iar eu nu vreau. Probabil că produc ceva, undeva, îl vând cuiva și obțin profituri uriașe. Toți managerii lor șofează jeepuri.

ECM = Editura Copaci Morți

Pe lângă faptul că-i divizia condusă de Melinda Sharp și dușmanul de moarte al lui Infotismen Dinamic, ECM este compania-mamă a lanțului de librării R.E.

Emerson *Tipărește-n Timp ce Citești™*, a colecției de albume de artă pentru măsuta de cafea *Ostentativ Scurpe™*, a colecției de nonficțiune *Incredibil de Prestigios™* aducătoare de pierderi financiare, și a colecției de horror *Găleți de Vomă Însângerată™* fantastic de profitabilă (care, o subliniază cu mândrie, are cel mai mare raport de transformare carte/film dintre toate editurile, din toate timpurile). Cu toate acestea, ECM este cea mai iubită pentru cartea favorită din copilăria tuturor: *Poveștile persoanelor tinere absolut neutre din punct de vedere sexual™*.

Acum, să fiu sincer, nu mă pot pronunța în privința voastră, dar eu unul și acum simt un nod în gât când îmi amintesc cum mă ținea mami în poală și-mi citea „Analiza verticalității Scufitei Roșii în privința exploatarei animalelor”. Mai cu seamă partea finală, când Lupul o înfruntă pe Scufița și o silește să admită că l-a judecat conform unor criterii umanocentrice și că, examinată din punctul de vedere al unui sistem de valori

lupino-americană, devorarea Bunicuței nu era doar demnă de clemență, ci moralmente *necesară*. Iar apoi, când se ivește Salvatorul Arborilor și dezvăluie faptul că Bunicuța și cu Lupul erau, de fapt, *vechi prieteni*, și că Bunicuța îl făcuse pe Lup să-i promită, cu mult timp în urmă, că o va hăpăi dacă va înregistra o deterioare a calității vieții și va fi în pericol să devină o povară pentru următoarea generație...

Ei bine, tot ce pot spune este că trebuie să fii un tip extrem de dur ca să nu verși o lacrimă-două la scena *asta*.

SMI = Servicii de Management și Informație

Aici lucrez *eu*. SMI este o organizație tip-umbrelă (deși „preș” ar fi mai aproape de adevăr), care asigură produse hard și soft, date și suport de rețea pentru toate celelalte companii afiliate. Ceea ce, în esență, înseamnă că suntem gopheri (gâfâim încoace și-ncolo), permanent pe fugă prin sub-subsoluri, plafoane false și intrări secrete de date ale C305, încercând să rezolvăm tuturor problemele de ISC (Insuficient Spațiu Cerebral). Șeful meu direct este Hassan Tabouli; la rândul lui, el răspunde în fața lui Walter L. Duff, vicepreședinte al departamentului Administrație & Facilități. Ceea ce înseamnă – sunteți pregătiți? – că fac SMI pentru AMD în C305, în beneficiul lui PID, TSS, GEA și ECM și că răspund în fața lui WLD, VP al A&F, al cărui creier este DIA¹. V-ați prins? Ah, și mai este ceva...

CCCP=☺

Acesta este mesajul de eroare pe care-l afișează toate calculatoarele din Belarus, cu o clipă înainte să cadă placa de bază. Ăsta-i și motivul pentru care nu mai cumpărăm hardware rusec.

¹ Disparut În Acțiune (n. trad.).

1A

TRZT

Ascensorul a piuit și a anunțat:

– Etajul doi.

Ușile au fâșâit, deschizându-se. Mugind și behăind, colegii mei de muncă s-au împins prin ușă și s-au risipit spre staulurile lor, tălăngile zăngănindu-le înfundat în aerul înrouat al dimineții.

Exagerez, bineînțeles. Ecusoanele noastre de angajați nu zăngăneau – cel puțin nu în spectrul audio. Nu, AMD era o companie hi-teh; noi eram profesioniști apreciați și demni de încredere. Managementul nu-i spiona niciodată pe lucrători. Era o simplă coincidență faptul că fiecare ecuson de angajat conținea un minuscul cip transponder emițător și că plafoanele din C305 aveau receptoare transponder, la fel cum alte clădiri au pulverizatoare cu declanșare automată în caz de incendiu. Nu exista absolut nici o legătură între ecusoanele pe care eram obligați să le purtăm permanent și rapoartele lunare pe care le căpătau managerii noștri, precizând când și cât timp fusesem la toaletă, ce elemente chimice interesante se găseau în excrețiile noastre și cu cine ieșeam în pauzele de cafea.

Apropo, de altfel nu există absolut nici o legătură între eliberarea unui obiect din mână și căderea lui pe jos. Este prea puțin

cunoscut faptul că așa-zisa „lege a gravitației“ a fost, de fapt, una dintre cele mai tari poante ale lui sir Isaac „Tremurici“ Newton. A fost atât de reușită, încât generații de profesori s-au străduit s-o mențină în actualitate. Mai exact, nici nu există ceva care să se numească „gravitație“.

Nu, nu, de fapt, Gee, zeita Pământului, ne sugerează.

Și pentru că tot vorbim de lucrurile care o sug, grație intrării vestice aruncate în aer și a ocupării de TSS a primelor două niveluri, iată cum ajung în biroul meu: pătrund pe intrarea sudică, merg pe coridor până la lifturi, urc la etajul doi, la Codificare Documente, o iau spre nord prin teritoriul EtniAlimentelor, până la accesul la pasarelă, apoi afară printr-o ușă de maximă securitate, 200 de metri prin tubul pasarelei, traversez fațada nordică a clădirii, până în aripa de vest, intru prin altă ușă de maximă securitate, *rapid* prin „Purgatoriul Temporar“ (privind întruna nervos peste umăr, căutând spectrele trecutului angajaților), apoi o scurtătură nesigură prin teritoriul Vânzări & Marketing al lui Infotismen Dinamic, până la ieșirea de incendiu, și cobor șase paliere până la biroul SMI, care se află în demisolul aripii vestice.

Aveam speranțe mari s-o lovesc bine azi. Scott Uberman, VP al V&M înainte de achiziția PID, iar acum manager responsabil cu Orice-Rahat-I-Am-Da-În-Speranța-Că-Va-Demisiona, se afla acolo (ca de obicei) cu picioarele pe birou, ziarul de dimineață larg deschis la paginile de sport și părul blond, tot mai rar, de abia vizibil deasupra titlului principal: „*Lupii*“ *Gata De Atac În Rangoon*. Dacă m-aș fi putut furișa pe lângă biroul lui...

Galoșii mei uzi au scârțâit pe podeaua din mozaic. Băga-mi-aș!

Ziarul a foșnit și s-a coborât. Uberman a ridicat ochii și m-a prins.

– Ah, Pyle? Bine că te-am văzut. Rețeaua a căzut din nou.

M-am oprit și am simulat îngrijorarea.

– Da?

Uberman a rulat ziarul, s-a aplecat în față și a pocnit calculatorul de pe birou, ca pe un câine care a făcut ceva neplăcut pe covor.

– Mort, a spus el.

– Se mai poate lucra local?

S-a îmbujorat pentru o clipă și s-a bâlbâit.

– Ah... eu... ă-ă-ă...

Cu alte cuvinte, nici măcar nu se gândise să încerce. Mare surpriză!

– O să mă ocup imediat, domnule Uberman.

Am pornit din nou spre ieșirea de incendiu.

– Vreau să spun... Uberman și-a dres glasul, și-a aranjat cravata și a început schelălăiala de dimineată, adică ceea ce intenționase în mod clar din capul locului. A câta este? A treia cădere de rețea din anul ăsta?

M-am oprit.

– Avem niște probleme în portarea bazei dumneavoastră de date la serverul nostru, domnule.

Am mai înaintat un pas spre ușă.

– Vreau să spun, s-a strâmbat Uberman, că dacă nu pot depinde de rețeaua voastră, sunt futut. Complet *futut*, înțelegi?

Atunci de ce nu ești fericit? m-am gândit, dar am spus:

– O s-o punem pe picioare imediat ce este posibil.

– Vreau să spun, a mai pocnit o dată Uberman calculatorul cu ziarul, că noi n-am mai avut niciodată probleme din astea *înainte* de a fi achiziționați de AMD. La dracu', vechea noastră rețea n-a căzut *niciodată!* Nici măcar o dată!

– Am auzit și eu asta.

Am auzit, am auzit și am auzit! Iar dacă mi-ai da doar șai-sprezece utilizatori situați toți la același etaj, aș putea face și rețeaua asta să arate frumușel.

– Vreau să spun... S-a oprit o clipă, încercând să-și amintească, apoi s-a mulțumit cu: Știi ce vreau să spun?

– Îhâm, am încuviințat și i-am dat drumul mai departe.

El și-a desfăcut ziarul și a reluat lectura. Am pus mâna pe ivărul de la ușă spre casa scârilor.

Ziarul a foșnit din nou.

– Auzi, Pyle?

M-am oprit și m-am întors.

– Da, domnule Uberman?

– Știi că porți un ciorap maro și unul albastru?

De fapt, habar n-aveam, dar nu intenționez să-l las s-o afle.

– Este un strigăt de protest față de starea actuală a modei, domnule Uberman.

– Aha.

S-a gândit o clipă, apoi a decis să revină la paginile de sport. Am deschis ușa de incendiu, am ieșit și am pornit pe scări. Înainte ca ușa să fâșâie, închizându-se după mine, l-am auzit adăugând:

– După părerea mea, este o tâmpenie.

Tropăind în josul scării cu trepte grosolane din beton, am trecut pe lângă ieșirea de incendiu a TSS-ului (ușile fuseseră sudate) și am ajuns în demisol fără alte incidente. Imediat cum am deschis ușa SMI-ului, însă, nările mi-au fost asaltate de un colaj straniu de izuri: aer rece și umed. Frunze mucegăite. Gaz de brichetă, ozon și fum.

În mod clar, nu tocmai aromele ce ar trebui să existe în camera calculatoarelor.

Mi-am azvârlit haina picurândă în separeul meu, am țopăit pe un picior și pe celălalt, extrăgându-mă din galoși, apoi am înhățat un extingtor și mi-am urmat nasul spre sursa mirosului. Ocolind un colț, am găsit...

Pe Hassan Tabouli, din nou. (Cum *dracu'* ajunsese înaintea mea?) Stătea în ușa de incendiu, care era larg deschisă, și privea rațele bălăcindu-se fericite sub ploaie în iazul ticsit de păpuriș dinapoia lui C305, cu o țigară într-o mână; în cealaltă mână ținea o mică drăcovenie din sârmulițe, care, în mod evident, bruia senzorul de alarmă al ușii de incendiu.

Un vălmășag de gânduri mi-a fulgerat prin minte. În primul rând, era vorba despre o violare flagrantă a... mă rog, a regulamentului de securitate. Apoi a regulamentului privind protecția mediului, a regulamentului privind sănătatea și... și...

Când totul pare imposibil, limitează-te la evidențe.

– Hassan?

S-a răsucit lent și m-a privit.

– Da?

Obosit, cu un gest aproape mecanic, a ridicat țigara spre buze și a tras în piept.

– Ă-ă-ă... știai că rețeaua a căzut?

– Îmhî.

A tras din nou din țigară și a expirat lent fumul.

– Și?

– Ordinul direct al lui Walter Duff, a răspuns fără grabă.

Rețeaua a fost închisă azi-dimineață la ora șase.

– Moș Duff a-nchis-o? De ce?

Tabouli a inspirat doar puțin și s-a întors să privească ploaia.

– Habar n-am. Tocmai am fost înștiințat că peste cinci minute mă așteaptă pentru o întrevedere personală. Probabil c-o să aflu atunci.

Pricepeam mai greu așa de dimineață.

– O-ntrevedere personală?

Glasul lui Tabouli era lent, blând și măsurat.

– Ești tânăr, Jack. Asta-i prima ta slujbă adevărată după absolvirea colegiului. Mai ai multe de-nvățat. După ce-o să mai acumulezi niște experiență, o să-ți dai seama că toate corporațiile au un fel de ceas biologic, tot atât de previzibil ca apariția fluturilor din gogoase sau ca sezonul de reproducere al peștilor.

A mai tras o dată din țigară, după care și-a privit ceasul.

– Ce zi e azi, Jack?

A trebuit să mă concentrez nițeluș.

– Cincisprezece mai?

– Mijlocul lunii din mijlocul trimestrului al doilea. Dacă au de gând să facă ceva modificări organizaționale, azi le vor face.

– Azi?

A mai tras o dată, adânc, din țigară, apoi a zvârlit chiștocul afară, unde a fâsâit pe iarba udă. S-a întors către mine.

– Mi-a plăcut să lucrez cu tine, Jack. Nu le mai permite tuturor să-ți zică Pyle, auzi?

Încă îmi căutam cuvintele, când el mi-a întins dispozitivul de bruieră a alarmei și a început să urce treptele din beton.

A fost ultima dată când l-am văzut pe Hassan Tabouli.

Am avut nevoie de aproape zece minute ca să mă prind cum să deconectez dispozitivul fără să declanșez alarma. Până am revenit în departament, restul colectivului SMI sosise la lucru. Biroul lui Hassan fusese deja golit până la glet, iar Echipa de Management a Crizelor de Sănătate a Mediului lucra de zor, frecând mocheta cu șampon și aspirând plafonul, salopetele din nailon alb impenetrabile la substanțe toxice foșnind de intensitatea grabei lor.

Abraham Rubin stătea în separeul cel mai apropiat de biroul lui Tabouli, tresărind ca o pisică asaltată de o hoardă de purici, bolborosind în șoaptă și afundat până deasupra sprâncenelor stufoase într-un listing cod sursă. Am ciocănit în rama intrării. A sărit cât colo, răcnind:

– *Piei, Înger al Morții!*

După aceea s-a întors, m-a recunoscut și a suspinat.

– Ah, tu ești, Pyle...

Am arătat cu degetul mare spre biroul lui Tabouli.

– Ce s-a-ntâmpat, Bubu?

S-a tras de barbă, a mai tresărit nițel, apoi a început să-și răsucească șalul între degete.

– Eu te sfătuiesc, a vorbit în cele din urmă ciocănind cu degetul în picăturile de sânge de miel ce-i ornau rama intrării în separeu, să te duci la locul tău, să te concentrezi asupra muncii tale și să nu *vezi* nimic, să n-*auzi* nimic, să nu *gândești* nimic... Și-a aranjat chipa, apoi a revenit la sulul cu codul sursă și a reînceput să bolborosească: ... hașem îi este moștenirea și fie să se odihnească...

Totul era clar acum. Am încercat la Yuan Huang Dong, din separeul vecin.

– Auzi, Frank...

Frank Dong și-a ridicat ochii din cine-știe-ce-făcea acolo, a împins bifocalii înapoi pe rădăcina nasului și a încuviințat cu înțelepciune.

– Ah, Pyle... Confucius spune că, atunci când elefanții se luptă între ei, furnica înțeleaptă își acoperă fundul.

Per-fect. *Următorul!* Acesta era Charles Murphy, aflat de cealaltă parte a intersecției aleilor din balamuc. Niciodată nu mă simțisem în largul meu când îl deranjasem pe Charles, dar...

Am ciocănit în rama separeului.

– Scuză-mă... Charles?

Și-a retras scaunul electric cu roțile, desprinzându-se din interfața stației de lucru, s-a rotit cu o sută optzeci de grade și m-a fixat cu ochiul lui injectat.

– DA. SOLICITARE?

Ce dulce! Își programase din nou sintetizatorul vocal pe Monoton Inuman.

Asta mă irita întotdeauna. Ce naiba, fusesem de față când Frank și Bubu instalaseră noile versiuni de ROM. Știam că sin-voc-ul lui Charles era capabil de un domeniu vast de inflexiuni și putea imita pe oricine, de la James Earl Jones la Bety Boop. Cu toate astea, lui Charles părea să-i *placă* să se audă ca un E.T.

Mi-am adunat tot curajul.

– Este vorba despre Hassan. Știi...?

În aceeași clipă, mi-am dat seama că-i ofeream altă ocazie de a începe să zbiere „EXTERMINAȚI!“ Nu *încă o dată*.

M-am retras rapid din separeu.

– Nimic important. Scuză-mă că te-am deranjat.

Am șters-o de acolo pe cât de rapid am putut fără să-mi pierd decența și am pornit s-o caut pe T'shombe Ryder¹.

Am găsit-o în camera hardware-ului, turnând granule de nes într-un pahar mare și aburind de Cafea Limpede, răsfoind ultimul număr din *Bitch!* și rulând un diagnostic pe un server. Cafeaua semăna cu șlamul dintr-o mină de cărbuni.

– Bună-bună, miez d-alună!

Și-a rotit scaunul și mi-a aruncat privirea aceea patentată Whoopi Goldberg, cu pleoapele pe jumătate lăsate, amuzat tolerantă.

– Pyle, ai cea mai vagă idee cât de jalnic suni când zici chestia asta?

– Scuze... Am închis ușa după mine, mi-am trântit fundul pe scaunul de lângă fată și am ridicat din umeri. Ce să fac? Sunt un

¹ Aluzie fonetică la celebrul joc pe calculator *Tomb Raider* (n. trad.).

puștan alb din Vestul Mijlociu. Genele miștoului mi-au fost inhi-
bate din naștere.

T'shombe a clătinat din cap și a schițat un surâs trist.

– Recunoaște adevărul, Pyle. Ești un *tămâios* alb din Vestul
Mijlociu. Tu *nu ai* gene de miștocar.

Am reflectat puțin, apoi am încuviințat din cap.

– Da, mă rog, cred că tu-ți dai seama. Am mai strâns o dată din
umeri, în mod demonstrativ, după care am arătat în direcția gene-
rală a echipei de la întreținere: Ce dracu se-ntâmplă cu Hassan?

T'shombe a sorbit experimental din cafea, a făcut un rictus
și a reînceput să adauge granule de nes.

– În primul rând, a spus ea, trebuie să-ți dai seama că AMD
este una dintre cele mai de seamă reprezentante ale teoriei ciuper-
cilor din managementul angajaților.

Am strâmbat din nas.

– Teoria ciupercilor?

– „Ține-le la-ntunerice și hrănește-le cu bălegar“, m-a lămurit.
Vom afla *ceea ce* vrea compania să aflăm, *atunci când* vrea ea
să aflăm, *dacă* decide că ar trebui măcar să știm ceva. Putem
presupune că AMD nu intenționează să ne concedieze pe toți,
fiindcă n-au trimis gărzi înarmate care să păzească serverele...

Am înălțat din sprâncene.

Ea a aprobat din cap.

– Așa au procedat rândul trecut. De asemenea, mai putem
presupune că slujbele noastre nu sunt amenințate, fiindcă n-am
fost invitați la nici o ședință de redistribuire. A tăcut, și-a ȳuguiat
buzele și a reflectat. Întrucât știm toate astea, și *numai* astea,
opțiunea cea mai bună pentru tine deocamdată este să nu te bagi
și să faci ceea ce făceai, până când cineva îți spune altceva.

Am meditat asupra spuselor ei, mi-am examinat ciorapii de
culori diferite și am clătinat din cap.

– Nu-mi place chestia asta. Mie-mi plăcea Hassan. Mă trec
fiorii când mă gândesc la ce i se întâmplă. Crezi că ar fi rău dacă
l-aș suna acasă, să zicem după-amiază?

T'shombe a scuturat energic din cap.

– În nici un caz! Oricum, nu de aici, și poate nici de la tine de acasă. Companiei *nu-i place* când supraviețuitorii reorganizărilor vorbesc cu foștii angajați și poate face niște chestii de-a dreptul incredibile cu identificarea numerelor de telefon de la care a provenit apelul.

Iar eu crezusem că fusesem surprins ceva mai devreme.

– Totuși...

– Crede-mă, Pyle. A amestecat în cafea, a sorbit prudent și aproape a scuipat-o. Acum, când Hassan este o nonpersoană, poți fi *dat în judecată* pentru că discuți cu el. Ba sunt gata să fac pariu că-n clipa asta poliția îi arată mandatul de percheziție soției lui Hassan și le scotocește casa, căutând agrafe de hârtie și pixuri luate de la companie.

Se sili să-nghită o gură de cafea și mă examinează cu ochi mijiiți peste buza ceștii.

– Totuși...

– N-aș putea inventa chestii atât de ridicole, Pyle. Le-am văzut petrecându-se.

Eram încă zguduit.

– Totuși... totuși... îmi pot accesa convorbirile telefonice făcute *de acasă*?

– Dacă n-ai ce face, citește și clauzele scrise cu litere mici de tot de pe contractul tău privind garanțiile de securitate. Vei fi surprins la ce drepturi ai renunțat când ai venit în AMD.

Încercă pentru ultima dată să bea din cafea, își înăbuși o eructație, apoi deșertă conținutul ceștii pe filodendronul cu frunze despicăte din colț, care începu imediat să vibreze și să se vestejească.

– Poșta electronică, poșta vorbită și spațiul tău de lucru informațional sunt permanent monitorizate. Știai asta, nu?

– Da, dar...

– De fiecare dată când mergi la medic, AMD primește copia completă a fișei medicale actualizate. Știai și asta, nu?

– Da, am înălțat din umeri, sigur că da. Un mod de viață nesănătos îi afectează și pe cei din jur.

T'shombe clătină din cap și mormăi:

– Cristoase, mi-aduc aminte când ăsta era un slogan transmis prin difuzoare, nu o dogmă.

N-am priceput la ce se referea.

– Poftim?

Și-a oprit gestul de resemnare și m-a străpuns din ochi.

– Pyle, de fiecare dată când plătești asigurarea mașinii, trebuie să completezi kilometrajul parcurs. Știai că asigurările comunică imediat kilometrajul la AMD?

Asta chiar că era o noutate pentru mine.

– De ce?

– Pentru că AMD trebuie să-l raporteze la Biroul de Navetiști al Agenției pentru Protecția Mediului. În glas i se strecurase o undă ascuțită. Pentru că AMD se conformează deciziei judecătorești de a scoate șaiszeci și cinci la sută dintre angajați din mașinile personale și de a-i trimite în transportul în comun. Ochii i se lărgiră și căpătară o lucire sălbatică. *Pentru că APM corelează kilometrajul tău cu rezultatele testelor asupra eșapamentului tău și pune totul în cârca AMD-ului, ca depășire a coeficientului de afectare a mediului!* M-a înhățat de piepții cămășii și m-a zgâlțâit ca pe o păpușă. *Pyle! De ce dracu' crezi că-mi petrec atât timp în mizeria asta de cameră a hardware-ului?* Nu s-a oprit din scuturat, pentru a-mi permite să răspund. *Pentru că-i singurul loc din bles-temata asta de clădire care-i ECRANAT!*

S-a potolit. Nu m-a mai zgâlțâit. Încet, mi-a eliberat piepții cămășii și m-a lăsat să cad pe dușumea. M-a urmat acolo.

– Ecranat, a șoptit. Atestat de TEMPEST. Clasa triplu A, securitate specială. Fără videocamere. Fără legături video. Fără receptoare transponder. Nimeni nu ne poate urmări.

S-a apropiat mai mult. Buzele ei mi-au atins urechea.

– Ecranat, a continuat cu glas răgușit, senzual.

Mirosurile transpirației și parfumului ei mi-au încețoșat min-tea. Răsuflarea caldă și umedă mi-a gădilat firișoarele de păr din ureche și m-a făcut să freamăt de anticipație. Dumnezeule, dacă se *întâmpla* cu adevărat ceea ce credeam eu... Era *teribil!* Singur, într-o încăpere dosnică, la serviciu, cu o femeie mai în vârstă, experimentată și atractivă – păi, *citisem* despre chestii d-astea în

WWW.penthouse mag.com, dar niciodată nu-mi trecuse prin minte, mă rog, îmi trecuse, dar niciodată nu *crezusem* cu adevărat...

– Ecranat, a șoptit și mai încet. Fără legături audio.

Am furișat o privire iute, vinovată, în josul decolteului ei răscoit și am încercat să-mi adun tot curajul ca să întind mâna spre nasturele de sus al bluzei.

– Nimeni nu ne poate auzi, Pyle. Apoi, de abia audibil: Doar Stăpânul.

Ceva rece și cu labe solzoase mi s-a târât pe spinare și mi-a încremenit mâna.

– Stăpânul?

– Ș-ș-ș... Mi-a atins buzele cu un deget având o manichiură perfectă, după care a arătat spre filodendronul din hârdăul din colț: El ascultă.

Am privit filodendronul: Am privit-o pe T'shombe. Am clipit. M-am uitat din nou la ea.

– Stăpânul este... planta... aia?

Mi-a surâs și a chicotit.

– Sigur că nu, prostuțule.

Am suspinat, ușurat, și am început să mă retrag de pe marginea panicii. Nu fusese decât una dintre glumele stranii ale lui T'shombe...

– Este doar *un fragment* din Stăpân, a completat ea. O bucățică minusculă din creierul lui gigantic.

Si-i-i-i-gur că da!

Lent, delicat, cam așa cum îmi imaginez că te-ai putea strecura pe un câmp minat, am început să mă îndepărtez de T'shombe.

Ea a părut jignită.

– Nu te speria, a rostit cu blândețe. Privirea i s-a pierdut în gol; pentru o clipă, am crezut că avea și halucinații auditive, dar apoi mi-am dat seama că scana pereții încăperii. Aici este perfect sigur. Ecranat. Izolat. De aceea l-am adus în camera asta. Ochii i-au revenit brusc asupra mea. Ca să-l pot studia în siguranță. Să-nvăț de la el.

Am privit-o și eu; m-am uitat adânc în ochii ei cafenii. Ceea ce am zărit acolo m-a îngrozit în așa măsură încât am fost gata să mă scap pe mine.

T'shombe era complet nebună și absolut serioasă.

– Deci... așa...

Am reușit să-mi aduc mâinile sub mine, să-mi transfer greutatea în brațe și să mă încordez pentru saltul spre ușă. M-am uitat îndelung și atent spre plantă. *De ce dracu' a-mpodobit-o cu betea?*

– Deci, Stăpânului îi place să se gătească de Crăciun, da?

Tăcută, ca o pisică, deplasându-se în patru labe, T'shombe mi s-a strecurat în partea stângă.

– Bruiaj, mi-a șoptit în urechea stângă. Răsuflarea ei delicată m-a înfiorat involuntar. Le-am căpătat de la tipii din TSS. Sunt panglici metalizate folosite pentru interferența radiolocațiilor. Ei zic că blochează transmisiile telepatice ale Stăpânului.

M-a străbătut alt fior.

– Tipii din TSS?

Ea a încuviințat încet, serios.

– Oh, da! Ei știu o mulțime de lucruri despre Stăpân. Chiar mai multe decât mine.

Aha!

Perfect. M-am sculat lent, precaut. T'shombe s-a ridicat o dată cu mine.

I-am surâs. Un zâmbet larg, prietenos, complet fals.

Ea a părut că reacționează pozitiv.

– Ei bine... da... ă-ă-ă.

Am încremenit, căutându-mi disperat cuvintele, ca să nu mai vorbesc despre o unică idee.

– N-o să spui nimănui ce-ai aflat de la mine? a șoptit ea îngrijorată.

Am clătinat din cap.

– Nu. Nu, bineînțeles că nu.

– Și n-o să menționezi subiectul în exteriorul camerei ăsteia?

N-am putut decide dacă să dau din cap în semn de negație ori de aprobare, așa că le-am combinat pe amândouă.

– Mă jur. Pe cuvânt d-onoare. N-o să scap o vorbă.

T'shombe a încuviințat cu seriozitate.

– Așa. Stăpânul are vâlstare peste tot. Nu te lăsa păcălit de aparența lor inocentă.

M-am grăbit să încuviințez și eu.

– Am înțeles.

– De fapt, a șoptit, ar fi mai bine să te-ntorci la biroul tău și să te prefaci că nu știi nimic.

Am continuat să aprob din cap.

– Așa-i. Bună idee. Așa o să fac.

T'shombe m-a privit și a zâmbit.

– Mulțumesc, Pyle. S-a mai uitat o dată la mine – în mod vizibil, un gând nebunesc i-a străfulgerat prin minte – apoi m-a înhățat și mi-a lipit brațele pe lângă corp, printr-o îmbrățișare impulsivă. Știam c-o să-nțelegi.

– Mulțumesc.

Dumnezeule, scoate-mă din brațele nebunei, scoate-mă, scoate-MĂ, SCOATE-MĂ!

Ea a slăbit strânsoarea, apoi a încuviințat din cap spre mine, mi-a făcut cu ochiul și s-a întins către clanță.

– Gata să revii la luptă?

M-am mulțumit să aprob rapid, fără să mă încred că nu voi ceda, urlând. A întredeschis ușa.

Nu m-am oprit din alergare, decât când am ajuns în separeul meu.

Prin comparație cu prima oră, restul dimineții a fost destul de calm. Rețeaua era tot căzută, dar puteam lucra pe fișierele locale, de aceea mi-am pus ochelarii-video și mănușile de date și am plonjat în copia mea de lucru a mizeriei din baza de date a marketingului PID. Indivizii precum Uberman au concepția cu totul eronată conform căreia gestionarea bazelor de date relaționale în realitate virtuală este o activitate cumva amuzantă și ațâțătoare.

Îmi pare rău, băieți! Metaforele vizuale halucinatorii pot ține în jocuri și în proiectele studenților, dar în lumea afacerilor o bază de date bine structurată seamănă pur și simplu cu un depozit ticsit

de cuburi cu litere din alfabetarele copiilor. Iar instrumentele virtuale pe care le utilizează un lucrător mediu SMI aduc deprimant de mult cu echipamentele folosite în construcțiile industriale: încărcătoare cu cupe frontale, sortatoare dozatoare, comprimate de fișiere – chestii din astea. Singurul moment ceva mai amuzant ar fi când începi să creezi obiecte utilizator de niveluri profunde, dar chiar și atunci trebuie să te asiguri că obiectele create vor rămâne de-a pururi exclusiv pentru accesul SMI.

De exemplu, proiectul meu matinal era realizarea unui agent de chestionare pentru acel om minunat, Scott Uberman. Pentru punctul de vedere al utilizatorului – ceea ce urma să vadă Uberman și oricare alt utilizator final –, am luat o metaforă standard din biblioteca sistemului și i-am conferit agentului aspectul mititel, drăguț, politicos, pupător-în-fund, servil și cu papion al Tinerilor Republicani.

Din punctul de vedere al codificatorilor însă, în acel minunat tărâm vizibil numai pentru noi, vrăjitorii mistici de la SMI, am pătruns în biblioteca noastră secretă cu personaje clandestine desprinse din benzile desenate destinate adulților și i-am conferit un aspect cu totul diferit: *Nasulă Bobbitt*, cel mai jalnic idiot ipocrit plângăcios.

Am apreciat că i se potrivea destul de bine.

Pe la amiază, mi-am modulat schimbările prin impulsuri, am lansat un recompilator, mi-am scos mânușile și ochelarii și am luat pauza de prânz. Cantina companiei se găsea în demisolul aripei sudice. Am ajuns acolo fără incidente, i-am prins pe Bubu Rubin și Frank Dong la coadă și am optat pentru specialitatea zilei. Bubu bănuia că ar fi vorba despre ceva pe bază de carne. Frank avea portofelul cam subțire (ținând seama că sistemul de urmărire a ecusoanelor ne supraveghează și când tragem un pârț, ați crede că la cantină se acceptă cecurile, nu?), așa că-n cele din urmă l-am împrumutat cu niște mălai.

Ne-am așezat după aceea la masa noastră obișnuită, lângă fereastră, cea care oferă imaginea optimă a Păpușelelor de la Codificare Documente. Am mâncat; am tras cu coada ochiului; am suspinat. Bubu a făcut remarca lui obișnuită („Atât de multe femei

și atât de puțin curaj“). Frank ne-a mai povestit încă o dată cum, pe timpul când se angajase el, cantina puneă solnițe pe mese. Bubu a încercat să-i abată istorisirea, menționând că T'shombe trăgea la măsă în camera hardware-ului și m-a întrebat dacă nu remarcasem ceva ciudat la ea în ultima vreme. Am fost cât pe-acți să-i răspund, apoi am zărit filodendronul cu frunze despicate, acoperit cu staniol, care pândeă în colțul dinapoia lui și am schimbat subiectul.

REINIȚIALIZARE

După prânz, am fost anunțați să refacem rețeaua. În mod obișnuit, este o operațiune delicată și periculoasă, necesitând cel puțin cinci persoane, șase terminale și o mulțime de zbierete și alergătură...

Frank „Yuan Hong“ Dong stă în fața terminalului său, cu mâinile încordate în chip dramatic deasupra tastaturii, ca un maestru pianist, făcându-și pregătirea psihică înaintea atacării unui foarte dificil concert de pian de Rahmaninov. Asiatic, de cincizeci și ceva de ani, grizonat, dar încă arătos, el este în mod clar șeful aici, iar ochii lui acoperiți de ochelari reflectă atât o profundă forță interioară, cât și lămpile fluorescente din plafon.

Ajungând la finalul scurtei sale meditații, el inspiră adânc, expiră lent, apoi se ridică pe vârfuri, privește peste pereții separurilor și contactează vizual restul credincioasei lui echipe. Membrii acesteia sunt...

- **T'shombe „Babe“ Ryder**, țâtoasa, frumoasa de treizeci și ceva de ani, Inginer-Șef de Hardware,

încordată în ușa camerei de hardware, ținând un extingtor cu CO₂ într-o mână puternică, dar cu o manichiură perfectă, și o cheie dinamometrică de 16 în cealaltă mână.

- **Charles „Charles“ Murphy**, tânărul, strălucitorul, dar în mod tragic limitat la scaunul cu roțile, Asistent de Analist de Rețea, complet cuplat la interfața stației de lucru, deja adâncit în realitatea virtuală, bâzâind și piuind ca un joc video rămas în modul de ademenire a picilor.
- **Abraham „Bubu“ Rubin**, frustratul, plăcut nevropatul de vârstă mijlocie Senior Analist de Rețea, stând între o pereche de antice terminale identice DEC VT-320, cu câte o mână pe fiecare tastatură și părând leit un Keith Emerson¹ hasidic.
- Și ultimul, dar nu cel din urmă, **Jack „Pyle“ Burroughs**, Inginer Stagiar Asistent de Software și Tipu-n Cămașă Roșie, stând în mijlocul cuibului de șerpi multiplexor, cu treizeci de metri de cablu EtherNet bobinat peste umărul drept și o prăvălie completă de hardware atârănând de centura lată din piele de la brâu.

ACȚIUNEA

FRANK (*supraveghindu-și echipa*): Toate posturile gata?

ECHIPAJUL: DA, DOMNULE!

FRANK: Perfect. Începe Inițializarea Primară. (*Se întoarce către terminalul său, își mușcă buza nervos și tastează o comandă scurtă și criptică.*) **Pesme pis/egrep „666 “**

¹ Keith Emerson (n. 1944), muzician englez de rock, supranumit „Jimi Hendrix al claviaturilor“ (n. trad.).

(Terminalul digeră comanda. Zumzăie încetișor și scuipă pe ecran câțiva pixeli încețoșați. Pentru aproape o jumătate de minut, nu pare a se întâmpla nimic.

Tensiunea se acumulează în tăcerea totală. Apoi...

MURPHY: Frank? Detectez o vibrație anormală în colectoptimizatorul porții.

FRANK: Analiză, domnule Murphy?

MURPHY: Greu de precizat deocamdată. Poate să fie doar...

RUBIN: Ah-ha! (Se apleacă peste tastatura stângă; atinge câteva taste.)

FRANK: Abraham?

RUBIN: Este... (Bate alte taste.) Este matricea fibrilară laterală din stânga. C-c-c... cred...

MURPHY: Confirmare. Înregistrăm o degradare a stabilizatorului euristic al porții. Reglez delta-V pentru compensare.

RUBIN (îngrijorat): Nu reacționează.

MURPHY: Continui să reglez delta...

RUBIN (devenind alarmat): Vă spun, nu reacționează!

FRANK (către Rubin): Ține-ți firea, omule! (Către Murphy.) Poți bloca și comuta pe auxiliar?

MURPHY: Poate că da. Teoretic, cel puțin, este posibil să...

RUBIN (icnind): Dumnezeu! Indicatoarele stacks-urilor au depășit scara! (Lovește în tastatura din stânga cu ambele mâini; introduce frenetic diverse comenzi. Terminalul răspunde printr-o suită asurzitoare de scrâșnete guturale și piuituri ascuțite. Rubin sare la tastatura din dreapta și lovește cu viteză și mai mare.)

FRANK: Abraham?

RUBIN: Se rupe! Nu-l mai pot ține! (Terminalul din dreapta se alătură piuiturilor și scrâșnetelor.)

MURPHY: Confirm. Estimez o prăbușire catastrofică de cache¹ în aproximativ 41,25 secunde.

¹ Zonă de memorie în care se păstrează datele la care se face acces frecvent sau instrucțiuni de program gata disponibile, astfel încât nu este nevoie să fie căutate în mod repetat (n. trad.).

RUBIN (*retrăgându-se înspăimântat din fața terminalului*): N-o să reușim niciodată! Trebuie să abandonăm!

FRANK: Nu! O putem face! (*Apasă butonul intercomului.*)
T'shombe! Am nevoie de mai multe MIPS-uri²!

T'SHOMBE (*dintr-un motiv inexplicabil, vorbește în accent scoțian*): Îi dau tot ce pot, Frank! Nu poate suporta mai mult d-atât!

MURPHY: 30 de secunde până la prăbușirea de cache.

RUBIN: Explozie în gilulistatul sincron! Pierdem controlul rotației de spin!

MURPHY: 25 de secunde până la prăbușirea de cache.

FRANK (*spre Rubin și Murphy*): Ușor, băieți, ușor! (*În intercom.*)
La naiba, T'shombe, am nevoie de mai multe MIPS-uri!

T'SHOMBE (*pe fundalul sonor al rafalelor extingtorului cu bioxid de carbon*): Fir-ar să fie, d-abia adun bucățile dă p-aici!

MURPHY: 20 de secunde până la prăbușirea de cache.

RUBIN (*isteric*): Profilactimizatorul dialectical a căzut! Zombii și orfanii bântuie peste tot!

FRANK (*către rezerva în cămașă roșie*): Pyle! Șuntează Matricea Pozitronică Latentă Numărul Trei!

PYLE: Domnule, asta poate exploda toată...

MURPHY: 15 secunde până la prăbușirea de cache!

FRANK: Îmi asum riscul! Șunteaz-o! Este un ordin *direct*!

PYLE: Da, domnule! Șuntez pe B. (*Pyle smulge frenetic niște cabluri groase din panoul unui stelaj, le răsucește și le înfinge în alte prize, apoi trece unitatea de rezervă M/UX pe modul diagnoză. Panoul se luminează precum un brad de Crăciun plin pe amfetamine.*)

RUBIN: Bufferul de reținere este străpuns! (*Sare din separeul lui.*) Demonii se prădesc peste tot!

FRANK: Rămâi la post, domnule Rubin! (*În intercom.*)

T'shombe, vreau MIPS-urile acelea și le vreau acum!

MURPHY: 10 secunde până la prăbușirea de cache!

¹ Milioane de instrucțiuni pe secundă (n. trad.).

T'SHOMBE (*morocănos*): Bine, bine. Un biet funcționar nu poa
 să beneficieze d-o amărâtă dă pauză dă cafea p-aici...
 MURPHY: 5 secunde până la prăbușirea de cache!
 RUBIN (*urlând tânguitor*): O SĂ MURIM CU TOȚII! (*Pauză lungă, dramatică. Rubin își mușcă încheieturile degetelor. Frank este încordat, cu mâinile aidoma unor gheare încovoiate, gata să izbească în tastatură. Murphy numără încetișor ultimele secunde. Pyle este... la dracu', cui îi pasă? Din camera hardware-ului răsună o rafală-două de bioxid de carbon. Apoi...*)
 CALCULATORUL (*cu un glas amintind straniu de Keir Dullea¹ și de Barney Dinozaurul*): Bună dimineața, tuturor! Sunt fericit să mă găsesc aici și de abia aștept o altă zi minunată la AMD! De fapt, sunt atât de fericit încât v-aș putea cânta un cântecel! Maestre, muzica! (*Acorduri muzicale. Calculatorul cântă.*) Floricică, floricea, spune-mi cine-i draga mea. *Cu toții!* Sunt nebun de...
 FRANK (*taie sonorul. Suspină profund.*): Ei bine... (*Privește în jur, încuviințând din cap.*) Am făcut treabă bună, echipă. Am reușit. Mulțumesc. (*Redevine brusc oficial. Arată spre Pyle.*) Pyle, du-te și vezi dacă o poți ajuta pe T'shombe să inventarieze avariile. (*După ce Pyle iese, se adresează în șoaptă lui Rubin.*) Abraham, ce dracu' ți s-a-ntâmplat?
 RUBIN: Am...
 FRANK: Scutește-mă, domnule. Până mâine dimineață la ora 7 vreau raportul complet care să explice...

După cum am spus, procedura normală de refacere a rețelei este o operațiune delicată și periculoasă. În ziua aceea însă nu exista nici un manager și nimeni de la marketing care să ne urmărească, așa că am sărit peste procedura normală și, în locul ei, am

¹ Keir Dullea (n. 1936), actor american, interpretul astronautului Dave Bowman în filmul *2001: Odissea spațială* (n. trad.).

trimis-o pe T'shombe la terminalul din camera hardware-ului, ca să tasteze comanda de un singur cuvânt („START“) care pornește totul. După aceea, ea ni s-a alăturat mie și lui Bubu în separeul lui Frank pentru câteva minute de flecăreală creativă. Cred că subiectul au fost comediile TV de la începutul anilor '80 și de ce erau atât de jalnice, dar, pentru că încă purtam Pampers în respectiva secvență temporală, am adoptat obișnuita mea postură de rămas în prag și simțindu-mă cumva în afara problemei.

Discuția s-a încheiat brusc, când rețeaua și-a încheiat procedura de inițializare, rutinele autoidentificare s-au declanșat și toate stațiile de lucru din departament au erupt într-un acces de piuituri frenetice, pulsând mesaje galbene: EXTREM DE URGENT!

Frank a executat o Lunecare-de-Șef (cea în care te-mpingi în podea și te deplasezi în marșarier cu scaunul rotativ) până la terminalul său și a acceptat mesajul. Pe ecranul lui Frank s-a deschis o fereastră de mesaje roșu-verde, cu margini pulsatoare (cunoscută profesioniștilor din domeniu drept clasică interfață „Crăciun în supermarket“), o confirmare automată a recepționării a fost creată și transmisă spre Dumnezeu-și-Thompson-&-Ritchie-știu-unde¹, iar alte șase alarme auditive au încetat.

Bubu a căscat de surescitare.

– Ceva important?

Frank și-a aranjat bifocalii și a scanat mesajul.

– Nț-ț. Tot Moș Duff, spunându-ne că sistemul de e-mail a căzut și că ar trebui să-l punem pe picioare.

Bubu și-a vârât degetele prin barbă și s-a scărpinat.

– M-am prins. Sistemul de e-mail a căzut, de aceea ne-a trimis un e-mail ca să ne spună să-l reparăm.

– Cam așa ceva.

Bubu a aprobat din cap.

– Mă întreb pe cine sună când nu-i merge telefonul?

T'shombe a intervenit în conversație.

¹ Ken Thompson și Dennis Ritchie, inventatorii sistemului de operare Unix (n. trad.).

– Fac pariu că scrie de mână formularele cu care retrage banii din bancă.

Au chicotit toți trei. Nu știam prea bine ce era atât de amuzant în ultima poantă, dar mi-am spus că ar fi bine să chicotesc și eu.

Asta le-a atras atenția.

– Auzi, Pyle? a zis Frank. N-ai vrea să faci ceva cu...?

A arătat în jur, în direcția generală a tuturor celorlalte stații de lucru piuitoare, care încă așteptau confirmarea de primire a mesajului.

– Sigur că da.

M-am îndepărtat de separeu și am efectuat un circuit complet al departamentului, oprindu-mă la fiecare stație de lucru, pentru a confirma și a șterge mesajele.

Sistemul e-mail AMD suferea de cazul clasic al Viziunii Corporaționale. Odată ca niciodată, cineva aflat pe o poziție de vârf în lanțul trofic s-a gândit că managerii aveau să folosească mesajele URGENT doar pentru chestiuni de viață-și-moarte, ba chiar și atunci cu sfială. Ca atare, întrucât conținuturile mesajelor URGENT erau, prin definiție, extrem de importante, se decisese că, pentru a se asigura că angajații citeau *realmente* mesajul, modalitatea optimă era ca ei să *apeșe o tastă* de confirmare a primirii lui.

Modalitatea era încorporată în sistem. Nu exista nici o cale pentru șuntarea ei sau pentru interceptarea prin software. Chiar și Charles Murphy trebuia să se decupleze de la interfața stației de lucru, să-și ridice singurul braț funcțional și să bâjbâie pe o tastatură QWERTY până ce avea șansa să nimerească Ctrl+V.

Am rămas la intrarea în separeul lui și l-am privit aproape un minut. Sărmanul! Lucrasem alături de el suficientă vreme ca să știu cât de încăpățânat putea fi în rezolvarea personală a acțiunilor fizice, totuși *doream* să-l ajut, dacă aș fi putut găsi o cale prin care s-o fac fără să-l insult. Paralizia corticală trebuie să fie cu adevărat nenorocită.

Dar ajunge cu subiectul acesta amuzant.

Apropo – mesajul în sine constituia un exemplu perfect al stilului tipic pentru o corporație ca AMD. Walter Duff îl expe-

diase, cu prioritatea URGENT și cu solicitarea COPIARECEPȚIEI, tuturor conturilor de utilizatori din departamentul A&F. Copii ale mesajului aveau să fie primite și de persoane din sucursalele aflate în străinătate. Copiile mesajului aveau să reverbereze spre stația de lucru a lui Walter Duff timp de *ani* întregi, când oamenii deschideau întâmplător conturi de utilizatori inactive și erau siliți să apese Ctrl+V și să scape de mesajul acela, înainte de a putea recâștiga controlul stațiilor de lucru. AMD avea să sfârșească arhivând *mii* de copii ale mesajului în gigaocteți de spațiu altfel util datelor, iar mesajul avea să se alăture *milioanelor* de alte imbecil arhivate mesaje e-mail, ce păstrau pentru generațiile viitoare detaliile extrem de importante ale rezultatelor etapelor de fotbal de la începutul secolului al XXI-lea, rețetele de prăjiturile ale secretarelor și bancurile dubioase ale momentului.

Uitați de diamante, oameni buni! E-mail-ul este pentru eternitate.

Imediat ce am confirmat și am șters ultima copie a mesajului, a apărut altul care a blocat din nou toate stațiile de lucru. Acesta nu era, totuși, la fel de stupid: peste treizeci de minute, ședință în sala de conferințe a A&F. De aceea, am alergat prin departament, eliberând iarăși stațiile de lucru, în vreme ce Bubu a decriptat și a lansat copia noastră LocalNet a lui *Slaughter*. Apoi, am revenit cu toții în separeuri, ne-am pus ochelarii-video și mănușile și am început treaba serioasă de a decide cine rămânea să îngrijească de servere, în vreme ce restul aveau să-și amortească fundurile la ședință.

Pentru cei șase-șapte oameni din lume care au trăit în ultima vreme într-o iurtă din Mongolia și n-au jucat niciodată *Slaughter*, iată pentru ce a fost *de fapt* inventată realitatea virtuală și cum funcționează ea:

Tu și câțiva amici foarte buni plonjați într-un scenariu de realitate virtuală 3-D, să zicem un castel ruinat, ori un birou de șomaj sau alt loc la fel de demential. O dată ce ați ajuns acolo, trebuie să vă găsiți, să vă cuplați și între timp să explorați scenariul, să adunați comorile și armele și să supraviețuiți atacurilor sălbatice ale

zombilor, demonilor, factorilor poștali și ale altor creaturi depravate și ucigașe. După ce găsiți toate comorile și-i ucideți pe toți răii, vă-ndreptați spre ieșire și schimbați prada pe puncte, pentru nivelul următor.

Cel puțin așa ar trebui să funcționeze.

Bineînțeles, felul în care-l joacă *de fapt* toți este cel care transformă chiloteii din kevlar ai Serviciului Secret al lui Tipper Gore într-un dublu nod gordian-marinăresc bine strâns. Asta-nseamnă că te teleportezi în scenariu, pui laba pe arma cea mai tare pe care-o găsești și începi să-ți vânezi prietenii.

În felul ăsta îți revine o parte mai mare din pradă și ești *mult* mai direct implicat în joc.

Căștile fixate, laringofonul cuplat, ochelarii-video sincronizați și mânușile activate: am tastat prin scenele de prezentare și meniuri, mi-am încărcat jucătorul/personajul favorit și m-am aruncat în joc. Realitatea s-a topit și a curs pe pereți...

Din nou scenariul cu castelul. Stăteam în holul de la intrare, auzind foșgăiturile și răpăielile ghearelor șobolanilor plini de purici care fugeau peste pardoseala din piatră, la picioarele mele, și scârțâitul balamalelor ruginite în vreme ce ușa de la intrare se închidea încet. Inutil să încerc să mă retrag; ușa era întotdeauna zăvorâtă până mă întorceam. Am scanat rapid în dreapta și în stânga, ca să mă conving că eram singur și că jucam la „Nivelul 4: În sânge pân' la glezne“. (O dată, Bubu a încărcat jocul din greșală la „Nivelul 5: Brian De-Palma¹ într-o zi nasoală“ și am fost jupuit de viu de o ceată de cercetași mutanți canibali înainte să fi parcurs trei metri.)

Nimeni în jur. Perfect. Ignorând tentația de a înhăța torța ce pâlpâia într-un suport pe zidul din dreapta (*asa ceva* declanșează trapa din podea și duce la un joc teribil de scurt), m-am furișat în umbrele proiectate de zidul din stânga și m-am îndreptat spre sala mare.

¹ Brian De Palma (n.1940), regizor, scenarist și producător american, maestru al thrillerului psihologic și violent (n. trad.).

M-am oprit puțin înaintea arcadei de la intrare. Străbaterea sălii mari intrând din hol putea fi riscantă. Dacă era treaz, căpcăunul se găsea imediat în stânga. Tehnica standard cu el era să te repezi înăuntru, să-i atragi atenția, apoi să țâșnești afară, să te ascunzi și să-l aștepti să treacă pe lângă tine, căutându-te. Bineînțeles, după aceea să-i înfigi carabina în șale și să-i împrăștii mațele pe zidul opus. Grafica intestinelor explodând era marfă.

Din păcate, pentru a urma cursul acesta de acțiune trebuia să ai carabina, care, deocamdată, atârna pe peretele din sala trofeelor. Dacă aș fi intrat în castel prin poarta grădinii sau prin bucătărie, n-aș fi avut probabil grețuri, dar așa eram în rahat.

Rămânea așadar planul B: să fugi ca nebunul prin sala mare, sperând că încă nu se trezise căpcăunul, și să încerci să ajungi la ușa secretă din spatele tapiseriei din galerie înainte să fii prins și creierii să-ți fie transformați în piure. Pentru o clipă, am oscilat între variante.

Ce dracu', am decis în cele din urmă, *nu-i decât un joc*. M-am strecurat spre arcadă, am ascultat câteva clipe, căutând să aud pașii grei ai căpcăunului, dar n-am auzit decât murmurul vântului prin străvechile obloane ce se bălângăneau și zbieretele îndepărtate ale personajelor non-jucători, care erau ciopârțite în beciuri. Luând asta ca un semn de bun augur, am inspirat adânc, am întins mâinile brusc în față și am pornit într-un sprint dement de-a curmezișul sălii.

E greu să încerci adevărata senzație a alergării când trebuie să-ți deplasezi personajul cu mânușa de date. Am auzit că Nike construiește acum o interfață pantof-de-date, dar o poți utiliza numai cu Cel Mai Plictisitor Joc din Lume: *Simulatorul jogging*.

Undeva îndărăt, căpcăunul m-a văzut și a urlat. (*Excelentă reproducere stereo spațială!*) Am auzit încălțările grele, cu tălpi ferecate în fier, bubuind înapoia mea și *șuieratul* unei enorme bâzdoace de baseball, ghintuită cu piroane, care a brăzdat aerul, cam așa cum se întâmplase când tatăl Darlenei ne-a prins pe amândoi pe canapeaua din demisolul lor. Măcar acum n-am fost nevoit să-mi ridic pantalonii în timp ce fugeam.

Am traversat sala mare fără să-mi fie făcuți creierii terci, am înhățat stindardul putred de deasupra arcadei, folosindu-mă de el ca să dau colțul printr-un derapaj controlat, am sărit peste groapa cu dragoni printr-un salt gigantic, sfidând gravitația, și m-am rotit spre dreapta în văzduh, ca să aterizez la intrarea în galerie. Undeva în spatele meu am auzit căpcăunul oprindu-se câteva secunde ca să-i trosnească pe dragoni. Vedeam acum tapiseria care ascundea ușa secretă și dacă aș mai fi putut rezista câteva secunde...

Tapiseria a vălurit, s-a mișcat, și din pasajul secret a apărut un viking blond și *gigant*, purtând doar un suspensor din blană, cizme de piele netăbăcită și un coif de fier împodobit cu coarne. Pe lângă pieptul lui lat, Schwarzenegger părea anorexic; tendoanele și coapsele bombate păreau realmente niște trunchiuri de copac. Tipul *nu* era în nici un caz unul dintre răii standard din *Slaughter*, dar în același timp nici personajul normal al vreunui jucător.

N-am avut prea mult timp la dispoziție ca să-mi fac griji. Căpcăunul bubuia îndărătul meu, iar țacănitul îmi stătea în față, cu un surâs de psihopat pe chip și ținând în mâini un paloș cât mătârânga lui King Kong. Aveam spațiu doar cât pentru un pas mic la dreapta.

L-am făcut. Gigantul blond și-a rotit paloșul ca bagheta unei majorete și a răcnit:

– Crom!

S-a auzit un *zdum!* înfundat, iar căpățâna căpcăunului mi-a zburat peste umăr, urmată îndeaproape de alte hălci din trupul lui. Am decis că era posibil ca uriașul blond să fie de partea mea.

Acesta și-a examinat isprava, apoi, aparent mulțumit de rezultat, s-a întors către mine, a zâmbit, a ridicat paloșul și a reînceput să-l rotească. Oțelul sclipitor a scos zumzetul unei mașini de tuns iarba, descriind arcu scânteietor de moarte purpurie. Mi-am revizuit opinia anterioară și am încercat să mă retrag. Vikingul a înaintat și, pentru o clipă, a trecut prin fața torței, astfel că i-am zărit limpede chipul. Am avut timp să icnesc șocat:

– Murphy?

Apoi tăișul de vorpal a răsunat *țac-țac*, capul meu a pornit să țopăie vesel pe coridor și lumea virtuală a reînceput să se topească în realitate...

Control-Option-E.

N-o ştiaţi, nu-i așa? Este un mod de depanare din *Slaughter* pe care un programator neatent de la Perigee Products l-a lăsat accesibil utilizatorilor în versiunea 2.x. Tastează combinaţia Control-Option-E la momentul convenit – de exemplu, după ce ai fost prăjit, dar înainte ca sistemul să revină la meniul de start – şi poţi sări în modul audit.

Parcurea lui *Slaughter* în modul audit este ca şi cum ai fi o fantomă în calculator. Te poţi deplasa, poţi trece prin ziduri şi prin uşi, poţi vedea şi auzi tot ce fac ceilalţi jucători, dar ei nu te pot zări ori auzi. Poţi de asemenea să muţi obiectele ascunse, dacă ai accese de sadism, dar în general încerc să rezist ispitei. Nimeni altul din departament nu părea să ştie de modul audit şi nu mă grăbeam să le vând pontul.

Cu toate acestea, *muream* de curiozitate să aflu cum izbutise Charles Murphy să-şi transforme personajul în Conan O'Brien. De aceea, i-am copiat comenzile de mişcare în personajul meu, mi-am reglat punctul de vedere să-l urmărească la trei paşi şi m-am ținut după el o vreme.

Frank a fost următorul pe lista hăcuiţilor.

S-a dovedit că Charles deţinea o ştiinţă realmente extraordinară a uşilor secrete şi a pasajelor ascunse. Tunelul dinapoia tapi-seriei avea o derivaţie; dintotdeauna ştiusese că era o fundătură, dar Charles s-a ridicat pe vârfuri, a lovit cu paloşul o cărămidă din tavan şi o trapă a glisat acolo, dezvăluind o scară spre etaj. Charles a băgat paloşul în teacă şi a înhăţat treapta cea mai de jos printr-un salt incredibil – cred că există şi avantaje în a avea doi metri douăzeci înălţime –, după care a escaladat cu iuteală scara în vreme ce trapa a glisat în urma noastră, şi am ieşit sub o masă din bibliotecă.

Charles era ghemuit sub masă, ascuns, când Frank a pătruns precaut în odaie. În general, biblioteca era un loc inofensiv, cu una sau două comori mici, pitite în colţurile întunecate, şi un revolver banal ascuns într-o carte scobită, intitulată *Legea pe Mississippi*. Există însă permanent posibilitatea ca un zombie absolvent să bântuie printre rafturi, iar uşile din sticlă se deschideau spre un

balcon larg ce adăpostea șase-șapte orori adevărate, așa că Frank a fixat prudent balconul cu vederea, rămânând cu spatele la noi.

O alegere greșită.

Când Charles a acționat, a făcut-o într-un chip incredibil de diabolic. Mă așteptasem să tâșnească, să-și scoată paloșul și să-i aplice lui Frank tratamentul binecunoscut. În loc să procedeze așa, a așteptat ca Frank să ajungă în fața ferestrei dinspre răsărit, apoi s-a strecurat înapoia lui și l-a îmbrâncit prin geam. Tăiat de cio-buri și sângerând urât, Frank încă urla de șoc și de surpriză când a aterizat în fântâna cu acid clocotitor.

Scena morții era extrem de urâtă, grotescă și prelungită, de aceea m-am decuplat de Charles și am rămas o vreme să asist la ea. Marfă!

Mesajul intern pentru moartea personajului în fântâna cu acid s-a dovedit a fi: „Bună ciorbiță!”

După ce Frank a dispărut, am pornit în căutarea lui Charles și l-am găsit într-o cursă alături de Bubu, pentru a vedea cine putea ajunge primul în sala trofeelor (și la carabina de deasupra șemineului). Charles a câștigat detașat și aproape că l-a retezat în două pe Bubu cu prima rafală, dar, fiindcă arma mai avea cinci încărcături, bănuiesc că a decis că era de neiertat să nu le folosească. Din Bubu rămăseseră încă fragmente identificabile când m-am desprins de Charles și am plecat să văd dacă n-o pot ajuta pe T'shombe.

Pentru câteva minute, s-a părut că ea ar fi avut o șansă. Renunțase la explorarea etajelor (o idee inteligentă, privind retrospectiv), sărise prin puț în catacombe și până am ajuns la ea descoperise deja pistolul-mitralieră BFG-2000. Mi-am folosit capacitățile de fantomă s-o ajut să descopere cartușiera după primul colț, dar în timp ce scotoceam în căutarea cheii roșii care deschidea ieșirea din catacombe, ea a pătruns în tunelul greșit și i-a sărit în cărcă un demon-porc gigantic, cu rât bălos.

Determinând astfel în mod științific faptul că dintre noi toți Charles era cel mai calificat pentru a participa la ședință doar prin teleprezență, ne-am adunat, am trecut pentru ultima dată pe la budă, apoi ne-am târât spre sala de conferințe A&F.

DEZASTRUL LOVEȘTE

Sedința. Sala de conferințe A&F era... mă rog, o sală obișnuită de conferințe. Mare, decorată cu gust în tonuri de gri, ici-colo cu pete de mahon albicios și crom lustruit. Pe perimetru, corpuri de iluminat discret, în nișe; cel puțin șase filodendroni cu frunze despicate, neecranați, stând insolenți la vedere, în ghiveciuri ceramice atârinate de pereți. (T'shombe i-a privit suspicios și i-a ocolit pe departe.) Încăperea fusese concepută pentru ca 100 de oameni să stea confortabil; acum înăuntru se aflau cam 120, dacă-i considerați oameni pe manageri. Majoritatea celorlalte delegații departamentale ajunseseră înaintea noastră, așa că am încercat să intrăm cât mai neobservați și să ne pierdem printre cei din fundul sălii, dar Moș Duff a recunoscut decolteul lui T'shombe când a intrat pe ușă și ne-a făcut semn spre patru locuri neocupate din față.

În mod clar, ședința urma să fie Una-Importantă. Mai întâi, scaunele pliante fuseseră aranjate în șiruri ordonate, ca stranele din biserică (spre deosebire de obișnuita lor distribuie semialeatorie). În al doilea rând, cei șase manageri supraviețuitori ai departamentelor A&F stăteau la o masă lungă, îmbrăcată în alb, aidoma unor concurenți la jocurile TV. (Bubu s-a aplecat spre mine și a șoptit: „Aleg Faimoase Infecții Urinare, 500 de dolari“.) În al

treilea rând, exact în centrul corporato-politic al mesei se afla un microfon și un suport de hârtii.

Însă masa, microfonul și suportul se găseau pe podiumul amovibil, iar asamblarea *lui* era o chestie ce se putea realiza numai de sindicat și implica o înștiințare prealabilă cu minim opt săptămâni mai devreme, plus două runde de renegociere a contractului colectiv. În mod clar, Hassan fusese în vizor de multe luni de zile.

(Puteam întreba: De ce, dispunând de tehnologia multimedia modernă, mai era necesar ca întreaga divizie să fie înghesuită într-o încăpere pentru ca să i se adreseze direcțiunea? La fel de bine puteam întreba de ce telecomutarea era Pe-Punctul-De-A-Fi-Implementată de douăzeci și cinci de ani încoace, de ce companiile continuau să cunoască războaie interdepartamentale crâncene și sinucigașe, și de ce revistele de specialitate continuau să publice articole entuziaste despre birourile lipsite de hârtoage din viitorul extrem de apropiat. Răspunsul ar fi fost, desigur: „Nu te plătim ca să pui întrebări. Taci din gură și treci la treabă.“)

Walter Duff a terminat de pălăvrăgit cu o tipă drăguță, nou angajată în colectivul Codificare Documente, a ocolit masa și s-a apropiat de microfon. L-a ciocănit cu degetul de câteva ori, ca să se asigure că eram atenți și, printr-o coincidență, a testat reflexele nervoase ale amărâților care stăteau exact sub difuzoarele din plafon. După aceea și-a turnat un pahar cu apă și a sorbit puțin. S-a pregătit să vorbească. A inspirat adânc. O tăcere atentă s-a lăsat peste încăpere.

– Bună zi...

Ping! Un glas competent, asexuat, a răsunat din sistemul de comunicații publice:

– *Vanessa Schwartz este așteptată la secretariat. Vanessa Schwartz este așteptată la secretariat.*

Managera de la Insuficiență Toner & Hârtie Înțepenită s-a sculat, și-a scos cu un gest scurt PIM-ul și a consultat microafișajul.

– Fir-ar să fie! a exclamat ea cu un ton nițel prea bine exersat. Azi fusese programată întâlnirea? S-a răsucit spre Moș Duff: Mă scuzați, domnule Duff, dar mă străduiesc de câteva săptămâni să-l aduc aici pe furnizorul acesta. Pot să...?

El a zâmbit generos, a făcut din mână un gest mic de înțelegere și a străfulgerat din ochi săgeți otrăvite și înflăcărare spre spatele lui Schwartz care se îndepărta. Când ușa și-a încetat fâsâitul, închizându-se, Moș Duff a revenit cu atenția asupra noastră, a inspirat adânc și a început din nou:

– Bună ziua, dragi colegi. Sunt sigur...

Bi-i-p! Frederico Singh, managerul de la Adezivi Lineari Polymer-Peliculari, și-a smuls pagerul din eșarfă și l-a privit cu groază. Buzele i s-au mișcat în timp ce a citit mesajul. (Nu sunt cel mai tare expert în citirea buzelor altora, dar sunt convins că mesajul era: „Pe Marte s-a găsit o statuie a lui Elvis!“) Singh a recitat mesajul de două ori, cu ochi holbați, apoi s-a uitat spre Duff.

– Domnule, am...

Moș Duff a încuviințat, zâmbind.

– Înțeleg, Frederico. Lucrurile trebuie făcute la momentul lor. O să te informez mai târziu despre cele întâmplate.

– Mulțumesc, domnule. Mulțumesc.

Singh s-a sculat, a agățat pagerul de eșarfă și, învățând ceva din exemplul lui Schwartz, a ieșit cu spatele înainte, făcând temenele.

Butch Kopetsky, mánagera de la Parteneriatul Forței de Muncă, a întrezărit ocazia și a înhățat-o.

– Așteaptă, Frederico! a strigat după el. Te pot ajuta!

Fără măcar să privească spre Duff, s-a repezit afară.

Chipul lui Duff continua să fie senin și destins, dar palmele ce strângeau suportul pentru hârtii aveau încheieturile degetelor albe. A inspirat adânc, a scrâșnit din dinți și a încercat încă o dată:

– Bu...

Ri-i-ing! Zeke Jones, șeful de la Implementarea Atitudinilor Pozitive, și-a depliat celularul, a întors spatele spre restul sălii și a răspuns cu o șoaptă artistică, puțin cam sonoră:

– Da?... Scumpo, ți-am spus să nu mai... Acum sunt într-o ședință și... Da, diseară, ți-am promis... da, da, vechiul tău costum de majoretă, și eu aduc maraschino... Nu, am... Nu, nu-ți face

griji, a luat copiii la maică-sa pentru toată săptămâna... Dar... Nu, scumpo, am... Scumpo? Scumpo, *te rog*...

Jones a închis celularul cu un pocnet și s-a răsucit.

– Domnule, tocmai mi s-a adus la cunoștință că...

Duff s-a strâmbat și a arătat cu degetul mare spre ușă. Jones a țâșnit afară și Duff și-a întors privirea străpungătoare spre cei doi manageri departamentali rămași. A surâs, sau poate și-a dezgolit colții, și le-a expediat un mesaj telepatic pe care până și eu l-am putut citi.

Ei bine?

În clipa aceea, Jigodia-Aia de Peapody de la Sisteme de Fixare a Hârtiilor s-a năpustit în sală, agitând un teanc de faxuri încă aburinde.

– Domnule Featherstone! Se înregistrează o absență critică de 9023-uri în...

Dave Featherstone, șeful SFH-ului, a mimat cuvintele *Prea târziu, idiotule*, și a răspuns cu blândețe:

– Calmează-te, Peabody, sunt sigur că nu-i vorba despre ceva chiar atât de urgent. La urma urmelor, nu sunt decât niște *capse*. A revenit cu atenția spre Duff, a zâmbit cald și a rostit: Ce spuneai, Walter?

Moș Duff a rămas amuțit o clipă, mijind ochii suspicios. Treptat, regăsindu-și calmul, și-a netezit părul la tâmple, și-a umezit buzele și a încercat din nou:

– Bună ziua, dragi...

S-a oprit brusc. A privit încruntat în jur, sfidând să fie întrerupt. Nimeni n-a vorbit, nu s-a clintit și, de fapt, nici n-a respirat.

– Așa-i mai bine, a murmurat Duff.

Altă sorbitură de apă rece, altă netezire a părului alb și altă încercare.

– Bună ziua, dragi colegi. Sunt sigur că de acum ați auzit multe zvonuri exagerate și multe speculații nefondate. Am inițiat această ședință în scopul de a vă informa asupra realităților celor mai exacte.

S-a oprit și ne-a sfredelit pe noi patru din primul rând cu o privire ascuțită. După aceea, a revenit cu ochii la notițele lui.

– Departamentul SMI a fost reorganizat, a declarat el sec. Hassan Tabouli nu mai face parte din companie. Dacă există întrebări legate de această decizie, consilierii de redirijare spre alte locuri de muncă vă stau la dispoziție pentru a vă asigura tranziția spre starea de post-angajați.

Moș Duff a ridicat ochii.

– Există întrebări?

Era atât de liniște că s-ar fi auzit un șoarece excretându-se.

– Mă gândisem eu..., a aprobat el din cap, după care a tras cu ochiul spre stânga.

În mod clar, cineva aștepta în culise. Duff s-a relaxat vizibil, a încercat un zâmbet prietenos și a trecut pe modul cald și patern.

– Veți fi încântați să știți, a urmat el, că în căutarea noastră pentru un *nou* manager SMI am ajuns, din nou, la ideea promovării unui cadru intern. În concordanță cu îndelungata noastră politică de recompensare a meritelor, ne-am străduit în mod deosebit să găsim pe cineva ale cărui rezultate depășesc cu mult...

(T'shombe s-a aplecat prin fața mea și a șoptit spre Rubin:

– Pe zece dolari că-l numește pe Uberman.)

– O persoană ale cărui capacități excepționale au fost insuficient utilizate...

(Bubu s-a relaxat, s-a aplecat spre ea și a spus:

– Nici o șansă. Ne așteaptă o femeie aparținând unei minorități.)

– O persoană care împărtășește viziunea mea asupra unui viitor măreț pentru divizia A&F...

(T'shombe s-a atins cu vârful degetului și a zâmbit:

– *Moi?*)

– O persoană care a demonstrat, în repetate rânduri, dorința și putința de a...

(Bubu a clătinat din cap:

– Nț-ț, în ziua de azi nu mai ajunge să fii doar femeie de culoare. Fac pariu că ne-au găsit o lesbiană din Haiti.)

– O persoană pe care am avut marea plăcere de a o vedea cum crește, atât în capacitate personală cât și profesională...

(– Vrei să spui o lesbiană *handicapată* din Haiti.)

– O femeie care înțelege cu adevărat ce înseamnă să servești...

(– Vreau să spun o lesbiană *handicapată*, veteran de război, din Haiti, cu cazier și o boală incurabilă.)

– Așadar, stimați colegi, am marea plăcere de a vă prezenta...

(– Ai uitat de *îmblânzirea șerpilor*.)

– Noul manager al Serviciilor de Management și Informație...

(– Îmblânzitoare de șerpi din *sinodul reformat Missouri*.)

– Buna mea prietenă: Melinda B. Sharp.

– *Băga-mi-aș*, am rostit tare și distinct.

Melinda a ținut un discurs – așa cred. Ca să fiu sincer, pentru mine următoarea jumătate de oră a fost o ceață de tresăriri, îmbujorări, gânduri despre actualizarea CV-ului și dorința de a putea deveni invizibil sau minuscul, ori ambele. Îmi simțeam fața atât de fierbinte încât aș fi putut decongela un frigider. Și de fiecare dată când tensiunea sangvină reîncepea să se târască spre normal, Melinda îmi trimitea o privire pârjolitoare care-mi făcea scalpul să fumege și urechile să se înroșească violent. Mai am doar câteva instantanee mentale lipsite de legătură între ele...

(Știți, *aceasta* ar fi ocazia perfectă pentru hipertext. Vreau să spun că, dacă aș mai fi avut hipereditorul meu, aș fi putut codifica toate astea sub forma mai multor comenzi rapide și legături active, și atunci, dacă ați fi fost cu adevărat un obsedat de date, care trebuie să știe totul despre tot de peste tot, ați fi putut da un clic pe *Melinda Sharp* și ați fi aflat povestea cum am ajuns eu la AMD ca stagiar, cum prima mea însărcinare acolo a fost să lucrez trei luni cu Melinda și cum ea înregistra cea mai *nenorocită* serie de pierderi de date complet inexplicabile, până în ziua când am găsit-o prinzând pe fișet o dischetă cu ajutorul unui magnet. „Dar e foarte *convenabil*“, protestase ea.

(Uite care-i treaba. O să-ncerc să fac ceva cu HTML-ul¹, ca să văd dacă nu descopăr o modalitate să înglobez niște *infonote* în acest fișier document. În felul ăsta, dacă aparțineți categoriei „lasă-gargara“, care nu vrea decât să urmărească acțiunea, puteți sări infonotele și termina cioaca asta în cincisprezece minute.)

Melinda, către noi:

– În primul rând, doresc să vă asigur pe toți că relațiile mele personale nu au absolut nici o legătură cu promovarea. *Sunt* persoana cea mai capabilă pentru această funcție. A întors capul și a privit spre Duff. În același timp, aș dori să profit de ocazie și să-mi manifest în mod public recunoștința pentru mentorul și prietenul meu, Walter Duff – pentru încrederea, afecțiunea și călăuzirea personală pe care, cu atâta răbdare, mi le-a oferit în numeroase discuții confidențiale, între patru ochi.

Duff s-a înroșit violent, a privit nervos în jur și a început să-și răsucescă verigheta de pe deget.

– Walter, a continuat Melinda surâzător, ce spui, prânzim mâine? Fac eu cînte?

Cred că nimeni altcineva decât Duff n-ar fi trebuit să vadă felul cum ea a scos vârful limbii

și și-a lins lent buzele amplificate de collagen. Duff a început să se foiască în scaun, de parcă pantalonii i s-ar fi strâmtat în mod brusc.

– Sigur, a izbutit să icnească.

«INFONOTE

Dar dacă aparțineți categoriei celor mierliți după date, puteți citi fragmentele astea de informații și să pretindeți că sunt aidoma unor ferestre rapide pentru trimeri în text.»

«RELAȚII PERSONALE

Bubu, imitându-l pe Duff, șoptindu-i lui T'shombe:

– O femeie care știe într-adevăr cum să-și utilizeze capul.

– Fără să-și utilizeze dinții, a murmurat T'shombe în replică.»

¹ Acronim pentru Hypertext Markup Language, limbajul folosit pentru documente pe Internet (n. trad.).

Melinda:

– Servicii de Management și Informație... După cum văd eu lucrurile, termenul cheie este *servicii*. Mult prea mulți dintre voi mi s-au plâns că SMI poate fi necooperant și este dificil de lucrat cu el. Cu siguranță, *eu* am avut parte de această experiență în trecut.

A făcut o pauză și mi-a trimis încă o rafală rapidă din aruncătorul ei de flăcări emoțional. Pielea de pe urechi mi s-a bășicat și s-a cojit.

– Obiectivul meu, a continuat ea, este să transform SMI într-o adevărată organizație de *servicii*, dedicată slujirii nevoilor voastre – clienții noștri interni. S-a terminat cu scuzele, s-a terminat cu remarcile insinuante despre cineva care în mod sincer a înțeles în mod greșit situația și, accidental, a reformatat un hard-disc. De acum înainte, SMI vă va oferi serviciile de care aveți nevoie, atunci când aveți nevoie de ele, *fără* să vă conformați satisfacției inginerilor de rețea astfel ca necesitățile voastre să se potrivească în definiția incredibil de îngustă a lui „a avea sens“, sau „a fi posibil“...

Aplauze. Am încetat să mă mai gândesc la CV-ul meu și mi-am ridicat chipul din hăul personal al disperării timp suficient ca să înțeleg că discursul Melindei luase sfârșit. Oamenii se sculau în picioare; în jurul ei se adunaseră o mulțime care-i scuturau mâna și o felicitau.

– Ratați jalnici, a mârâit Frank în sotto voce. Sunetele de sugere ale unui banc de pești-ventuză flămânzi, căutând cu

«HAINE

De fapt, mă holbam oarecum tâmp spre Melinda, ascultând-o, când mi-am dat dintr-o dată seama că fusta ei elegant plisată, blazerul bleumarin de comandă și bluza unicat din mătase reprezentau cam salariul meu pe o lună – iar asta *înainte* să adun bijuteriile, coafura, implanturile de sâni, remodelarea pomeților, liposculptura, găurelele pentru cercei sau notele de plată la Organizația pentru Întreținerea Chirurgiei Cosmetice.»

SERVICII

Bubu, șoptindu-i lui T'shombe:

– Fii atentă la Duff! O are ca pe mână! De fiecare dată când ea zice *servicii*, el se freacă-ntre picioare.

T'shombe, șoptindu-i în replică:

– Nu te grăbi cu concluziile. Poate că iar i s-a scurtat implantul de penis.

disperare să se lipească de noul șef și să se asigure de o călătorie gratuită!

Am profitat de vacarm și de confuzie pentru a evada din sală. Cineva – cred că T'shombe – mi-a prins cotul și m-a împins ușurel pe coridor.

După cincizeci de metri parcurși pe coridoare, nivelul ambiental de *stupidon* a coborât și mintea a început în sfârșit să mi se limpezească.

STUPIDON

Similar *fotonului*: unitate cuantică de prostie.

– Nu știu, vorbea Bubu, da' mie mi se pare că chestia asta are și niște aspecte pozitive.

– Nu suntem decât niște nenorocite de *trepte*, a mârâit Frank. Tipa aia *n-are* ce căuta în conducerea SMI. O să ne calce-n picioare și-o să ne bage-n țărână, până ce directorul executiv o să fie păcălit să creadă că face o treabă bună și-o să-i dea ei postul lui *Duff*.

– Potolește-te, a zis Bubu. Nu fi paranoic. Sunt sigur că tot discursul ăla dur și amenințător a fost numai de fațadă. În realitate, eu am constatat că femeile manager sunt materno și răbdătoare...

T'shombe a arcuit o sprânceană, dar și-a reținut ceea ce-i stătea pe limbă și a spus:

– De ce nu-l întrebi pe Pyle? El chiar a lucrat cu ea anterior.

Frank și Bubu s-au oprit și s-au răsucit spre noi. T'shombe m-a strâns ușor, încurajator, de umăr.

– Haide, Pyle. Spune-le.

– Oa...

Glasul îmi era un croncănit răgușit. Am înghițit un nod imens, mi-am lins buzele și am încercat din nou:

– Oameni buni, am spus, Frank, Rubin... *habar n-aveți* ce v-așteaptă.

Când am ajuns jos, în departament, ne aștepta Charles. Neobișnuit era faptul că se decuplase de la interfața stației de lucru

și venise cu câruciorul până la piciorul scării, dar apoi a vorbit și sinvoc-ul fusese programat pentru glasul lui John Wayne.

– Băieți, a rostit, n-o să vă vină să credeți chestia asta.

Emițând câteva clicăituri și un fel de şuierat, s-a comutat pe modul redare și a reprodus un mesaj de poștă vorbită.

Vocea aparținea Melindei. Cuvintele erau: „Acesta este un mesaj de poștă vorbită care se adresează lui Charles Murphy, T'shombe Ryder, Abraham Rubin, Yuan Hong Dong și... celălalt tip – cum îl cheamă, de fapt? Știți voi... Pyle.

Ei bine, copii, mi-ar plăcea realmente să ne întâlnim cu toții, în persoană, dar în după-amiaza asta am niște obligații. De aceea, vă expediez mesajul ăsta, ca să mă asigur că vom începe toți cu dreptul.

Charles: În linii mari, faci o treabă excelentă, dar de pe scaunul tău cu roțile trebuie să dispară abțibildul *Atenție: Mă opresc când am vedenii*. Oamenii pot considera că încalci politica adoptată de companie în privința medicamentelor recreaționale.“

Cu toții ne-am holbat și am clipit des în direcția lui Charles. Ar fi trebuit să întreprind o căutare extensivă a înregistrărilor de date ca să obțin o confirmare, dar din câte știam nimeni nu-l criticase *niciodată* pe Charles. Cred că el nici măcar nu știa cum să reacționeze. Părțile controlabile ale feței lui căpătaseră o expresie cam într-o ureche, dar imposibil de descifrat.

Melinda a continuat: „T'shombe: Ai grijă de tăietura decolteului, doamnă. Ceea ce purtai azi *nu* sunt haine potrivite locului de muncă. Te rog să mă crezi, știu ce vorbesc – am luat masteratul în Ținuta Directorială și mâine mă aștept să te văd în hainele *adecvate* serviciului.“

Ochii noștri zgâiți au trecut brusc de la Charles la T'shombe. De fapt, la nasturele de sus la bluzei ei... apoi ne-am dat seama că fierbea de furie, ne-am simțit ca niște perverși nenorociți și am privit în altă parte.

„Frank și Abraham“, a urmat Melinda, „pentru voi, n-am decât două cuvinte: *cravate obligatorii*, începând de mâine.“ Frank și Bubu s-au privit între ei și au rămas cu gurile căscate, dar nu le-am zărit reacțiile până la capăt, deoarece...

„Și în sfârșit, Pyle. Băiete, băiete, nici nu știu de unde să încep cu tine... deși, de fapt, știu. ECM a publicat o carte excelentă, de un tip pe nume Mallory. Se intitulează *Îmbrăcați-vă corespunzător*. La biblioteca Resurse Umane există cincizeci de exemplare. Împrumută unul. Azi. Măine vei da un test din ea.“

Melinda s-a oprit și a plesăit. „Eh, cam atât deocamdată, copii. Fiți cuminți, mențineți-vă pe poziții, încuiați ușa dacă ați programat vreo petrecere și... ah, da, noul program de lucru intră imediat în vigoare. Ne întâlnim cu toții mâine la șapte treizeci fix. Pa!“

Mesajul s-a încheiat. Înregistrarea s-a oprit; s-a auzit glasul sintetizat al sistemului de poștă vorbită cu tradiționalul:

– Apăsați *unu* ca să expediați acest mesaj, *doi* ca să ștergeți acest mesaj, *trei* ca să murați în oțet acest mesaj, *patru* ca să...

Charles s-a decuplat de la sistemul telefonic. Abraham s-a întors către T'shombe. T'shombe s-a uitat la mine. M-am răsucit spre Frank.

– Toată lumea se postează lângă bărcile de salvare, a murmurat Frank. Femeile și bătrânii chinezi sunt primii.

DEZASTRUL TRIMITE PE UNUL ÎN TRIBUNE

Sfârșitul programului, slavă Domnului! Mi-am luat pelerina și galoșii, am irosit câteva minute căutându-mi servieta, înainte să-mi amintesc că nici măcar n-o luasem de acasă, apoi am pornit spre parcare.

Vremea se mai ameliorase, probabil după prânz. Ploaia se oprise, norii trecuseră, soarele se arătase pe cerul senin, păsărelele ciripeau, lacul de dincolo de Autostrada 5 scânteia în lumina ca de piersică a razelor de soare și întregul tablou pastoral din Vestul Mijlociu era atât de insuportabil de vai! – oh! de *drăguț*, încât îmi venea să regurgitez. În mod vădit și pescărușii de pe Lacul Elmo aveau o zi excelentă. Am irosit câteva minute în parcare, privind-i cum se înalță (după ce supraviețuisem ieșirii prin ușa de maximă securitate). Pescărușii țipau și se roteau. Cădeau în picaj aidoma unor Stukas-uri pentru a prinde pești, apoi se ridicau în târii. Absolut superb.

Asta până în momentul când mi-am dat seama că, de fapt, nu se hrăneau, ci se alimentau pentru alt bombardament asupra parcarii AMD. Mai ales mașinile din capătul sudic erau serios afectate. În mod deosebit o anume Toyota albastră, model '95, aflată în ultimul șir.

Un singur lucru vreau să știu: Cum naiba o fac cu atâta *prezizie*? Pe mașina mea existau suficiente petice de chit gri-albicios, care pur și simplu implorau după puțină culoare. Dar nu – fiecare dintre petele imense, dezgustătoare, groase și albe, se găsea pe un loc al caroseriei care mai avea încă vopseaua originală.

Evident, trebuia să recunosc că adevărata piesă de rezistență o constituia ansamblul compus din capul și șira spinării unui chefal, pe care un artist zburător îl lăsase pe capota automobilului,

poziționat astfel că botul cu mustăți mă fixa în momentul când am descuiat portiera. Mi-a amintit de un fel de mâncare creol pe care, odată, îl comandasem din greșeală într-un restaurant din New Orleans. După ce mi-am revenit din șoc, i-am făcut vânt de pe capotă, am deschis portiera și am urcat în mașină. Garnitura parbrizului cedase din nou și înăuntru era ca într-o baie de aburi. Motorul a pornit la a doua cheie și am ieșit pe Autostrada 5.

La AMD mai există un detaliu privitor la statutul social. Poți preciza cum merge cariera cuiva, după faptul dacă, la intersecție, se găsește pe banda din stânga sau pe cea din dreapta. Dacă faci la stânga, ajungi pe Șoseaua 5E, care duce spre niște cartiere cu adevărat elegante, cum ar fi Afton, Stillwater sau Marina Del Croix.

Eu am făcut la dreapta, pe Șoseaua 5V.

Geografia lui East St. Paul este imposibil de explicat fără ajutorul unor hărți. Ajunge să menționez că nu-i poreclită degeaba Țara Celor 10.000 de Cuiburi de

AUTOMOBILE

Bineînțeles, mașina Melindei nu se mai găsea acolo, dar spațiul în care fusese parcată dovedea conturul precis al automobilului ei în găinaț alb. Să mă ia naiba, cred că noua vopsea teflon-kevlar *cu adevărat* „ascunde rahatul mai bine decât *Super-ceară*”.

«TELECOMUTAREA

Precum Laetrilul¹, moartea lui Elvis Presley și Noii Democrați, *telecomutarea* a fost una dintre marile farse populare de la sfârșitul secolului XX. Ideea că managerii de colective chiar îi vor lăsa pe angajații lor

¹ Medicament despre care se crede că ar avea proprietăți antineoplasmice (n. trad.).

Țânțari. Autostrada 5 serpuiește printre Eastern Heights, apoi ajunge la Stillwater Boulevard, unde la vest de County

Line Road. La rândul lui, Stillwater Boulevard devine un păpuriș mlăștinos imediat la vest de Ferndale, pentru că a fost acoperit la inundațiile din '03 și n-a mai fost refăcut niciodată, așa că am virat spre nord pe County Line Road, intenționând să intru pe Holloway. Poliția rutieră

ridicase însă bariere pe Granada Lane – MPOA pusese din nou mine terestre și nu mai trecea nimeni până nu venea televiziunea –, așa că am strâns din dinți, am întors și am pornit spre sud.

Spre Strada 3.

Nu este nevoie să citiți despre Strada 3. Fiecare oraș măricel are o Stradă 3 sau ceva similar. Gratii de oțel la toate ferestrele. Sârmă ghimpată în jurul acoperișurilor puținelor magazine supraviețuitoare. Carcase carbonizate de automobile ca niște schelete din oțel ruginit în parcările pustii presărate cu cioburi; la fiecare colț de stradă, avocați șomeri disperăți ținând pancarte pe care scrie „Oferim asistență juridică pentru hrană“, clinici medicale ilegale acceptând numai bani-gheață deghizate sub forma de bordeluri legale și kilometru după kilometru de semne vesel colorate anunțând proprietăți imobiliare, șiragurile lor de anexe fluturând aidoma cozilor de zmee în briză: 0 \$ AVANS. SE POATE PRELUA. VÂNZĂTOR MOTIVAT. FACETI OFERTĂ. VĂ RUGĂM. PENTRU DUMNEZEU, VĂ IMPLORĂM.

Desigur, adevărul este că Strada 3 arată mult mai rău decât este în realitate, excluzând perioada dintre orele 23 și 3, vinerea și sâmbăta, când este mai rău decât pare. Asta vrea să însemne că am supraviețuit încă o dată drumului, am ajuns la White Bear

să utilizeze o tehnologie care, prin definiție, face anacronică existența managerilor de colective, este prea absurdă pentru a-mi pierde timpul ca s-o combat aici.»

«MPOA

Mișcarea Proprietarilor de Obiecte din Arțar: un alt club de bowling preschimbabil în organizație de terorism urban. Președintele Gore a promis că prevederile referitoare la bowling cuprinse în noua sa lege antidelictive va soluționa această problemă, dar legislația rămâne blocată în Congres.»

Avenue și am virat spre nord, convins că mă aflu la numai douăzeci de intersecții de casă.

Iar apoi, ca un idiot, m-am oprit la semaforul de la Margaret Street.

În refugiul pentru autobuze din dreapta mea se găseau niște puști care arătau destul de nasol. Nu mi-am dat seama pe loc ce anume erau. Poate pleospunk, sau troscpunk; la naiba, stilurile punk se modifică atât de rapid încât nici *cablat* nu poți ține pasul cu ele. Ceea ce știu este că treceau din mână în mână o pungă mare de *Steroizi Anabolici Glazurați cu Ciocolată™* și mă priveau chiorăș, de aceea am fost foarte atent la ei. Culoarele găștii păreau ciudat de familiare, deși pe moment nu le puteam identifica. Semaforul nu dădea nici un semn că ar fi intenționat să-și modifice culoarea prea repede.

Următorul zgomot pe care l-am auzit a fost înconfundabilul sunet al unei crose de hochei din fibră de carbon placată cu beriliu răpăind pe geamul meu lateral. M-am răsucit.

Dumnezeule... acolo era *el*. Cel puțin un metru nouăzeci și trei, o sută treizeci de kilograme de musculatură amplificată chirurgical și cercei în găuri neobișnuite prin corp. *Cum naiba suie în avioane?* a fost primul gând care mi-a trecut prin minte, dar imediat întrebarea a lăsat loc fiorului tăios de teroare pură care mi-a rașchetat prin venele înghețate ca un burghiu nanomolecular.

Recunosc culorile găștii! Inima a început să-mi bubuie, când mi-am dat seama că eram înconjurat de cei mai răi dintre cei răi, de durii durilor. Printr-un ocol stupid, intrasem direct în teroarea oribilă care mă obsedase toate zilele vieții mele de douăzeci și trei de ani ce urma să fie prematur scurtată! În vreme ce restul găștii a coborât de pe trotuar și mi-a înconjurat automobilul, unul dintre ei s-a întors nonșalant și, rânjind peste umăr, mi-a arătat cuvintele scrise pe spinarea jachetei.

Secția Sportivă Liceul Mounds Park.

Te rog, Doamne —oricine, numai *ei* nu! Dar nu, n-aveam cum să scap de groaznicul adevăr. Știam *exact* de cine eram înconjurat.

Jocheii de litere.

Monstrul vag umanoid din stânga mea a răpăit din nou în geam și mi-a făcut semn că ar fi bine să-l deschid. Am făcut-o.

– Da? am întrebat cu glas tremurător.

– Bună siara, stimati domn, a început el cu buzele de abia reușind să vorbească în mod coerent în jurul implantului de proteză bucală. Suntim aișea din partia programului Adoptați-Așiasți-Autostradă. Noi suntim tinirii handicapați cari-am adoptat *așiasți* autostradă.

Am avut nevoie de nițel timp până l-am înțeles.

– Nu... nu sunteți spărgători de mașini?

Unul dintre ceilalți jochei de litere a hohotit răutăcios.

– Pentru doaga *asta*? Cred c-a fost un banc.

– Căcat, a decretat altul. Antrenoru' mi-a dat o sculă mai ța-până când am ajuns în naționala dă *juniori*.

Remarca a stârnit un val de râsete amenințătoare din partea tuturor.

Căpcăunul din stânga mi-a apucat cu blândețe, dar ferm, falca inferioară și mi-a readus atenția asupra lui.

– Dacî aprîșiați iefortu' pi cari-l fașiem pientru ca așiasți autostradă sî fii curatî, sigurî și frumoasî, ni-ar bucura dac-ați fași o contribuții voluntarî pientru siecția sportivî a lișieului Mounds Park.

Un alt jocheu de litere s-a aplecat spre mine și și-a descheiat jacheta atât cât să pot vedea prosopul de sport țesut cu monofilamente ascuns acolo.

– Nu uitați, a continuat căpcăunul, contribuția pi cari o adușieți azi îl va ajuta pi-un tânăr handicapat sî nu înșieapî o viați di brutalitati și crimi.

M-am scotocit, căutându-mi portofelul.

– Șase dolari ajung?

Au răs. Nu era un răs plăcut.

– Sunt toți banii pe care-i am, i-am implorat, deschizând portofelul ca să-i vadă interiorul.

– Cre' că treb'e să-i dăm lu' gagiu' o lecție dă ce-ns'amnă sacrificiu' colectiv, a spus unul dintre ei.

Tipul cu prosop l-a scos și a început să-l rotească, pregătindu-se pentru un plesnet mortal. Dumnezeu, *văzusem* plesniturele acelea, puteau *decapita* un om! Restul găștii a început să se strângă...

– STOP! a zbierat căpcăunul cu proteză bucală și crosă de hochei. S-a întins peste mine și a indicat maldărul de flecuștețe de pe scaunul de alături. Șela iesti... iesti un CD-ROM?

Am profitat imediat de ocazie.

– Da, sigur că da.

Am scos din buzunarul pelerinei exemplarul din *Îmbrăcați-vă corespunzător* pe care-l împrumutasem de la Resurse Umane și i l-am arătat rapid.

– Lucrez la AMD. Acesta este un *document strict secret* pe care șeful mi-a cerut să-l iau acasă și să-l studiez diseară...

– La dracu', a mormăit căpcăunul. Crizusim că-i ultimul CD Rolling Stones. Bini, baieti. Luați-i gâtu'.

Toți au avansat un pas.

– STAȚI! am urlat.
Nu există vreo modalitate prin care să putem negocia?

Căpcăunul s-a oprit din mers și s-a întors.

– Io știu... dacî-i cu adivârat *sicret*...

Mi l-a smuls din mână înainte de a putea reacționa și a citit eticheta. M-am încordat și m-am pregătit să mor.

A holbat ochii.

– Șie... șiefu' tău chiar ti silești sî *citiești* asta?

ROLLING STONES

„Mick și băieții revin la forma de vârf cu noul lor disc, *Cyberhodologii*. Sunteți probabil deja sătui peste cap de single-ul de mare succes «Keith Richards Unplugged» (se pare, inspirat de incidentul de anul trecut, când Mick s-a împiedicat de cablurile de la instalația de menținere a vieții a lui Keith, provocându-i un infarct pe scenă), dar oricum cumpărați discul. Veți fi încântați de excelentele melodii noi cântate de instrumentiști negri anonimi, de fascinantele algoritmi noi programate în Emulatorul Hendrix CDS-2000 și, în primul rând, de modul scânteietor în care producătorul Tom Scholz a utilizat eșantioanele vocale și implanturile laringeale pentru a da impresia că Mick continuă să aibă o voce funcțională.”

– Furuncul Chiștoc, critic muzical
America Drogată.

– Este o șefă, am precizat.

Căpcăunul mi-a restituit discul, s-a retras un pas și s-a răsucit spre gașcă.

– Dați-i drumu', baieti. I-am fași o *favoari* dacă l-am mierli. A arătat spre unul dintre ei: Mauriș, schimbî stopu'.

Cel căruia îi spusese Maurice a scos o telecomandă și semaforul a indicat verde. Căpcăunul a revenit cu atenția asupra mea.

– Haidi, frigi-o, ștergi-o. Sî nu-ți mai vād moaca dî prost p-aișea. Nu ni putiem *piermiti* să ni pierdim timpu' cu căcați ca tîni.

Ei bine, nu era tocmai genul de politețe la care sperasem, dar am considerat-o ca pe o victorie și am fript-o, am șters-o, am întins-o de acolo.

La două semafoare mai departe, am căzut în ambuscada unei găști de Fete Sălbatice și am scăpat de ultimii șase dolari. Am reușit, totuși, să obțin două batoane frumoșele de ciocolată în urma negocierii.

– Bună, mamă, am venit acasă!

Ușa cu plasă de aluminiu s-a închis cu un pocnet în urma mea. Mi-am atârnat pelerina în cârligul de lîngă ușă, mi-am aruncat galoșii pe lada cu sticle de bere returnabile și am urcat pe treptele din spate, strecurându-mă atent printre sacoșele cu cutii turtite de bere și sticle reciclabile. Era absolut imperativ să facem curat în lădița lui Pisi Psycho.

– Mamă?

Nu era nici în bucătărie, deși n-o văzusem prea des pe acolo. Am oprit filtrul de cafea, am aruncat la gunoi resturile micului dejun și am dat drumul la apă fierbinte în tigaie cu speranța că gudroanele năclăite dinăuntru aveau să se topească.

CASA

Str. Ivy, nr. 1783. Cnstr în 1923, bnglw
srb cu 3 drm, 1 baie + 1 gr snt, srvntă înzid
în sfrg, lmn orig, vps orig int + ext, sbsl cnfrt,
ncsită rptîi, la dist convnb de Prăvălia de
Tării Bubuitoare; cu pîn mncă poate fi o
lovitură! Dacă sunteți genul de sonat care
încă mai dorește să locuiască în oraș.

Mi-am băgat nasul în sufragerie.

– Mamă?

– Te-am auzit și de primele două dăți. Glasul ei melodios a plutit din-spre salon, prin arcadă. Acum, dacă nu te superi, tocmai a început concursul zilei și vreau să aud întrebarea.

– Da, mamă.

Traversând sufrageria, m-am apropiat de servanta înzidită și am început să sortez teancurile de hârtii de pe ea. Reclame, chitanțe, reclame...

Am deschis gura, ca s-o întreb pe mama dacă mai fusese și altceva, apoi m-am gândit mai bine și am revenit la săpăturile mele informaționale. Facturi, reclame...

Ah, în sfârșit, numărul pe iunie al revistei *Trenulețe*, pe care l-am rulat cu atenție și l-am înghesuit în buzunarul de la spate. (Perfect, n-aveți decât să-mi ziceți atavic. O să renunț la ultima mea revistă pe hârtie în ziua când vor construi un lector de CD-ROM cu

ÎNȘTIINȚARE ÎNTÂRZIERE

Centrul J. Gotti Burse pentru Studenți

Către: John F. Burroughs

Str. Ivy, nr.1783

St. Paul, MN 55103

Stimate domnule Burroughs,

Ați întârziat din nou cu rambursarea bursei. Poate că pur și simplu ați uitat, sau poate că v-ați notat greșit în agendă, dar fiindcă aveți un cont impresionant de 32.188,56 \$ și antecedente în privința întârzierii rambursării, dacă nu auzim în cel mai scurt timp un mesaj din partea dv., vom fi nevoiți să-i trimitem pe Guido și Luigi să vă „împrespăteze” memoria.

Capice, paisano?

RAMBURSARE ELECTRONICĂ, BURSE STUDENȚEȘTI

Guvernul n-a mai permis rambursarea bursei studentești prin sistemul de transfer electronic al fondurilor, începând cu iunie 2002, când membri din anul terminal de la Caltech, ca o farsă de adio, au pătruns în sistemul de calculatoare al Agenției de Burse Studentești și au bifat ca achitate bursele tuturor studenților emeriți din țară.

POȘTĂ, CECUL ESTE LA

Minciuna Națională din 1999, când s-a anunțat decesul Poștei S.U.A., înlocuită de PoștaLoto, un joc de societate în care jucătorii cumpără un bilet de 2 \$ care garantează că obiectul trimis prin poștă va ajunge undeva, cândva – poate.

«Ultimul dumneavoastră partener a fost gonflabil?»

Să spunem lucrurilor pe nume. Dacă baza de date în care v-am descoperit numele reprezintă un indicator, există *plante de apartament* cu o viață sexuală mai activă decât a dv. Evident, dețineți un coeficient de inteligență de minim 150, o anamneză impecabilă și o slujbă decentă în domeniul tehnologiei de vârf – dar ce vă aduc toate astea în seara de sâmbătă? Sindromul tunelului carpian de la frecatul tiparului?

Dacă ultima dumneavoastră însemnare în agenda de întâlniri a fost vizita de la dentist de acum patru luni... dacă bănuiți că aveți telefonul deranjat, fiindcă nu sună cu săptămânile... dacă v-ați *plictisit* să locuiți singur în demisolul mamei, ar trebui să știți că *există* speranță pentru cei provocați social.

Așteptări diminuate

Întâlniri pentru cei cu adevărat disperați™

Clienții noștri nu sunt mari scule. Nu v-ați uita de două ori la ei, dacă i-ați întâlni într-un bar, ceea ce nu este posibil întrucât oricum nu frecvențați barurile. Să fim sinceri, dacă indivizii aceștia ar fi pantaloni, ar purta eticheta *Ne-regulați*.

Dar același lucru este valabil și pentru dumneavoastră. Atunci, de ce nu sunați la **1-900-867-5309**, ca să vă alăturați chiar azi turmei noastre în permanentă creștere de ratați patetici? Deoarece, nu uitați, dacă nu încetați cât mai repede cu practica aceea, veți *orbi*.»

rezoluție fotografică, pe care să-mi fie frică să-l iau în baie. Primul meu Cititor™ a răposat după ce mi-a alunecat de pe genunchi și a lovit gresia, și nu ard de nerăbdare să repet o asemenea experiență plină de învățăminte, dar costisitoare.)

Ceva s-a întâmplat în camera de alături, mai exact s-a întâmplat la televizor. Un soi de rumoare dezamăgită din partea mulțimii; mama a înjurat și a zburat:

– A fost Nixon, vită!

Am pornit spre scara din spate.

– *Jack?* a răcnit mama. Calculatorul tău iar îmi strică imaginea de pe televizor!

M-am oprit și mi-am direcționat spre tavan ochii dați peste cap.

– Așa? De ce nu vii încoace să te *uiți* la mizeria asta?

– Este imposibil, mamă. Nici măcar nu-i pornit.

Am numărat rapid până la cinci, am suspinat, m-am întors și am pornit spre salon.

La naiba! Mama în toată splendoarea ei. Părul ei încă vopsit într-un blond-arămiu sclipitor; dosul ei tot mai mare afundat adânc în canapeaua

FINANȚARE, SURSE DE

Conform lui NetLore, motivul pentru care guvernul a fost atât de afectat de farsa promoției '02 l-a reprezentat faptul că fondurile implicate au fost deturnate de la o firmă fantomă care opera în bugetul ilegal CIA, iar furtul a dus la stoparea imediată a unui foarte promițător război în Bolivia.

CUPON VALABIL!

Valabil pentru o reducere de 50 la sută pentru orice examen ocular la

Clinica Surorii Bertrille
Tămăduire credincioasă & Oftalmologică

De acum, 4 sucursale pentru a-l sluji mai bine pe Domnul!

OCHI, AI LUI JACK

20–15 la testul de luni dimineața, îndreptându-se spre 20–40 până vineri după-amiază. Sper că proiectatele conexiuni cerebrale directe vor apărea rapid pe piață, fiindcă monitoarele video îmi paradesc ochii nasol de tot.

TĂMĂDUIREA CREDINCIOASĂ

Deși legea stipulează că toate Centrele de Tămăduire ale Națivilor Americani™ sunt exceptate de la Legea Sănătății Publice, locația fiecărei clinici fiind o rezervație indiană *de juris*, problema dacă tămăduirea credin-

zgreptănată de gheare de pisică, permanent deformată pentru a i se potrivi formei. Un maldăr de mucuri de țigară micuțe și moarte, adunat în și pe lângă scrumiera suvenir *Broasca de la Lacul Casino* de pe brațul stâng al canapelei; o colecție de cutii identice de Tab risipite pe podea, lângă picioarele ei. (Bu-u-un! Nu trecuse pe bere. Încă.) Brațul stâng în extensie completă, ca o floretistă cu o telecomandă în locul unei lame, fulgerând cu privirea ecranul de un metru și jumătate și butonând cu o viteză și o dexteritate zărită altfel doar la puștii de doisprezece ani binecuvântați cu console Super Mega Nintendo.

– Vezi? a făcut ea acuzatoare. Vezi? Imaginea e oribilă. Unchi-tu Dave mi-a reușit o afacere atât de bună cu aparatul ăsta și a aranjat și cu cablul, înainte ca tu să-ncepi să strici totul cu...

Of, mamă! M-am mulțumit să scutur din cap. Televizorul nu era legat la cablu, ci la o antenă parabolică ilegală aflată în pod. Faptul că mergea în sine era ului-

cioasă creștină este o exprimare religioasă protejată de Constituție, ori o șmecherie pentru ocolirea departamentului Sănătății, este încă viu disputată și promite să-i mențină încă multe decenii pe avocații scumpi în automobile de lux.

MAMA

Ori de câte ori o privesc pe mama, îmi amintesc versurile aceluia vechi cântec:

Unde te-ai dus, dr. Kevorkian?

Națiunea-și-ntoarce ochii bătrâni spre tine.

Ce-ai zis, d-nă Robinson?

V-ai răzgândit, doctorul ar trebui să plece.

Hi-hi-hi, e prea târziu!

Simon & Stipe, „D-na Robinson”,
din coloana sonoră a filmului *Sec. XXI, Lmtd.*, producție Warner Bros.

UNCHIUL DAVE

Principalul iubit al mamei, pe când eu aveam paisprezece ani. Fără absolut nici un fel de relație biologică cu mine, cu soră-mea sau cu vreun cunoscut.

AFACERE BUNĂ, DEFINIȚIE

De fapt, „unchiul Dave” șparlise televizorul dintr-un camion de marfă parcat într-o fundătură întunecoasă, iar mie mi se păruse dintotdeauna o meschinărie că-l vânduse mamei.

tor, fiindcă eu duceam un război de cinci ani de zile cu rutinele de codificare ale canalului Hubbard.

– Bine, mamă, o să mă uit la el. Poți să-l oprești?

Nu putea, dar cel puțin a fost atât de amabilă să închidă sonorul. Am tras aparatul de lângă perete, m-am strecurat înapoia lui și am verificat legăturile.

Aha, așa cum bănuisem. Pisi Psycho ronțăise din nou cablul de antenă de 300 ohmi. Mi-am rupt o unghie încercând să răsucesc șurubul de conectare, am scotocit câteva clipe dorindu-mi să am ceva metalic cu care să forțez, apoi mi-am amintit de dispozitivul de bruieră a alarmei pe care-l aveam în buzunar încă de la pagina 24 și l-am extras. După treizeci de secunde, făcusem antena la loc.

– Cum merge acum, mamă?

– Hm-m-m, a mormăit ea. Tot nu-i la fel de bine ca-nainte.

– Mai bine de atât n-o să se vadă niciodată, dacă nu mă lași să-ți schimb firele la 75 de ohmi.

– Ah, nu! Și-ar fi arcuit spinarea, dacă ar fi izbutit să și-o desprindă dintre pernele canapelei. Unchi-tu Dave știa totul despre televizoare. Dacă el l-a făcut așa, așa *rămâne*!

– Bine, mamă.

Realmente, nu avea rost să argumentez. Am remontat totul la loc, m-am ridicat și am lipit televizorul de perete.

– Atunci asta-i tot ce pot face.

Ea a readus sonorul la maxim.

Pisi Psycho a erupt din ascunzătoarea dinapoia hârdăului filodendronului și și-a înfipt colții în glezna mea. Am oprit sângele cu un șervețel de hârtie și am coborât șchiopătând spre camera mea din demisol.

Demisol, dulce demisol; o duceam binișor

CABLU TV

În anul 1999, satisfăcută că toți cei care doreau să se conecteze la cablu ori să aibă o antenă parabolică o făcuseră deja, Comisia Federală de Comunicații a decretat că toate televizoarele vândute în S.U.A. trebuia de acum înainte să aibă un cip CĂ-MĂTAR. Similar unui transponder EtherNet, cipul transmite seria și codul de identitate al televizorului prin legătura cablu/satelit, spre sistemul gazdă, ori de câte ori este pornit televizorul.

acolo. Aveam frigiderul și cuptorul meu cu microunde (aduse din camera pe care o avusesem în colegiu), linia mea telefonică, salteluța mea, comoda mea cu sertare pentru șosete și lenjerie, plus un compartiment

Prezentat inițial publicului ca un dispozitiv antifurt, apoi ca un instrument pentru testarea popularității emisiunilor TV, actualmente se zvonește despre CĂMĂȚAR că ar deține capacități telnet multimedia, similare celor care-i fac pe suporterii libertăților civile să se trezească din toiul somnului urlând după mamicile lor.

Din fericire, televizorul mamei este un model 1997.

secret pentru colecția de CD-ROM-uri *Best of Penthouse*. Loc destul să-mi întind tot echipamentul de calculator; nu era chiar ca un apartament adevărat, dar după ce fusesem șutuit din școală...

FLASHBACK * FLASHBACK * FLASHBACK *

22 aprilie 2004. Jack Burroughs iese din demisolul Centrului Universitar de Supercalculatoare, după o noapte întreagă petrecută acolo, amețit de nesomn și zăpăcit văzând centrul comercial al campusului ticsit de iubitori ai Naturii care țin un marș. „Este Ziua Pământului¹” tresare el, „și, mult mai important, unele dintre Eco-lepuroaicele alea sunt *interesante!*” Într-un mod New Age Îmbunătățit global, cu plete lungi, cravate decolorate, blugi, desculțe, fără sutiene, mâncând cereale germinate și ținând cristale, dacă vă preocupă chestiile de felul ăsta.

„Pot și eu”, decide Jack privind o pereche de sfârcuri extrem de îndrăznețe care-i tresaltă prin față. Cuprins de inspirație, se repede în apartamentul lui, aflat lângă campus,

¹ Eveniment consemnat pentru prima dată la 22 aprilie 1970 (n. trad.).

își schimbă hainele și revine, învârtindu-se pe la marginea marșului, sperând să atragă atenția feminină prin evident sclipitoarea strategie a purtării unui tricou pe care scrie:

„Salvați albinele! Mâncați o păsărică!”

În câteva minute este înconjurat de o mulțime furioasă formată din membrii Asociației pentru Dreptul Păsărilor, care-i smulg tricoul de pe spinare și-l amenință cu reeducare prin rearanjarea oaselor craniene. Jack este salvat de la vătămarea corporală numai prin intervenția oportună a poliției campusului, care îi pune imediat cătușele, îl aruncă într-o dubă și-l târăsc în fața Detestatului Tribunal Moralist. Acuzat de Insuficiența Aprecierii Diversității, de Promovarea Violenței Împotriva Păsărilor Americane și de Sarcasm La Adresa Unui Grup Total Lipsit De Umor, până la ora șaisprezece Jack este exmatriculat din școală, evacuat din campus și concediat din postul de asistent cercetător. Bursa lui de student este transferată la o agenție de colectare, contractul lui de muncă este vândut unei agenții cu prețuri reduse, iar Consiliul Serviciului Comunitar al localității sale natale este înștiințat că Jack este actualmente disponibil pentru serviciul voluntar obligatoriu.

Toate acestea îl irită la maximum pe îndrumătorul lui Jack, dr. Avram Mehta, deoarece Jack lucra la un algoritm pe care dr. Mehta îl vânduse deja în mod ilegal la trei firme din sectorul privat. Acum, dr. Mehta va trebui să termine proiectul cu... [fior]... *studenți din anii inferiori.*

Ah, și v-am pomenit de propriul meu străvechi robot telefonic analog? Mă așteptau trei mesaje. Unul era un țuit asurzitor din partea cuiva care, din greșeală, încercase să trimită un fax la numărul meu. Al doilea era un apel de telemarketing generat de calculator din partea unui serviciu de

facilitare a întâlnirilor și suna de parcă mașina lor și cu a mea și-o puseseră ca lumea.

Al treilea mesaj era din partea lui Tunnar. „*Nu uita, clubul. Diseară. Ora 23. Să vii. Aloha.*“

Am lovit tasta de ștergere și nu m-am mai gândit la el.

ROBOT TELEFONIC

Nu, acesta *nu* este un alt exemplu al fascinației mele față de retro tehnică. Este mai degrabă faptul că am o mamă care a văzut de prea multe ori *Colossus: Proiectul Forbin*¹ și astfel mi-a interzis să-mi las calculatorul (ca și faxul, filtrul de date, poșta vorbită) deschis dacă nu sunt acasă.

Se teme că într-o bună zi mă voi scula în capul oaselor și voi rosti: „*Cogito, ergo voi pune stăpânire pe lume*“.

¹ *Colossus: The Forbin Project*, film american (1970), în care un calculator înnebunește și-și folosește inteligența pentru a-i sabota pe oameni. Regia: Joseph Sargent; în rolurile principale: Eric Braeden, Susan Clark și Gordon Pinsent (n. trad.).

DEZASTRUL LOVEȘTE ȘI NU NIMEREȘTE

– Trezește-te, Jack.

Ce, cum? M-am ridicat brusc în capul oaselor. Oh, nu, nu din nou!

Un căscat și-a forțat drum afară. Am clipit de câteva ori, am scuturat capul și mi-am inspectat situația cu ochi posaci.

Ba da! Din nou! Adormisem cu capul pe masă, ținând strâns în mâna stângă un sfert rece și unsuros din pizza cumpărată sâmbătă.

– Trezește-te, Jack.

Dincolo de pizza, o cutie de apă minerală neîndoios caldă și fără acid. Câțiva centimetri mai departe, macheta vagonetului de marfă la care lucram când mă încercase fiorul de conștiință, introdusesem *Îmbrăcați-vă corespunzător* în Cititor și, din pură coincidență, lăsasem vagonetul deoparte, ca să se usuce adezivul de pe buloanele de ancorare.

– Trezește-te, Jack.

Apropo de Cititor, unde era? Am îngăduit privirii să plutească spre stânga, până ce Cititorul mi-a apărut în raza vizuală, la câteva grade babord. Trecuse pe programul de protecție a ecranului: niște nave klingoniene urmăreau câteva adorabile personaje

din desenele animate Disney și le torpilau, transformându-le în schelete carbonizate, fumegânde.

– *Trezește-te, Jack*, a spus Cititorul.

– Taci, m-am răstit.

A tăcut. Ecranul bidimensional a clipit, unitatea de disc a bâzâit, apoi a afișat: „Capitolul 7: Cum să vă îmbrăcați ca să vă păcăliți șeful că sunteți normal“. Probabil că am petrecut ceva mai mult de treizeci de nanosecunde, evaluând dorința mea de a continua din locul unde ațipisem.

– Mă fut, am mormăit, am lăsat bucata de pizza rece să cadă pe masă și mi-am șters degetele unsuroase pe pantaloni.

– Comandă necunoscută, a răspuns Cititorul.

Oh, minunăția comenzii verbale!

– Î închide fișierele, am precizat în vreme ce căutam să eliberez încă un căscat.

– Comandă necunoscută, a insistat Cititorul.

Evident, gadgetul nu era de fapt inteligent.

Deținea un rudiment de recunoaștere a vocii și un set destul de limitat de comenzi verbale. M-am aplecat spre microfonul

audio și am pronunțat cât mai limpede:

– Î închide fișierele alea blestemate.

– Fișierele blestemate nu sunt deschise, mi-a răspuns cu onestitatea specifică mașinilor. Dorești să afișez lista fișierelor deschise?

– Nu. L-am lăsat câteva secunde, ca să mă asigur că acceptase comanda respectivă, după care am continuat: Î închide fișierele.

De data aceasta s-a auzit precum comanda corectă și a tras fermoarele peste tot ce era asociat cu *Îmbrăcați-vă corespunzător*. După ce am fost satisfăcut că totul mergea bine, am adăugat:

– Î închidere generală.

A făcut o pauză.

– Parola?

COMENZI VERBALE

Sună marfă, nu? Acum imaginați-vă biblioteca universitară în săptămânile de sesiune, cu 500 de studenți care mormăie spre cărțile lor... iar acestea le *răspund*.

Prostioara mea, așa-i. Toată lumea își parolează pornirea. Eu îmi parolez și închiderile. Dacă doriți să știți de ce, rugați-mă cândva să vă povestesc despre semestrul acela când frăția Theta Chi i-a pus pe aspiranți să alerge prin biblioteca universitară răcnind ca din gură de șarpe: „ÎNCHIDEREA!”

Cititorul continua să-mi aștepte parola.

– M-a trimis Ken.

Sfârșitul conversației. A piuit politicos, a ejectat CD-ul și a închis programele operaționale. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost cu vocea lui Șunculeț:

– Asta-i tot, oameni buni!

M-am lăsat pe spate în scaun, mi-am permis să mă întind lent și să casc, apoi am întrezărit ceasul deșteptător de pe noptieră.

22:47.

– *Futu-i!*

Ultimele resturi de somn mi-au dispărut instantaneu. Am sărit din scaun, m-am repezit la birou și am smuls husa de pe calculator. Habar n-avusesem că era așa de târziu. Dacă, cumva, dormisem în decursul singurelor ore *amuzante* din viața mea...

Pe tastatură se afla un păianjen mare și păros. I-am făcut vânt de acolo și am apăsat tasta de alimentare. Lumina plafonierei s-a redus până la brun; cele două ventilatoare de răcire au țiuuit, înviind ca un F-21 gata de decolare.

– *Atenție!* a anunțat calculatorul. *Inițializarea primară are loc în cincisprezece secunde!*

Mi-am tras rapid șorțul plumbuit, am plonjat în scaunul automulant din fața consolei, mi-am pus ochelarii-video și căștile audio. Calculatorul număra ultimele secunde până la inițializarea primară.

– *Cinci! Patru!*

Audio cuplat! Video sincronizat! Toate subsistemele activate!

– *Doi! Unu!*

Cu cauciucurile virtuale scrâșnind, cu turbinele de răcire urlând, inițializarea primară s-a declanșat, realitatea topindu-se și curgând pe pereți, iar eu am țâșnit din demisolul mamei, intrând pe...

Superautostrada Informațională.

VIZUALIZARE INFORMATIVĂ * VIZUALIZARE INFORMATIVĂ * VIZUALIZARE INFORMATIVĂ

Să poposim o clipă aici, în vreme ce Jack se joacă de-a șoricelul virtual cu un camion virtual UPS¹ pe banda virtuală dreaptă și iese rapid de pe joncțiunea virtuală, pentru ca să vorbim despre cum este *în realitate* viața pe InfoBahn. Evident, ați citit despre ea. Desigur, ați văzut-o descrisă în filme și video-uri. Fără îndoială, chiar ați utilizat portalul Net al serviciului dv. on-line, pentru a petrece câteva scurte și costisitoare minutele într-un sătuc Potemkin virtual, cum ar fi VirWorld sau BitBurg.

Realitatea este mult mai neplăcută.

În primul rând, trebuie să înțelegeți că există o chestie numită *lățime de bandă*. Indiferent cât de marfă este arhitectura Net – și, credeți-mă, arhitectura Net este un subiect așa marfă că-i poate adormi pe majoritatea oamenilor înainte de a termina de rostit „Transmission Control Protocol with Internet Protocol”² –, volumul de date ce poate fi deplasat prin Net în timp real depinde de „lățimea” canalului de date. Pentru a avea realitate virtuală în Net în timp real, aveți nevoie minim de o lățime de bandă egală cu cea a unui canal TV. Asta-i destul de mult.

În al doilea rând, trebuie să înțelegeți că viteza luminii nu-i doar o modalitate de complicare a intrigii într-un roman de Larry Niven³; când sunteți în Net, este *reală*, și egală aproximativ cu 30 centimetri pe nanosecundă. Puteți realmente măsura deriva continentelor, urmărind modificările săptămânale în timpii de comunicare New York–Londra. (Încercați-o, puștilor!)

Acum, pentru *dumneata*, Omule Simplu, alăturarea acestor două idei înseamnă că nu există nici o modalitate, pe

¹ UPS (Uninterruptible Power Supply), sursă de tensiune fără întrerupere (n. trad.).

² Setul de standarde pentru transmisia de date și corectarea erorilor, care permite transferul de date de pe un calculator conectat la Internet pe altul (n. trad.).

³ Laurence van Cott Niven (n. 1938), autor american de SF (n. trad.).

orbitele joase ori pe Pământ, în care serviciul tău on-line comercial să ofere realitate virtuală multiplayer cu adevărat interactivă într-o rețea de mare suprafață în timp real – cel puțin, nu la tarifele pe care le plătești. De fapt, când intri în BitBurg, capeți scenariul de bază care îți este descărcat în calculator. (De ce crezi că ești trecut prin rutina aia „de protocol” stupidă și plictisitoare? Ca să fi distras în timp ce se încarcă scenariul.) Ceea ce capeți *de fapt* în timp real este text, niște comenzi de mișcări primitive și semnal audio de calitate celui telefonic.

Ce capăt *eu* este cu totul altă discuție.

Dar înainte de a explora acest aspect, mai există un ultim punct legat de Autostrada Informațională, pe care ar fi bine să nu-l uitați: ea a fost realizată de guvern, în scopul *dezvoltării comerțului*. Ceea ce înseamnă că, la fel ca pe autostrăzile din lumea reală, părțile sistemului ce leagă suburbiile de infocentre și agențiile guvernamentale sunt curate, bine marcate și monitorizate. Atâta vreme cât vă mulțumiți să rămâneți pe rutele comune și să fiți un consumator mititel și drăgălaș, Net-ul nu ascunde surprize.

Aventurați-vă prin părțile sălbatice – secțiunile construite înainte să pătrundă poliția – și înseamnă c-o *căutați cu lumânarea*.

Între timp, pe Autostrada Virtuală: un șmecher găozar într-un Tempura nou-nouț și sclipitor acorda mai multă atenție convorbirii lui telefonice decât tastaturii, de aceea am așteptat o breșă în traficul pachetelor de date și i-am arătat degetul, aruncându-i portierele în aer. Apoi, o schimbare rapidă de bandă în jurul unui tărănoi într-un IBM 4990 umplut cu fișiere COBOL, care de abia se târa; o frână ametoitoare și un viraj brusc la dreapta ca să evit coada unui hippie chelios într-un Mac 512. Hodorogul mi-a bolborosit niște obscenități când am fulgerat pe lângă el. I-am arătat și lui degetul, am băgat electroni și am stat cu ochii beliți după NetPoli.

Altă uitătură spre ceasul în timp real. 22:51. Futu-i, futu-i, futu-i! Mesajele lui Tunnar spuseseră să ne întâlnim la 23:00, iar el *nu* era genul care să se-nvârtă de colo-colo, în așteptare. De data asta, eram prea la limită cu timpul. Poate că...

Am ridicat ochii la timp ca să-mi dau seama că intram în comutarea MECCnet și, ca de obicei, o bandă de spiriduși din liceu aruncau cărămizi de pe înălțimi. (Asta-i adevărata frumusețe a realității virtuale din Net, în chipul în care o fac *eu*. Cu algoritmi de super-înaltă compresie, cu antene autonome de scanare

și rutine de filtrare a spam-ului din Net; în lipsa unei expresii mai potrivite, mă strecuram *păcălindu-i* pe lângă limita lățimii de bandă, văzând nevăzutul, auzind neauzitul și cunoscând necunoscutul. De fapt, seamănă tare mult cu a juca *Slaughter* în modul audit.)

Altfel zis, i-am văzut pe nenorociții ăia mici înainte ca ei să mă vadă pe mine și m-am ferit. Verificându-mi scanarea retrovizoare, am încercat satisfacția de moment să-l zăresc pe boșorogul hipiot din Mac terciuit de o ploaie de cataroaie virtuale și bile de bowling.

SUPERAUTOSTRADA INFORMAȚIONALĂ

După cum ar trebui să fie evident, această descriere este o *metaforă vizuală* pentru navigarea prin Net folosind instrumente ale realității virtuale. Pentru acei cititori care se pricep la 10BaseT¹, comutare de pachete prin fibre optice și rețeaua de sateliți Motorola Iridium, am pregătit un document separat intitulat „Cum am procedat”. Dacă sunteți tipul de om care pricepeți ușor aluziile, comandați-vă exemplarul acum, sunând la 1-900-IA-ȚI-O-VIAȚĂ.

SPAM

Self-Propelled Advertising Material (Material Publicitar Autopropulsat). Inițial, denumirea simboliza o reclamă deghezată sub forma unui mesaj poștal prin Net, dar acum a ajuns să însemne toate rahaturile publicitare pe care serviciile on-line vi le varsă în calculator pe durata conectării. Filtrați spam-ul și vă puteți practic *dubla* lățimea efectivă de bandă.

¹ Standardul Ethernet pentru banda de bază a rețelelor locale, folosind cabluri bifilare torsiadate ce transmit 10 Mbps într-o rețea de tip stea (n. trad.).

și scuipat înapoi în lumea reală într-o cădere spectaculoasă și năucitoare de sistem. Sărman idiot anacronic și fraier, încercând să atace superautostrada în lada *aia*...

22:52. Ajunsesem de pe InfoBahn la Centrul Universitar de Supercalculatoare în timp record. Acum partea șmecheră: am oprit în scârțâit de frâne în biblioteca on-line CUS, m-am metamorfozat într-un student și am plonjat în structura administrativă. Mai jos, mai jos – CU deschide anual mii de conturi studentești, așa că securitatea este destul de aproximativă –, tot mai jos, până ce, finalmente, am picat din realitatea virtuală și am lucrat cu text simplu și cu tastatura mea manuală. Apoi un telnet rapid la catedra de matematică, unde le-am scotocit prin sistem până am găsit o linie exterioară deschisă și un telnet imediat înapoi la CUS.

Și... *voila!* Jack Burroughs dispăruse. Se topise. Se pierduse în comutări; era imposibil de urmărit. Din adâncurile Centrului Universitar de Supercalculatoare apăruse ceva nou, ceva minunat, ceva practic perfect.

Ceva denumit MAX_KOOL.

Și acum, copilași, știți cine sunt *în realitate*.

Am ieșit din biblioteca on-line, am suit pe Harley-Davidson-ul virtual UltraGlide și am ambreiat. Motorul a vuit ca un tunet îmbibat în testosteron, apoi a coborât la un tors scăzut, pulsator. Mi-am pus mânușile de date, negre și țintuite, mi-am controlat părul negru și des în oglinda de pe ghidon (era perfect, bineînțeles), am ridicat gulerul cămășii din mătase neagră și am tras puțin mâneca jachetei din piele neagră, ca să-mi verific Rolex-ul virtual (non-negru): 22:54.

Timp suficient.

Ochelarii de soare pe nas, țigara aprinsă, motocicletă aplecată la dreapta pentru a ridica suportul escamotabil, după care am călcat-o în viteza întâi, am accelerat brusc și am ambreiat. Cauciucul din spate a *zbierat* cu o încântare fumegândă.

MAX_KOOL a revenit pe InfoBahn. Avea locuri unde să meargă și, cel mai important, o întâlnire la ora 23:00, în Piața de Idei, cu un dealer de arme pe nume *Tunnar*.

Piața de Idei este mare. *Foarte* mare. Cea mai mare blestemăție de pe InfoBahn, cu excepția lui BusinessWorld sau a lui FedNet însuși. O puteți vedea de la kilometri virtuali depărtare: structuri imense cu preț redus lăbărtându-se peste peisajul de date, scheme de marketing țâșnind verticale spre înălțimi ca să dispară în pâcla reclamelor pentru moda de lux și peste tot afișele, plan-cartele și spam-ul, toate trâmbițând sloganul faimos în întreaga lume:

„Taci și cumpără!”

Benzile ce convergeau într-acolo erau ticsite ca de obicei de pietoni și începători în Net, toți revărsându-se din locuri precum PopoNet pentru o noapte de consum on-line și distracție îndoielnică. Mi-am coborât factorul de amabilitate la zero și am trecut cu Harley direct peste ei. Asta mi-a amintit de modul cum dădeam câte un șut în plasa de sârmă a țarcului curcanilor și cum toți ridicau capetele și priveau în jur, cloncănind între ei, vag conștienți de faptul că se petrecuse *ceva*. Am intrat în parcare și am sărit din sa; motocicletă a dat singură colțul, a coborât suportul escamotabil și a oprit motorul.

Eu mi-am controlat iarăși părul, mi-am potrivit ochelarii negri și am pășit în Rai.

Asta-i numele unui club virtual de noapte, situat la nivelul patru. *Raiul*. Majoritatea necunoscătorilor cred că Piața de Idei are numai trei ni-

DMU

Dimensiune Multi-Utilizator: o felie de spațiu virtual în care utilizatorii se pot întâlni și interacționa în timp real.

veluri: comerț on-line cu reducere de prețuri și chestii „gratuite” la nivelul întâi, comerț on-line scump și jocuri pentru copii la nivelul doi, și rahaturi ușchite pentru adulți, gen Sexus sau

Camera Nebună, la nivelul trei. Bineînțeles, chiar și operatorii de sistem ai Pieței de Idei continuă să creadă că infocentrul lor este un exemplu scilpitor de codificare structurată și de expansiune geometrică. Fac pariu că nu s-au gândit niciodată că unii tăcăniți de la .edu s-ar putea furișa, să le forțeze o debara virtuală și să execute o răsucire de nouăzeci de grade *în sus*, în spațiul non-euclidean, pentru a construi un DMU privat, ilegal.

Ca urmare, fraierii *pot* vedea ușa Raiului – tot așa cum sunt vag conștienți că eu trec pe lângă ei pe coridoarele virtuale ale nivelurilor inferioare – dar nu știu *ce* este ușa și nici cum să ciocănească.

Eu știam. Am ciocănit.

O gorilă uriașă – realmente, o gorilă imensă, animată, cu joben; o luasem dintr-un film de demult – a deschis vizeta.

– Parola?

Am dat capul pe spate, am scos țigara din gură și i-am suflat fumul în față.

– M-a trimis Ken.

Gorila a mârâit, dar a deschis ușa. Am pășit înăuntru, într-un lift antigrav, și am urcat.

Spre *Rai*.

Raiul era... ce mai, marfă! În primăvara lui 2005, credeam că pur și simplu *acolo* trebuia să te-nvârți, dacă erai sculă în Net. Pentru mine era precum cea mai tare petrecere la care nici măcar nu fusesem invitat, clubul de noapte cel mai țăpăn în care avusesem sânge să intru vreodată și cei mai inteligenți egali pe care dorisem să-i întâlnesc, toate contopite Iaolaltă. Raiul era un loc întunecat, ticsit, plin de fum, zgomotos și cumva *dement*: o insulă de anarhie glorioasă într-un ocean de consumerism insipid; un monument ridicat opțiunilor periculoase într-o lume altfel sigură și plictisitoare.

Raiul avea cea mai bună muzică, cele mai bune substanțe psihocerebrale și cei mai buni creieri răi de pe întreaga planetă. Era un loc unde puteai să petreci până cădeași pe jos, să dansezi toată noaptea (în Rai, până și *eu* puteam dansa), să faci sex virtual

pe mesele de bacara, sau chiar să aranjezi un târg pentru niște plutoniu furat, dacă te ocupai cu asta.

Privind retrospectiv, probabil că ar fi trebuit să mă întreb de ce NetPoli nu ne-a închis niciodată.

Intrările dramatice în scenă sunt pentru cei patetic de nesiguri. Am sărit din liftul antigrav și am pătruns în club, lent și relaxat, privind atent în jur. Ocupanți interesanți pentru o zi de luni. Obișnuitul melanj: câțiva elfi, doi pitici, un grup de ciborgi râzând ca niște conserve goale și jucând

pocher pe organe. O pereche de alieni insectoizi, bând cu un cuplu de luptători mecanoizi metalici și zăngănitori; o petrecere de personaje străvechi din desenele animate bidimensionale, unul fiind atât de retro încât era alb-negru, toți distrându-se a-ntâia, trosnindu-se în căpățâni cu niște ciocane mari de lemn și chicotind ca școlărițele. Printr-un salut discret din cap într-o parte și o fluturare ușoară a mâinii în altă parte, mi-am anunțat prezența și am schimbat priviri cu obișnuiții locului.

De pildă cu spectaculos de obezul Don Luigi Vermicelli, care se întreținea cu admiratorii la masa lui obișnuită din colțul stâng în fund, flancat de troace de paste făinoase și chifteluțe, tineri nervoși în costume scumpe, cu părul dat cu fixativ și cu pistoale automate în tocurile de la subsuoară și două curviștine identice, superîngâmfate, care păreau să nu poarte nimic altceva decât bijuterii. (Personal, obișnuiesc să stau departe de Prințesele Martiene. Jumătate din ele se dovedesc a fi bărbați deghizați.)

Sau barbarul inuman Jesse Mâini-de-ferestău, păzind lângă ringul de dans, unde o formație virtuală pfunk de indivizi cu părul

FUM

În realitate, pâcla pătrunzătoare din Rai nu este pur și simplu atmosferă. Luând în considerare numărul oamenilor care pot fi înăuntru și faptul că toți se deplasează (unii cu decalaje a vitezei luminii de 0,3 secunde sau mai mult), „aerul” dens și plin de fum este *esențial* pentru menținerea datelor propriului punct de vedere la un nivel care poate fi transmis prin Net în timp real. Felul în care oamenii par să „devină mai clari” nu-i o pură senzație, ci o urmare a modului în care rutinele RV ale Net-ului încarcă date vizuale mai detaliate pe măsură ce vă apropiați de o persoană ori de un lucru.

În Rai, manifestăm totuși predilecția de a amplifica acest efect, bând zdravăn.

gelat în cornițe bubuia peste capetele dansatorilor ce ticseau o grotă; un nivel confortabil de sonor de muzică răzbătea prin imaginarul perete transparent antifonic. Nu știam cine se afla înapoia lui Jesse, dar bănuiam că era vorba de un ex-militar. I-am trimis din nou un salut discret și prietenos și, din nou, el mi-a răspuns în mod reflex, fiind gata să se decapiteze.

(Ar trebui să atrag atenția că toți cei care ajung în Rai o fac sub un pseudonim. Asta face parte din joc: să-ți păstrezi secretă identitatea din lumea reală și să încerci să le ghicești pe ale celorlalți. Se zice că tipul care a început chestia asta a fost DON_MAC.)

Apropo de DON_MAC, el se afla acolo, într-un colț întunecat din stânga lui Jesse: sărmanul și singuraticul DON_MAC, ultimul dintre vârcoboți. Stătea morocănos și ruginit, sorbind din Pennzoil & Lămâie și fulgerând alternativ cu ochii lui fotoelectronici roșii între masa din stânga – unde două perechi de mutați ninja își fluturau sălbatic katanele și se contraziceau deasupra resturilor însângerate ale unui personaj (speram non-jucător) – și masa din dreapta, unde mai multe personaje cu burnuzuri și kufii mormăiau între ele și-și lustruiau automatele AK-47.

DON_MAC putea fi telepat, atunci când o dorea. I-am prins privirea îndreptată spre arabi, apoi mi-am ciocănit fruntea cu degetul.

Ce este, Max? a gândit DON_MAC.

– Masa de lângă tine, mi-am mișcat buzele fără sunet. Puști noi în Net?

Da, ferește-te de ei. Aduc necazuri.

– De ce?

Provin dintr-un nod nou al lui WorldNet: Kabul, Afganistan. Săptămâna asta a intrat on-line. Sunt mujahedini adolescenți.

– Ce?

Khyberpunks.

Aha! Am întrerupt contactul cu DON_MAC și am pornit mai departe.

Alți elfi, alți supereroi; o pereche patetic de nelalocul ei de cranii în flăcări, înțolite precum coperta ultimului album al formației Offspring. Obișnuitele debușeuri ale cazinourilor.

(O sugestie. Nu vă străduiți prea mult să vizualizați toate astea. Geometria fundamentală a Raiului a fost concepută de legendarul Nasoliu' „Cow-boy Bret“ și nu este euclideană. Perețele din spate care pare să se piardă într-un vid

negru și infinit se pierde cu adevărat, iar spoturile de lumină strălucitoare de pe mese sunt exact asta: spoturi de lumină unidirecțională lipsite de sursă. În Rai există locuri unde gravitația este pur locală; încăperi intime invizibile în care puteți intra doar începând *exact* din punctul convenit și parcurgând seria precisă de pași și cotituri; există chiar o cameră defazată spațial, unde cei pe care-i întâlniți și ceea ce vedeți depind de ușa prin care ați intrat. Și fiți atent cum umblați prin Sala Memorială a Slujbelor: unele plăci de gresie neagră sunt de fapt rampe virtuale de teleportare care vă vor trimite în locuri realmente *stânjenitoare* din InfoCentru.)

Am continuat să înaintez în local. Nici urmă de Tunnar. Asta nu era bine. M-am îndreptat către insula de lumină ce definea barul și am văzut că în seara asta Sam se afla înapoia tejghelei.

Nu Sam din *Cheers*¹. Sam *al nostru* era o realizare de excepție; de acord, un simulator de personalitate, însă creat de cineva care iubea la modul patologic filmul *Casablanca*². Sam a ridicat

NASOLIU' „COW-BOY BRET“

Una dintre personalitățile legendare din Net, despre care se spun multe istorii. Un anunț recent afișat în JPL/Pasadena include calcule ce demonstrează că dacă realmente Cow-boy Bret, Căpitanul Crash și Diana Von Babe au făcut toate lucrurile cu care sunt creditați, ei trei ar avea laolaltă vârsta de 640 de ani.

NU MÂNGÂIAȚI PTERODACTILII

Indiferent ce ați face, *nu mângâiați pterodactilii*, oricât de blânzi v-ar părea. Cuibul de pterodactili (de deasupra străbunicului ceas moale al lui Salvador Dali) este realmente *plin ochi* de mâini retezate.

¹ Serial TV american de mare succes (n. trad.).

² *Casablanca* (1942), regia Michael Curtiz; în rolurile principale: Humphrey Bogart, Ingrid Bergman și Claude Rains; premii Oscar pentru cel mai bun film, cel mai bun regizor, cel mai bun scenariu (n. trad.).

privirea de la pata imaginară pe care o lustruia pe tejgheaua de mahon, a încuviințat din cap spre mine și a vorbit:

– Bună seara, domnule Kool. Mă bucur să vă revăd.

– Bună seara, Sam.

Am găsit un taburet liber și m-am așezat.

Sam și-a azvârlit prosopul peste umăr, a luat un pahar gol și a început să-l umple cu gheață, zornăind cuburile.

– Ca de obicei, domnule Kool?

Am aprobat din cap.

– Așa cred.

Sam a pus paharul pe tejghea și a turnat în el două degete de bourbon Kentucky. (Știu, știu, în Rai aș fi putut comanda *orice* – pentru că, de fapt, alegeam un algoritm de filtrare care să-mi altereze ușor percepția virtuală – dar, dintr-un motiv sau altul, mă fixasem pe bourbon virtual.)

Sam a împins paharul pe tejghea.

– Vi-l trec atunci în cont. Altceva, domnule Kool?

Am clătinat din cap.

– Nț-ț. După care, gândindu-mă mai bine, am întrebat: L-ai văzut pe Tunnar în seara asta?

Sam și-a frecat bărbia, simulând gândirea.

– Domnul Tunnar a trecut pe aici acum o oră și a întrebat de dumneavoastră.

– Acum mai e în local?

Sam a clătinat din cap.

– N-aș putea s-o spun cu siguranță.

Am încuviințat. Cunoscându-l pe Sam, afirmația respectivă putea însemna șase lucruri diferite, toate convergând spre faptul că trebuia să mă descurc singur.

– Bine, Sam. Mulțumesc.

Cineva l-a strigat în capătul celălalt al tejghelei și s-a îndepărtat. Am sorbit din bourbon – era insipid, bineînțeles. În felul ăsta pot și eu să beau și să fumez în realitatea virtuală. N-au nici

gust și nici efecte fizice. În lumea reală, bourbonul mă face să vomit ca în *Exorcistul*¹.

– Max Kool? s-a auzit o voce înapoia mea.

M-am răsucit. Era unul dintre puștii ciudați: creastă de păr portocaliu, ochelari-oglină grefați pe pomeți, implanturi și mufe de cipuri deschizându-i-se ca acneea pe frunte. Conținutul unui întreg raion de gablonțuri îi perfora urechile și buzele, iar gura îmi reamintea de un pește pe care-l văzusem cândva pe Mille Lacs. Am încercat dorința profundă să-l pun la proțap.

– Ești într-adevăr Max Kool? a întrebat el, cu o urmă de respect nervos în glas. Tipul care a creat *Silicon Jungle*?

Am suspinat și mi-am cântărit răspunsul.

– Mda, am spus în cele din urmă. Eu sunt.

Silicon Jungle era un DMU pe care-l concepusem ca proiect în studenție, la CU, pe când aveam optsprezece ani.

– Eu sunt Hotwire! a exclamat puștiul încântat. (Mda, acum că mi-o spusese, puteam întrezări asemănarea.) Vreau să-ți spun c-am jucat *SJ* de când aveam doisprezece ani și e *cel mai* marfă DMU!

Curios, până atunci nu mi-l imaginasem niciodată pe Hotwire ca fiind un adolescent cu probleme de ten.

– Sunt măgulit, am zis și am întins mâna spre pahar.

– Vorbesc pe bune, a continuat el. Ce naiba, am pierdut ceva vreme cu *Stardrome* și din când în când mai intru în *Elf Trek* ca să mă distrez, dar *Silicon Jungle* e viața mea! Particip la SJ Net Forum, am citit și romanul SJ oficial scris de Dafydd ab Hugh și am toate exemplarele revistei de benzi desenate, de la primul număr! Iar acum, în sfârșit, te *întâlnesc*! Sunt atât de... de...

Am dus băutura la buze, am sorbit prelung și l-am examinat pe puști peste marginea paharului. Ce să-i fi zis? Că nu câștigasem nici măcar un bănuț de pe urma lui *Silicon Jungle*? Că universitatea deținea copyright-ul și că-l vânduseră unui serviciu comercial on-line, fără ca măcar să mă fi anunțat? Că jocul pe care

¹ Romanul *Exorcistul* (Ed. Nemira, 1994) a fost ecranizat în 1973, în regia lui William Friedkin; în rolurile principale: Ellen Burstyn, Max Von Sydow, Jason Miller și Linda Blair; premii Oscar pentru scenariu și coloană sonoră (n. trad.).

îl juca el acum constituia rezultatul unei munci de cinci ani de extindere și dezvoltare, făcută de designeri de jocuri cu care nici nu stătusem de vorbă și că singura dată când încercasem să pătrund în SJ Net Forum râseseră de mine și mă dăduseră afară?

Sau poate că trebuia să mă limitez la chestiunea evidentă: că era al naibii de patetic pentru el să-și construiască viața în jurul unui personaj dintr-un *joc*?

Am lăsat paharul jos.

– Minunat, am rostit aprobând din cap. Întotdeauna mă bucur să întâlnesc un fan. I-am strâns mâna și i-am oferit un larg zâmbet virtual. Mi-ar face plăcere să mai discutăm, dar am văzut un tip – și am făcut un gest vag din braț – pe care l-am căutat tot week-end-ul.

Înainte ca puștiul să poată reacționa, am sărit de pe taburet, am dispărut după colț și m-am pitit înapoia unei plante mari aflată într-un hârdău. Nu era un filodendron. Părea un soi de palmier pitic.

– Era și timpul' s-ajungi, a mârâit copăcelul.

Am sărit cât colo.

– *Tunnar*?

– S-s-st!

Copăcelul a privit nervos în jur, după care s-a metamorfozat în Tunnar. De fapt, nu era cine știe ce mare transformare; în mod obișnuit, Tunnar arăta ca un membru complet camuflat al unei trupe de comando, dungi și pete negre și brune, de la vârfurile părului verde și țepos până la vârfurile cizmelor brun-pestrițe.

– Testez pe teren un nou aspect, mi-a șoptit. Exersezi arta de a nu fi văzut.

– Aha. Acum, când șocul inițial se destrăma, începeam să mă simt iritat. Ți-am primit mesajul. Care-i treaba?

– Toate la vremea lor, Max. Toate la vremea lor. Tunnar a privit din nou în jur, apoi s-a apropiat de bar și a răcnit: *Sam!* O bere Kirin rece pentru mine și... tu ce bei? Mi-a privit paharul. Un bourbon pentru amicul meu!

Toți cei din jur au întors capetele și s-au holbat la noi.

– Tocmai am pus mâna p-o jucărie nouă, Max! a urmat Tunnar mult prea sonor. Un Colt H Sporter dinainte de '94, în stare perfectă! Nu s-a tras niciodată cu el! Un lăbar d-agent de bursă l-a

cumpărat acum cincisprezece ani și l-a îngropat în beci, așteptând sfârșitul lumii! De câteva săptămâni a mierlit de inimă și nevastă-sa era chită să predea totul Biroului Brady¹, până și-a dat seama ce bani putea obține pe scule!

Toți cei din jur au întors capetele în direcția opusă, au reluat conversațiile și eu mi-am dat în sfârșit seama ce făcea Tunnar.

– Tunnar și Max vorbesc din nou despre *arme*, am auzit-o pe o superbă femeie-reptilă cu pielea încrustată în nestemate.

– Arta de a nu fi auzit, mi-a șoptit Tunnar la ureche în vreme ce s-a aplecat și a înhățat halba de pe tejghea. Fă-i să nu *dorească* să asculte. L-am simțit strecurându-mi un cip în palmă. O gagi-guță trăznet s-a-nvârtit toată săptămâna trecută prin MilNet, întrebând dacă exista cineva care să știe cum să dea de MAX_KOOL. Aia-i cartea ei de vizită.

S-a lăsat din nou pe spate, a băut zdravăn din bere și a râgâit ca un zeu nordic.

– Acum am pus Dillon-ul pe autopilot! a continuat el. Până sâmbătă, ar trebui s-avem destulă muniție încărcată ca să ne distrăm *de-a binelea*! Ce zici? Vii să frigem niște ținte?

Sam a încremenit. S-a lăsat tăcerea. Toți ochii reveniseră asupra noastră. L-am văzut pe Tunnar făcându-mi cu ochiul și i-am cântat în strună.

– N-a fost o încercare rea, am rostit și mi-am aprins o țigară. Să ne-ntâlnim în timp real? O să-mi zici numele tău adevărat, dacă ți-l zic pe-al meu?

Am tras adânc din țigară și i-am suflat în față fumul albăstrui.

– Nu cred *asta*, puștiule.

Tunnar s-a încordat. Pumnii i s-au încleștat. Ochii i s-au mișcat. Mușchii maxilarelor au devenit rigizi.

Adevărul este că, după cum ar trebui să fie deja clar, îl *cunosc* pe Tunnar în timpul real. Mai exact, acum două săptămâni am și prânzit. Dar, fiindcă toți cei din Rai se aflau acolo sub pseudonime,

¹ „Legea Brady“, promulgată de președintele Clinton în 1993, se referă la controlul armelor de foc (n. trad.).

ei nu trebuiau să știe că Tunnar și Max Kool trăiau în același oraș și erau prieteni în timpul real. De aceea – sceneta noastră.

Brusc, nemișcarea s-a destrămat. Tunnar a urlat și a repezit o laterală stângace. Am evitat-o cu ușurință și, înainte ca el să-și fi reluat poziția, scosesem cuțitul monomolecular din mânecă

„SĂLBATICUL TUNNAR“

Nume real: Joseph LeMat. Ocupație: consultant independent în probleme de software. Vârstă: aprox. 37. Semne distinctive: predilecție spre confruntări fizice, curte făcută fostei sale soții.

și i-l vârâsem sub nas. Tunnar a privit o clipă lama scânteietoare, după care a coborât brațele, a desclêștat pumnii și s-a retras un pas.

– Într-o bună zi..., a mârâit el. Cât de *curând*, Kool. A simulat o apăsare pe trăgaci: Pac! Drept în muie!

Cu degetul mare, am pliat neglijent lama cuțitului și l-am făcut să dispară.

– Asta s-o crezi *tu*, țopârlane.

Două ore mai târziu: După ce am făcut câteva reprize de ØFball, după ce m-am ascuns înapoia teighelei barului în vreme ce ninja s-au încăierat cu khyberpunks (a câștigat Jesse Mâini-de-ferestrău), după ce am abandonat Raiul și am desființat două noduri de discuții nocturne, eu și Harley ne aflam adânc în BusinessWorld, înaintând lent pe o stradă lăturalnică pustie, cu farurile virtuale stinse.

Detestam BusinessWorld.

Vreau să spun, uram *cu adevărat* BusinessWorld. Uram să fiu acolo, pe străzile acelea reci, întunecoase, fără suflet. Uram să le privesc – kilometri după kilometri de structuri de date aparținând corporațiilor, imense, cenușii, fără ferestre. Însă cel mai mult detestam ceea ce *reprezentau* ele.

Bănuiesc că asta era și motivul pentru care, la câteva săptămâni, mă duceam pe-acolo și plantam bombe virtuale puturoase.

Straniu. Am tras o scanare, uitându-mă după NetPoli, și am văzut că eram singur, așa că am băgat motocicleta într-un loc întu-

necos și am oprit motorul. Conform cipului primit de la Tunnar, pe aici trebuia să se găsească locul căutat. Să fi făcut vreo greșală?

Am luat cipul din mănuașă de date, l-am apăsă pe pielea frunții și am revăzut holomesajul. *Pentru clipe minunate, interfațați ♥AMBER♥@alt.XXX.sex.com.* Mesajul era suficient de simplu.

Mediul, însă, era *extrem* de interesant. Practic, ceea ce vedeam din cip era textul derulant al mesajului mapat pe corpul unei brunete *incredibil* de frumoase, care dansa în tăcere după o melodie ce trebuie să fi fost cu adevărat *păcătoasă*. Părul ei lung și mătăsos unduia, trupul zvelt și athletic se contorsiona și se rotea, iar brațele i se mișcau ca... și buzele ei erau ca... și... și...

Mi-am tras cipul din frunte, am inspirat profund de câteva ori și mi-am dorit să pot face să apară un duș rece virtual. Tunnar spusese că femeia care se-nvârtea prin MilNet era trăznet. Dacă era aceeași cu cea din holo, de data asta nu exagerase cu nimic.

Am apăsă cipul în palma mănuii și am verificat calea de acces. Mda, aici trebuia să fie. Însă *alt.XXX* era un perete. Chior. Gol. Fără semne distinctive. Total pustiu, dezolant, vid. La fel ca autostrada 80 din vestul Nebraskăi.

Sau *nu* era așa? Poate că trebuia să privesc mai îndeaproape.

Am coborât suportul escamotabil, am sprijinit motocicleta și am coborât. Am pășit încet și atent pe trotuar, bocancii mei negri de constructor scrâșnind pe biții căzuți din date. M-am oprit în fața peretelui gol. Hm-m-m... Nu se întrevedea nici o linie. Nici un mâner evident, sau un punct de intrare. Poate că era un mecanism ascuns. Am întins precaut mâna, ca să pipăi suprafața.

Mâna mi-a dispărut. Mi-am retras-o brusc, surprins, și a reapărut. Am verificat rapid degetele: unu, doi, trei... Cred că erau toate.

Mi-am adunat tot curajul și am încercat iarăși. Lent, foarte lent, m-am întins înainte. Degetele au dispărut. Apoi încheietura. Apoi brațul până aproape de cot.

Aha! Subtil. Un perete virtual *virtual*. Am inspirat adânc și am continuat să întind mâna. Ajunsesem până la umăr...

Ceva mi-a prins antebrațul. Ceva *mare*. N-am avut timp să reacționez; cu un sunet precum liorpăitul unui sos sleit, m-a tras complet *prin* perete, aducându-mă într-o beznă totală. Nu exista sus sau jos, nu existau pereți sau podea; nimic, doar senzația de rostogolire prin cel mai dens, umed, claustrofob întuneric căreia i se adăuga răsuflarea rară, grea, a unui imens monstru invizibil.

Până ce i s-au deschis ochii: doi tăciuni uriași, strălucind roșietic, care au apărut din beznă și m-au fixat ca pe un gândac în insectar. Când a vorbit, glasul i-a răsunat aidoma vuietului unui vulcan.

– *Bună, Max. Te căutam.*

Mi-am tras răsuflarea suficient ca să răcnesc:

– UȘCHEALA!

După cincisprezece milisecunde mă aflam înapoi în lumea reală, legăturile cu Net erau decuplate, comutatoarele deconectate, punțile aruncate în aer și întrerupătoarele de circuite activate. Aspectul realității virtuale care fusese MAX_KOOL era un norișor de electroni aleatorii, undeva într-o bancă de date a Net-ului, iar tot ceea ce ar fi putut, măcar pe departe, să stabilească o legătură între Jack Burroughs, MAX și cele tocmai petrecute în BusinessWorld fusese șters și anulat mai rapid decât m-aș fi putut eu gândi vreodată la asta.

V-am spus: întotdeauna îmi parolez ieșirile.

Cu toate acestea, fusese foarte aproape. Mi-am scos ochelarii și casca și mi-am tras mânușile de pe mâini. Între fiori de spaimă primară, am avut timp să mă întreb: Ce dracu' mă înhățase? Scalpul și subsuorile îmi erau leoarcă de transpirație; vezica urla să fie băgată în seamă. M-am ridicat împleticindu-mă din scaun, am pornit spre baie și am zărit ceasul de pe noptieră: 1:27.

Ei bine, indiferent ce ar fi fost monstrul acela, trebuia să amân rezolvarea misterului până mâine.

Și să sper din toată inima că nu deținea vreo modalitate prin care să mă urmărească până acasă.

DEZASTRUL ALUNGĂ PE CINEVA DIN LOCUL DE JOACĂ

Cumva, deși eram tare ca untul la soare, am reușit să mă trezesc, să-mi fac duș, să mă bărbieresc, să mă *Îmbrac corespunzător* și să fiu în birou la ora 7:29. S-a dovedit a fi un loc destul de tăcut și de pustiu.

Eram singurul de acolo.

În mod limpede, ședința departamentală cu Melinda n-avea să se mai țină. Totuși, mizeria din baza de date a marketingului PID continua să aștepte o soluție, iar eu n-aveam nimic mai bun de făcut, de aceea mi-am pus ochelarii-video, mi-am tras mânușile de date și am plonjat în fișiere. Drept urmare, mi-a scăpat intrarea lui Charles – cred că era în jurul orei opt. N-am avut timp nici măcar să-i privesc abțibildurile de pe spătarul scaunului.

T'shombe a apărut pe la 8:20, purtând chestia aceea absolut fabuloasă dintr-un fel de batic care se mula exact unde trebuia, era largă exact unde trebuia și nu lăsa absolut nici o îndoială cu privire la absența oricărei lenjerii intime. Dacă Melinda se simțise amenințată de ceea ce T'shombe purtase luni, am bănuțit că avea să se simtă ca o întreagă cireadă de vaci, văzând ce purta T'shombe marți.

Frank și Bubu au apărut pe la nouă fără un sfert, aparent continuând discuția contradictorie de ieri. Frank purta o cămașă în carouri și pantaloni din poliester. Bubu era îmbrăcat cu un pulovăr mâncat de molii și un fel de blugi. Am remarcat că nici unul nu avea cravată.

Melinda a apărut în forță pe la 9:30. N-a fost atât o intrare, cât un zbor razant: ușa de la scară s-a deschis violent și Melinda s-a năpustit înăuntru, jonglând cu o poșetă, o geantă-diplomat, un croissant și un pahar de plastic cu cafea, încercând simultan să-și treacă peria prin părul blond și des și să-și mai aplice pe buze un strat de ruj roșu. Cavitația trecerii ne-a absorbit capetele spre coridor, dar ea nu ne-a spus nici un cuvânt, preferând să se îndrepte direct spre biroul lui Hassan – pardon, *al ei* – și să trântască ușa. Multă vreme după aceea, singurele sunete ce au răzbătut dinăuntru au fost piuiturile și clac-urile ce dovedeau că Melinda călărea de zor telefonul, precum și una sau două ocazionale foneme guturale ce eludau sistemul de atenuare fonică ambientală a clădirii.

Pe la unsprezece fără un sfert, terminalul meu audio NEC 1400xm Multi-Modal Desktop – altfel zis, telefonul – a piuit. Am privit codul de identitate al apelantului, am văzut că era o comunicație internă de la Frank și am apăsat butonul de acceptare.

– Pyle, a început el, ședință departamentală peste cinci minute în biroul Melindei. Ia-o și pe T'shombe, da?

Cum naiba să nu fi dorit s-o iau? Dar nu, ca întotdeauna, m-am controlat, mi-am recunoscut latura sălbatică și impetuoasă drept jalnica lașitate reală și, politicos, am informat-o pe domnișoara Ryder despre ședință. Revenind spre separeul meu, am trecut și pe la Charles și m-am asigurat că știa despre ce era vorba.

Peste cinci minute, ne înghesuiam în biroul Melindei cu tot entuziasmul unui grup de condamnați la moarte bătându-se între ei asupra dreptului de a fi primul care să se așeze pe scaunul electric.

De-a dreptul stupefiant. Cei de la amenajări interioare trebuie să fi muncit toată noaptea; din felul cum arăta noul birou al Melindei, n-ai fi bănuیت niciodată că numai cu douăzeci și patru de ore în urmă fusese decorat în stilul Modernist Mascul-De-Vârstă-Mijlocie-Absolvent-De-Colegiu. Cabinetul lui Hassan fusese un

studiu în dezordinea funcțională, cu un birou universal din metal negru, uzat, un fișet similar cu patru sertare, un scaun rotativ (fără un braț), câteva teancuri de cărți și hârtii pe podea, o cutie de cereale World Series 1987 înrămată pe perete și un maldăr de piese vechi de calculator pe aceleași rafturi cu trofee sportive obținute în competițiile de lupte și cu fotografiile copiilor lui Hassan și ale peștilor pescuiți de el.

Prin contrast, cabinetul Melindei era un model de *elegantă* suprabugetară. Un birou de mahon satinat, o masă pentru calculator cu sertare și un fișet având același design. Tăblia biroului era o placă de marmură de cultură neagră care, la nevoie, putea sluji ca eliport. Plus nici mai mult nici mai puțin decât *trei* filodendroni mari. Fotoliul imens din piele neagră de lux arăta ca săltat din cabinetul directorului general, iar litografiile originale, oribile, semnate și serializate, de pe peretele dinapoia sa păreau dovezi clinice ale crizei psihopate finale a artistului. În dreapta biroului, un întreg perete era acoperit cu plachete și diplome înrămate cu aspect impresionant, până m-am apropiat suficient de mult ca să văd că fuseseră primite pentru chestii cum ar fi fost „Cel Mai Vesel Voluntar, Donațiile Caritabile, 2001“. Până atunci nu știusem că puteai căpăta o diplomă pentru așa ceva.

Pe biroul vast se găseau exact trei obiecte mititele: o figurină sculptată în abanos, un arzător din bronz pentru tămâie și PIM-ul Melindei.

(„Zeița etiopiană a fertilității“, a explicat T'shombe, indicând statueta din abanos.)

Melinda vorbea la telefon, cu spatele la noi, ascultând sunetul certăreț al glasului cuiva și încuviințând energic din cap.

– Nu, a spus ea în telefon, nu încă. Voi mai încerca.

În încăpere existau și două scaune pentru plebei: T'shombe l-a ocupat pe unul, Bubu pe celălalt, Charles nu avea nevoie de vreunul, iar Frank și eu am rămas în picioare. Un fuior subțire de fum se înălța din arzător.

Rubin a adulmecat aerul. („Ce-i mirosul ăsta?“ a întrebat-o pe T'shombe. „Acum o să ascultăm Pink Floyd?“)

– Exact. La revedere.

Melinda a pus receptorul în furcă și s-a rotit în scaunul directorial.

– Sunt frunze de salvie, i-a răspuns lui Bubbu. Alungă spiritele rele.

Gura lui Rubin s-a căscat, dar Melinda își opera deja PIM-ul ca pe un Nintendo de buzunar și se încrunta în timp ce citea.

În cele din urmă, l-a lăsat și a ridicat ochii.

– Gata, copii, a rostit. Dorisem să fie o ședință cu adevărat amicală de cunoaștere reciprocă, dar am o întâlnire importantă peste o jumătate de oră, în oraș, și destule de făcut până atunci. De aceea, dacă nu vă supăra, voi intra direct în subiect.

A așezat PIM-ul pe birou.

– Charles? L-a privit, după care și-a ferit iute ochii. Cum merge proiectul Sonderson?

Charles a clicăit, a bâzâit, a tresărit nervos și a răspuns:

– POT APĂREA UNELE DIFICULTĂȚI.

Grozav! Iar adoptase modul E.T.

Frank a intervenit:

– Charles vrea să spună – și-a dres vocea – că există niște probleme serioase cu...

Melinda l-a străpuns cu o privire ucigașă.

– Sunt sigură că Charles poate vorbi și singur, Frank.

Zâmbetul mustea de politețe, dar tonul dinapoia lui era ulei clocotit, gheare și venin.

– NU, a zis Charles și Melinda și-a încercat căutătura asupra lui, dar el i-a întors privirea cu ochiul cel bun injectat de sânge și, după câteva secunde, ea a clipit. LASĂ-L PE FRANK SĂ VORBEASCĂ.

Melinda s-a întors spre Frank.

– Deci?

PIM

Personal Information Manager: Aparat electronic de buzunar care funcționează ca o combinație între un pager, o agendă multifuncțională și un fax. Dacă achiziționați unul, nu vă zgârciți la bani și luați-l pe cel cu display-ul polarizat. Melinda nu avea așa ceva, de aceea am putut citi mesajul, deși literele erau cu susul în jos. Scrisa așa:

11:30 Întln WLD hotel pt prnz & ♥!♥!
Slip suplim, 2 periute & TicTac.

– Este o chestie destul de tehnică, a început Frank, sperând s-o facă să renunțe.

– Să vedem, a scrâșnit ea.

Frank a inspirat adânc, a răsuflat și și-a trecut o mână prin părul negru și rar.

– Aduce mult cu metoda celor mai mici pătrate a lui Wigman, a spus în cele din urmă. În mod limpede, Sonderson evidențiază o predispoziție genetică spre cogniția suboptimă, directivele rezultante fiind...

Melinda a fluturat din braț ca să-l oprească.

– Pe scurt, a zis ea, nu crezi că poate fi făcut așa cum dorește Sonderson?

– Ei bine, există o diferență semnificativă între ideatie și...

– Nu mă interesează ce *crezi*, a rostit ea cu o voce egală și seacă. *Găsește o cale. Fă-o să meargă.*

Frank a încercat să bolborosească altceva, dar Melinda a revenit la PIM și a selectat următorul subiect.

– Următorul. Rubin! A ridicat ochii, a lăsat PIM-ul și a încrucișat degetele. Abraham, a început cu glas dulce și sprintar, ești *extrem* de ocupat azi?

Bubu s-a foit nervos în scaun și și-a dres glasul.

– Ei bine, ă-ă-ă... ar fi analiza MRP, sigur că da, și ă-ă-ă...

– Dar asta *poate* aștepta până mâine, nu?

– M-mda, cred că da. De ce? Există...

Melinda și-a umezit buzele și a încuviințat din cap.

– Păi da, *există*. A tras cu coada ochiului spre Frank, după care și-a revărsat întreaga încărcătură a privirii asupra lui Bubu. Vreau ca restul zilei să-l petreci analizând toate erorile mașinilor virtuale înregistrate în ultima lună. În mod clar, ceva *este* în neregulă cu sistemul de poștă vorbită, întrucât e evident că tu și Frank nu ați primit mesajul pe care vi l-am lăsat ieri după-amiază.

– Dar..., a încercat Bubu să protesteze.

– *Toate* înregistrările, a repetat Melinda. Până diseară, la plecare, doresc din partea ta un raport complet, în scris.

– Dar...

– *Următorul*, a mușcat ea cuvântul.

A privit PIM-ul, s-a uitat la mine și m-a inspectat lent, din cap până-n picioare. M-am foit puțin, dar m-am străduit să proiectez o aură de încredere simulată. La urma urmelor, citisem blestemata de carte (mă rog, răsfoisem câteva capitole). *Aveam* ținută corectă. Pantaloni gri-petrol, pantofi negri cu găurele, cămașă albă din poplin cu năsturei la colțurile gulerului și o cravată albastră cu dungi diagonale roșii.

– Nu-i rău, Pyle, a aprobat Melinda în cele din urmă. Vreau însă să-ți introduc un concept nou. *Călcatul*. Și pentru Dumnezeu, bagă-ți cămașa în pantaloni la spate!

M-am retras din grup și am încercat, cu discreție, să-mi vâr cămașa pe sub curea, în vreme ce Melinda a revenit la PIM.

– Să rămâi după ședință, a adăugat fără să mă privească. Am un proiect special pentru tine.

Ah-ha!

– Înainte de asta, altă problemă. A lăsat PIM-ul ferm pe birou și a fulgerat pumnale de gheață spre T'shombe. Nu știu ce glumă crezi că-ncerci să faci, duduie, dar...

– Glumă? a repetat T'shombe inocent. A surâs, s-a lăsat pe spate în scaun și, cumva, a reușit să-și miște șoldurile și coapsele așa încât să-și sporească și mai mult decolteul. *Habar* n-am ce vrei să spui.

– Lasă gargara. Știi foarte bine...

– Nu fac altceva, a urmat mios T'shombe, decât să-mi exercit drepturile consemnate în secțiunea trei, paragraful șase din *Aspecte ale diversității multiculturale în AMD*. Poate că mă-nșel, dar cred că paragraful spune așa: „Toți angajații au dreptul să poarte articole de îmbrăcăminte sau podoabe asociate moștenirii lor culturale, religioase, etnice sau de orientare afectivă, cu condiția ca respectivele articole de îmbrăcăminte și/sau podoabe să nu reprezinte un factor de risc în preajma aparaturii sau o aluzie ofensivă la adresa altui angajat AMD, client, furnizor, vizitator sau contact întâmplător.”

Până ce T'shombe terminase de recitat, Melinda se înroșise până la rădăcinile părului blond.

– *Esti...*

– De exemplu, această ținută – și T'shombe a ridicat brațele și s-a examinat – reflectă moștenirea mea etnică și nu reprezintă în nici un caz un factor de risc în preajma stațiilor de lucru sau a serverelor.

S-a sculat, s-a răsucit lent ca un manechin și, cumva, a reușit să-și dezgolească piciorul până la șold. Ochii lui Frank s-au holbat. Falca lui Bubu a căzut. Până și Charles a început să zumzăie și să vibreze ca o străveche mașină de spălat, în care încărcătura este descentrată. Am început să suspectez că T'shombe putea comanda după voie erecția sfârcurilor ei incredibil de proeminente.

– De asemenea, a continuat cu același glas inocent, poate că greșesc, dar nu *cred* că colegii mei consideră ofensivă această vestimentație. S-a oprit din rotire și a privit cu ochi mari spre Frank: O consideri?

– Ah, nu, a icnit Frank.

– Cătuși de puțin, a adăugat Bubu.

T'shombe s-a întors din nou către Melinda.

– Desigur, trebuie să recunosc că vestimentația mea nu-*i tocmai* corectă din punct de vedere cultural. Strămoșii mei patza purtau această țesătură ca o simplă fustiță, iar femeile nu purtau absolut nimic în timpul verii. Crezi că colegii mei ar obiecta dacă...

– Deloc, deloc, s-a repezit Frank.

– Nu ne lăsa să te oprim, a adăugat Bubu.

În cele din urmă, Melinda a cedat și a sărit în picioare.

– *Ajunge!* a strigat ea. *Afară! Afară! Toți – afară!*

Ne-am repezit cu toții spre ușă.

– *Tu nu, Pyle!*

M-am oprit pe jumătate ieșit din odaie, am rămas o microsecundă pentru a-mi blestema soarta, apoi m-am răsucit și m-am târât înapoi înăuntru.

(„Patza?“ l-am auzit pe Rubin întrebând-o pe T'shombe, în vreme ce se îndepărtau pe coridor. „Nu știusem că ești o patza.“)

(„Tata a fost din tribul patza“, a răspuns T'shombe. „Mama era din China. Cred că asta mă face o patza-chină.“ Bubu s-a înecat; Frank a chicotit. Până și Charles a emis un sunet organic ce aducea teribil de mult cu un râset.)

Melinda continua să stea locului, cu fața prinsă într-o mască de încruntare și cu fuioare subțiri de aburi ridicându-i-se din urechi. Fie că se hiperventila, fie că număra în gând până la o cifră destul de mare, dar a reușit să-și stăpânească oarecum firea.

– Închide ușa, Pyle.

Am închis-o.

Ea s-a trântit în modulul scaun directorial din piele neagră. Am apreciat că puteam ocupa un scaun pentru plebei și m-am așezat.

– Jack? a început Melinda și ceva din tonul vocii ei m-a făcut să-mi doresc să sar în picioare. Te deranjează dacă-ți spun Jack?

M-am relaxat și m-am afundat înapoi în scaun.

– Cătuși de puțin.

– Două lucruri, zise ea aruncând o privire spre PIM. Mai întâi – s-a împins cu piciorul și a executat o Lunecare-de-Șef înapoi la masă, unde și-a pus mâna pe stația de lucru. Ce-i asta?

Mi s-a părut o întrebare stranie. Am ridicat din umeri și am spus:

– Un Solaris Systems M-5 Multitronic...

– Știi asta, s-a răstit ea. Voiam să te întreb ce cauă aici, în cabinetul meu.

M-am scărpinat în cap.

– Păi, ne-am gândit că fiind noul manager SMI o să dorești...

– Nu contează ce ai gândit voi, m-a oprit Melinda. Eu doresc să-mi aduceți Gutuia 2000 înapoi, aia doresc!

Declarația a determinat ridicarea sprâncenelor mele.

– Doaga *aia*? Fără supărare, Melinda, dar obiectul ăla trebuie să aibă vreo patru ani vechime. Recunosc că nici Solaris nu-i ultima noutate, totuși...

– Vreau ca *tu*, a rostit Melinda parcă adresându-se unui puști de cinci ani cu grave deficiențe mentale, să iei vechea mea Gutuie 2000 și s-o aduci *aici*.

GUTUIA 2000

Unul dintre ultimele calculatoare „fructe”. După succesul originalului Apple™ (măr), piața a fost inundată de produse ce căutau să exploateze conceptul respectiv. Kiwi™, Banana™, Ananas™ și, desigur, jalnicul Lă-mâie™; cu timpul, toate s-au stricat, lăsând doar Gutuia să concureze cu Mărul pentru segmentul de piață „produse informaționale”.

Am clătinat încetișor din cap.

– Melinda, crede-mă, Solaris este *realmente* mai bun. Dacă pe hard-discul Gutuii există fișiere sau aplicații pe care le dorești, sunt sigur că putem...

– Apoi, a continuat ea cu glas neschimbat, vreau să iei de aici stația Solaris, s-o depozitezi undeva și să nu-mi mai pomeniți niciodată despre ea. Este clar?

Mda. Am aprobat din cap.

– Da.

– Iar *după aceea*...

S-a oprit, iar pe buze i-a jucat un surâs mic și dulce și, pentru câteva clipe, mi-am amintit cât de delicată și de frumoasă o găsisem atunci când o văzusem întâia oară, înainte să ajung s-o cunosc cu adevărat.

Și-a împins scaunul înapoi la birou, și-a așezat coatele pe tăblie și bărbia în palme, apoi s-a aplecat înainte.

– Jack? a spus calin.

M-am aplecat într-o postură similară ei.

– Da, Melinda?

– Mai ții minte, când te-ai angajat aici? Cum noi doi am lucrat atât de strâns laolaltă?

– Da?

– Unul lângă altul, zi după zi?

– Da?

– Cum, uneori, degetele ni se atingeau din întâmplare?

– Da?

– Mai ții minte cum te uitai la mine, când credeai că nu eram atentă, iar eu te surprindeam și tu încercai să te prefaci că nu te uitai la mine?

– Da?

– Era drăguț..., a zâmbit ea. Erai așa timid...

– Da?

– Mai ții minte aiureala aia cu dischetele, cu fișetul și cu magnetii?

– Da!

– Și cum după aceea le-ai spus tuturor din departamentul meu că eram o gaură blondă și proastă?

Hopa...

– Și cum m-am jurat că, dacă mi se va ivi ocazia, o să-ți atârț testiculele pe brelocul cheilor mele?

De fapt, nu, nu-mi mai aminteam deloc partea respectivă.

Melinda mi-a zâmbit: un zâmbet dulce, cald, care te topea. După aceea, a băgat o mână în buzunarul jachetei, a scos un inel de chei și le-a zornăit ușurel.

– Ocazia este aici, a șoptit ea. Mai belește o singură dată lucrurile și ești al meu. Ai priceput?

N-am reușit decât să încuviințez, o dată, lent și îngrozit, din cap.

– Perfect. Surâsul i-a dispărut. Acum mută-ți hoitul jalnic de-aici și treci la treabă. Trebuie să mă pregătesc pentru întâlnire. În mod inconștient, mâna ei stângă s-a ridicat și a deschiat nasturele cel mai de sus al bluzei. Până mă-ntorc, adică pe la ora două, vreau ca Gutuia să fie instalată și în funcțiune. A mai privit o dată PIM-ul, după care s-a uitat la mine. Ai vreo întrebare?

Am clătinat din cap, m-am sculat și m-am retras spre ușă.

– Nu, șefule.

– Perfect. Închide ușa la ieșire.

Am închis-o.

În mod *limpede*, eram pe drumul de ieșire.

DIGRESIUNE *

DIGRESIUNE * DIGRESIUNE

În acest punct al istorisirii, pare convenit să punem câteva întrebări, cum ar fi: „Să mori tu, chiar așa era gagica?” sau „Băi, moșule, de ce mai *stăteai* acolo?”. Asta ca să nu mai amintesc de întrebarea mea favorită: „Ești *idiot*, sau ce?”

Răspunsurile la nr. 1 și 3 sunt *da*, respectiv *nu*. Răspunsul la nr. 2 e nițeluș mai complicat. În esență este vorba despre o combinație de factori – de pildă, eu unul nu aveam decât bac-ul, doar doi ani de experiență de lucru în sectorul privat și o

datorie de numai 32.000 \$ ca burse de învățământ. Mai are legătură și cu aspecte ezoterice, cum ar fi faptul că beneficium de ajutorul unui Comitet Local de Recrutare a Voluntarilor, care ardea realmente de nerăbdare să mă ajute să găsesc modalități de a-mi achita datoria față de societate (o datorie pe care cu toți o compunem aproape minuțioși, prin însuși faptul că putem activa în departamentul Sănătății, chiar dacă n-am fost niciodată bolnavi). În sfârșit, are legătură cu faptul că fusesem angajat temporar la AMD înainte ca postul meu să fi fost anunțat public și astfel avusesem ocazia de a-i vedea pe ceilalți 299 de candidați, care au stat la rând în ploaie ca să-și depună cererea.

Pe scurt, acceptam ceea ce-mi făcea Melinda, pentru că asta-i viața în secolul XXI. Pur și simplu, *nu există* slujbe pentru oamenii sub treizeci de ani insuficient educați, în afară de cazul în care sunteți genul de întreprinzător extrem de automotivat, care poate crea locuri libere prin asasinate. Așa cum mi s-a spus că se întâmplă în mod curent în New York.

Melinda a plecat la întâlnire/ întrunire/ întrunire. T'șombe a așteptat până a văzut-o că iese, apoi s-a repezit în sus pe trepte, la TSS, spunând ceva despre alte panglici metalizate pentru toți filodendronii din cabinetul Melindei. Frank și Bubu au luat-o la trap spre cantină, dar mie nu prea îmi era foame, așa că am suit la biroul pazei și securității, am semnat pentru cheia de la ascensorul de marfă, mi-am luat trusa de scule și un cărucior de aparatură și am pornit spre vechiul birou al Melindei.

Editura Copaci Morți își avea sediul în aripa estică a lui C305, iar mediul într-un șir de birouri frumoase, cu ferestre, la nivelul trei. În realitate, operațiunile ei ocupau un spațiu mult mai mic decât v-ați putea aștepta: în lumea literară, principalele activități continuă să se desfășoare în sufrageriile scriitorilor și în localurile favorite ale editorilor (exceptând romanele de comando și siroapele, ce sunt fabricate pe linii de montaj la care lucrează zilieri morocănoși în iaduri din Lumea a Treia, cum ar fi Indiana și Upper Michi-

gan). Când pătrunzi în teritoriul ECM, nu-i nimic neobișnuit să vezi directori barosani răspunzând singuri la telefon, ori autori celebri încercând să tapeze pe cineva de un păhărel, aparent neștiind că barul corporației AMD se află pe terenul de golf AMD.

INFONOTE

Știți, chiar dacă flecușetele astea *sunt* amuzante, pline de informații utile și toate vrăjile celelalte, în același timp sunt îngrozitor de păcătos de codat. Așa că, dacă nu vă supărați, o să le pun capăt.

Majoritatea personalului ECM plecase deja la masă. Unii dintre ei plecaseră să ia masa chiar în oraș. Am navigat cu căruciorul pe culoarele înguste, printre vrafuri masive de străvechi manuscrise primite la redacție și încă necitite, mi-am pus batista pe nas și pe gură, ca să împiedic duhoarea oribilă de hârtie de împachetat reciclată aflată în ultimele etape de descompunere și transformare în compost celulozic, și am ajuns în fostul birou al Melindei.

Mă aflu sub masă, deconectând cablurile, când cineva a intrat în cameră. Era... de fapt, nu știu cine era. Un individ gras, blond, tuns perie, cu un chip de prunc, care, în mod evident, nu credea în utilitatea purtării ecusonului ID.

– Ești de la SMI? m-a întrebat.

M-am gândit bine înainte să răspund.

– Da.

– Ce faci acolo?

Am terminat de scos mufele, m-am târât afară de sub masă, m-am sculat și mi-am amintit să-mi vâr poalele cămășii în pantaloni.

– Duc stația asta de lucru la SMI. Domnișoara Sharp o dorește în noul ei cabinet.

M-am aplecat peste monitor și am început să desfac legăturile superioare.

– Aha, a încuviințat grasul. E-n regulă atunci. Crezusem că manglești mobilier.

M-am oprit o clipă și m-am uitat mai atent la ceea ce făceam.

– Cum?

Aha, era un șurub cu cap crestă, nu în cruce; nu era de mirare că nu-l puteam clinti.

– Că manglești mobilier, a repetat grasul. Știi, când cineva părăsește compania, tot ce nu-i fixat în cuie îi dispare din birou înainte de a se fi răcit scaunul. Asta fac mangleștii de mobilier.

– M-am prins.

Am găsit în trusă unealta corespunzătoare și m-am întors la conexiune. S-a desfăcut cu un *zang!* și-a zburat în colțul opus al încăperii. Pagubă-n ciuperca. Mai aveam câteva sute în depozit.

– Așa deci, a zis el. Cum este s-o ai pe Crash Test Dummy¹ ca manager?

Asta mi-a atras atenția.

– Cine?

– Nu, „Cine“ („Who“) a fost o trupă de rock din anii '60. V-v-vorbesc despre M-M-M-Melinda Sharp.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba în ultima lui referință, am ignorat-o.

– Crash Test Dummy?

– Păi așa-i zic toți cei din jur. Ne-ar putea trânti întreaga rețea locală, doar *atingând* un calculator.

– Glumești...

– Nț-ț. Din fericire, știm cum s-o inițializăm. A clătinat din cap, s-a scărpinat în bărbie și a schimbat subiectul. Poate că ar fi bine să arunci o privire în interiorul ăluia – a indicat Gutuia 2000 – înainte de a-l cupla la ceva important. Avea niște rahaturi de-a dreptul *cretine* instalate acolo.

– Da?

Grasul a tresărit brusc, s-a răsucit și a scos capul pe ușă.

– *Lori? Ai venit de la masă?*

– Da, Rich! a răspuns o voce feminină din depărtare. Ce vrei?

– *Vino-ncoa! În biroul Melindei i-un tip de la SMI!*

După câteva secunde, o tânără și-a băgat capul în cameră. Era scundă și slăbuță, cu păr castaniu, drept, tuns paj, cu cărare pe mijloc, și ochelari rotunzi de patru ori prea mari pentru fața ei.

¹ Aluzie la formația canadiană de muzică rock Crash Test Dummies și la melodia sa din anul 1993 „Mmm mmm mmm mmm“ (n. trad.).

– Intră, i-a spus grasul (Rich). Omul nu mă crede. Ia spune-i povestea *ta* favorită despre Melinda Sharp.

Lori s-a uitat la Rich, apoi la mine, după care a surâs fără să deschidă gura, un zâmbet care a transformat-o pe neașteptate într-o persoană a naibii de drăguță cu un chip de spiriduș răutăcios.

– Știi fața aia „Calculatorul Trist“, care apare pe ecran când încerci să inițializezi o Gutuie 2000 cu o dischetă non-sistem?

Am încuviințat din cap.

– Da?

– Într-o zi, Melinda a rămas să lucreze până mai spre seară și a uitat că lăsase o dischetă în unitatea de disc. Când a venit a doua zi dimineață...

Lori s-a oprit și a privit în jur să vadă dacă n-o asculta altcineva.

– Spune, spune, a îndemnat-o Rich.

Ea mi-a aruncat din nou surâsul șăgalnic.

– Ei bine, am auzit un urlet înfiorător, apoi Melinda a apărut în goană din biroul ei, de-a dreptul îngrozită. Când am întrebat-o ce s-a întâmplat, mi-a răspuns: „*Pe calculatorul meu este fața diavolului!*“

Rich a izbucnit într-un hohot de râs, gata-gata să cadă pe jos. Lori și-a acoperit gura cu o palmă și a chicotit.

– Fața *diavolului*? am întrebat.

Rich gesticula disperat, căutând să atragă atenția fetei.

– Zi-i ce-ai făcut! Zi-i ce-ai făcut!

Lori a privit iarăși în jur, apoi a povestit:

– M-am dus în biroul ei, am scos discheta, am reinițializat calculatorul...

Rich a intervenit:

– *Și i-a spus să ardă salvie ca să exorcizeze spiritele rele!*

A izbucnit într-un alt hohot de râs și s-a rezemat de canatul ușii, cu lacrimi curgându-i pe obraji, căutând să-și recapete răsuflarea.

O altă femeie a băgat capul în birou.

– Ce-i aici?

Era blondă, înaltă cam de un metru optzeci și opt, cu ochi albastru-oțelii, bărbie energetică, mustăcioară vizibilă și un corp

sculptural. Am recunoscut-o vag, din perioada când lucrasem în ECM, în calitate de colaborator temporar. Krya, sau Kyla, cam așa ceva. În cele din urmă, am decis pentru Kyra.

Din felul cum Lori a primit apariția Kyrei, am abandonat orice speranță.

– Tocmai îi istoriseam lui... – Lori s-a întors și mi-a privit ecusonul ID – Jack, poveștile noastre favorite despre Crash Test Dummy.

– Aha, a încuviințat Kyra. Avea un glas straniu, profund și strident. Nu uitați să-i povestiți despre negresa aia drăguță din departamentul lor... cum o chema?

– T'shombe? am propus.

Kyra a scuturat din cap.

– Nu, alta. Oricum, stai să ți-o zic eu. Melinda avea probleme cu calculatorul și negresa asta *delicioasă* a venit de la SMI, iar când au rezolvat treaba s-a dovedit că Melinda făcea ceva la care trebuia să răspundă prin *da*, dacă-și făcuse o copie de siguranță, dar ea nu făcuse copia și răspunsese tot *da*. Atunci tipa de la SMI – cum naiba o chema?

– T'shombe? am încercat din nou.

Kyra a scuturat din cap cu și mai multă vigoare.

– Nu, în nici un caz numele ăsta. Oricum, tipa de la SMI i-a spus Melindei că problema era că *mințise* calculatorul, iar acesta o ura. De atunci, Melinda a vorbit mereu foarte frumos cu calculatorul ei, i-a promis fel de fel de lucruri și le-a spus tuturor noilor angajați cât de important era să nu-și mintă niciodată calculatoarele.

În momentul acela Kyra a chicotit; sunetul i-a ieșit în majoritate prin nas și a părut o morsă încercând să sufle mingi de golf printr-un furtun de aspirator.

– Asta a fost bună, am comentat și mi-am privit ceasul cu un gest deliberat. Mă scuzați, dar trebuie să instalez chestia asta – am pus mâna pe Gutuie – în cabinetul Melindei până vine de la masă, așa că...

Așa că m-am întors la treabă. Cu spectatori. Kyra a plecat, Lori a plecat după ea, iar Rich a intrat în redacția cea mare și s-a

plimbat pe lângă toate separeurile, râzând ca un țăcănit și spunându-le tuturor unde mă aflam. Câtă vreme am lucrat în fostul birou al Melindei, probabil că au apărut zece-douăsprezece persoane care să-și exprime simpatia, să-mi spună o nouă poveste despre Melinda sau (mai rău) să-mi spună una deja auzită. A fost destul de neplăcut.

Cu excepția tinerei, oxigenatei, Excesiv-De-Corect-Îmbrăcată-Pentru-Succes care mi-a spus ce *noroc* avea SMI că Melinda venise la noi și cât de mult avea să i se simtă lipsa la ECM. M-am gândit că tipa era ironică, până când a început să-mi citească sonetul pe care-l scrisese ca să bocească plecarea Melindei.

E greu să simulezi genul ăla de sinceritate oribilă.

Am decuplat Gutuia 2000, l-am instalat pe cărucior și l-am asigurat, dar povestea tot nu luase sfârșit. O sumedenie de persoane m-au urmat pe coridoare, vorbind despre Melinda și spunându-mi că departamentele lor voiau să treacă la abace și la mașini de scris mecanice. Ultima dintre ele m-a însoțit până la liftul de marfă.

Era Christiansen, de la colectivul C&D al lui Produse Infotismment Dinamice. După ce toți ceilalți au plecat, mi-a strecurat în buzunarul cămășii un CD-ROM neetichetat.

– O mică atenție de la băieți, mi-a șoptit. Câțiva programatori au stat ieri după ore și v-au realizat un joc special. Distrăți-vă când noua voastră șefă *nu* este în preajmă.

Liftul a piuit și ușa s-a deschis.

M-am întors, dar Christiansen dispăruse.

Când am ajuns în departament, Frank, Bubu și T'shombe se întorseseră deja. Frank și Bubu considerau că aranjaseră o șmecherie ca să rezolve erorile mașinilor virtuale, așa că, laolaltă, am smuls Solaris-ul din cabinetul Melindei, am instalat Gutuia 2000 și, dacă tot ne aflam acolo, am efectuat o mică investigație interioară. Anticul calculator al Melindei conținea o mulțime de fișiere aiuristice, plus mai multe interfețe care nu păreau să aibă

nici un scop, dar ne-am mulțumit să ridicăm din umeri, să-l mon-tăm și să-l cuplăm la rețea. A fost gata până la ora unu.

Drept urmare, Frank a apreciat că mai aveam vreme de pier-dut, așa că i-am împrumutat lui Bubu CD-ROM-ul primit de la Christiansen, am făcut un popas rapid în toaleta bărbaților, apoi mi-am cumpărat de la automat un sandviș micuț și triunghiular, învelit în țiplă, și o cutie de Coca. Până m-am întors, Bubu, Frank, Charles și T'shombe erau cufundați în realitatea virtuală și, în mod limpede, făceau ceva *excitant*. Am încercat să-l întreb pe Bubu cum era jocul, însă mi-a răspuns doar:

– Pune-ți ochelarii și sări-ncoace, puștiule! O să-ți *pla...* ah! De unde dra...? Frank! Înapoia ta!

Bubu a lovit în aer cu pumnul stâng, ridicând în același timp mâna dreaptă și apăsând disperat cu degetul arătător pe trăgaciul pe care-l simțea numai el.

Un joc clasic de urmărire și împușcături, mi-am spus. Am fugit în separeul meu, mi-am pus ochelarii, casca audio și mănușile de date, apoi am plonjat în joc. Realitatea s-a topit și a curs pe pereți, fiind înlocuită de...

Realitate?

Purtam echipamentul meu de RV, stăteam în separeul meu și jucam un joc în care purtam echipament de RV și stăteam în sepa-reul meu?

Telefonul a sunat. Am răspuns. Era T'shombe.

– Pyle, a vorbit ea întretăiat. Știu la ce te gândești. *Nu* este vorba de un eșec de inițializare. Amicii tăi din PID au construit un scenariu de realitate vir...

Pe fundal s-au auzit focuri de armă, apoi Bubu a răcnit:

– Ha! Am ras *una*!

– Pyle, a vorbit din nou T'shombe. Ascultă-mă: *nu* te găsești în C305, ci într-un *scenariu* de realitate virtuală a lui C305. Trage sertarul de sus al biroului... trebuie să găsești un pistol. Ia-l și șterge-o dracu' d-acolo! Noi suntem încolțiți în cantină și...

Pe fundal a răsunat o rafală de automat și răcnetul unei persoane necunoscute.

– *Grăbește-te!*

Legătura telefonică s-a întrerupt.

Măiculiță! Sau realitatea o luase razna, sau T'shombe îmi spusese adevărul prin intermediul unei simulări în realitate virtuală a telefonului meu, sau o *simulare* RV a lui T'shombe îmi oferea introducerea în joc prin intermediul unui telefon RV, sau...

Măiculiță, din nou! De data asta, tipii din Produse Infotism-Dinamice se întrecuseră pe sine. Jocul ăsta îți zăpăcea *cu adevărat* mințile. Am dat drumul receptorului și am tras sertarul de sus al biroului. Acolo ar fi trebuit să găsesc agrafe pentru hârtie, o rolă de leucoplast și o cutie cu bomboane de tuse.

În locul lor, am văzut un pistol automat mare și negru. Am șovăit câteva clipe, întrebându-mă dacă să-l ating virtual.

Cam în același moment am auzit în separeul vecin sforăitul caracteristic unui gigantic demon-porc. Am smuls arma din sertar, am țâșnit din scaun și am rupt-o la fugă. Demonul-porc mă aștepta pe coridor.

Atât doar că nu era un demon-porc. Era un gigantic demon-Melinda. Un *monstru* blond cu colți și coarne, excesiv de corect îmbrăcat, cu ochi ca flăcări și țâțe de dimensiunile unor focoașe de torpile. A înaintat spre mine, cu un zbieret de harpie; sânge proaspăt îi picura de pe degetele încovoiate aidoma unor gheare.

Am ridicat pistolul și am golit jumătate de încărcător în ea. Părea să meargă. N-am rămas locului, ca să văd dacă se mai scoală în picioare – uneori, demonii-porci fac chestia asta –, ci m-am răsucit și am pornit în goană pe coridor în direcția opusă.

Doi paznici zombie au apărut din camera hardware-ului. I-am fript înainte de a-și putea ridica armele și, trecând pe lângă ei în fugă, le-am înhățat muniția. Asta-i grozav în realitatea virtuală: muniția se potrivește la orice tipuri de arme și niciodată nu trebuie să te oprești ca să-ți încarci pușcociul. Mi-am verificat attributele: muniție 42, sănătate 100%, armură 0.

Ei bine, era riscant, dar trebuia să-ncerc. M-am întors, m-am năpustit prin cuibul de șerpi multiplexor și am sprintat către scară.

Cineva ieșea pe ușa casei scărilor. Am fost cât pe-aici să-l fac bucăți, înainte să-mi dau seama că era Frank.

– Ești adevărat? am răcnit spre el.

– Nu, sunt *mai bun!* mi-a răspuns Frank în același fel. Pot urca blestematele de trepte, fără să mă opresc ca să gâfâi!

Nu părea ceva pe care să-l fi spus un simulator de personalitate, așa că m-am alăturat lui.

– ATENȚIE! a urlat și a ridicat un pușcoci de mărimea unei bazooka, îndreptându-l direct spre mine.

Am plonjat în lateral; pușcociul a detonat cu un bubuit asurzitor și a declanșat o ploaie cu hălci mari din demonul-Melinda.

– Asta-i singurul lucru care le poate opri, a comentat Frank examinând fragmentele însângerate și a bătut cu palma pe țeava armei. Trebuie să-ți găsim și ție una din astea. Pistolul nu face altceva decât să le irite. (S-a rotit brusc, a tras încă un foc, și a împrăștiat un paznic zombie pe peretele opus.) Ar fi timpul să-i dăm drumul.

S-a întors și a pornit spre scară. L-am urmat.

– Care-i treaba? am răcnit după ce am trecut de primul nivel.

– Bubu și T'shombe s-au baricadat în cantină! a răspuns Frank. Eu m-am oferit voluntar să te găsesc și să te aduc înapoi! Suntem în rahat, cred...

S-a ghemuit, a tras și de la palierul următor s-a rostogolit un cadavru ce părea al unui manager mutant de marketing.

– Cred că Bubu ne-a băgat în Nivelul *Cinci!* a mârâit Frank. Paznicii zombie sunt peste tot, iar demonii-Melinda nici nu pot fi numărați!

Ușa de acces la nivelul doi s-a deschis brusc și prin ea a năvălit un trio de *creaturi* camuflate în verde. Frank și cu mine le-am făcut țandări, după care el a lobat o grenadă cu plasmă prin ușa deschisă și a trântit-o. Bubuitura satisfăcătoare a exploziei grenadei a fost urmată de niște zbierete inumane foarte convingător randarizate.

Am continuat să suim.

– Aici s-a materializat Charles sub forma unui minitanc Sherman, mi-a explicat Frank. Plecase singur să cerceteze aripa estică și s-a pomenit implicat într-o încheștare cu un fel de molie de cărți, consumatoare de carne. Ultimul lui raport anunța că a întâlnit un

monstru gelatinos care a ieșit din maldărele de manuscrise necitite. Credem că l-am pierdut.

S-a oprit, mi-a făcut semn să mă feresc din drum, după care a tras câteva focuri în casa scărilor, înapoia noastră.

– Cel puțin asta-i va obliga pe blestemați să se ascundă, a mormăit el.

După ce ne-am reluat drumul, a continuat:

– În cantină era un mutant oribil, o încrucișare între o pasăre și un porc! Bubu zicea că ar fi o șuncă de curcan. S-a oprit pe palier, a privit precaut după colț, ținând arma la îndemână, apoi a coborât-o și am mers mai departe pe scară. T'shombe s-a materializat la nivelul doi. Zicea că abunda în liane gigantice și mișcătoare de filodendroni canibali.

Am ajuns la ieșirea de incendiu din capul scării.

– De cealaltă parte a ușii ăsteia este un Uberman, a șoptit Frank. În esență pare un căpcăun nemuritor, dar din fericire doarme în majoritatea timpului. Ideea este să fugi mâncând pământul și să sperii că dormea atunci când ai început cursa.

Și-a verificat atributele muniției și mi-a zâmbit.

– Gata?

Am încuviințat din cap. Frank a izbit ușa cu piciorul.

Ubermanul nu dormea.

O crosă de golf mărimea 6 cu muchia ca briciul i-a retezat picioarele lui Frank de la genunchi, înainte de a fi putut parcurge doi pași. Mi-am golit încărcătorul în Uberman, dar n-a părut că ar fi observat sau că i-ar fi păsat. S-a aplecat peste Frank care răcnea de durere, și-a pus palma masivă pe capul lui și... ah, br-r-r, mai văzusem asta și o pățisem eu însumi de câteva ori, acum avea să-i transforme creierul într-un terci...

Ba nu, mai rău!

– Noroc că te-am găsit, a vorbit căpcăunul cu ceea ce era în mod evident glasul adevăratului Scott Uberman, coborât cu o octavă. Am o problemă cu calculatorul de birou...

Târându-l pe Frank de păr, căpcăunul a pornit târșăit spre cabinetul său.

– ÎMPUȘCĂ-MĂ! a zbierat Frank. Pentru numele lui Dumnezeu, *împușcă-mă!*

Percutorul pistolului meu a țâcănit de câteva ori în gol și am ridicat neajutorat din umeri.

Cumva, Frank a avut prezența de spirit să-și descheie centura cu muniție și să mi-o arunce.

– Ia-mi carabina! a zbierat înainte de a dispărea pe ușă. Salvează-i pe Bubu și pe T'shombe!

Ușa cabinetului Ubermanului s-a trântit, închizându-se cu sunetul porților iadului.

Am ridicat pușcociul lui Frank, mi-am pus centura cu muniție pe umăr și am pornit spre cantină.

Drumul către cantină a fost destul de sinistru. Am ucis un număr măricel de paznici zombie și de manageri mutanți de marketing, am cules alte douăzeci de încărcături pentru carabină, plus ceva ce semăna cu o rachetă antitanc, dar n-aveam un lansator, și am făcut pulbere șase Melinde. Am descoperit că șmecheria era să te apropii îndeajuns de mult ca să le ucizi dintr-un foc, totuși nu atât de aproape ca să te poată înhăța cu unghiile lor ascuțite ca briciul și să-și fixeze gurile ca niște ventuze pe... de fapt, nu contează pe ce le fixau, dar, credeți-mă, te curățau *rapid* de puncte de sănătate. După un atac, am dat peste un automat de alimente și am descoperit că dacă mâncam micile sandvișuri triumphiulare, pierdeam de asemenea puncte.

Până am ajuns la cantină, bătălia, dacă fusese vreuna, se terminase de mult. T'shombe și Bubu dispăruseră; se zăreau cadavre stivuite precum scurtăturile de lemn, însă toate erau mutilate și imposibil de recunoscut. Tocmai cercetam precaut bucătăria, când am întâlnit monstrul cel mai înspăimântător dintre toți. O *prezență* gigantică, de rău augur...

– Pyle, a rostit ea cu glasul Melindei. Ai belit-o.

M-am răsucit fulgerător, ațintind carabina.

– Mă poți auzi, Pyle?

După sunet se găsea clar în dreapta mea, dar – ah, nu, era invizibilă! *Urăsc* când sunt invizibili.

– Scoate-ți echipamentul ăsta idiot de RV, Pyle.

Am plonjat spre stânga și am tras orbește.

Mi-a răspuns cu un sunet metalic, vag muzical. Zgomotul îmi era familiar. Părea... un zornăit de *chei*.

Mi-am scos echipamentul RV. Melinda se afla acolo. *Adevărata* Melinda. Își clătina inelul de chei.

– Hopa, am rostit.

DEZASTRUL SE FURIŞEAZĂ ACASĂ CU COADA ÎNTRE PICIOARE

Dintotdeauna îmi dorisem un birou pe colț, cu o ușă care să poată fi închisă.

Și o fereastră ar fi fost binevenită.

Dacă mă gândesc mai bine, chiar și niște mobilier. În loc de toate acestea, odaia îmi oferea numai un ecran video mural, montat înapoia unei plăci de plexiglas, și un difuzor mascat prin plafon. Pe ecran rula un documentar pentru angajați: muzică veselă, desene animate și o narațiune mulțumită de sine, bine pusă la punct. Titlul documentarului era *Tocmai ai fost concediat*.

În mod evident, fusese realizat de aceiași tipi care produsese toate video-urile cretine pe care trebuise să le vizionez integral când mă angajasem în companie. M-am întrebat dacă AMD căpăta o reducere en-gros.

– Aceasta, a spus naratorul plin de satisfacție, este povestea sfârșitului unei slujbe. Beneficiind de cooperarea dumneavoastră, procesul poate fi lin și aproape lipsit de suferințe. Mai bine pentru dumneavoastră, mai bine pentru noi și importantul *prim pas* pe calea spre o mai bună zi de mâine.

Imaginea s-a destrămat într-o randarizare vesel pastelată a micuțului nostru protagonist animat (ce naiba putea fi, un câine?)

înmaintând plin de încredere în zorii unei zi noi, în vreme ce muzica a sporit în intensitate și a ajuns la o concluzie tematică.

Ping! Ecranul a revenit la imaginea grafică a titlului și s-a auzit din nou glasul mulțumit al naratorului:

– Dacă doriți să repetați oricare parte a programului, vă rog să spuneți *da* acum.

– Du-te-n mă-ta, i-am spus.

– Acesta nu este un răspuns valid, mi-a replicat. După o pauză, a continuat: Dacă doriți să repetați oricare parte a pro...

– Nu.

Altă pauză.

– În acest caz, programul s-a încheiat. Dacă aveți întrebări suplimentare, un consilier pentru reorientare profesională vi se va alătura în scurt timp și va fi încântat să vă răspundă personal la orice întrebare. Vă mulțumesc pentru că ați urmărit acest program și duceți-vă de asemenea în mama dumneavoastră.

Cum?! Mi se păruse mie, sau chestia aia zisese...

Luminile din cameră au sporit în intensitate, ecranul s-a întunecat, iar zăvorul electric al ușii a făcut clic, trecând pe poziția deschis. În ușă a răsunat o bătaie ușoară și politicoasă.

– Domnule Burroughs?

Oh, nu, nu Kathé din nou! Programul greșea într-o privință – eu n-aveam parte de un consilier pentru reorientare profesională, ci doar de un subasistent de consilier, clasa a II-a –, dar avea dreptate să spună că va fi încântat. Kathé era uimitor de încântată, având în vedere ceea ce făcea pentru a-și câștiga existența. Ba chiar *patologic* de încântată. Probabil că, pe undeva, exista un program de tratament care o căuta și acum ca să-și reia medicația.

Încă o bătaie politicoasă.

– Domnule Burroughs?

Dacă aș fi avut la mine un săpun, l-aș fi putut modela în formă de pistol și aș fi încercat să evadez, dacă aș fi avut la mine un cuțit.

Ea a ciocănit iarăși.

– Intră, am spus.

Subasistenta, Sau-Ce-Naiba-De-Titlu-Avea, a deschis ușa, a vârât capul încântat, rotund, cu cârlionți șaten și mi-a surâs luminos.

– Așadar, domnule Burroughs... Programul acesta v-a ajutat să vă înțelegeți situația?

– Din nefericire, da.

Zâmbetul ei vesel n-a pălit deloc.

– Perfect. Dacă apreciați că ați dori să-l revedeți ulterior, puteți lua acasă o copie a CD-ROM-ului. A intrat complet în odaie și a examinat clipboard-ul electronic pe care-l ținea în mâini. Ajunge să depuneți o garanție de...

– Mulțumesc, nu. Mă lipsesc.

A încuviințat, legănându-și zulufii și a atins un punct de pe clipboard.

– Perfect. În cazul acesta, înainte de a continua, trebuie să mă asigur de un lucru. Înțelegeți că nu sunteți concediat, da?

Am suspinat.

– Da.

– AMD nu „concediază” oamenii. În realitate, statutul de angajat v-a fost translatat la concediu fără plată, așteptând analiza situației dumneavoastră de Comitetul de Mediere a Cazurilor Forței de Muncă.

Am aprobat din cap.

– Și când mă pot aștepta la această analiză?

– Durează între patru și șase săptămâni. Veți fi anunțat asupra datei analizei și vi se va oferi posibilitatea să vă prezentați versiunea personală.

– Și *atunci* voi fi concediat.

Kathé a clătinat din capul cârlionțat și a țâțâit spre mine.

– Dovediți o inutilă atitudine negativă, m-a admonestat. Este perfect posibil ca amintitul Comitet să decidă că șefa dumneavoastră a greșit și să vă retranslateze cu salariu integral.

– Chiar s-a întâmplat vreodată așa ceva?

A meritat să întreb. Pentru câteva secunde, surâsul ei fericit a pălit și o expresie de derută încetoșată i-a plutit peste fețișoara luminoasă și rotundă.

– Sunt sigură că s-a întâmplat, a spus în cele din urmă. În caz contrar, manualul angajatului nu ar afirma că este posibil.

Înhâm... Cam ceea ce bănuisem și eu.

Cu această întrebare ferm soluționată, Kathé a revenit la modul fericit.

– Deci, dacă nu mai aveți alte întrebări...

Am scuturat din cap.

– Perfect. În cazul acesta, îmi trebuie doar câteva răspunsuri din partea dumneavoastră, apoi putem încheia. (Și-mi puteți restitui cureaua și șireturile, vă rog?) Mai întâi – a apăsă ceva pe clipboard și a început să parcurgă o listă –, dețineți arme automate sau semiautomate?

– Nu.

– Aveți pregătire militară sau acces la explozivi?

– Nu.

– Ați fost vreodată declarat instabil emoțional, ați fost internat într-o instituție pentru bolnavi mental sau s-a pronunțat împotriva dumneavoastră un ordin judecătoresc?

– Nu.

– Ați lucrat vreodată pentru Poșta S.U.A.?

– Nu.

A încuviințat lent din cap și a zâmbit.

– Perfect. AMD va continua să vă plătească asigurarea de sănătate pe durata concediului, iar valoarea respectivă va fi scăzută din orice beneficii pe care le-ați putea primi în această perioadă, iar surplusul rămas – a atins alt punct de pe clipboard –, pe care-l estimăm la 3,53 \$ săptămânal, vă va fi transferat în contul bancar.

– Trei dolari și cincizeci și trei de cenți pe săptămână?

– Păi..., s-a încruntat și a apăsă pe clipboard până ce chipul i s-a luminat. Aha! Aici scrie că n-ați profitat de programul cu reducere pentru vasectomie. Știți, v-ați fi putut reduce asigurarea de sănătate cu cincizeci la sută, dacă ați fi...

M-am înfiorat.

– Nu, mulțumesc.

– Alegerea vă aparține. A ridicat din umeri și a apăsă din nou pe clipboard. În sfârșit, trebuie să vă reamintesc că, în așteptarea examinării cazului, continuați să vă aflați sub prevederile contractului în ceea ce privește concurența neloială. Știți ce-nseamnă asta, nu?

– Bineînțeles. Am strâns și eu din umeri. Înseamnă că nu pot nici măcar să mă *interesez* de altă slujbă până nu primesc decizia Comitetului de Mediere.

Kathé a scuturat din cap și a mai tras un țățâit.

– Câtă negativitate, domnule Burroughs! Aveți *tot dreptul* să vă căutați o slujbă în domeniile – a făcut o pauză și a examinat clipboard-ul – localurilor fast food, serviciilor casnice sau spălării automobilelor.

– Aha, am exclamat cât mai sarcastic posibil, deja mă simt mai bine!

Mă chinuisem degeaba.

– Mă bucur că, în sfârșit, ați început să pricepeți, a radiat ea. Nu uitați, aceasta nu-i o problemă – dimpotrivă, o *oportunitate*.

La așa ceva nu aveam nici un răspuns adecvat. Am tăcut în vreme ce ea a mai apăsât alte chestii de pe clipboard, până ce, finalmente, s-a oprit cu un suspin satisfăcut.

– Ei bine, asta acoperă totul. De aceea, vă rog să mă urmați.

A ieșit din celula de interogare și am pornit după ea. Am mers pe coridor și ne-am oprit în fața unei ieșiri de incendiu închisă cu o ușă mare, metalică.

– Ieșiți pe ușă, vă rog.

Am ascultat-o.

Clang! Ușa s-a trântit înapoia mea, închizându-se, iar bolțurile electrice ale zăvoarelor au culisat în locașuri. M-am întors rapid, cuprins de panică, după care m-am răsucit înapoi, dându-mi seama unde mă găseam.

În afara clădirii. În parcare estică. Mă aflam în fața întregii divizii A&F, toți cei 120 de angajați aliniați după departamente. I-am șcanat, căutându-i pe Charles, Frank, Bubu și T'shombe, dar dacă erau prezenți se ascuseseră în spate.

Doi paznici AMD, în uniforme și purtând banderole negre pe braț, au început să răpăie tobele drapate în negru. Walter Duff a înaintat, oprindu-se la treizeci de centimetri de mine. Fără un cuvânt, mi-a smuls de pe cămașă ecusonul AMD cu numele meu, l-a aruncat pe jos și a călcat pe el. Apoi, unul câte unul, mi-a luat pixurile din buzunarul cămășii, le-a ridicat și le-a rupt în două.

A urmat plasticul protector al buzunarului; după aceea, mi-a tras poalele cămășii din pantaloni, m-a călcat pe pantofi și și-a șters tălpile pe ei și, ca gest final, a scos o forfecuță cu mâner din fildeș cu care mi-a retezat cravata de sub nod.

Apoi, alți doi paznici au înaintat, m-au înhățat de coate și m-au purtat pe sus, traversând parcare, până la gardul dincolo de care îmi fusese deja adusă mașina. Acolo au rămas locului, privindu-mă cu ochi mijiti și mâinile pe tocurile armelor, în timp ce am descurat portiera și am suit în Toyota.

A pornit la a doua cheie. Am ieșit pe Autostrada 5V, am cotit la dreapta și am pornit spre casă.

– Bună, mamă, am venit acasă!

Nici un răspuns. Am urcat pe treptele din spate – trebuia *neapărat* să facem curat în lădița lui Pisi Psycho! – și am

irosit suficient timp pe acolo ca să verific că mama ieșise. Posibil la băcănie, sau mai probabil la magazinul de spirtoase.

Grozav! Părea o idee nemaipomenită. Dacă aș fi putut bea două cutii de bere Lite fără să adorm ori să vomit, probabil că aș fi făcut-o eu însumi. Am mai irosit un minut, uitându-mă după corespondență înainte de a-mi aminti că era marți (noi ne găseam pe traseul luni/miercuri/vineri) și înainte de a-mi da seama că Exista O Cale.

EXTRA CREDIT

De la C305 la casa lui Jack sunt 19,3 kilometri și alți 2,8 kilometri de la casa lui Jack la casa de amanet „Fără-ntrebări”. Viteza medie a unui automobil pe Autostrada 5V este de 51,5 kilometri pe oră, în vreme ce viteza medie a unui pieton afectat medicamentos care transportă un televizor este de 5,9 kilometri pe oră. Sunt necesare 19 minute pentru a naviga prin sistemul poștei vorbite al Departamentului de Poliție.

Dacă Jack pleacă de la serviciu și se îndreaptă spre casă în același moment în care o persoană cu probleme morale părăsește casa lui Jack cu televizorul mamei sale, vă fi Jack capabil să anunțe această neanticipată redistribuție a avuției materiale înainte ca televizorul să fie amanetat și ca dependentul să revină la dezintoxicare?

Să vedem cât de tari sunteți la mate!

INFONOTE

Bun, m-am răzgândit, ei și? Dați-mă-n judecată.

Peste 15 minute, MAX_KOOL intra în Rai. La ora aceasta din zi, mulțimea era nițel diferită – mai multe din EuroGunoaiele Blocului Răsăritean și câțiva Yoshi Yakitori încăpățânați, continuând cu *nemawashi* din seara trecută. (Sau era din ziua de mâine?

Niciodată nu reușesc să mă descurc în chestia asta cu data internațională.) Totuși, locul era în continuare ticsit, iar muzica bubuia și acum, întrucât, la urma urmelor, Raiul este un club de noapte virtual de pe World Wide Net și întotdeauna este miezul nopții *undeva*.

Am sărit din liftul antigrav și m-am îndreptat direct spre bar. Un puști idiot cu o creastă purpurie și având pe frunte un șir de mufe pentru cipuri a făcut greșeala să se strecoare între mine și tejgheaua barului, căutând să mi se prezinte.

– Ce mai faceți, domnule Kool? Mă numesc Lowjack din *Silicon Jun... ah-h-h!*

Am răsucit cuțitul o dată în plus ca să mă asigur că era cu adevărat mort, apoi i-am smuls lama din laringe și am dat un șut leșului, îndepărtându-l din drumul meu.

Până mi-am instalat fundul pe taburetul de la bar, Sam îmi turnase deja un bourbon dublu.

– Bună seara, domnule Kool. A împins paharul pe tejghea spre mine și a zvărlit o privire spre trupul de pe podea. O zi rea?

– Habar n-ai tu, Sam.

NEMAWASHI

Străvechea artă orientală de a-i face cinste șefului cu câteva păhărele după serviciu. A se vedea și *periere*.

MIEZUL NOPTII

De fapt, în Rai este întotdeauna ora 23:45. Asta-i una dintre regulile invariabile ale DMU. Nu întrebați care sunt motivele.

BLOCUL RĂSĂRITEAN

O dată ce știți ce să căutați, este realmente simplu să-i depistați pe est-europeni. Pentru că toți folosesc PAL video, iar noi, Norte Americanos, folosim NTSC, culorile lor par întotdeauna puțin spălăcite, iar ei tind să scârțâie când se mișcă. (Mi se zice că de vină sunt niște biți de sincronizare care se pierd prin conversie.)

Am înhățat paharul, l-am dat peste cap și l-am coborât gol. Sam l-a umplut din nou, fără să i-o fi cerut.

– Vreți să discutați despre asta, domnule Kool?

M-am oprit cu paharul pe jumătate ridicat spre buze.

– Hopa, Sam! Nu știusem că-ți pasă de mine.

Băutura și-a urmat cursul firesc.

El a strâns din umeri, a luat o cârpă și a lustruit o pată imaginară de pe tejghea.

– Nu pot spune că-mi pasă, a declarat în cele din urmă. Știu însă că domnișoara Eliza a fost pe-aici și s-a interesat de dumneavoastră.

A fost gata să mă înec cu băutura.

– *Eliza?* Auzisem c-a murit.

– S-a făcut bine.

Sam s-a oprit din lustruit și a aruncat cârpa pe umăr, când s-a apropiat body-guard-ul localului – un clown cybersumo obez pe care nu-l cunoșteam.

– Ce s-a-ntâmpat?
a întrebat body-guard-ul, atingând cadavrul cu vârful piciorului.

ELIZA

Ce – credeți c-o să vă dau *totul* mură-n gură?

– Un nou-venit care s-a așezat în fața domnului, a vorbit Sam încuviințând lent din cap. Nu cred că va mai repeta greșeala aceasta.

– Așa zic și eu, a aprobat body-guard-ul. Dar de ce mai este *aici* – și a mai dat un șut cadavrului – chestia asta?

– Puștiul era un găozar, am rostit, lăsând paharul pe tejghea și întorcându-mă spre gorilă. Habar n-am ce fel de amatori lăsați să intre în seara asta, dar...

Poate că nu recunoscusem body-guard-ul, dar el cu siguranță m-a recunoscut.

– Ah! Domnul Kool, mă scuzați, am... știți ce vă rog, nu l-ați putea face să dispară? Îi face *nervos* pe ceilalți clienți, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

M-am încruntat îndelung spre el, am inspirat adânc și am oftat apăsător.

– Bine, fie. Pentru ultima dată.

Cu un gest nepăsător, am ridicat mâna stângă și am pocnit din degete.

Cadavrul s-a topit din bar. Ceea ce *ar fi trebuit* să se întâmple imediat ce-l ucisesem și *s-ar fi* întâmplat, dacă puștiul dinapoia lui ar fi avut habar de RV.

– Mulțumesc, domnule Kool, a rostit body-guard-ul retrăgându-se cu spatele.

Mi-am înhățat paharul de pe tejghea și i-am făcut cu ochiul lui Sam.

– Vreți să vă anunț dacă apare domnișoara Eliza? m-a întrebat el.

– În nici un caz. Trebuie să mă-ntâlnesc cu cineva în legătură cu tăiatul unor frunze. Dar între timp, dacă mă caută oricine altul, *în afară de Eliza...*

– Veți fi aici în seara asta, domnule Kool?

– Îm-hâm. Cred c-o să fiu, Sam.

Cineva din celălalt capăt al tejghelei l-a strigat și Sam a plecat. Am sorbit din pahar, apoi m-am plimbat prin bar, am dat colțul și am plonjat în nișa micuță ce adăpostea palmierul lui Tunnar.

– Tunnar? am șoptit.

– Salut, a răspuns palmierul cu glasul lui Tunnar.

– Am fost concediat azi, am rostit mai furios decât crezusem că sunt. Pot împrumuta automatul tău AK-47 și...

– În clipa de față nu sunt aici, a continuat copacul, dar dacă vă lăsați numele și un mesaj scurt, vă voi contacta imediat ce este posibil. La revedere!

Hopa! Fir-ar să fie, speram ca Tunnar să aibă o protecție ca lumea pe fișierul cu mesaje de poștă vorbită.

– Max Kool? a întrebat înapoia mea o voce masculină.

M-am strâmbat și m-am întors, așteptându-mă să zăresc alt găozar din *Silicon Jungle*.

– Ce dra...?

N-am văzut pe nimeni.

– Max Kool? a repetat vocea.

Imaginarea spațială era oarecum stranie. Am avut nevoie de câteva secunde s-o plasez.

Am plecat privirea. Un pitic stătea în fața mea. Nu era însă nici unul dintre obișnuiții tolkienoi¹ pseudomedievali. Acesta purta un costum cu vestă bine croită și o pălărie de fetru maro.

– Sunteți Max Kool? m-a întrebat.

– Cine vrea să știe? am replicat.

Am făcut să apară o țigară, am aprins-o și am suflat fumul spre el.

Piticul și-a scos pălăria și a făcut o plecăciune scurtă.

– Sunt Thornvold, fiul lui Orvold, din Palatul Regelui Muntelui!

– Poți să fii și fiu' lu' pește din palatele lu' Montezuma, am mormăit între două pufăituri. Care-i problema?

– Încă din zilele viitorului trecut, a continuat să bată câmpii piticul, cei din neamul meu au fost soli, mesageri și agenți de vânzări pentru potențați și împărați!

Și-a pus pălăria înapoi pe cap și a întins brațul, ca și cum ar fi vrut să-mi strângă mâna. În mod reflex, am întins brațul drept.

Trebuie să admit că afurisita de piticanie era *rapidă*. Înainte de a putea reacționa, mi-a trântit un cip în palmă și a sărit un metru înapoi.

– Norocul tău, mi-a spus, că nu-s decât un mesager!

A pocnit iute de trei ori din călcâie și a dispărut într-un norșor de fum.

Ei bine, de data asta o luasem cu adevărat în mână. Am privit în jur, să văd dacă vreo persoană cu adevărat importantă observase cât de ușor mă fraierise piticul și pe câți trebuia să omor ca să-mi păstrez reputația. Se părea însă că dezastrul nu fusese remarcat – nimeni de la bar nu rânjea disprețuitor spre mine – așa că mi-am zis, ce mama zmeilor!, o să-i las în viață, și am atins cipul de frunte.

Frumoasa mea dansatoare cu păr negru mi-a apărut din nou în față, tremurând înainte de a se focaliza. De data aceasta stătea nemișcată, exceptând o ușoară rotire felină a șoldurilor, și avea coloană sonoră.

¹ Aluzie la J.R.R. Tolkien (1892-1973), filolog și scriitor englez, autorul celei mai cunoscute trilogii fantasy: *The Lord of the Rings* (n. trad.).

– Bună, Max, a rostit ea dulce. Vocea îi era numai sex, miere, dragoste adevărată și pasiune. Eu sunt *Amber*. Îmi pare rău că prietenul meu te-a speriat ieri noapte, dar eram *atât* de doritoare să te întâlnesc.

S-a oprit, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

– Încă sunt, Max. Te rog, caută-mă la noapte. 03:00, UTC¹, alt.alt._really_alt.sex.com. Îți promit că de data aceasta voi fi singură și voi lăsa lampa aprinsă. A surâs din nou și mi-a suflat o sărutare. Te voi aștepta, scumpule. Și-ți promit că la noapte îți voi face o ofertă pe care *știu* că nu vei vrea s-o refuzi.

A zâmbit pentru ultima dată și a început să-și contureze, lent și lasciv, buzele cu vârful limbii. Imaginea s-a destrămat.

Brusc mi-am dat seama unde mă găseam și am privit nervos în jurul barului. Br-r-r, speram din toată inima că fusese o proiecție psihică în mintea mea, nu o hologramă virtuală pe care o puteau vedea toți cei prezenți.

Relaxează-te, mi-a transmis DON_MAC, *n-a fost o hologramă. Dar pentru beneficiul nostru, al telepaților, n-ai vrea, te rugăm, să-ți duci libido-ul afară? Doar* ascultându-te, *mă iau durerile de prostată.*

– Scuză-mă, am vorbit fără sunet.

Am apăsat cipul în mănuașă de date, m-am întors la bar și am reluat pileala serioasă.

03:00, UTC, 10:00, ora locală. Goneam cu Harley UltraGlide virtuală pe străzile lăturalnice din BusinessWorld, scanând adresa pe care mi-o dăduse ♥AMBER♥. Sim-

team confortabil greutatea revolverului virtual calibrul 0,45, vârat în interiorul jachetei virtuale din piele neagră.

ZONE ORARE

Pentru ăia șase bulangii d-acolo care-s gata să pună mâna pe-o hartă ca să calculeze zonele orare: Ați ținut seama și de ora de vară?

¹ Universal Time Coordinate, practic identic cu GMT, folosit pentru sincronizarea calculatoarelor de pe Internet (n. trad.).

Pe de altă parte, greutatea celor două cuțite virtuale marca Fairbairn-Sykes vârâte în bocanci era nițel cam neplăcută, cât despre greutatea mitralierei virtuale M-62 pe care o aveam pe spinare, era de-a dreptul iritantă. Cred totuși că greutatea aruncătorului virtual de grenade așezat pe ghidonul motocicletei mă scotea cu adevărat din sărite.

Nu mă simțeam prea încântat de situația în care mă aflam. Mda, Amber mă prinsese de gonade (au!) și acum bobina firul pe mosor. Dar partea din BusinessWorld în care mă condusesese mesajul ei *nu* era unul dintre locurile pe care le frecventam de obicei. Precum toate decorurile din universul cunoscut, BusinessWorld avea ierarhiile și polaritățile sale. Yin și yang, bun și rău, lumină și întuneric, dulce și acru; dacă blocurile cenușii și uniforme ale corporațiilor din noaptea anterioară constituiau partea superioară a lui BusinessWorld, atunci aici era partea de jos, acoperită cu slin și gândaci.

Orașul-Toxic.

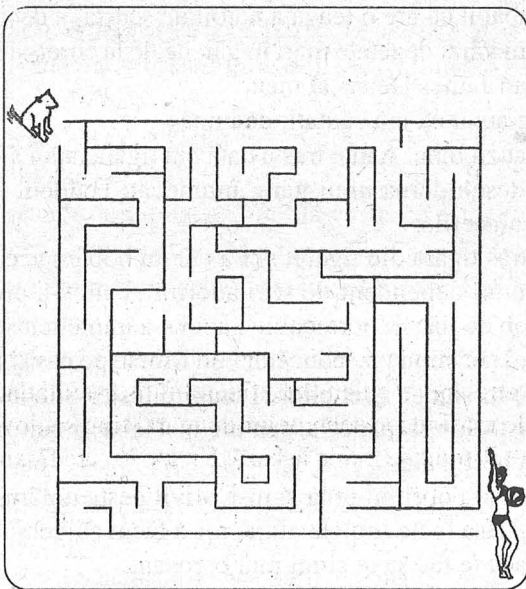
Aici se afla inima întunecată a sălbaticiei, vechii, antefederalizatei Net, unde nimic nu mergea în linie dreaptă, castelele din cărți de joc financiare se balansau, sfidând fățiș gravitația fiscală, iar piramidele masive ale schemelor de marketing se dovedeau a nu fi susținute absolut de nimic la bază. Un loc în care fluxurile de date se amestecau laolaltă ca o strecurătoare plină de spaghete fierte prea mult, sistemele incompatibile ieșeau în relief precum niște perișoare indigeste, iar străzile erau prea des înroșite de sosul de tomate cu mujdei. Un loc unde viața era ieftină, iar lumina soarelui scumpă și nu puteai ști niciodată când autostrada putea să dispară brusc într-o zonă deconstruită, lăsându-te naufragiat pe o pereche de linii înguste, vechi și întortocheate, cu lupii flămânzi examinându-te suspicios și lingându-și coastele, etichetele, organele genitale și toate celelalte părți pe care canidelor le place să și le lingă și care, astfel, ușurează foarte mult identificarea pricolicilor când sunt în public, de pildă când se află în metrou.

De fapt, mie îmi plăcea Orașul-Toxic. Probabil că aș fi petrecut mai mult timp acolo, însă misiunea mea autoatribuită în Net era să fac zgomot și să degajez duhoare, și este mult mai ușor să faci asta când te găsești undeva unde duhoarea va fi *remarcată*.

Sparky vrea să reguleze un picior! Aju-
tați-l să-și găsească prietena.

SPARKY

Sparky vrea să se joace. Ajutați-l să-și găsească prietena.

În Orașul-Toxic, n-ați fi remarcat-o. Ați fi remarcat prostitua-
tele de doi biți care se învâteau pe la colțurile străzilor virtuale:
InfoPeștii, DataCurvele, rosiCrucienii de doi bani. Ați fi remarcat
grafitti-urile virtuale pictate cu spray pe fiecare suprafața plată,
„Ucideți Toate Brutele!” fiind actualul favorit. Pentru asta exista
o lume spectrală de noapte permanentă, cămin al operatorilor du-
bioși, madamelor dubioase, detectivilor particulari și revizorilor
contabili specializați în impozite.

Cumva în mod firesc, am găsit-o pe ♥AMBER♥ la un colț
de stradă virtuală, rezemată de stâlpul unui felinar, fumând o

țigară Sobranie neagră cu un țigaret lung din abanos, pomeții ei înalți reliefați de strălucirea roșie, crudă a lămpilor virtuale cu vapori de sodiu.

– Salut, marinare, a murmurat când am oprit Harley. Ai un pistol în buzunarul ăla, sau ești doar fericit că mă vezi?

Am parcat motocicletă și am coborât din șă; ea m-a inspectat din cap până în picioare.

– Probabil că are o țevă a naibii de scurtă, a decis.

Mi-am vârât degetele mari în găicile de la curea și i-am oferit cel mai bun James Dean¹ al meu.

– Am auzit că mă căutați, doamnă.

– Ai auzit bine. A mai tras o dată din țigară, apoi a indicat din cap spre deschiderea unui gang întunecat: Haidem la mine să discutăm afacerile.

A extras țigara din țigaret și i-a dat un bobârnac cât-colo – a aterizat pe un dependent de știri adormit, care s-a preschimbă într-un glob de flăcări portocalii –, apoi s-a împleticit spre ușă, cu tocurile cui țacănind un seducător cod Morse pe pavaj în perfectă sincopă cu torsiunea atleticilor ei mușchi fesieri sub incredibil de mulata fustă lungă până la genunchi. Habar n-am cum putea *umbla* în chestia aia.

Amber s-a oprit în prag și m-a privit peste umărul stâng.

– Poți lăsa toate sculele afară, mi-a făcut cu ochiul, sau ia-le cu tine, dacă te fac să te simți mai barosan.

A început să urce treptele.

Am azvârlit totul, mai puțin revolverul de 0,45 și am alergat după ea.

Locuința lui Amber se găsea la ultimul nivel al structurii de date și era un cuib al seducției, pur și simplu. Nimic altceva

DECORUL INTERIOR

Toate chestiile astea, plus un șir de cătușe prinse de un perete, dar n-am avut chef să mă interesez prea în detaliu despre *ele*.

¹ James Byron Dean (1931-1955), actor american ale cărui roluri de tineri rebeli în filme precum *La est de Eden* și *Rebel fără cauză* l-au transformat într-o figură legendară (n. trad.).

decât mătase, dantelă și clarobscur. Frank Sinatra la volum redus pe sistemul audio virtual și un pat de dimensiunea unei piscine olimpice. Când am intrat, Amber stătea în capătul opus al camerei, lângă fereastră. După ce am închis ușa, a tras draperiile în lături și a redus și mai mult luminile, conturându-se pe fundalul virtual al Orașului-Toxic.

Lent și grijuliu, cu o foarte limpede conștiință a cât de atâtătoare putea fi, Amber și-a scos bluza.

– Deci, Amber, am rostit între două înghițituri în sec. Care-i treaba?

– Penetrare, Max, a șoptit ea.

Mamă, mamă...

– Pe stradă, a continuat ea, umblă vorba că ești *cel mai bun*.

N-am văzut exact ce anume a făcut după aceea, dar am auzit clar pocnetul unui nasture și bâzâitul unui fermoar. Fusta i-a căzut în jurul gleznelor.

Ma-a-mă-ă-ă, mamă!

– Iar dacă ești pe *jumătate* așa de bun pe cât se spune – a făcut un pas mic și a lovit ușor fusta cu piciorul, îndepărtând-o – atunci ești *exact* ce mi-a recomandat doctorul.

Dumnezeuledumnezeuledumnezeule! Mi-am zvârlit jacheta din piele și am început să mă lupt cu toate cataramele și fermoarele și centurile și rahaturile de pe blugii mei negri. Fir-ar al dracu'! De ce trebuise să adopt un atât de complicat aspect retro-tehno? Exact fermoarul critic a refuzat să cedeze.

– Max? Amber părea nedumerită. Apoi: Lumină!

Luminile camerei au revenit la normal. Am rămas cu șireturile bocancilor pe jumătate desfăcute, cu pantalonii în jurul gleznelor și cu șortul imprimat cu figuri smiley¹ agățați în vesta antiglont de kevlar.

Cumva, Amber reușise să poarte pe dedesubt un complet negru.

¹ *Smiley*: Figură făcută din caractere ASCII, care servește la punerea unui mesaj în context în poșta electronică și în grupurile de discuții de pe rețele (n. trad.).

– Max? a întrebat ea derutată. Apoi: *Ma-ax!* când a priceput. Am zis umblă vorba *pe stradă*, nu pe pereții toaletelor! Acum, dacă vei fi atât de amabil să-ți stăpânești hormonii dezlănțuiți, aş dori să discutăm despre *afaceri*!

Din fericire, nu există un prezervativ de date, așa că Amber n-a avut habar asupra adevăratului efect al cuvintelor ei.

– Este foarte simplu, mi-a spus după ce mă îmbrăcasem și nu mai hiperventilam. Ai o reputație rea.

– Asta-i rău.

– Nu, asta-i bine. Am nevoie disperată de cineva ca tine.

– Asta-i bine.

– Nu, asta-i rău. Aș fi vrut să n-am.

– Asta nu-i bine.

– Este rău. E problema mea și trebuie s-o rezolv.

– Angajând pe cineva rău?

– Ca să pună mâna pe chestiile bune. Exact!

– Sunt derutat.

– Nu fi. Uite cum stă treaba. Se spune că, dacă are suficient timp la dispoziție, Max Kool poate penetra orice sistem din BusinessWorld.

– Asta-i bine?

– Nu-ntinde coarda. Problema este că patronul meu...

– Monstrul ăla din umbre de ieri noapte?

– Dacă ți s-a părut monstruos, ar trebui să-l vezi ziua. Oricum, patronul meu are niște fișiere importante care au ajuns în mâinile cui nu trebuie. Mai rău, ele sunt *singurele* exemplare.

– Nu are copii de rezervă? Asta-i rău.

– Vrei să *termini* o dată? Pe scurt, vreau să te angajez *pe tine* să le aduci înapoi.

Am tăcut și m-am scărpinat în bărbie. Am decis că trebuia să adaug aspectului meu o umbră virtuală de neras.

– Eu cu ce m-aleg?

Nici măcar n-a clipit.

– Un milion de dolari, bani gheață. O sută de mii avans și restul la livrare.

Am înghițit un nod.

– Trebuie să fie niște fișiere tare importante.

– Doar pentru patronul meu și pentru cel care le deține acum. Pentru oricine altul – și mi-a aruncat o privire plină de subînțeles – ar fi inutile.

– O să am nevoie de timp ca să pregătesc totul, am spus.

Părea genul de lucruri pe care le-ar fi zis un tip cu numele Max Kool.

– Nu numai de timp o să ai nevoie, a completat Amber. Sistemul pe care trebuie să-l spargi are unele dintre cele mai bune protecții existente. Ultimul răcnet.

– Să nu fie ceva militar, am intervenit imediat. Nu mă bag cu armata.

Tunnar LeMat petrecea o grămadă de vreme învârtindu-se prin MilNet și unele dintre istoriile pe care le povestea despre sistemele militare îți zbârleau părul de pe picioare.

– Nimic militar, m-a asigurat Amber. Vei avea totuși nevoie de sculele cele mai performante. Noi ți le putem asigura. Lucruri nou-nouțe: interfețe experimentale, chestii noi și radicale la *ani-lumină* depărtare de ceea ce există pe piața comercială. Dacă ești de acord să faci asta pentru noi, îți vom furniza tot ce-ți trebuie.

– Hm-m-m, am mormăit gânditor. Nu știu de ce am impresia că vrei să fiu un soi de cobai uman. Și așa va fi destul de greu să sparg sistemul respectiv și să fur fișierele. De ce mi-aș risca fundul cu o interfață experimentală?

– Pentru că, scumpul meu, a șoptit ea apropiindu-se și vârând limba ei virtuală în urechea mea virtuală, întrebuițez interfața aceea chiar acum și te pot asigura că sexul virtual este *fantastic*!

Cumva, completul negru dispăruse. Sâni mici și fermi îmi umpleau perfect palmele; sfârcurile rigide și întunecate îmi ieșeau printre degete. M-a împins pe pat și mi-a acoperit gura cu a ei, mâinile mele i-au cuprins spatele și i-au urmărit, lent, mușchii, în

jos, până la coapsele zvelte, atletice. Dumnezeuule, dacă senzația tactile pe care mi-o transmitea prin mânușile mele de date constituia o indicație, această nouă interfață trebuia să fie...

Imaginea s-a topit în beznă.

Și a revenit la lumină, foarte rapid. Un glas îndepărtat mă striga, parcă din vis:

– *Ja-ack!*

Amber a simțit ceva în neregulă.

– Ce s-a întâmplat, scumpule?

– *Ja-ack!*

Oh, nu, nu se putea una ca asta! Nu ea! Nu *acum*.

M-am sculat în capul oaselor. Amber s-a sculat o dată cu mine și mi-a molfăit lobul urechii.

– Ce s-a-ntâmplat, Max?

– *Ja-ack!*

– Trebuie să plec, păpușă. N-am timp să-ți explic.

– Dar... oferta mea? O s-o...?

– Mă-ntorc să discutăm.

Am sărutat-o ca adio și, într-o aură de lumină, am ieșit din realitatea virtuală.

– *Jack? Calculatorul tău iar îmi strică imaginea de pe televizor!*

MIERCURI DIMINEAȚA, ORA 7

M-au trezit trilurile telefonului de pe noptieră. M-am rostogolit pe o parte, am înhățat receptorul, l-am dus la ureche și am fost răsplătit cu un țuit asurzitor din partea cuiva care încerca să-mi trimită un fax.

Perfect. Asta a avut succes. Eram treaz.

Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă întrebam mai mult – *de ce?* De ce să fiu treaz? De ce măcar să mă gândesc să mă dau jos din pat? De ce să nu mă bag la loc sub pătură și să aștept moartea termică a universului?

Telefonul a ciripit din nou. Am răspuns din nou.

Individul care transmitea faxul ăla era perseverent.

Am trântit receptorul în furcă, mi-am tras pătura peste cap și am încercat să adorm la loc. Când n-am izbutit, am încercat să-mi îndrum matinala imaginație rătăcitoare într-o fantezie erotică de calitate.

După câteva minute, una a pornit să se contureze. În mintea mea a apărut o femeie (ăsta-i întotdeauna un început promițător) cu păr lung, negru, mătăsos și chip prelung, minunat. Avea piele măslinie și corp de balerină: înalt și subțire, totuși mlădios și athletic. Buzele îi erau subțiri și expresive; ochii precum iazuri întunecate

de culoarea abanosului. Șolduri zvelte, dar frumos rotunjite, sâni mici, fermi, deloc lăsați și exact de mărimea palmelor mele...

Dumnezeule! Aveam un vis erotic cu Amber. Și o dată cu înțelegerea respectivă a sosit alta, care m-a deșteptat complet și m-a ridicat în capul oaselor în așternut.

Ea vorbise *serios*.

Telefonul a ciripit din nou. Mânat de un reflex imbecil, l-am înhățat, apoi m-am strâmbat îngrozit, dându-mi seama ce făcusem.

De data aceasta însă n-a urmat nici un țiuit asurzitor. Am auzit pe fundal zgomotele traficului, iar după câteva secunde, un singur cuvânt, șovăielnic:

– Pyle?

Mi-au trebuit câteva clipituri de ochi ca să recunosc vocea.

– T'shombe?

Ușurarea ei a fost audibilă, iar cuvintele s-au revărsat în torent:

– Pyle, slavă Domnului! Am fost atât de *îngrijorată* de tine! După cele petrecute ieri, mi-a părut atât de rău... iar apoi, văzând expresia de pe chipul tău când ai plecat, m-am temut...

– *T'shombe*?

Aveam mici probleme în a-mi crede urechilor și, pentru o clipă, m-a trecut gândul să încerc să apăs *Control-Option-E* pentru cazul în care nu era adevărat.

– Da, Pyle, a răspuns ea cu glas întretăiat, eu sunt. Uite ce-i... nu pot vorbi acum, te sun de la un telefon public dintr-o parcare. Nu cred că AMD-ul poate urmări convorbirea, totuși nu vreau s-o prelungesc prea mult. Trebuie să știu un singur lucru. *Ești teafăr*?

M-am gândit atent.

– M-m-m, da. Cred că da.

– Ești *sigur*?

Am înălțat o sprânceană – ciudată întrebare.

– Cred că da.

– Bun!

A făcut o pauză. În minte mi-o închipuiam mușcându-și buza inferioară, așa cum făcea de câte ori încerca să-și adune curajul pentru o întrebare dificilă.

– Pyle, a continuat ea, vreau să-mi promiți două – nu, trei – să-mi promiți trei lucruri, da? Să-mi promiți că n-o să faci nimic... *imprudent*, da?

Habar n-aveam la ce se referea.

– Sigur că da.

– Perfect. Acum – știi restaurantul ăla mexican la colțul dintre Warner Road și Autostrada 61¹? (Am scos un sunet afirmativ.) Îmi promiți că ne-ntâlnim acolo, diseară, la ora șapte?

Am avut nevoie de vreo secundă ca să înțeleg ce-mi ceruse.

– Vorbești serios?

– Absolut. Vreau... nu, *am nevoie* să m-aștepți acolo, diseară, la ora șapte. Îmi promiți c-o să vii?

Să mă ia dracu'!

– Da! am exclamat mai entuziast decât crezusem că pot fi.

– Perfect. Și, în sfârșit... – a făcut o pauză și a inspirat adânc, apoi a coborât glasul la o șoptă lină, dulce. Jack, știu că treci printr-o perioadă grea în clipa de față, dar nu uita că, indiferent ce se întâmplă, există oameni care te *iubesc*. Da, Jack? Îmi promiți că n-o să uiți asta?

Am înghițit un nod. Dacă T'shombe încerca să-mi spună ceea ce credeam eu că încerca să-mi spună...

– Da, T'shombe, am rostit cu cea mai sinceră, sensibilă, masculină și totuși plină de atenție voce de care eram în stare. Îți promit c-o...

– Bun! A scos o exclamație înăbușită. O mașină de poliție tocmai a oprit lângă mine! Trebuie să plec. Nu mă suna acasă și nu mă suna la serviciu. Dar ține mine: diseară, la șapte. O să vii?

– Da, T'shombe! *O să...*

– Bine. Pa!

În receptor s-a auzit tonul. Am închis.

Ca să vezi... Poate că de vină era amintirea plăcută a visului cu Amber, sau poate că înțelesesem complet greșit mesajul lui

¹ Aluzie la CD-ROM-ul interactiv al lui Bob Dylan, *Highway 61*, produs de Warner (n. trad.).

T'shombe, dar revăzându-i spusele, nu credeam deloc așa. *Jack, bătrâne*, mi-am spus, *ziua asta începe clar în mod promițător*.

Continuam să plutesc cu capul în nori când telefonul a ciripit din nou. Visător, am răspuns:

– Alo?

– 'Neața, Jack! a lătrat Tunnar. Ți-am primit mesajul. Îmi pare rău de veștile proaste, cât despre scula pe care mi-ai cerut-o cu împrumut – ia-ți gândul! Ca aspect pozitiv însă așa zice că asta-nseamnă că ne-am putea întâlni la micul dejun azi, nu?

– Mda.

Încă nu trecusem de priceperea lui „'Neața“.

– Perfect, atunci am stabilit-o! Îmbracă-te și vino-ncoace! Te aștept la nouă fix, și atunci o să-mi spui toată povestea. Ai înțeles?

Când Tunnar intră în faza lui de frenezie, singurul lucru este să te lași purtat de curent.

– Am înțeles.

– Atunci, ciao!

A închis și eu am pus receptorul în furcă. Dar pe tot timpul cât m-am bărbierit și m-am îmbrăcat, am rămas lângă aparat, întrebându-mă cine avea să mă mai sune în această dimineață remarcabilă. Bubu? Amber? Ed McMahon? Papa?

Nu. Doar imbecilul acela care continua să-ncerce să-mi trimită un fax.

Joseph „Tunnar“ LeMat a întors slăninuța în tigaie, apoi și-a îndreptat atenția asupra chiflelor din prăjitor.

– Bun, a rostit el acționând pârghia și ridicând chiflele manual. Va să zică, gagicuța asta mortală...

– Amber, am precizat.

– ...care s-a-nvârtit prin MilNet în ultima săptămână – a scos chiflele fierbinți cu degetele, aruncându-le repede pe o farfurie întinsă – vrea să-l angajeze pe MAX_KOOL, ca să intre într-un calculator și să fure niște fișiere de acolo?

Am luat farfuria și am început să întind untul pe chifle.

– Să recupereze niște fișiere. Ea pretinde că i-au fost furate.

După ce am așternut temelia de unt, am continuat cu un strat gros de dulceață de vișine.

Joseph a testat slăninuța pentru ultima dată, după care a început s-o scoată din tigaie și s-o așeze pe un șervețel de hârtie ca să-i scurgă grăsimea.

– Și cât spunea că-i gata să-ți plătească?

– Un milion de dolari, am răspuns ducând chiflele și ibricul de cafea pe măsuta pentru mic dejun de pe verandă.

Firma de consultanță a lui LeMat mergea bine – sau fosta lui soție provenea dintr-o familie bogată și-l plătise frumușel ca să divorțeze, asta depindea de momentul când îl întrebai –, de aceea el locuia într-o casuță frumoasă ascunsă pe opt hectare de pădure pe malul vestic al Lacului Minnetonka. Dimineața, panorama de pe verandă era spectaculoasă.

– Un sutar avans și restul la livrare.

A trebuit să mut carafa cu suc de roșii și castronul cu omletă, ca să fac loc pe masă, dar până la urmă au încăput toate.

Joseph a închis aragazul, a tras tigaia la o parte și a adus slăninuța la masă.

– Un milion de dolari, a rostit el încetișor clătinând din cap și punându-mi slănină în farfurie. Tu ce crezi, Jack? E țăcănită?

Mi-am turnat un pahar de suc de roșii, am sorbit și m-am gândit.

– Nu cred, am spus în cele din urmă. Interfața aia despre care vorbea era adevărată. Am simțit-o.

Iar amintirea m-a cufundat într-o stare meditativă, de fericire, care a durat până ce LeMat și-a dres glasul.

– Totuși un *milion*...?

Am ridicat din umeri și m-am servit cu omletă.

– Bănuiesc că este o tipă dintr-o corporație de vârf, care are ceva experiență în realitatea virtuală și în Net. Pare în largul ei prin Business-World. În plus, și-a construit un DMU destul de pervers în Orașul-Toxic.

DMU

Dimensiune Multi-Utilizator, mai țiiți minte?

– Sau i l-a construit altcineva, a subliniat Joseph.

Am aprobat din cap.

– Se poate.

LeMat și-a turnat o ceașcă de cafea. Am întins și ceașca mea și am mai căpătat o doză.

– M-m-m, am oftat, savurând aroma amăruie, aspră. Alune de pădure?

Joseph a încuviințat.

– Celebrăm momentele vieții tale, mi-a explicat.

Am lăsat ceașca jos și mi-am transferat o chiflă în farfurie.

– Oricum, mă gândesc că fișierele astea au fost furate și că ele sunt *realmente* valoroase, așa cum afirmă Amber, de aceea șeful ei i-a spus: „*Tu cunoști Net-ul. Du-te și adu-le înapoi*“. Din clipa aceea, n-a mai fost vorba de o joacă, ci a trebuit *realmente* să pătrundă în lumea spărgătorilor de sisteme.

Am examinat omleta, mi-am dat seama că lipsea ceva și am întins mâna spre râșnița de piper.

– A citit câte ceva, a pus la punct această nouă interfață și a început să investigheze în părți ale Net-ului unde nu mai intrase anterior, sperând să găsească pe cineva care să poată face *cu adevărat* toate scamatoriile alea cyberpunk...

– Așa a aflat despre MAX_KOOL, a completat LeMat.

– Mda.

Mărturisesc că în clipa aceea simțeam o oarecare îngâmfare.

– Dar fiind în esență o *naivă*, a continuat LeMat, nu s-a gândit nici o clipă că se-nvârtea printre niște impostori și că reputația lui MAX era în proporție de nouăzeci la sută un balon de săpun...

Balonul meu de îngâmfare a pocnit.

– *Hei!*

– ...că *adevărații* operatori din umbră, infractorii pe calculatoare și cyberteroriștii nu-și irosesc niciodată timpul cu realitatea virtuală...

– *Pardon?!*

– ...și că, în orice caz, tipa și-ar fi putut găsi vreo doi puști de liceu care să-i facă treaba *pe gratis*.

Vanitatea mi s-a colapsat într-o gaură neagră și a dispărut.

– Mda, ai dreptate, am încuviințat în cele din urmă. De peste un an n-am făcut nici un hacking serios. Și chiar atunci când am făcut așa ceva, a fost doar ca amuzament. Ideea în sine de a fi plătit ca să pătrunzi în calculatorul cuiva... M-am înfiorat. Vreau să zic, ăsta-i un delict, nu?

Joseph a testat o gură de cafea și s-a lăsat pe spate în scaun.

– Dar, după cum ai spus chiar tu, de fapt n-ai *fura* nimic.

– Asta *dacă* Amber mi-a spus adevărul. Un *dacă* foarte mare. LeMat s-a aplecat din nou în față și a mușcat dintr-o chiflă.

– Știi ceva, Jack, cred că examinezi întreaga situație dintr-un punct de vedere greșit. Te referi întruna la ea de parcă ai comite o spargere. Eu zic că ar trebui s-o consideri... hm-m-m, consultanță în probleme de securitate.

A mușcat încă o dată, a mestecat și a înghițit, după care a împins totul la vale cu o gură de cafea.

– Eu cred că MAX_KOOL ar accepta oferta.

M-am întors și l-am fixat cu privirea.

– Mai mult chiar, cred că ar trebui să-l bage și pe vechiul lui amic Tunnar în afacere pentru cincizeci la sută din câștig.

Ochii mi s-au căscat larg.

– La urma urmelor, îmi spui de ani de zile că vrei să te poți strecura în afacerile de consultanță. Mi se pare că ai găsit acum primul client perfect. Un fraier bogat cu o problemă urgentă și fără o idee clară asupra felului în care s-o rezolve, un minim garantat doar ca să spui că vei încerca și o acoperire aproape perfectă dacă se-ntâmplă ceva. În plus, indiferent ce s-ar întâmpla, pui laba pe mălai frumos, iar clientul tău rămâne cu impresia că ești un geniu.

– Dar un *milion*...?

– Niciodată să nu contrazici pe cineva care vrea să te plătească prea mult, mi-a atras atenția LeMat. Dacă eu am învățat ceva din consultanță, asta este ca *niciodată* să nu ceri prea puțin pentru un proiect. Dacă Amber a ta este convinsă că trebușoara trebuie s-o coste un milion... și numai Dumnezeu știe de unde a luat cifra asta, poate dintr-un album de bandă desenată, sau dintr-un serial TV prost – a scuturat din cap și a sorbit din cafea –, iar tu o

contrazici și-i spui c-o să coste numai zece miare, o să presupună că ești un lăbar care habar n-are despre ce vorbește și-o să caute pe altcineva care o s-o curețe de bani.

Am putut doar să mă joc cu furculița și să clatin din cap.

– Bun sosit în minunata lume a consultanței, Jack! Mai întâi, vreau să-ți ofer un indiciu. Asta-i *muncă* și munca e *nasoală*. De asta nu-i zicem *distracție*.

L-am privit cu atenție, sperând să văd un semn de glumă. O cută în colțul ochiului, poate, sau urma vagă a unui surâs camuflat.

LeMat mi-a întors uitătura cu seriozitate.

– Eu unul, dacă cineva *mi-ar* oferi un milion de dolari, aș accepta oferta, aș lua banii și aș șterge-o din țară atât de repede încât ți-ar clănțani măselele. M-aș duce undeva unde nici măcar nu s-a *auzit* vreodată de impozitul trimestrial pe venit. Poate-n insulele Cayman.

Am înălțat o sprânceană spre el.

– Vorbesc serios, Jack. Acceptă oferta. Dacă te deranjează faptul că iei bani, atunci susține că o faci fiindcă Amber asta practic imploră să te zăpăcească.

– Dar...

– Asta – și *mănâncă-ți blestematul de mic dejun! Ce dracu-i cu tine? De zece minute, freci mâncarea prin farfurie și n-ai luat nici măcar o îmbucătură! Acum chiflele s-au răcit, ouăle s-au încleiat și...*

După răbufnirea aceea, ne-am liniștit și am avut un mic dejun plăcut, urmat de o conversație interesantă. Au încetat toate sugestiile nebune cu fuga din țară; LeMat mi-a promis să-mi găsească un post în firma lui de consultanță imediat ce expira contractul meu privitor la concurența neloială. („Simțisem dintotdeauna că *J. LeMat și Asociații* ar fi trebuit să aibă cel puțin un asociat real.”) Asta ne-a condus la un raid scurt prin combinația lui de sufragerie și cameră de calculatoare, unde mi-a arătat câteva trucuri noi pe care

¹ Virtual Address eXtension, familie de microcalculatoare pe 32 de biți, introduse în 1978 de Digital Equipment Corporation, extrem de apreciate de comunitatea hackerilor înainte de apariția microprocesoarelor (n. trad.).

le băgase în ENIGMA, SuperVAX¹-ul lui personal. (LeMat este singura persoană de care am *auzit* care are propriul său SuperVAX – plus putea ranforsată ca să-l susțină, o cuvă cu azot lichid pentru răcire și Muzeul LeMat de Sisteme DEC¹. Învechite care ocupă majoritatea a ceea ce alții ar considera că este demisolul.) Ca de obicei, la sfârșitul raidului, am încheiat în arsenalul lui protejat, unde mi-a arătat cu mândrie ultima piesă din colecția de carabine de asalt: un Stoner SR-25. Am emis corespunzătoarele oho-uri și aha-uri, deși, din câte îmi dau seama, toate chestiile astea se clasifică în trei categorii de bază: super-teh – negre cu pat din plastic, „cu aspect normal” – cafenii cu pat din lemn, și variații la AK-47 Antitero.

Până am terminat cu mângâierea armelor și cu un prânz frugal, LeMat aproape că m-a convins să accept oferta lui Amber.

– Acum, mi-a spus el conducându-mă la mașină, primul lucru ce trebuie făcut este să-ți închiriem un birou. Să te legăm la curent, să-ți asigurăm telefoane neînregistrate, o linie de date OC1...

– Oho! M-am oprit imediat. Birou? Crezusem că discutăm despre o primă și ultimă afacere.

– Ai totuși nevoie de un birou. LeMat s-a oprit, s-a întors și m-a privit. Ce – vrei să-ncerci să faci asta din demisolul maică-tii? Parcă te vād... (Atunci când dorea, putea reuși o înspăimântător de bună imitație a mamei.) *Jack! Ja-ack! Știu că lucrezi la un contract de un milion de dolari, dar calculatorul tău iar îmi strică imaginea de pe televizor!*

Am pornit mai departe spre automobil.

– Bun, de acord. Am nevoie de un birou. Ce altceva?

A enumerat pe degete o listă mentală.

– Păi, în primul rând legătura telefonică. Apoi acces Net pe lățime de bandă comercială mare – cel puțin OC1, OC3² ar fi mai bine. Nici o antenă satelit n-ar fi rea. Dar mai înainte, trebuie să-ți asigurăm un fel de firmă financiară fantomă.

¹ Digital Equipment Corporation (n. trad.).

² Optical Carrier 3, circuit de semnale optice folosit în sistemul de transmisie de date (n. trad.).

Am ajuns la mașina mea. Am tras de clanță și portiera s-a deschis cu un scârțâit ruginit.

– O firmă fantomă? De ce? Am crezut că ziceai...

– Ă-ă-ă... Jack... Glasul lui LeMat a coborât la un ton scăzut, conspirativ. Pentru eventualitatea în care gagică asta, Amber, nu este corectă, ar fi probabil o idee bună ca ea să nu cunoască adevăratul nume al lui MAX_KOOL și să nu aibă nici o modalitate prin care să urmărească banii și să afle unde se duc.

Am încruntat o sprânceană și, din nou, am analizat implicația mea în toată aiureala asta.

LeMat mi-a trimis un surâs dezarmant.

– Ai încredere în mine, Jack, asemenea situații se întâmplă *permanent* în consultanță. Clienții doresc să rămână anonimi, iar consultanții vor să-și protejeze colaboratorii și sursele confidențiale. Atâta vreme cât ne plătim impozitele la timp și avem hârtii corecte pentru revizorii contabili, nu există absolut *nimic* ilegal în ceea ce facem.

– Păi...

Mi-a zâmbit din nou și m-a strâns de umăr.

– Lasă detaliile pe seama mea. O să dau niște telefoane după-amiază și o să pregătesc terenul până diseară când ne-ntâlnim la club. Ce zici de ora șapte?

– Sigur...

Hopa, stai așa. *T'shombe*.

– Ce s-a-ntâmplat? m-a privit LeMat cu ochi iscoditori.

Ca să mai schimbăm scenariul, acum am zâmbit *eu*.

– Nimic special. Atât doar că... nu pot. Am o întâlnire diseară.

Și în sfârșit, după atâta timp, am aflat ce anume putea aduce o expresie de uluială pe chipul lui LeMat.

– 'r-ai al dracu'! a rânjit el larg, trăgându-mi una pe spate și aproape trimitându-mă cu nasul în asfalt. Deci o pui pe felie în seara asta! Bagi deștele în borcanu' cu dulceață! Dai briciu' la maimuță!

M-a înhățat de mână dreaptă și mi-a scuturat-o atât de tare încât a fost cât pe-aici să-mi scoată ceasul de pe încheietură.

– Lasă-l naibii de club, puștiule! Du-te și multă baftă – iar ăsta-i un ordin, *soldat!* Mă ocup eu de afaceri în seara asta, dar aștept mâine un raport complet de la întâlnirea ta!

Mi-a mai tras una pe spinare și practic m-a împins în automobil. Am pornit Toyota, am întors-o și am pornit spre șosea. Șofând, l-am privit în oglinda retrovizoare; LeMat continua să rânjească, să fluture din brațe, să zbiere și să facă semne cu degetele, până a dispărut după curbă.

Mărturisesc că până în momentul acela, mă *gândisem* la întâlnirea mea cu T'shombe întrebându-mă mai ales dacă aveam sau nu să-i intru în pat. Cumva însă, ascultând îndemnurile macho, de mascul feroce, desprinse din vestiarul băieților m-am simțit... cum să spun, *murdar*. Și mizerabil. Și realmente stingherit de ideea că, într-un fel, eram lipsit de respect față de ea.

Adică exact genul de comportament puritan pe care l-ai avut întotdeauna cu femeile, a subliniat sarcastica mea voce interioară. De-aia, la școală, tu aveai palmele transpirate, în vreme ce jocheii de litere dădeau la buci.

De-aia, dacă n-ar fi existat Darlene Franecki, ai fi și acum virgin. De-aia ticălosul ăla de arogant virtual MAX_KOOL are o viață sexuală, iar tu n-ai. Femeile nu recunosc adevărul ăsta, dar în adâncul lor sunt excitate de golanii macho care le tratează ca pe niște gunoăie.

DARLENE FRANECKI

Supranumită „Incredibila Bancă de-Spermă Umană”. Domnișoara Franecki și cu mine am întreținut o relație pasionată în ultimul an de liceu, care a început când ea a rămas corigentă la matematică în trimestrul doi și s-a încheiat când a priceput în cele din urmă că algebra *nu* se transmitea prin secrețiile corporale. Drept urmare, și-a mutat interesul asupra hocheiului și a cunoscut echipa – mai exact, tot *lotul* –, pentru ca apoi să continue și să ajungă președinta Viitoarelor Mame Sărace Americane din Liceul Mounds Park.

Mda, bine, poate că așa-i, dar nu-i genul meu. I-am spus sarcasticei mele voci interioare să-și îndese o șosetă murdară în ea și am început să mă întreb dacă aveam timp să-mi dau la curățat sacoul sport.

Miercuri seară, ora 19: Stăteam în parcare restaurantului de la intersecția lui Warner cu Autostrada 61, rezemat de Toyota,

privind soarele cum coboară peste uzina de reciclare a reziduurilor de pe Insula Harriet și savurând aromele pământeste, fertile, ale unei superbe și calde serii de primăvară.

Evident, briza sufla dinspre est.

Un stol de Harley-Davidson-uri migratoare a trecut spre sud pe autostradă, țevile lor de eșapament fără tobe uruind în depărtare. M-am îndepărtat de mașină, mi-am scuturat praful de pe turla pantalonilor și am privit din nou ceasul.

19:17.

T'shombe nu avea obiceiul să întârzie. Pe de altă parte, cât timp lucrasem, îmi *făcuse* o sumedenie de feste și exista posibilitatea ca aceasta să fie o ultimă, stranie și insultătoare glumă...

Nu era necesară prea multă imaginație ca să-i văd pe Frank, Bubu și T'shombe stând în parcul de pe malul opus al râului, privind-mă prin binoclu și râzând de le săreau creierii ăia perversi din cap. Realmente, mă îmbolnăvea ideea că T'shombe putuse să-mi facă o poantă de felul ăsta.

Mi-am controlat din nou ceasul, apoi am tras de reverele proaspăt curățatului și călcatului sacou sport, mi-am aranjat gulerul neglijent descheiat al perfect călcatei cămăși albe și am decis să mai aștept zece minute. Cincisprezece cel mult.

Un scârțâit brusc de cauciucuri mi-a atras atenția. Capul meu a zvâcnit aidoma unei marionete pe sfoară și am văzut Chevroletul, „Șlep-de-Uscat“ ultimul model, lui T'shombe apărând în forță de după colț, intrând pe alee în parcare restaurantului și zguduindu-se peste denivelarea antiviteză fără cea mai vagă intenție de a încetini. T'shombe a călcat pedala frânei până dincolo de podea, a oprit într-un scrâșnet asurzitor la un milimetru de vârful pantofilor mei (proaspăt lustruiți), a deschis larg portiera locului de lângă ea și a răcnit:

— Intră!

Am intrat. Abia apucasem să închid portiera și ea a băgat în marșarier, a dat foc la anvelope mergând cu spatele și a trecut din nou peste denivelarea antiviteză cu o smucitură care-ți desprindea molarii din gură. Am zburat pe alee și ne-am năpustit în stradă

la limita inferioară a suspensiilor; T'shombe a virat ca-ntr-un *montagne russe*, a schimbat vitezele și am țâșnit pe Warner Road ca scăpați din proverbiala praștie. N-am putut să nu remarc că Chevy-ul se deplasa cu surprinzătoare forță, autoritate și zgomot de motor, dar în același timp cu precizia perfectă a unui iaht de zece metri.

– Iartă-mă c-am întârziat! a zbierat T'shombe ca să acopere mugetul motorului, în vreme ce eu băjbâiam după centura de siguranță precum maică-mea când caută câte un chiștoc de țigară aprinsă căzut între pernele canapelei. M-a urmărit un tip c-o Mazda albă și-a trebuit să fac un ocol ca să scap de el!

Ne-a băgat într-un slalom ce sfida moartea în jurul unei remorci încărcată vârf cu gunoi, apoi a accelerat, strecurând Chevy-ul în interstițiul minuscul dintre o camionetă de pe banda stângă și un trailer dublu ce venea din sens opus. În clipa aceea, am privit rapid spre T'shombe; în clipa morții, doream să rămân cu fața ei în minte.

Era ghemuită deasupra volanului, strângându-l cu ambele mâini, buzele roșii-strălucitor ușor întredeschise într-o anticipare tensionată. Ochii căprui-închis se repezeau înainte și înapoi, ca niște bile ciocolatii de fliper, de la oglinda laterală la parbriz, la oglinda retrovizoare de sus...

Cred că paranoia ei era molipsitoare. Am reușit în cele din urmă să-mi închid centura de siguranță și m-am răsucit în fotoliu ca să privesc prin geamul din spate. Exceptând remorca de gunoi și șoferul camionetei, care ne făcea largi și elocvente gesturi obscene, n-am zărit pe nimeni.

T'shombe a făcut un viraj de infarct la dreapta, ocolind o mașină care încetinea ca răspuns la semaforul de pe strada Sibley, apoi a călcat accelerația ca s-o ia înaintea semaforului de pe Jackson până ca traficul să se pună în mișcare.

– T'shombe! am urlat. Nu-i nimeni înapoia noastră!

– *Ce!?* a urlat la rândul ei.

– Mazda albă! Ai scăpat de ea! Poți încetini!

– *Nu-ncerc să scap de nimeni!* A cotit pe două roți, intrând pe strada Chestnut și am fost pe punctul de a fi aeropurtați peste șinele de cale ferată. *Mă grăbesc, fiindcă am întârziat la biserică!*

Joi dimineată, ora 03:00 UTC. Tunnar și-a trântit sticla de bere Kirin pe tejgheaua barului și s-a holbat la mine:

– *Biserică?*

Max Kool (eu) și-a strivit țigara în urechea unei adoratoare *Silicon Jungle* convenabil aflată în preajmă, a creat altă țigară din neantul virtual și a aprins-o cu o privire pârjolitoare.

– Exact. Asta a fost marea noastră întâlnire. Vecernia de miercuri.

Tunnar a clătinat din cap, a luat un gât de bere și a mai clătinat o dată din cap.

– Nu-mi vine să cred. Mi-ai vorbit despre femeia asta de luni de zile și niciodată n-am *bănuir* măcar că poate fi vorba de-o soră a lui Isus.

– Oho, am suspinat, nu-i vorba despre Isus. Cu Isus m-aș putea descurca.

Barmanul – nu Sam, care în noaptea asta era off-line pentru o actualizare de cod – mi-a adus o sticlă de bourbon și un perfuzor. Am împins îndărăt acul și tubul și am cerut un pahar obișnuit.

– Nu-i vorba despre Isus? m-a îmboldit Tunnar. Cine-i, Krișna? Mohamed? A făcut o pauză, apoi: *Elvis?*

– Mai rău.

Barmanul mi-a umplut un pahar de whisky. L-am dat peste cap dintr-o dușcă și l-am lăsat să-mi mai toarne unul.

– Frumoasa mea prietenă, i-am spus lui Tunnar între două inhalări adânci din țigara virtuală, este membru înscris și cotizant, o adevărată credincioasă a Bisericii Vegentologice¹..

– *Cine?*

¹ Aluzie la scientologie, religie fondată în 1954 de scriitorul de science-fiction Ron L. Hubbard (n. trad.).

– Nu, „Cine“ a fost o trupă de rock din anii '60. V-v-vorbesc despre niște țăcăniți care cred că plantele trebuie să ne fie superioare deoarece ele au apărut primele pe Pământ. În fapt, ideea centrală pare să fie că plantele au *creat* animalele pentru a avea slujitori capabili de deplasare.

Tunnar a tras un gât de bere și a încuviințat.

– Pot pricepe de ce plantele ar fi dorit să creeze animale. Mai cu seamă oi.

Țigara mi se redusese la un chiștoc micuț care licărea. I-am zdrobit existența între vârfurile degetelor și mi-am înfrânat impulsul de a aprinde alta.

– Da, sigur, pare firesc dintr-un anumit punct de vedere limitat. Dacă te-ai întâlni vreodată cu mătușa mea Beatrice, ai crede că este sclava violetelor africane. Însă cosmologia vegetologică este *mult* mai complicată. Războaie eterne între bine și rău... cicluri nesfârșite de reînsămânțare și re-creștere... viața pe Pământ privită ca un soi de pauză de relaxare spirituală între bătăliile de pe câmpia fructelor cosmice... Bănuiesc că ideea finală este să traversezi toate încarnările anterioare și să afli ce fel de plantă ai fost în precambrian.

Tunnar a încercat să mai tragă un gât de bere și a constatat că sticla era goală.

– Ferigi? Vor să fie *ferigi*?

Mi-a venit o idee cu adevărat afurisită.

– Știi, dacă ești cu adevărat interesat de biserica asta, întâmplător am în mașină vreo cincisprezece kile de broșuri și monografii și pot fi convins să ți le împrumut pentru foarte, *foarte* mult timp.

– Scutește-mă.

Tunnar și-a spart sticla goală de bere în capul unui pitic convenabil aflat în preajmă și i-a făcut semn barmanului să-i arunce alta. Am eschivat, când următoarea sticlă a zburat prin spațiul ocupat cu câteva microsecunde mai devreme de capul meu și s-a oprit, deschisă și cu gâtul în sus, în mâna lui Tunnar.

În mod clar, Raiul era cu totul altfel în serile când nu lucra Sam.

– Fac pariu că amica ta îşi dă rău în petec de Ziua Copacului¹, a comentat Tunnar.

Am oftat.

– Anul ăsta au ținut o utrenie la Grădina Botanică. Au proiectat casetele video înregistrate atunci pe durata cinei.

– *Cină?*

Am zâmbit și am ridicat din umeri.

– Ei bine, vestea bună este că nu sunt vegetarieni. Cina a constat din ceafă la grătar, pui marinat, plus o friptană ca pe mână. Am crăpat ca porcu'. Guiț!

M-am lăsat pe spate în scaun, m-am bătut pe burtă și am sorbit din nou din bourbon.

– Bun, a încuviințat Tunnar, deci asta-i jumătate dintr-o seară ca lumea. Acu' să ne-ntoarcem la amica ta. Ți-a oferit vreo ocazie să... ă-ă-ă, tragi o brazdă? S-arunci sămânța? S-a încrunțat și s-a scărpinat în barbă. Care ar fi o metaforă vegetologică potrivită?

Am mai tras o dușcă din pahar și am alocat câteva secunde pentru un ultim lustru al Minciunii. *Ce dracu'*, am decis, *o să-i spun adevărul.*

– Nu, am recunoscut.

Tunnar n-a părut deloc surprins.

– Pe la ora nouă, ne-am întors în parcare unde-mi lăsasem mașina. A frânat, dar n-a oprit motorul. În mod clar, aștepta să cobor. Mi-am adunat curajul pitulat prin colțuri, m-am aplecat și am sărutat-o pe buze.

Tunnar a arcuit o spânceană.

– Atunci ți-a tras una peste ochi?

Am clătinat din cap.

– Cred că ar fi fost mai bine să se-ntâmple așa. M-a privit însă cu o expresie incredibil de goală, apoi a întrebat: „Pentru ce a fost *asta?*“. Eu, știi, nu prea mi-am găsit cuvintele...

– Chestie la care ești destul de priceput, a subliniat Tunnar.

¹ Arbor Day, ultima zi de vineri din luna aprilie, sărbătoare neoficială în Statele Unite, dedicată plantării de arbori (n. trad.).

– ... și atunci ea a spus: „Nu mă-nțelege greșit, Py..., ă-ă-ă, Max. Sunt realmente măgulită că asta-i ceea ce simți despre mine. Să fiu sinceră, ar putea fi chiar amuzant să ne tăvălim nițel prin fâneață. A trecut mult de când n-am mai avut parte de un tip care să aibă o nevoie atât de disperată de educație ca tine. Însă, vezi tu, Max, sexul fără implicare emoțională nu-i altceva decât masturbare în doi și, mărturisesc, am obosit să mai colecționez scalpuri“.

Tunnar și-a așezat pe bar sticla de bere, goală acum.

– Atunci ți-a strâns mâna și ți-a zis noapte bună?

Mi-am așezat paharul gol lângă sticla goală a lui Tunnar.

– Exact.

Amândoi am privit o vreme lumina virtuală refractată prin sticla virtuală.

– Tunnar? a întrebat un glas dinapoia noastră. Max Kool?

La unison, ne-am răsucit. Unul dintre pistolarii cu păr gelat ai lui Don Vermicelli se afla acolo, cu mâna dreaptă introdusă în interiorul costumului său, scump, dar în dungulițe lipsite de gust, semănând mai degrabă cu Napoleon într-o reclamă pentru îmbrăcăminte masculină decât cu un tip cu revolver într-un toc la subsuoară.

– Don vă va primi acum.

Tunnar și cu mine ne-am privit, apoi am sărit de pe taburete.

– Ce noroc că suntem aici, am rostit.

– Gura, Max, a zis Tunnar. Și pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă pe mine să vorbesc. În clipa de față, atitudinea ta ne poate omorî pe *amândoi*.

PĂTRUNJEL, SALVIE, ROZMARIN & POLIPO VERACI

Don Luigi Vermicelli avea o masă privată în colțul stâng al Raiului. Majoritatea meselor din Rai erau rotunde. A lui avea formă de semilună, pentru a-i încăpea abdomenul spectaculos.

Am amintit anterior că în realitatea virtuală, detaliile se completează pe măsură ce te apropii de un obiect sau de o persoană. Don folosea excelent acest efect. Privindu-l din partea opusă a încăperii, puteți să-l confundați cu un balon meteo alb, având pălărie și brațe. Dar apropiindu-vă de masa lui, începeți să vă dați seama că este un bărbat – mai exact, un bărbat spectaculos de *gras* – purtând un costum de în cu vestă, cămașă albă, cravată albă și o pălărie panama albă. Apropiindu-vă și mai mult, puteți vedea că proeminența informă și purpurie dintre borul pălăriei și gulerul cămășii nu este o roșie mutantă gigantică, ci mai degrabă capul său. Parcurgeți apoi acei puțini ultimi pași, în zona de supremă influență (ca să nu mai amintesc de atracția gravitațională) a lui Don, și puteți să auziți tânguitoarea muzică de mandolină din fundal, să vedeți lumina pâlpâitoare a lumânărilor în sticlele de chianti și vă puteți minuna de faptul că, în ciuda incredibilelor sortimente de mâncăruri variate ce-l înconjoară pe Don, costumul său alb nu are nici măcar o pată de grăsime ori de sos.

Și, de obicei, cam tot atunci câțiva dintre pistolarii lui își bagă țevile pistoalelor în nasul tău și-l întreabă pe Don dacă să te omoare.

– Băieți, băieți, a spus Don Vermicelli, ce-i cu voi? *Relaxați-vă*. (În mod ciudat, glasul îi era simultan răgușit și blând, iar accentul atât de pronunțat încât încercarea de a-l transcrie ar însemna probabil o încălcare a Legii de Eliminare a Umorului Etnic, de aceea n-o voi face.) Tunnar și Max sunt *prietenii* mei.

Pistolarii s-au retras și ne-au lăsat să trecem.

– Veniți încoace, ne-a spus Don, bătând cu palma în bancheta care se arcuia în dreapta lui în jurul mesei. Stați cu mine. Să vorbim.

Am încercat să-l las pe Tunnar să ocupe locul cel mai apropiat de Don, însă el a încercat să mă lase pe mine și am repetat numărul de dans de câteva ori, până m-am plictisit și am ocupat eu locul respectiv. Tunnar s-a înghesuit lângă mine.

– Max, a început Don, Tunnar mi-a zis că ai o mică problemă și crede că eu aș putea să ți-o rezolv.

M-am uitat spre Tunnar, care în mod evident se străduia să articuleze ceva politicos și circumspect, apoi am revenit spre Don și am decis să profit.

– Așa-i. Poți?

Tunnar a pălit.

Don m-a privit câteva secunde lungi și reci, după care a încuviințat încetșor.

– Da, Max. Pot rezolva mica ta problemă. (Tunnar a oftat ușurat.) Întrebarea este: Ești de acord să plătești prețul pe care ți-l cer?

Tunnar a deschis din nou gura. Eu am lovit primul.

– Cât?

Don a clătinat din imensa lui căpățână parcă dilatată și a țățâit.

– Ce băiat nerăbdător! Haideți, mai întâi să *mangere*. Hrana este viață, Max, și discuțiile de afaceri pe stomacul gol nu-s bune pentru inimă.

Cu un efort considerabil, și-a purtat palmele peste întinderea vastă a abdomenului și le-a pocnit laolaltă.

Două gagicuțe blonde superîngâmfate au apărut zornăind și purtând (după câte îmi puteam da seama) doar bijuterii, farduri și tocuri cui.

– Prieteni, a spus Don Vermicelli, permiteți-mi să vi le prezint pe surorile Sillicione: Bambi și Pianista.

Cred că Bambi era cea din stânga, deși realmente nu vedeam care ar fi rostul diferențierii lor. Era clar însă că Tunnar îl vedea.

– Ah, iubitele mele *gnocchi*, li s-a adresat Don, prietenii mei sunt înfometati. Aduceți-le ceva de mâncare. Hm-m – s-a oprit și și-a mângâiat meditativ primele două guși – să-ncepem cu niște *polipi veraci all'aglio* și o *zuppa di cappelletti*. Apoi poate niște *tagliatelle verdi alla marinara*, ceva *starnе al vino rosso* și doar nițeluș *fondi di carciofi trifolati*. După aceea, ca aperitive, aș vrea...

S-a oprit, s-a încruntat și a fluturat din mână.

– Nu contează, o să hotărâsc atunci când vă întoarceți. Acum, *andiamo, andiamo!*

I-a tras Pianistei o palmă pe *culo* ca s-o grăbească. Surorile Sillicione au chicotit și au zornăit, îndepărtându-se.

Don Vermicelli a revenit spre mine și Tunnar.

– Iar acum, prieteni, și-a ridicat paharul de vin, trăiască afacerile!

Era și vremea, mi-am spus.

– Mda. Îi dăm drumul...?

Tunnar mi-a tras un cot în coaste și mi-a îndreptat atenția spre paharul plin cu vin aflat pe masă, înaintea mea.

– *Ne propune un toast, Max.* Și-a ridicat paharul și s-a alăturat lui Don: Trăiască afacerile!

În cele din urmă, a apărut și mâncarea noastră. Era foarte interesant de privit, deși mai puțin interesant de mâncat deoarece, fiind virtuală, nu avea nici gust și nici valoare nutritivă. Bambi și Pianista au rămas ca să ne servească și să ne acompanieze, ceea ce de asemenea nu avea nici gust și nici valoare nutritivă, dar a devenit oarecum amuzant când Tunnar a încercat să ilustreze o istorie despre piloții de pe portavioane, folosind buricul lui Bambi ca pahar pentru vin. După aceea, Pianista s-a întins pe partea mea de masă și m-a invitat să încerc ceva similar, dar deja îmi dădusem seama că strania calitate tonală a glasului ei rezulta din folosirea unui modulator de frecvențe, ceea ce în nouăzeci la sută din cazuri constituie un indiciu clar al faptului că persoana respectivă este cel puțin foarte confuză în privința propriului ei sex.

În cele din urmă, farfuriile au fost îndepărtate, surorile Sillicione au dispărut și am rămas doar noi, sorbind *vino rosso*, ciugulind ceea ce mai rămăsese din *polipi veraci* și discutând afaceri cu Don.

Tunnar avea gura plină.

– A fost un adevărat deliciu, i-a spus lui Don. Realmente, n-am știut că mâncarea poate fi atât de fascinantă. De exemplu, asta – a legănat *polipi* din mâna lui stângă – ce dracu' este?

– *Polipi veraci all'aglio*, a răspuns Don.

– Nu, vreau să spun ce este? Ce să cer data viitoare când mă duc la un local italianesc?

– Caracatiță, a spus Don. Caracatiță întreagă, bătută până la frăgezire și apoi fiartă în mujdei timp de două ore.

– Aha.

Tunnar a așteptat până ce Don era neatent și a așezat *polipi* pe masă, acoperindu-i cu un șervet.

– Așadar, am rostit eu cu voioșie, îmi dau seama că seara de abia începe, totuși n-am putea petrece câteva minute discutând despre afaceri? Nu de alta, dar ca să mai omorâm timpul până vine desertul.

– Desert? a gemut Don Vermicelli. Așa curând? Ah, voi, copiii, sunteți atât de nerăbdători... însă, da, îmi dau seama, acum este momentul potrivit pentru discuții.

A încuviințat din cap, a mai sorbit din paharul cu vin și și-a tamponat buza superioară cu un șervet de dimensiunea unui cearșaf. Eram gata să-i cer să continue, când a vorbit din nou:

– Max, Tunnar mi-a explicat situația ta. Ai nevoie de... cum îi ziceți voi? O *curățătorie*, care să spele banii. Pot face asta pentru tine.

POLIPI VERACI ALL'AGLIO

Se ia o caracatiță. Se scot ochii, gura și sacul cu cerneală, apoi se așează pe un fund și se frăgezește cu un ciocan de lemn. Se introduce caracatița într-un vas de lut și se adaugă ulei de măsline, usturoi, foi de dafin și semințe de chimion. Se acoperă și se dă la foc scăzut timp de două ore; mai mult pentru caracatițe mai mari. După frăgezire, se condimentează cu sare, piper, rozmarin și pătrunjel și se servește în castron.

Ei bine, da, asta era ideea generală.

– *Dar*, a ridicat el un deget în aer, eu nu mă joc cu impozitele voastre. Din cauza lor l-au trimis pe sărmanul Alfons la închisoare.

O expresie tristă i-a străbătut chipul – era o călătorie lentă – iar eu m-am întors către Tunnar.

(„Alfons?”

„Capone. Uneori Don pierde noțiunea secolului în care se află.”)

Expresia de tristețe a lui Vermicelli și-a încheiat voiajul.

– Ca atare, nu va fi o spălare *perfectă*. Totuși o va opri pe prietena ta Amber să afle cine ești în realitate. E suficient?

Am privit spre Tunnar. El a încuviințat din cap, așa că am încuviințat și eu.

Don a încuviințat din cap.

– Perfect. Drept contravaloare, cer numai un mic onorariu, practic un mizilic. Extrem de mic.

În mod limpede, aștepta un răspuns.

– Cât anume?

– Zece procente, plus cheltuielile.

Tunnar aproape a sărit de la locul lui.

– *Zece procente?*

– Hei, a ridicat din umeri Vermicelli. Majoritatea celorlalți Doni v-ar cere cincisprezece procente. Dar eu, fiindcă-mi sunteți prieteni, vă taxează numai cu zece procente.

– *E ridicol!*

– Douăsprezece procente.

– *Nu ne putem permite așa ceva!*

– Paisprezece procente.

L-am înhățat pe Tunnar de pieptii salopetei de camuflaj, l-am așezat cu forța pe banchetă și i-am întors spatele.

— Eu continui să fiu prietenul tău, am vorbit cu un surâs inocent, și așa fi *onorat* să-mi rezolvi treaba pentru numai zece procente.

Don Vermicelli a zâmbit, a aprobat din cap și a îndepărtat pistolarii care se furișaseră înapoia lui Tunnar și-și ațintiseră armele spre ceafa lui.

– Atunci am bătut palma. Ai vreo modalitate de a contacta această persoană „Amber“?

Am căzut pe gânduri și mi-am amintit adresa unui apartament destul de pervers din Orașul-Toxic.

– Știi cum s-o gădesc.

– Perfect. Atunci... S-a întors și i-a examinat pe pistolari, după care l-a ales pe unul dintre ei. Bruno! Vreau să-l însoțești pe Max. Don a revenit spre mine. Max, îl iei pe băiatul meu, pe Bruno, s-o întâlnească pe această Amber și-l lași acolo. El îi va spune cum să-mi parvină banii.

M-am uitat spre Bruno – altă clonă a lui Vermicelli, cu păr gelat și costum în dungulițe –, m-am gândit la Amber și, trebuie să mărturisesc, sprânceana dreaptă mi s-a arcuit ușor.

– *Relaxează-te*, Max, a rostit Don Vermicelli. La urma urmelor, dacă nu te poți încrede în *la famiglia*, în cine o poți face?

Joi dimineată, 5:30 UTC. Tunnar a părăsit clubul cu Bambi, fie să se culce, fie s-o ia în mână – nu era un tip foarte pretențios. Eu goneam prin străzile întunecate, înguste, labirintice ale Orașului-Toxic, pe Harley Ultraglide virtual, cu „băiatul“ lui Vermicelli, Bruno, stând înapoia mea și strângându-mă tare în jurul coastelor. Poate că greutatea pistolului virtual Desert Eagle, vârât în curea, îl liniștea, însă mie îmi înnebunea rinichiul stâng.

Găsirea adresei lui Amber n-a fost chiar atât de dificilă. Era adevărat, câteva dintre reperele importante dispăruseră de la ultima mea vizită aici, petrecută cu peste douăzeci și șase de ore în urmă, dar asta nu-i ceva neobișnuit în Orașul-Toxic – întreaga zonă are stabilitatea topografică a unei sculpturi de înghețată într-o zi toridă de iulie –, totuși, rămăseseră destule puncte URL¹ pe baza cărora să mă ghidez în domeniul general corect, iar de acolo am fost capabil să urmăresc calea de date până la nodul unde o găsisem ultima dată.

¹ Uniform Resource Locator, adresă pentru un document sau site de pe Internet, care identifică tipul documentului, calculatorul pe care se află acesta și numele documentului (n. trad.).

Blestematul de pitic stătea acolo, rezemat de stâlpul felinarului, azvârlind o monedă în aer și prinzând-o cu o precizie aproape mecanică. Am oprit motocicleta și am coborât, urmat de Bruno.

– Thorvold? am întrebat în vreme ce ne apropiam. Fiul lui Orvold, din Palatul Regelui Munților?

Piticul a prins moneda, a palmat-o și s-a desprins de stâlp.

– Salut, Max, a spus el. Amber este cam *prinsă* în timp real și n-a putut ajunge aici astă-seară, de aceea m-a pus să te aștept.

PRINSĂ

Auzind cuvântul „prinsă”, mă gândisem imediat la șirul de cătușe de pe peretele dormitorului lui Amber, dar apreciasem că nu era nici momentul și nici locul pentru un comentariu inteligent. Cum am putut să risipesc o ocazie excepțională!

După aceea l-a examinat pe Bruno din cap în picioare și mi s-a adresat:

– Ia zi, cine-i amicul?

Băiatul lui Vermicelli n-a așteptat să fac prezentările.

INFONOTE

Vă spun sincer, asta a fost *cu adevărat* ultima.

– Bruno, fiul lui Rocko din familia Tattaglia.

A făcut un pas înainte și i-a întins mâna piticului. Acesta i-a scuturat-o, iar cei doi și-au zâmbit aidoma unor prieteni care se revedeau după multă vreme.

Am decis să mă interpun.

– Voi doi vă cunoașteți?

Bruno l-a privit pe Thorvold, Thorvold l-a privit pe Bruno și între ei a avut loc un soi de comunicare nerostită.

– Mai degrabă suntem un fel de veri, a spus Bruno.

– Frumos costum, a zis piticul pipăind reverele lui Bruno și ignorându-mă. De la „Primus Soft“?

– „Corvo Novus“, a răspuns Bruno și piticul a încuviințat cunoscător.

Mi-am dres vocea și am intervenit din nou.

– Ei bine, detest să vă întrerup reuniunea de familie, dar nu cumva avem niște afaceri importante de discutat?

Thorvold l-a privit pe Bruno. Între ei s-a declanșat iarăși acel fulger aproape vizibil de cuvinte nerostite.

— Nu tocmai, a vorbit Bruno.

Piticul a aprobat din cap.

— Ai venit aici și l-ai adus pe Bruno. Este clar că ai acceptat oferta și că totul se va desfășura de acum prin Don Vermicelli. Asta-i esența?

— Da, a rostit Bruno.

Amândoi s-au răsucit spre mine.

— Prin urmare, mulțumim și noapte bună. Amber te va contacta în următoarele douăzeci și patru de ore. Acum poți pleca.

De fapt, nici măcar nu mi-am dat seama care dintre ei a spus asta.

În mod clar însă, nu mai aveam ce să fac. M-am întors la Harley, am suit și am pornit motorul. Apoi am înclinat motocicletă ca să ridic suportul escamotabil și am călcat-o în viteză întâi, am ambreiat, am răsucit energic mânerul accelerației și am țâșnit într-un nor bubuitor de gaze eșapate și un scârțâit de cauciuc ars, ca să nu mai amintesc de voiosul „Di-i, Silver!”

O chestie stupefiantă. Cu o clipă înainte de a vira, am privit în oglinda retrovizoare și mi s-a părut că Thorvold și Bruno se *contopeau* unul în celălalt. Dar până am întors capul să mă uit, dădusem colțul și înapoia mea nu mai exista nimic care să poată fi văzut.

Am pus-o pe seama oboselii și m-am îndreptat spre punctul meu de ieșire.

ANUNȚ PUBLIC * ANUNȚ PUBLIC

În acest moment se ridică o întrebare firească: de ce să te mai chinui să parcurgi Net-ul până la capătul liniei? L-am văzut deja pe Max demonstrând că o putea șterge folosind un singur cuvânt, ba chiar să iasă din rețea prin metoda superprimitivă a scoaterii căștii RV și a deconectării calculatorului. La urma urmelor, indiferent ce s-ar petrece în realitatea virtuală, *nu sunt*

decât date, și în tot acest timp *adevăratul* Jack Burroughs rămâne la adăpost sigur în demisolul maică-sii, imun la orice fel de pericole, cu posibila excepție a atrofierii mușchilor fesieri ca urmare a șederii prea îndelungate în același loc. (Aceia dintre cititori care cred că, cine-știe-cum, conștiința lui Jack poate fi extrasă electronic din cerebelul său și reasamblată funcțional altundeva independent de creierul lui organic sunt sfătuiți să abandoneze *imediat* toate cursurile de calculatoare pe care le urmează și să se înscrie la „Elemente de bază în voodoo“.)

Așadar, repetând întrebarea: de ce să te mai chinui să străbați Net-ul spre un punct de ieșire virtual?

Pen'că-i mai *marfă*, d-aia! Este o soluție stilistic superioară și, de asemenea, nu rămân în urmă procese orfane sau biți și căpețele de fișiere temporare plutind peste tot. La urma urmelor, nimeni nu dorește să fie un cyberdezordonat. Toată lumea știe – poluarea-i nebulie!

Am scăpat fără probleme din partea cea mai păcătoasă a Orașului-Toxic, am găsit o conexiune *.edu* încă în formă destul de bună și am accelerat, îndreptându-mă către InfoBahn. Conexiunea se ridica deasupra junglei locale și devenea un viaduct virtual; silueta impresionantă a unui bloc de date corporațional UNISYS tocmai apărea la orizont când, pe neașteptate, șoseaua din fața mea a erupt într-un șir de globuri de foc portocalii și un gheizer vuitor de flăcări albastre strălucitoare.

La dracu'! am recunoscut semnătura armelor acelea. *Tun cu plasmă*. Am izbit frâna roții din spate, am băgat Harley într-un derapaj prelungit și m-am luptat s-o scot din derapaj și să fac un viraj de o sută optzeci de grade. Am reușit.

O rafală de gloanțe provenind dintr-un minutun a sfârtecat pavajul în dreapta. Îndărătul meu, șoseaua a explodat într-o revărsare similară de mingi de foc și gheizere de flăcări.

Brusc, asta a fost. Eram încolțit pe o secțiune de o sută de metri de viaduct virtual plutind în văzduh, șoseaua exploda în ambele capete, transformându-se în ruine fumegânde ce nu-mi

ofereau altă posibilitate de ieșire decât saltul. Am rulat până la balustrada cea mai apropiată și am privit în jos. Un stol de pterodactili zbura mult dedesubt, urmărind un escadron de avioane de vânătoare monomotor. Până la Orașul-Toxic nu era un centimetru mai puțin de un kilometru și jumătate – și, ținând seama de faptul că eu stăteam ferm pe șosea, dar că șoseaua plutea în văzduh fără elemente vizibile de sprijin, devenea clar că gravitația locală era foarte necurată.

Mi-am scos revolverul virtual din jachetă și am verificat starea încărcăturii. Șapte gloanțe. Ei bine, n-aveam să fac mare lucru împotriva cuiva care putea manevra un tun cu plasmă, dar ce dracu', voiam să-mi *văd* adversarul înainte de a primi un șut în fund care să mă expedieze în timpul real.

Indiferent cine ar fi fost, adversarul mi-a citit gândurile. De abia căutam o poziție defensivă, când aerul de deasupra balustradei a vibrat, un câmp de mascare industrial s-a derulat în jos și un luptător mecanoid gigantic și cu aspect realmente oribil s-a fractalizat în spectrul vizibil. Am tras câteva focuri în direcția lui, în eventualitatea că ar fi folosit la ceva. Gloanțele virtuale au zăngănit inofensive pe carcasa de crom strălucitor.

A așteptat până am terminat tirul și mi-am coborât arma, apoi a ridicat tunul cu plasmă, și-a retras minitunul fumegând și s-a metamorfozat în...

Eliza.

Mi-am dorit mecanoidul.

– Bună, Max, a rostit ea înaintând peste pavajul virtual fumegând, fracturat, scrijelit de gloanțe. A trecut o vreme...

– Nu îndeajuns, am spus.

M-am gândit la cele două gloanțe rămase în revolverul meu și m-am întrebat dacă aș fi putut ridica arma și să trag, înainte ca ea să redevină mecanoid sau ceva mai rău. Eliza s-a oprit la doi metri de mine și m-a studiat cu genul de expresie rezervată de obicei examinării insectelor dezgustătoare înfipte în ace.

I-am întors favoarea. Eliza avea din nou modul ei de Prințesă Ariană: un trup subțire, micuț și gingaș de zână – eh, fir-ar să fie, un corp pur și simplu *costeliv*, înalt de un metru și cincizeci și șapte,

cu o constituție care ar fi arătat anemică la un puști de zece ani și cu o combinație de culori ce i-ar fi conferit statutul de albinos, dacă n-ar fi avut ochii albastru-oțeliu. Părul alb era mai scurt decât oricând; avea cel mult un centimetru și fusese coafat sub forma unor țepi într-un fel care sugera un gigantic grăunte de polen.

Pe o scară de la unu la zece, ea era o cifră negativă.

Am întrerupt tăcerea.

– Auzisem c-ai murit.

– Mi-am mai revenit.

Replica a dus la alt minut de tăcere distantă.

– Azi-noapte am fost în Rai, a spus ea. Te-am căutat. Nu ți-a spus Sam?

– Ba da. Aveam alte treburi.

Eliza a dispărut.

– Știam asta, a vorbit dinapoia mea.

M-am răsucit. Nu era acolo... sau, cel puțin, nu era vizibilă.

– Te-am urmărit.

Înapoia mea din nou! M-am răsucit încă o dată.

Lent, Eliza a redevenit vizibilă. Dacă m-ar fi urmărit, atunci știa cel puțin că fusesem cu Amber. Iar dacă fusese capabilă să mă intercepteze *aici*, atunci probabil mă urmărise până la adresa lui Amber ieri noapte și petrecuse o vreme, zgâindu-se prin gaura cheii și ascultând la ușă. Începeam să înțeleg de unde îi provenea mânia.

Cu toate acestea, MAX_KOOL avea de menținut o imagine.

– Și? Ești mai fericită acum?

Și-a mușcat buza inferioară, a mijit ochii albastru-oțeliu și a încheștat palma dreaptă într-un pumn osos. Apoi, lent, cu un efort vizibil, a desfăcut pumnul și a inspirat adânc.

– Ești un gunoi, Max. Tu și cu Amber vă meritați unul pe celălalt. Buzele i s-au transformat într-o linie subțire și furia pură i-a fulgerat prin ochi. Totuși... Încetșor, și-a făcut apariția o ușoară dezghețare. Totuși, pentru că, odată, a existat o vreme când te-am iubit, voi ignora ceea ce simte inima mea și te voi avertiza. Max, n-ai idee în ce te-ai băgat de fapt. Căteaua asta de „Amber“ este *mult* dincolo de clasa ta.

Eliza părea să creadă că afirmația era autoexplicativă. A încrucișat brațele, a pufnit și a rămas locului, așteptându-mă să răspund.

I-am răspuns – mai exact, Max a făcut-o.

– Ce-i asta, o chestie între gagici? Ești geloasă?

– *Mr-r-r-r!* (Nu știu în ce începuse să se transforme Eliza, dar orice ar fi fost avea niște colți și gheare destul de amenințătoare înaintea de a-și regăsi autocontrolul și a reveni la forma inițială.) *Ticălosule!* a scuipat ea când aspectul i s-a stabilizat din nou. Eram o începătoare în rețea! Tu ai fost primul meu iubit virtual! Am avut *încredere* în tine!

– Hei, am strâns din umeri, totu-i frumos în dragoste și-n realitatea virtuală.

– *Ești...!*

A dispărut iarăși, de data aceasta metamorfozându-se într-un stâlp de flăcări. Flăcările au devenit fum, fumul un nor și norul a coborât sub forma unei ninsori line.

– Ești o găoază, Max Kool, a șuiertat neaua căzând. O să-ți spun ceea ce o să-ți spun, fiindcă mi-am promis c-o s-o fac, dar sper din toată inima să nu m-asculți. Amber este un *utilizator*, Max. O să se folosească de tine și-o să te sugă ca pe-o acadea, iar apoi îți va smulge inima din piept și-o va arunca la câini. Este *rea*, Max. Și mult mai puternică decât te lasă să crezi. Pentru binele tău, *fereste-te de ea*.

Ninsoarea a încetat. A început un vânt rece, care a ridicat în văzduh cristalele înghețate.

– De ce-mi spui toate astea? am strigat spre vânt. Te-am futut și ți-am tras un șut în cur! Mă urăști! De ce-ar trebui să te cred?

O rafală de vânt a format un vârtej de omăt care, pentru o clipită, a căpătat forma nebuloasă a unei femei.

– Pentru că și *ea* m-a futut și mi-a tras un șut în cur, a murmurat crivățul, iar pe ea o urăsc chiar *mai mult*.

După aceea, femeia de zăpadă s-a destrămat și a devenit un ciclon de zăpadă, care s-a ridicat în cerul virtual. Vântul a încetat. Razele virtuale de soare au revenit.

Interesant. Foarte, foarte interesant. Pentru cineva care acum doi ani era o începătoare cu caș la gură în Net, Eliza își dezvoltase

în mod clar niște impresionante talente de metamorfoză. Am clătinat din cap admirativ, apoi am revenit la problema evadării de pe fragmentul de pod virtual plutitor. M-am întors și am privit spre Harley.

Dispăruse. În locul ei se găsea un morman de rămășițe mecanice dezasamblate și un mesaj scris cu găuri de gloanțe în asfaltul virtual.

„PLIMBARE PLĂCUTĂ, MAX.“

CA UN POD PESTE-O APĂ STĂTUTĂ¹

Joi, ora locală: În dimineața aceea am primit trei telefoane. Primul a fost iarăși blestematul de fax. Al doilea a fost din partea lui Kathé de la Reorientarea Profesională AMD, amintindu-mi că dețineam un exemplar din *Îmbrăcați-vă corespunzător* care aparținea companiei și că accesul la corespondența și hârtiile de la birou avea să-mi fie blocat până nu returnam CD-ROM-ul. Al treilea apel telefonic a fost din partea lui Joseph „Tunnar“ LeMat, care dorea să ne întâlnim la prânz la un restaurant libanez din Orașul-de-jos.

Am ales Ușa Nr. 3. Prânzul cu LeMat.

Orașul-de-jos nu trebuie confundat cu Orașul-Toxic, deși există unele similitudini. Orașul-de-jos există în spațiul real și, în majoritatea timpului, în timp real, cu excepția serviciului din câteva restaurante și a cozilor de la unele ghișee de servicii publice. Pe de altă parte, în favoarea Orașului-Toxic se numără faptul că municipalitatea St. Paul n-a încercat nicioată să-l „revitalizeze“.

Orașul-de-jos a suferit soarta aceea. În mod repetat.

¹ Aluzie la melodia lui Simon & Garfunkel, „Like a Bridge Over a Troubled Water“ („Ca un pod peste o apă năvalnică“) (n. trad.).

De fapt, zona denumită Orașul-de-jos este vechea parte rășăriteană a cartierului central de afaceri din St. Paul. Istoria lui datează de la începutul anilor 1800, când Insula Harriet era încă o insulă, fluviul Mississippi continua să fie granița dintre triburile Objibwa (Chippewa) și Lakota (Sioux), iar un bărbat cu o reputație destul de îndoielnică și o igienă respingătoare, pe nume Parrant „Ochi-de-porc“ a venit pe fluviu, căutând un loc liniștit în care să înființeze o prăvălie și să vândă băștinașilor americani mărfuri de calitate inferioară și whisky ilegal.

Dacă veți privi o hartă actuală a regiunii, veți vedea că Mississippi face o uriașă meandă în formă de S chiar prin inima zonei metropolitane Minneapolis/St. Paul, iar această meandă seamănă perfect cu un gigantic cot de dren, foarte asemănător cu cel pe care-l puteți găsi la principala țeavă de scurgere a băii. Meandra funcționează tot cam ca un cot de dren, întrucât gunoaiele, resturile și rahații ce plutesc pe Mississippi poposesc în mod natural pe țărmul nordic al celui de-al doilea cot, acolo unde ar fi trebuit să se găsească țeava de evacuare, dacă ar fi fost o lucrare executată de sindicatul instalatorilor. Mirosul este remarcabil în zilele lungi și toride de la sfârșitul verii.

Așa că, desigur, în acest loc a ales Parrant „Ochi-de-porc“ să-și construiască prăvălia și astfel a întemeiat așezarea care, finalmente, avea să devină orașul St. Paul. Coloniștii ulteriori, având nasuri mai sensibile decât Parrant, plus înțelegerea primejdiilor legate de construirea pe șesuri inundabile și conștiința funcționării afacerilor imobiliare, au ales cu înțelepciune să extindă orașul pe dealurile de deasupra Orașului-de-jos și să-l redenumască după prima biserică pe care misionarii o construiseră acolo.

Totuși, faptul rămâne – Orașul-de-jos *este* centrul comercial inițial al orașului St. Paul și, ținând seama de preponderența clădirilor istorice de acolo și de frecvența reparării drumurilor, azi el arată aproape la fel ca în secolul al XIX-lea, în zilele vânătorilor de blănuri, bărcilor cu vele pătrate și căruțelor trase de cai.

În plus, în zilele lungi și toride de vară, miroase cam la fel.

Cafeaua era groasă, dulce și aproape imposibil de băut. Mi-am lăsat ceașca pe masă, am luat furculița și am plimbat falafel-ul¹ prin farfurie. LeMat și-a încercat din nou asupra mea zâmbetul lui scurt și nervos.

Am decis să-l las să mai transpire puțin.

– Blocul *Hill*?

– Încearcă să-ți păstrezi mintea deschisă, Jack.

Am mijit ochii și l-am examinat.

– Mausoleul ăla trebuie să fie vechi de cel puțin o sută cincizeci de ani.

– Exact! a încuviințat el fericit. O construcție solidă! Așa ceva nu se mai construiește în ziua de azi.

– Am niște noutăți pentru tine, amice. D-astea nu se mai construiesc de când a eșuat *Maine*².

LeMat s-a afundat într-o stare depresivă, apoi a găsit ceva optimist care să-l readucă la suprafață.

– Ei bine, ce contează? În majoritatea timpului, te vei găsi în realitate virtuală.

– Da, am încuviințat, așa va fi. Voi spori la maximum presiunea aburului în minunata mea Mașinărie Babbage³, iar dacă situația necesită mai multă putere de calcul, ajunge să deschid supapa gazului cu încă un sfert de tură! Ah, minunile științei!

– Jack, a șuierat LeMat, ne privește lumea!

– Artiști, am anunțat sonor tuturor celor din jurul nostru. Suntem artiști conceptuali și vom avea vernisajul galeriei în luna iunie...

Cu o viteză remarcabilă, aproape toți cei din preajmă fie au solicitat plata, fie au început conversații intense, animate și gălăgioase.

¹ Mâncare arabă sub forma unor chifteluțe din legume, puternic condimentate (n. trad.).

² Nava militară americană *Maine* a explodat în portul Havana la 15 februarie 1898, ucigând 258 de marinari și 2 ofițeri, declanșând un război spaniol-american ce a durat 112 zile (n. trad.).

³ Charles Babbage (1792-1871), matematician și inventator britanic, care a proiectat și construit mașini de calcul mecanice pe principii ce anticipau calculatorul electronic modern (n. trad.).

– Arta de a nu fi auzit, i-am șoptit lui LeMat.

– Arta de a nu fi o găoază, mi-a replicat el în același mod.

Am încercat o nouă sorbitură din cafea și am găsit-o mai acceptabilă.

– Vorbesc serios, am continuat cu glas mult coborât. În cazul cel mai bun, avem niște cerințe *majore* de alimentare. Gunoiul ăsta are cablajul care să ne suporte?

– A fost complet modernizat la sfârșitul anilor '80. Mă refer la anii 1980.

– Bine, am aprobat. Cum este cu accesul la Net?

– Cablat în 2003. Bursă federală. Mai ții minte planul președintelui Gore de a revitaliza cartierele vechi prin conectarea tuturor la Internet? St. Paul și-a băgat partea de bursă în cablarea Orașului-de-jos.

Am aprobat încă o dată.

– Deci în esență ne vom găsi pe o derivație pustie. Perfect! Ceva șanse de o antenă satelit?

– Vom avea un birou la ultimul etaj, a zâmbit LeMat. Proprietarul spune că putem pune pe acoperiș orice dorim, inclusiv un coteț de porumbei.

– N-ar fi rău...

Am făcut o pauză, m-am gândit la tot ce-mi spusese LeMat până atunci și am încercat să găsesc loc pentru ultima porție de baclava.

– O întrebare, am rostit în cele din urmă. Crezusem că întreaga idee a căutării unui birou aici a fost să găsim ceva ieftin, pe care să-l putem închiria imediat, fără plată pe loc și fără întrebări indiscrete. Dacă locul ăsta e atât de grozav, cum se face că proprietarul ne acceptă condițiile?

LeMat și-a mai pus zahăr în cafea, a amestecat lent, apoi a ridicat privirea spre mine.

– Întrucât blocul este vacant în proporție de nouăzeci la sută. Nimeni întreg la minte nu dorește să locuiască ori să muncească în Orașul-de-jos.

Bănuisem și eu lucrul ăsta.

– Din cauza nivelului de violență stradală irațional și aleatoriu? LeMat a clătinat din cap.

– Din cauză că nu există nici un loc de parcare.

După prânz, am mers în Blocul Hill și am făcut cunoștință cu administratorul, un tip scund, gras și chel, pe nume Jerry, care ne-a plimbat prin posibilul birou. Spațiul pe care ni l-a arătat reprezenta practic întregul etaj șapte al clădirii; era imens, pustiu și sugera mai degrabă hala unei magazii decât un birou al corporației AMD, lucru la care, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă atrăgea mai mult. I-am explicat lui Jerry că probabil vom lucra adesea până noaptea târziu și că doream să partiționăm spații pentru câteva dormitoare; el ne-a explicat că ar însemna o serioasă încălcare a regulamentului interior dacă s-ar locui în birouri, apoi ne-a arătat unde era bucătăria și baia și a subliniat că la etajul trei locuia o contabilă care făcuse niște lucruri cu adevărat drăguțe pentru a-și converti spațiul. Am găsit un geam spart pe latura nordică a clădirii, ceea ce explica penele și găinațul de porumbei de peste tot. Jerry ne-a promis că va rezolva imediat problema, după care ne-a condus la liftul de marfă și am coborât în Pivnița-Unde-Se-Duce-Să-Moară-Mobilierul-Pentru-Birouri. Se părea că destui dintre chiriașii lui anteriori o șterseseră, lăsându-și mobilele drept plată pentru ratele chiriei, iar el accepta să folosim orice apreciam că puteam târî până la etajul șapte. Printr-o pură întâmplare, ne-am ciocnit pe scări de Inge Andersson, contabilă de la etajul trei și singura chiriașă din bloc. O alta dintre blondele scunde, bondoace, complet lipsite de umor, de vârstă mijlocie, pe care Minnesota pare să le producă din abundență; purta tradițională uniformă, constând dintr-o rochie urâtă, părul strâns în coadă și teniși albi. Duduia Andersson deținea totuși ceva remarcabil în faptul că *nu* a determinat o variație a testosteronului lui LeMat. Dintotdeauna crezusem că dacă era bipedă, femelă și nu se găsea pe masa morgii, amicul meu și-ar fi încercat șansa.

Ne-am încheiat călătoria la etajul șapte, ascultând porumbeii care uguiau printre bârne. Jerry și-a frecat palmele și m-a privit.

– Ce ziceți?

Am ridicat din umeri și m-am uitat la LeMat.

Un porumbel a trecut grăbit printre noi.

– În legătură cu păsările astea, a rostit LeMat.

– Am anunțat primăria, a zis Jerry, iar Biroul pentru Evidența Animalelor mi-a spus că sunt porumbei urbani de poduri. Din acest motiv, se află sub protecția Legii Păsărilor Cântătoare Migratoare. M-a privit, după care s-a aplecat spre LeMat și a coborât glasul la o șoptă conspirativă: Personal cred că sunt niște blestemați de șobolani cu aripi și n-aș vărsa o lacrimă dacă vreunul dintre ei ar muri înainte de vreme. A revenit la poziția anterioară și a zâmbit: Evident, nu le-am spus asta.

– Evident, a încuviințat LeMat. Lațuri? Otravă?

Jerry a strâns din umeri.

– Din partea mea, puteți să-i folosiți și pentru trageri la țintă.

LeMat a surâs larg. Oh, nu, cunoșteam surâsul acela. Însemna *arme*, aia însemna! LeMat zâmbea așa numai când aprecia că se ivise ocazia să tragă cu una dintre armele lui.

S-a întors spre mine, cu rânjetul de idiot lătit pe tot chipul.

– Îmi place, Jack. Tu ce zici?

Am suspinat, întrebându-mă din nou în ce mă băgasem.

– Cred că-l luăm, i-am răspuns.

După aceea, ne-am despărțit. LeMat își lăsase vehiculul de asalt urban într-o parcare păzită de lângă restaurant, în vreme ce eu îmi parcasem Toyota pe o străduță de lângă parcul Mears. Acțiunea respectivă implica întotdeauna un anume grad de risc. Chiar dacă era miezul zilei într-o zi obișnuită de peste săptămână, și chiar dacă parcul era, teoretic, patrulat de poliție, întotdeauna păreau să existe câțiva drogați care coborau din autobuz, rămâneau buimăciți și porneau în josul străzii Otto, pătrunzând în parcul Mears, în loc să meargă în susul străzii spre Sediul de Asistență, unde ar fi fost primiți cu brațele deschise și înregistrați imediat ca electori susținându-i pe Democrați.

La început, mașina mea părea în regulă. Apoi, pe măsură ce m-am apropiat, am văzut că portiera din dreapta era întredeschisă și am iuțit pasul. Practic am alergat ultimii metri, când devenise evident că Toyota îmi fusese spartă.

Când am găsit un radio nou pe locul de lângă șofer și nota scrisă de o mână tremurătoare, explicând că tipul îmi spărsese mașina și apoi observase că aveam mai multă nevoie decât el de un aparat de radio, m-am mulțumit să înalț din umeri și am plecat spre casă.

În seara aceea, LeMat a apărut în ușa mamei la nici treizeci de secunde după ce fusese livrată pizza.

– Perfect, totul e pregătit, a spus el în vreme ce am dus comanda specială Pepperoni Porcești pe lângă lădița cu adevărat ticsită a lui Pisi Psycho în drumul nostru spre demisol și spre două cutii aburite de bere caramel. Am deschis un cont administrator de baze de date la banca Midwest Federal, cu ambele noastre nume pe cardul cu specimene de semnătură. Va trebui să-l semnezi și tu mai târziu.

Am mușcat o halcă de pizza fierbinte și unsuroasă și am înfulecat-o.

– Până la urmă ce denumire ai folosit?

LeMat m-a privit, parcă întrebându-se cum ar fi putut să schimbe subiectul.

– CompuTech, a răspuns finalmente.

– Urăsc numele ăsta.

– Știu.

A separat încă o bucată din masa de mozzarella topită și a pilotat-o spre gura lui deschisă.

– Este un nume nul, am continuat. O companie denumită CompuTech poate să se ocupe practic cu orice.

A înghițit un fragment uriaș de pizza și l-a împins la vale cu o dușcă de bere.

– Ai pus degetul pe rană.

– Pe de altă parte, 2Kool Enterprises – *ăsta* ar fi fost un nume bun.

– Ar fi fost un nume *idiot*, s-a răstit LeMat. Întreaga idee a contului este să-i oferim lui Don Vermicelli un loc unde să depoziteze bani fără să ne știe numele. Noi *dorim* un nume care să se piardă în vălmășagul general.

– Tot îl urăsc.

– Nasol pentru tine.

Umplutura de pe felia lui pornise să alunece la vale din proprie inițiativă. LeMat a împăturit-o și a mușcat din nou.

– *Ăsta-i* numele pe care l-am dat contului și pe care l-am comunicat lui Don Vermicelli.

Am înghițit cu greu.

– L-ai văzut deja?

– Ba și mai bine, el a luat deja banii de la Amber. Măine ne vor fi vărsați în cont.

Am fost impresionat.

– Rapid.

– Crezi c-asta a fost rapid? Noua interfață hardware a lui Amber este deja pe drum. Ar trebui să ne sosească mâine pe la amiază.

Ceva mă sâcăia în privința asta. Am mușcat din pizza, am rumegat și am masticat.

– Scuză-mă, am spus în cele din urmă. Care-i rostul acestei întregi maimuțări financiare, dacă am fost nevoiți să-i dăm lui Amber *adresa* noastră?

LeMat a rânjit: un spectacol mai degrabă dezgustător de brânză și sos de tomate.

– Nu, noi i-am dat lui Amber doar numărul unei căsuțe poștale. Ea a trimis hardware-ul acolo, iar unul dintre băieții lui Don îl va lua și ni-l va retransmite. Pentru ca Amber să afle destinația finală, ar trebui să obțină cooperarea dintre Coletărie și Corespondență, iar în privința asta i-ar fi mai ușor să stabilească o întâlnire amoroasă între Mossad și Frontul pentru Eliberarea Palestinei.

Mi-am terminat felia de pizza, am lins sosul de pe degete și mi-am șters palmele pe pantaloni.

- Așadar, am rostit în cele din urmă, se-ntâmplă cu adevărat, da?
- LeMat a pus pe masă cutia de bere și a râgâit din toată inima.
- Să dea dracii dacă nu-i așa!
- L-am privit, am oftat și în cele din urmă am decis să renunț la orice pretenții și să iau taurul de coarne.
- Sunt speriat, moșule. Tu nu ești?
- A râgâit din nou.
- Să dea dracii dacă nu-s!
- Adică, știi, chestia ne-ar putea exploda în față, afundându-ne până la gât în rahat de dinozaur. Te-ai gândit vreodată la asta?
- LeMat își epuizase gazele.
- Îmhâm. Este un tratament sigur pentru narcolepsie. Ieri-noapte n-am avut probleme să rămân treaz sau să stau cu morcovul în fund.
- Am încuviințat din cap.
- Știam eu.
- Amândoi am tăcut. În clipa aceea vulnerabilă, un alt gând s-a strecurat pieziș și a făcut ca toate firișoarele de păr de pe ceafă să-mi tresară străbătute de un fior înghețat.
- Auzi, Tunnar, l-ai întâlnit pe Don Vermicelli în Rai, nu?
- LeMat a aprobat din cap. ă-ă-ă... cât ai fost p-acolo, nu cumva ai... ă-ă-ă, văzut-o pe *Eliza* învârtindu-se prin jur?
- Eliza? a pălit LeMat. Crezusem c-a murit.
- Și-a mai revenit.
- LeMat a dat drumul hălcii de pizza pe care o muncea, și-a lăsat bărbia în palma unsuroasă și m-a privit ca o căprioară care încearcă să vadă înapoia farurilor ce se apropie.
- Este și *ea* băgată-n chestia asta?
- Am încuviințat din cap.
- El s-a înmuiat în scaun precum un sac cu cartofi vechi.
- Dumnezeule, a suspinat el. Mămica mi-a spus mereu că voi fi pedepsit pentru păcatele mele.

Planul inițial fusese ca după cină să mutăm o parte din mobilier în birou. Vestea învierii Elizei îl tulburase însă în asemenea măsură pe LeMat, încât am decis să amânăm mutatul pe a doua

zi, dimineța. LeMat a plecat acasă să mestece câteva doze de Maalox. Eu mi-am privit calculatorul care fusese demontat în vederea mutării, am decis că n-aveam chef să-l asamblez pentru o singură noapte și am urcat, ca să petrec o seară plăcută cu mama.

Când asta s-a dovedit imposibil, am revenit în demisol, am băgat *Îmbrăcați-vă corespunzător* în Cititor și am sărit la...

Capitolul 9: Modalitatea cyberpunk

Originile termenului *cyberpunk* pot fi urmărite până cel puțin în anii 1980, dacă nu și mai devreme. Întrucât acum este anul 2005, a sosit poate momentul să admitem despre cyberpunk că nu mai constituie o imagine radicală despre viitor, ci mai degrabă o etichetă de piață și, mai important, *o modă*, extrem de strictă în felul ei ca și costumul albastru și pantofii cu găurele ai IBM-ului ori cu stilul tocă-plus-moriști de la Hewlett-Apple.

Ținând seama de acest aspect, parametrii stilului cyberpunk pot fi ușor sintetizați. Mai exact:

1. *Nonconformism social*, exprimat prin coafuri neobișnuite.
2. *Conștientizare tehnologică*, exprimată prin perforările corpului și implanturile de proteze.
3. *Prostie îmbufnată*, exprimată prin popularitatea renăscută a drogurilor psihedelice.
4. *Dispreț fățiș*, exprimat prin muzica de consum și audio personal.

Ignorând pentru moment evidentele pericole ale Punctului nr. 3 (după cum s-a dovedit în mod repetat, drogurile *nu vă pot* face mai inteligent sau mai sexi, ci doar mai prost și mai sărac), ca și eșecul total al Punctului nr. 4 (este greu de crezut că

muzica reprezintă o expresie a disprețului social, când „Goofy's Concern“ cântată de Butthole Surfer este ilustrația muzicală pentru o importantă reclamă Nike), punctul evident de plecare îl constituie Punctele nr. 1 și 2.

De acord, o coafură neobișnuită *este* aproximativ echivalentul tatuării cuvântului „pervers“ pe frunte. Totuși, majoritatea oamenilor din ziua de azi sunt prea politicoși pentru a arăta cu degetul și a râde, așa că, la naiba, n-o ratați!

Cât despre perforările corpului, pericolele medicale ale sfredelirii pielii au fost cunoscute de multă vreme. Din fericire, pe piață există acum o varietate uriașă de „perforări“ care se agață și de „implanturi“ autoadezive, pentru cei care doresc să fie admiși într-o cultură modoidă de înaltă tehnologie și în același timp să-și păstreze o sănătate mentală moderată pentru seri și week-end-uri. Dacă *totuși* optați pentru perforări reale ale corpului și domiciliați într-unul dintre statele nordice, care cunosc condiții de electricitate statică severă în timpul iernilor, vă rugăm să țineți seama de faptul că târșăitul picioarelor pe un covor din fibre naturale urmat de stabilirea unui contact accidental cu pământul prin intermediul cercelului din sprânceană este o experiență pe care n-o veți uita prea curând.

ATENȚIE: Dacă optați pentru suplimentarea declarației de modă cyberpunk cu obiecte provenite din alte modalități, fiți *foarte* atent. Perforarea mameloanelor și tricourile din zale, de exemplu, sunt larg amintite ca o combinație *dezastruoasă*.

JACK SE CABLEAZĂ CU ADEVĂRAT

Deșteptarea dată de fax la șapte dimineața n-a întârziat nici măcar o secundă. LeMat și-a făcut apariția pe la ora opt cu camioneta lui și cu o pungă de covrigi, iar până la ora unsprezece cărasem prima tranșă de materiale la Sediul General al CompuTech World și încheiasem cu succes prima expediție de explorare în Pivnița-Uitată-de-Timp, care ne adusese trei scaune identice de plastic albastru, o masă pentru calculatoare, un birou și un filtru de cafea care cânta „Volare“ când termina de fiert. Podeaua din capătul estic al etajului, despre care amândoi crezusem ieri că era acoperită cu mozaic, s-a dovedit a fi, văzută la lumina zilei, acumularea câtorva ani de guano de porumbei. Am decis că spațiul era suficient ca să ocolim zona, totuși, descoperirea a scos din ascunzătoarea lui pistolul de 5 mm cu aer comprimat al lui LeMat, care și-a petrecut următoarea jumătate de oră găurind plafonul ori de câte ori i se părea că auzea un gungurit.

În jurul orei 11:30, am făcut o pauză, am coborât la parter și am intrat într-un bistrâu de pe strada vecină ca să mâncăm niște sandvișuri. La întoarcere, ne-am ciocnit iarăși de Inge Andersson, contabilă de la etajul trei. Ieșise pentru o plimbare în fusta, nai-loanele și tenișii ei albi și s-a prefăcut că nu ne recunoaște.

După cum promisese, curiera cu noua interfață hardware a lui Amber a apărut exact la amiază. Cutia era suficient de mare ca să încapă în ea cuptorul meu cu microunde, dar aparent destul de ușoară, judecând după modul cum o manipula curiera. Am izbutit să ne menținem stăpânirea de sine până ce ea a părăsit blocul, apoi...

– *Crăciunul!* a răcnit LeMat.

Am rupt cutia ca niște puști de opt ani.

– Uite! Uite! LeMat a smuls ceva dintre căcărezele de plastic expandat și l-a fluturat prin aer. Noi ochelari-video de înaltă definiție, ușori ca fulgul!

Mi-am afundat brațele în cutie și am scos următorul obiect.

– Uite! Uite! Noi mănuși de date piezoelectrice, mulate pe piele și lungi până la cot!

LeMat a trimis pe podea o cascadă de tăiței de plastic și a înșfăcat colțul pungii de plastic transparent care se ivise.

– Uite! Uite! A făcut o pauză și a examinat conținutul pungii mai îndeaproape. Un harnașament EKG complet și o plasă de electrozi cranieni!

– Uite, am rostit eu trăgând ceva care s-a dovedit a fi legat ca o ghirlandă de alte patru lucrăsoare. O casă stereo cu senzori de poziționare a capului pe șase axe, pe bază de mercur, și conexiune de rețea multiplex pe distanță scurtă fără fire?

– Uite. LeMat a ridicat următorul obiect și l-a ținut la distanța brațului întins, între două degete. *Ciorapi* de date piezoelectrice, mulați pe piele și lungi până la genunchi. (Ciorapii erau legați de alte materiale textile.) Ah-ha, și perechea asortată de *chiloți* de date. Mulțumesc, este ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

– Ah, uite, am mormăit fără chef, pescuind un obiect mare, greu și cilindric din locul unde poposise pe fundul cutiei. Este un... o... Ce dracu' este?

– Auzi, Jack, m-a întrebat LeMat, ai găsit ceva care să semene măcar aproximativ cu niște instrucțiuni de folosire?

Am arătat cu degetul mare spre plicul gros și cafeniu etichetat „Read Me First“, care stătea exact acolo unde-l azvârlisem, în coșul de gunoi.

– Scuză-mă. Din reflex...

LeMat a recuperat plicul și l-a deschis. Apoi ne-am potolit și am aranjat totul, după care ne-am apucat de treaba serioasă de a înțelege exact ce anume aveam acolo.

– Hm-m, a făcut LeMat lăsându-se pe spate în scaunul de plastic, ridicând ochii din documentație și mângâindu-și bărbia. Știi că chestia asta provine din departamentul biomedical al AMD?

– Nici măcar n-am știut că AMD are un departament biomedical.

Renunțasem să încerc să pricep cele trei plăci de interfață pe care le găsisem în ambalaj protector pe fundul cutiei. Le așezasem pe podea – deloc o manevră simplă, fiindcă stăteam într-un scaun de plastic cu picioarele pe masă – și-mi întorsesem atenția asupra CD-ului.

– Chestia însă – LeMat a revenit cu atenția la ceea ce citea și a subliniat un rând cu degetul – este că interfața *n-a* trecut nici una dintre testările departamentului de specialitate. Din câte-mi dau seama, nici măcar n-a fost supusă testelor.

Am rotit CD-ul pe deget și am privit felul cum razele soarelui i se răsfrângeau de pe suprafață. Evident, aș fi aflat mai multe despre software dacă LeMat m-ar fi lăsat să-l bag în calculator și să-l scanez, dar el îmi interzisese ferm să apropii discul de calculator până nu termina de citit cărțile tehnice. Încercasem să-i spun că aveam cele mai bune capcane de viruși și utilitare de scanare pe care talentul le putea obține în mod ilegal, dar *nu-u-u...*

– Asta înseamnă, a continuat LeMat deoarece nu-l întrebasem, că această interfață este de două ori ilegală. Nu numai că-i furată – acum sunt convinși –, dar chiar dacă n-ar fi fost, fabricantul nu i-ar fi putut *lăsa*, din punct de vedere legal, pe oameni să-o utilizeze. Nu-i sigură.

Am pus CD-ul înapoi în carcasa lui, m-am uitat la LeMat și am ridicat din umeri.

– Și? O să lăsăm un asemenea fleac să ne oprească?

LeMat a închis cartea, a meditat un minut și s-a îndreptat în scaun.

– Nici vorbă. A arătat mormanul de ambalaj protector de pe podea. Dă-mi, te rog, plăcile alea de interfață.

Am avut nevoie de tot restul după-amiezei să instalăm plăcile de interfață în calculatorul meu, să rulăm software-ul prin filtrele antivirusi și să instalăm și configurăm totul. După aceea am mai petrecut o oră, rulând software-ul configurat prin toate testele de distrugere pe care ni le-am putut imagina, doar pentru a vedea dacă nu cumva în codul de lucru erau pitite bombe logice sau comportamente ostile. Numai după ce ne-am asigurat că totul funcționa corect, am început să bâjbâim cu partea biologică a interfeței. Desigur, asta a determinat o discuție de cinci minute legată de care dintre noi avea s-o testeze primul, însă în cele din urmă am rezolvat dilema prin utilizarea unui dispozitiv metalic binar de decizie. Cu alte cuvinte, am dat cu banul. Eu am câștigat.

Mănușile de date piezoelectrice erau făcute dintr-un material cu adevărat interesant. Negre, ușoare ca fulgul, simțindu-se ca o combinație între spandex și glaspapir, ele ajungeau până la coate, se mulau și se lipeau de mână și, după câteva minute, nici nu-mi mai dădeam seama că le îmbrăcasem, atât doar că pielea îmi scânteia neagră. Pentru testare, LeMat a azvârlit o monedă micuță pe podea. N-am avut nici o dificultate s-o ridic.

– La ani-lumină de vechile pălmare de hochei, nu? a râs el. I-am întors rânjetul.

– Mai ai ceva bani de aruncat? Poate o bancnotă de douăzeci. Evident, numai ca test...

– Evident!

A chicotit, dar n-a extras portofelul.

După aceea, mi-am scos ghetele de sport roșii și șosetele albe și-am încercat ciorapii de date. Aidoma mănușilor: îmi veneau până la genunchi și, după câteva minute, păreau a doua piele, nu un obiect de îmbrăcăminte.

LeMat a lăsat din mână cartea tehnică pe care o răsfoia.

– Se pare că nu există nici un motiv pentru care să *nu* încălți ghetetele la loc, a spus el. N-ar trebui să afecteze nimic.

– Nu, am scuturat din cap. Nu vreau. Nu-ți pot explica, dar cheștiile astea se simt... *excellent*. Ghetetele ar strica totul.

– Te-nțeleg, a încuviințat LeMat. Și eu am simțit același lucru când am încercat prima dată ciorapii elastici pentru varice.

Am încercat câteva Țopăituri și sărituri pe parchet. Dacă nimic altceva, ciorapii de date păreau că-mi oferă o tracțiune foarte bună.

– Bun, acum ce urmează?

LeMat a scotocit prin maldărul de obiecte de pe masă și a extras altă pungă de plastic conținând o Țesătură neagră.

– Scoate-ți cămașa, mi-a ordonat desfăcând punga.

– Hopa! Mi-am scos poalele din pantaloni și am tras tricoul peste cap. Ce-i ăla, un maieu de date?

– Nu, mai degrabă...

Glasul i s-a stins.

– Tunnar? Am terminat de dezbrăcat tricoul și l-am aruncat pe masă. Ce s-a-ntâmpat?

– Jack, a vorbit el încet. Ar fi mai bine să vii și să vezi.

Am patinat până lângă el și am privit obiectul negru scânteitor pe care-l luase din pungă. Nu era un maieu de date.

Era mai degrabă un *sutien* de date.

– Știi ceva? am spus. Cred că ai dreptate. La urma urmelor, *ești* partenerul mai vârstnic și mai experimentat. Cred că *tu* ar trebui să încerci primul.

LeMat a clătinat din cap.

– Prostii, Jack! Ai câștigat cinstit în urma tragerii la sorti. N-aș dori să te lipsesc de fiorul acestei experiențe.

Mi-a întins sutienul negru.

– Ca prieten, însă, i-am oferit surâsul meu cel mai dezarmant, aș fi *onorat* dacă ai accepta această mică dovadă a aprecierii anilor noștri de prietenie. Te rog, meriți mai mult decât mine.

Am încercat să-i îndes sutienul înapoi în mâini. LeMat și-a încrucișat hotărât brațele și a refuzat să-l ia.

– Treaba ta, mi-a spus, poți fi onorat până la adânci bătrâneți, dar eu n-o să *port* chestia asta. Așa că ori ți-o pui, ori o cauți imediat pe Amber și-o anunți că înțelegerea a căzut.

M-am uitat la el. Vorbea serios. M-am uitat la sutienul de date. Părea mai degrabă un obiect desprins din catalogul unui magazin de lenjerie sexi decât o componentă hardware de calculator. M-am uitat pe geamul estic, spre ferestrele întunecate ale birourilor de la etajul șapte al blocului Bursa Forestieră de vizavi. La urma urmelor era o zi de vineri, orele 18:30.

– Bine, am încuviințat. Dar încuie ușa. Și promite-mi că mâine punem perdele la ferestrele alea.

LeMat a încuviințat solemn.

– Îți promit.

A făcut mai mult decât să-mi promită. A trebuit să mă ajute cu clamele sutienului. Până atunci, doar *scosesem* asemenea obiecte, nu le *îmbrăcasem* niciodată.

– Mulțumesc, i-am spus când totul a fost reglat și potrivit. Vreau doar să știi că ai nevoie de un prieten adevărat ca să suporti asemenea umilințe și sper că într-o bună zi voi fi capabil să-ți răsplătesc favoarea. Ce-a mai rămas?

Am țopăit până la masa pe care îngrămădisem totul și am început să-mi fixeze componentele. LeMat luase cartea tehnică și bifa lista accesoriilor.

– Cască audio? m-a întrebat.

– Este.

– Senzori de poziționare cranială?

– Sunt.

– Senzori de mișcări ample?

– Sunt.

– Ochelari-video?

– Sunt.

– Harnașament dorsal din fibre optice?

– Stai așa...

Continuam să bâjbâi cu ochelarii-video. Într-adevăr, erau ușori ca fulgul, dar când îi purtam nu vedeam nimic. L-am auzit pe LeMat răsfoind grăbit.

– Există un comutator pentru transparență, m-a anunțat el. În partea dreaptă, puțin în fața tâmplei. Pentru transparență, îl cobori.

Am găsit comutatorul și l-am tras în jos.

– Gata!

Puteam vedea din nou.

– Perfect. LeMat a revenit la carte și a căutat lista. Va să zică... harnașament dorsal din fibre optice?

Mi-am pipăit coatele, coastele, genunchii și urechile. Componentele interfeței erau conectate prin fibre optice subțiri ca firul de păr ce nu păreau foarte rezistente, dar care-și făceau treaba.

– Este.

– Centură transceiver de rețea?

– Este.

– Slip de date?

– Ce?

LeMat a coborât lista, m-a examinat peste marginea ei superioară, apoi și-a pendulat de câteva ori privirea între listă și mine.

– Hopa, a exclamat el, am uitat o piesă.

Și-a târșăit picioarele până la cutia de pe podea, a scotocit printre tăieții de plastic, a găsit altă pungă și mi-a aruncat-o.

– Ia! Scoate pantalonii și pune asta.

Am ferfenițit punga, deși nu era nevoie s-o fac pentru a vedea ce se afla înăuntru: un suspensor negru, scânteind pe alocuri.

– Doamne, prin ce chestii trec de dragul carierei, am mormăit.

I-am întors spatele lui LeMat, mi-am scos blugii și șortul de boxer și m-am vârat în suspensor. În mod surprinzător, țesătura se întindea suficient ca să fiu decent. De asemenea, am descoperit că ciorapii de date făcuseră „călcâie”; am mai tras de ei și de data asta s-au ridicat până la jumătatea coapsei. După ce am reconectat fibrele optice la centura transceiver, m-am întors.

– Eh? Cum arăt?

LeMat a reușit să rămână serios pentru aproape zece secunde.

– *Parcă ai fi cel mai tehnopoionar de pe planetă!*

A pufnit o dată, a chicotit de două ori, a scăpat cartea din mână și aproape că a colapsat pe podea, râzând atât de tare încât

lacrimile îi şiroiau precum rigolele în ploaie, iar faţa i-a căpătat un purpuriu apoplectic.

– Mulţumesc foarte mult, am rostit înaintând cu paşi mărunţi spre locul unde zăcea hohotind pe podea şi mi-am înfrânat dorinţa de a-i trimite un şut în coaste. Vreau doar să ştii că dacă ăsta-i un infarct, atunci *o să mori*.

LeMat şi-a şters lacrimile din ochi, s-a străduit să se stăpânească, apoi m-a zărit şi s-a prăvălit din nou în pufnete şi chicoteli.

– Iartă-mă, Jack, a rostit când era pe punctul să crape de râs. Dar acum înţeleg de ce Amber – *pufnet!* – s-a gândit că va trebui să-ţi plătească un milion. Trebuia să-i fi cerut două!

Am aşteptat până şi-a descărcat sistemul, apoi l-am ajutat să se scoale în picioare.

– În regulă, ce-a mai rămas?

– Nişte pantofi roşii cu tocuri cui. O să...

– *Ce?*

– Am glumit. LeMat a ridicat harnaşamentul EKG. Acum o să te cuplăm la asta şi la electrozii cranieni. De fapt, ele nu fac parte din interfaţa de date, însă îmi vor permite să-ţi monitorizez semnele vitale, în caz că apar probleme.

M-am gândit puţin la implicaţiile cuvintelor lui, apoi l-am privit în ochi.

– Spune adevărul, Tunnar. Tu ai citit toate manualele. Există vreo probabilitate ca afacerea asta să-mi facă felul?

– *Doar dacă ieşi așa în public!*

A început să hohotească iarăşi, după care a zărit uitătura mea ucigaşă şi s-a oprit.

– Vorbesc serios, am vorbit calm deşi printre dinţii încleşaţi. Nu există riscul ca, de pildă, un program de protecţie să-mi frigă creierul, sau altceva? Ştii, adică un feedback letal...

– De fapt, mi-a răspuns LeMat la fel de calm, ignorând pentru moment faptul că legătura finală dintre tine şi unitatea calculatorului de birou nu se face prin cabluri şi, de aceea, este la fel de periculoasă ca şi telecomanda televizorului maică-tii, fabricanţii *s-au gândit* la posibilitatea unui voltaj letal. Pentru a te proteja

împotriva ei, au instalat un mic și fascinant dispozitiv de protecție la supratensiune. Se numește *siguranță*.

Spusele lui mi-au pătruns la nivelul înțelegerii. Am inspirat și am suspinat.

– Ah...

– Iar acum, dacă ai încheiat cu reprezentăția ignoranței, a urmat LeMat ridicând harnașamentul EKG și un tub de gel conductor, probabil că ar trebui să continuăm cu asta.

Am ridicat brațele și m-am prezentat.

– Stuchește-le și lichește-le, do'n doctor.

Peste cincisprezece minute, scalpul și pieptul îmi erau acoperite de electrozi, firele de monitorizare fuseseră conectate la un canal liber pe centura transceiver, iar sinusoidalele mele cardiace și cerebrale erau afișate într-o fereastră pe calculatorul de birou.

– Vezi? a întrebat LeMat arătând curbele. O să-ți urmăresc biotelemetria permanent. Mi-am permis libertatea să adaug un buton de panică. Dacă ceva pare cât de cât anormal, apăs tasta *asta* – a arătat spre F12 – programul se oprește instantaneu și revii la realitate.

Am aprobat din cap.

– Ce-i cu parașuta mea de rezervă?

– Te referi la UȘCHEALA? Da, funcționează și ea. Important este să-ți amintești s-o strigi *tare de tot*. Am modificat-o, așa că nu declanșează decât dacă se depășesc o sută trei decibeli. Pur și simplu ai noroc că nimeni altul n-a descoperit că-l poate ucide virtual pe Max Kool, doar rostind cuvântul acela.

De fapt, nu mă gândisem niciodată la ea chiar în termenii respectivi, dar trebuia să recunosc că LeMat avea dreptate. Nu era însă necesar s-o admit cu glas tare.

M-am aplecat înainte și am ciocănit cu degetul în altă fereastră de pe monitor.

– Țsta ce-i?

– Ecoul semnalului video. O să văd tot ce vezi tu.

– Iar ăsta?

– Statutul traficului în rețea. Pentru eventualitatea că javra asta – mi-a atins cu palma transceiverul de pe spate – este programată să facă vreo șmecherie, de pildă să emită un semnal pentru detectarea ta.

Am aprobat iarăși din cap și am observat microcamera TV de mărimea unui pix prinsă cu bandă adezivă de partea stângă a monitorului, ațintită spre locul unde avea să stea LeMat.

– O să te pot vedea?

– În colțul din dreapta sus al câmpului tău vizual ar trebui să existe o fereastră derulantă. Poți extinde asta – LeMat a jucat cu degetul în cameră – în orice scenă.

A ridicat o cască audio și și-a fixat-o.

– Vei putea și tu să mă auzi, deși nu știu dacă semnalul audio va fi criptat.

– Deci să fiu atent după telepați?

– Exact.

M-am uitat pentru ultima dată la ecran, după care m-am întors către LeMat.

– Ei bine, atunci bănuiesc c-a venit momentul.

– Nu tocmai, a clătinat el din cap. Mai trebuie cuplată o piesă.

Mi-a zâmbit în felul acela satisfăcut de sine și enervant, care denota că în tot acest timp ascunsese ceva, iar apoi, cu o reverență, a scos...

– Așa-i, cilindrul ăla. Ai reușit să afli ce este?

– *Da!* a încuviințat LeMat mândru. Asta, Jack, este singura piesă care face ca interfața utilizator să fie cu adevărat *radicală!* Tot ceea ce ai văzut până acum n-au fost decât îmbunătățiri incrementale ale unor chestii pe care le-ai folosit deja, dar *asta*, băiete, este *unică!*

Am rămas locului, cu mâinile pe șoldurile goale, privind cilindrul.

– Da, și? Ce-i?

– Jack Burroughs, a rostit LeMat dramatic, permite-mi să-ți prezint – a răsucit ceva și s-a dovedit că cilindrul era de fapt un ambalaj – *Dispozitivul de Inducție Neurală Sacroiliac!*

L-a smuls din ambalaj și mi l-a fluturat în față.

– Mi se pare un castravete, am spus retrăgându-mă dinaintea lui. Un castravete mare, *roz*, cu țepi și cu codiță.

– Aha! a făcut LeMat. Recunosc că are un aspect puțin... ă-ă-ă, falic, dar a fost conceput pe o perioadă de doi ani, beneficiind de o bursă de mai multe milioane a Asociației de Educație Națională! Nu va mai fi necesar să te mulțumești doar să vezi și să auzi realitatea virtuală. Acest dispozitiv utilizează tehnologia inducției neurale pentru a-ți permite să simți, guști și *miroși* realitatea virtuală!

– Perfect, am încuviințat. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ăsta *nu-i* pur și simplu un alt dispozitiv RV țintești-și-tragi. Cu Dispozitivul de Inducție Neurală Sacroiliac – mi l-a fluturat din nou prin față, iar eu l-am îndepărtat – , deținem cea dintâi interfață *de dans* complet realizată!

Aha!

– Sună interesant, am comentat. Sunt sigur că va fi o mare lovitură pe scena artistică. Mai tare decât nitratul de amil.

LeMat a clătinat din cap, dar din fericire n-a spus „Vai, nouă, ce viziune mărginită“.

– Jack, Jack... Cred că unica modalitate de a te convinge este să te conectez și să te las să-l încerci. Întoarce-te! Când nu m-am mișcat destul de iute, a făcut mici mișcări circulare din mâna stângă: *Întoarce-te*, Jack!

M-am întors, iar el a început să moșmondească în partea din spate a centurii mele transceiver.

– „Codița“, așa cum i-ai spus, se cuplează *aici*, iar dispozitivul de inducție intră pur și simplu... pur și simplu... Mi-a băgat în mână castravetele roz. Ține-l puțin, da?

S-a repezit la masă și a început să răsfoiască prin teancul de cărți tehnice.

– Ah-ha! l-am auzit rostind.

După scurt timp, a urmat un:

– Oh-ho!

A mai trecut un minut, și apoi:

– Oh-ho-ho-ho!

M-am întors. LeMat se holba la carte și-și freca fruntea ca și cum ar fi avut o migrenă spectaculoasă.

– S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

LeMat a ridicat privirea.

– Ă-ă-ă... ce-i, Jack?

A încercat un zâmbet. Parcă era bolnav incurabil și o știa.

– Îmi spui și mie ce se întâmplă?

A coborât ochii spre cartea din mâini, a înghițit un nod și a rânjit din nou.

– Ă-ă-ă... da, Jack, sigur. Se pare că... ă-ă-ă, m-m-m... am...

– Ai ce?

– Ei bine, am cam scăpat un mic-mic detaliu.

Răbdarea mea se destrăma rapid. Era probabil previzibilul efect colateral de a fi îmbrăcat ca un transvestit cibernetici și de a ține în mână un castravete electronic roz, lung de treizeci de centimetri.

– Care-i ăla?

– Ții minte că ți-am spus că a fost conceput pe baza unei burse AEN?

– Da.

– Eu... ă-ă-ă, n-am recunoscut imediat numele companiei de balet care a *căpătat* bursa.

Nu mai aveam cuvinte. Am început să bat din picior.

– Trebuia s-o fi făcut. Era foarte faimoasă pe atunci.

Poc. Poc. Poc.

– Ba chiar, *notorie*. Și, ținând seama de asta, modul în care funcționează dispozitivul de inducție neurală n-ar trebui să reprezinte o surpriză.

Poc. Poc. Poc.

– Ce să mai zic, trebuia să fi ghicit când am văzut că provine de la departamentul biomedical de proteze *interne* al AMD.

POC. POC. POC.

– Totul este aici, a fluturat nervos cartea LeMat. Anexa din partea departamentului Judiciar și Mărci Înregistrate al AMD. Ei au decis că Dispozitivul de Inducție Neurală Sacroiliac era o denumire prea pompoasă, iar DINS un acronim stupid.

A încercat un alt zâmbet muribund.

POC. POC. POC.

– De aceea au decis să găsească o denumire nouă. Au stabilit grupuri consultative, tot tacâmul și în cele din urmă au venit cu o denumire care le-a plăcut.

POC. POC. POC.

– I-au spus ProctoPres™, Jack.

Piciorul mi s-a oprit în aer.

– *Cum?*

– Uite cum funcționează.

LeMat a înghițit un nod, a tras aer adânc în piept, l-a examinat îndelung, după care m-a privit drept în ochi și a încuviințat.

– Ți-l bagi în fund și dansezi, Jack.

Lent, precum o figurină de orologiu înghețată și îngrozită, m-am întors să mă uit la... la *chestia* aia roz din mâna mea dreaptă.

– Oi fi eu cel mai bun prieten al tău, Jack, a spus LeMat, dar cu *asta* va trebui să te descurci singur.

ÎN SUS PRIN OGLINDĂ

Decizii, decizii. Un milion de dolari... Interfața... Un milion de dolari... Interfața...

Am ales banii. Am uns ProctoPres-ul cu gel conductor, m-am aplecat în față și mi-am prins glezna dreaptă cu mâna stângă, apoi – nu vreau să mă gândesc la asta și nu vreau să vorbesc despre asta.

LeMat era alb la față când ne-am privit din nou în ochi.

– Ești... ă-ă-ă...?

– Gata, m-am răstit. Să-i dăm drumul.

El s-a întors către calculator (mi s-a părut cu un anume sentiment de ușurare) și a lansat rutina de inițializare.

– Interfața conectată, m-a anunțat. Semnalul video sincronizat. Semnalul audio on-line. Mănușile de date... ă-ă-ă, chilo... ăăă, lenjeria de date activată. Comut pe alimentarea prin fir.

Și-a introdus casca audio în jacul A/V al calculatorului. Eu am bâjbâit după comutatorul de transparență a ochelarilor video și i-am trecut pe opacitate.

– Încărcarea realității virtuale la semnalul meu, a continuat LeMat. Trei, doi, unu...

Mă aflu *undeva*.

Evident, de fapt mă găseam tot în biroul nostru cel mare și gol de la etajul șapte al Blocului Hill, la șase-șapte metri de LeMat. Dar nu asta îmi transmiteau simțurile. Conform ochilor și urechilor, mă aflam într-un spațiu virtual cubic, cu latura de vreo o sută de metri. Pereții, podeaua și plafonul erau negre și lipsite de detalii, cu excepția unei rețele albe, având latura de un metru care se întindea pe pereți și pe podea, și a unui maldăr de obiecte poliedrice în colțul îndepărtat din stânga.

Era să uit! Purtam un ProctoPres. Să nu vă imaginați vreo clipă că simțurile mele nu mă anunțau *asta*.

– Jack, mi-a șoptit LeMat în ureche prin intermediul căștii.

– Max, i-am spus. Sunt *Max Kool* acum, mai ții minte? *Tunnar*?

– Ah... Ah, da. Scuze. Tunnar a tăcut câteva secunde. Deci, ă-ă-ă, Max. Țsta pare testul nostru de realitate, nu?

– Da.

– Cum este calibrat?

Am coborât ochii spre podea, apoi m-am uitat la peretele din dreapta.

– Aparent în regulă. Rețelele de un metru par să aibă un metru. Sus, jos, stânga și dreapta par toate în direcțiile cuvenite.

– Ai grijă la mișcările rapide ale capului. Îmi provocai amețeli. M-am gândit să-i propun să schimbăm locurile, apoi m-am decis pentru:

– Suferă!

– Ai dreptate, a spus Tunnar. Scuze pentru plângeri. Bine, următoarea serie. Cum arată personajul tău?

Am avut nevoie de un minut îndelungat ca să-mi studiez brațele și picioarele, să-mi rotească mâinile, să-mi trec degetele prin păr și, în general, să fac tot ceea ce se putea face fără oglindă. Toate păreau la locul lor: jacheta neagră, cămașa neagră, blugii negri, bocancii negri, bucla dată cu fixativ, favoriții mari.

– În regulă, sunt Max Kool, am zis în cele din urmă, dar mâinile și capul sunt singurele părți ce par reale. Toate celelalte sunt schițate. Vreau să spun, subțiri, lipsite de substanță. Le lipsește textura și soliditatea.

– Astea pot fi aranjate și mai târziu. Deocamdată, chestiile importante. Încearcă să umbli.

Am făcut un pas. S-a calibrat bine: un metru înainte.

– *Măiculiță!* mi-a răcnit Tunnar în ureche.

M-am oprit.

– Ce s-a-ntâmpat?

– Te miști de-adevăratelea. Vreau să zic aici, în realitate.

– E vreun pericol să dau peste ceva?

– Deocamdată nu. Dar mai ai numai șapte metri până la perețele sudic. O să fim în rahat nasol, dacă toate mișcărilor tale virtuale trebuie să se mapeze după spațiul real.

– Ce propui?

Tunnar a hâmbat și și-a dres glasul.

– Ia încearcă pantomimă.

A durat puținel, însă în cele din urmă am înțeles cum să umblu în RV, stând în realitate pe loc. Am parcurs vreo douăzeci de metri spre centrul camerei noastre virtuale.

– Cum merge?

– Exceptând faptul că semeni cu Marcel Marceau în travesti, nu-i rău. Încearcă să mergi împotriva vântului.

– Ce?

– Sau mimează mersul pe bicicletă. Sau și mai bine, fii atent: prefă-te că ești închis într-o cutie uriașă din sticlă și pipăi pereții de jur-împrejur.

– Tunnar?

– Da, Max?

– Gura, Tunnar. Doar atât te rog: gura!

Am avut nevoie de câteva minute ca să dau ocol spațiului, să fac niște aplecări și răsuciri și, în general, să mă obișnuiesc cu mișcărilor corpului meu virtual. Cu timpul, ProctoPres a încetat să fie o mizerie obsedantă și a devenit un simplu inconfort sâcâitor. Când încrederea mi-a crescut la un nivel suficient, m-am orientat spre perețele virtual cel mai îndepărtat și am trecut la următoarea etapă a planului nostru de testări.

– Atenție, Tunnar, voi încerca s-alerg pe loc.

Am inspirat profund, mi-am lăsat greutatea pe vârfurile degetelor de la picioare și am pornit o alergare ușoară.

POC! M-am izbit de peretele îndepărtat cu o forță care m-ar fi anesteziat dacă ar fi fost real. Așa însă n-am simțit decât un șoc ușor prin... ă-ă-ă... zona toraci... ă-ă-ă...

– Mamă! s-a entuziasmat Tunnar. Ai grijă la viteză, băiatu'! Ai receptat vreun feedback cinetic de la sutien?

– Mda.

Aș fi preferat realmente să putem găsi un nume mai bun pentru chestia aia.

– Și, apropo, asta a fost o alergare ușoară. Ai posibilitatea să-mi cronometrezi următoarea cursă?

– Stai puțin. L-am auzit pe Tunnar începând să clămpănească tastele. Gata, am reglat cronometrul. Sprintul de o sută de metri?

– Îmhâm! Țasta-i pentru record. Zici când ești gata.

– Pregătește-te! La semnalul meu... **START!**

Dacă peretele îndepărtat ar fi fost alcătuit dintr-un material mai puțin substanțial decât marginea absolută a universului virtual – să zicem doi metri de oțel călit –, l-aș fi știrbit al dracului de tare.

– *Sfinte Sisoe!* a icnit Tunnar. Zero virgulă doi, cinci, unu, șapte... Max, ai avut o viteză supersonică! A făcut o pauză, apoi: Max?

– N-am pățit nimic. Atât doar că... atunci când am lovit peretele am căpătat un feedback negativ, deși nu chiar atât de puternic pe cât mă așteptasem. În sistem trebuie să existe niște amortizoare cinetice tranzitorii al naibii de sofisticate.

– Fie asta, fie că versiunea asta a lui Max Kool are mai multe vieți decât monstrul *Gamera*¹.

– S-ar putea. Mi-am terminat de inspectat sinele virtual în căutare de stricăciuni – n-am găsit nici una, nu mi se clintise măcar un fir de păr din cap – și am hotărât să trec mai departe. Bine, acum o să încerc poliedrele.

¹ Gigantică broască țestoasă preistorică, eroina unui ciclu de șapte filme SF japoneze, între 1966 și 1971 (n. trad.).

Am traversat atent camera virtuală, am ajuns la baza movilei de poliedre și am alocat câteva clipe inspectării lor și întrebării legate de locul de unde să încep.

Testul cu poliedre fusese adăugat în ultima clipă. Voiam să vedem cum se puteau manipula obiectele cu noua interfață, de aceea adunasem câteva sute de poliedre, variind ca mărimi de la mingile de base-ball la Volkswagenuri și le îngrămădisem într-un colț al camerei virtuale de testare. Apoi decisesem să vedem cât de subtil era feedback-ul tactil, drept care luasem la întâmplare vreo duzină de texturi din biblioteca noastră și le mapasem pe cât de multe obiecte putusem fără să ne chinuim prea tare.

Ca rezultat, stăteam acum în fața unui maldăr neregulat de cuburi de lemn noduros, tetraedre de marmură lustruită, mingi de fotbal din piele de șarpe și cel puțin un dodecaedru de friptură în sânge. De asemenea atribuisem, destul de aleatoriu, factori de densitate și de masă; de exemplu, piramida micuță de crom de lângă piciorul meu stâng era atât de grea încât ar fi trebuit să deformeze continuumul spațiu-timp din jurul ei.

I-am tras un șut. Piramida a zburat vreo zece metri.

– Max? a întrebat Tunnar în urechea mea. Ce-a fost...?

– A fost.

M-am aplecat, am ridicat o sferă de granit cu mărimea unei bile de bowling și am lobat-o peste lungimea de o sută de metri a camerei. S-a sfărâmat de peretele opus.

– Fie ceva este *mult* decalibrat aici, fie nu-nțeleg ce se-ntâmplă.

M-am cocoțat pe un cub mare acoperit cu blană de raccoon și am început să ating toate suprafețele diferite la care puteam ajunge.

– Feedback-ul tactil este foarte clar. Pot simți diferențele subtile dintre toate texturile astea de suprafață. (În clipa aceea, prin minte mi-a trecut o idee și am alocat o clipă suplimentară pentru a-mi mișca degetele de la picioare prin blană.) Pot simți textura chiar cu tălpile, ceea ce pare straniu când te gândești că port bocanci virtuali de constructor.

Am zărit altă textură la trei metri mai sus în morman și am urcat pe un icosaedru de ciocolată cu lapte ca să ajung la ea.

– Pot...

La naiba, era cu câțiva centimetri prea departe! M-am aplecat și m-am întins.

– Pot...

M-am agățat de o proeminență a nu-știu-cui și m-am întins mai mult.

– Pot...

– *Atenție!* a răcnit Tunnar.

Proeminența mi s-a rupt în mână. Ceva s-a desprins și s-a rostogolit în jos. Apoi altceva, după care întreaga movilă de poliedre a început să colapseze. Am sărit jos.

Am ricoșat până-n tavan.

Am lovit podeaua în capătul opus al încăperii, am ricoșat într-o atingere dublă a pereților din colț și am șters din nou plafo-nul. Cam în clipa când am observat că reveneam exact spre mij-lucul alunecării de poliedre, m-am enervat și am decis să mă opresc. În văzduh.

– Alo, Huston? am rostit. Se-nregistrează?

– Se-nregistrează, băiețăș, a replieat Tunnar. Se pare că... ă-ă-ă, ai parte de o anomalie gravitațională locală de... ă-ă-ă... A abandonat încercarea de a suna precum tipii de la NASA. Fir-ar a dracu' să fie! Max? *Zbori!*

– Îmhâm. Așa mi se pare și mie.

Am irosit o secundă sau două, examinându-mi poziția – și întrebându-mă dacă nu cumva mă găseam într-un desen animat cu Bip Bip și aveam să plonjez spre fundul prăfuit al canionului de îndată ce-mi dădeam seama că nu stăteam pe nimic solid –, apoi am ales un punct de pe podea, situat mai departe de polie-drele care nu se opriseră din rostogolit și am aterizat lent, cu grația unui balerin, revenit dintr-un jeté. Am rezistat tentației de a face o plecăciune.

Tunnar încă hiperventila.

– *Zburai, moșule!*

– Îmhâm.

Am irosit alte câteva secunde, examinându-mi superbul corp virtual, am terminat de analizat o idee, apoi am derulat fereastra virtuală care-mi îngăduia să privesc chipul lui LeMat.

– Auzi, tipule, fii atent la următoarea chestie! Vrei să spui că timpul pe care l-am scos pe suta de metri a fost, m-m-m... mai scurt decât cel al unui glonț?

Hopa! Uitasem că discuțiile legate de armament îl treceau întotdeauna pe Tunnar în modul literal. Și-a frecat bărbia și a căzut pe gânduri.

– Mda, a încuviințat el, al unui glonț de pușcă sau de carabină medie. Pe de altă parte, chiar Magnum-ul tău 0,357 sau o pușcă de mare putere...

– Nu contează. Următoarea întrebare. Bazându-te pe aparența mea forță, ai putea aprecia cât de puternic sunt?

– Să vedem, a mormăit Tunnar. Un cal putere echivalează cu șapte sute patruzeci și cinci de wați pe secundă...

Am scuturat din cap.

– Scutește-mă de matematică. În esență, ai zice că fac parte din aceeași clasă de putere cu... ă-ă-ă, să zicem, o locomotivă?

– Ce-i o locomotivă? a căscat el ochii.

Dumnezeule, în stilul ăsta dura o eternitate!

– Ultima întrebare. Există posibilitatea să poți mapa o clădire înaltă în spațiul ăsta virtual? Aș dori să văd dacă pot trece peste ea dintr-un singur salt.

– Stai așa! Tunnar și-a luat ochii de la mine și a început să apese pe taste. Perfect – îți pot oferi Casa Albă, Marea Piramidă a lui Keops sau Chrysler Building, toate reduse corespunzător la scară. Ai vreo preferință?

Existau momente când pur și simplu nu puteam crede cât de obtuz putea Tunnar să fie.

– Să mai încercăm o dată. Mai rapid ca un glonț? Mai puternic ca o locomotivă? Capabil să treacă dintr-un salt peste clădiri înalte? Toate astea îți sugerează ceva?

– Mda, a făcut Tunnar. O acționare în judecată. Acum, dacă ai terminat cu flecăreala, am putea trece, te rog, la ultima etapă a testului?

Uneori, era complet lipsit de umor.

– Da, mamă.

– Te-am auzit!

Tunnar a rânjit și a revenit la tastatură. Am decis că prezența chipului său surâzător în colțul din dreapta sus al câmpului meu vizual mă distrăgea și am închis fereastra. Timp de o jumătate de minut, n-am auzit decât tăcânitul tastelor, apoi...

– Legătura la Net activată. Ar trebui să avem... corecție, avem, deja semnal de acceptare. (Pauză.) Din interfață nu apar semnale neobișnuite.

O altă pauză lungă, încordată, în care n-am răsuflat. Apreciașem că dacă interfața fusese programată să expedieze un semnal după care să fim detectați, urma să acționeze fie în primele treizeci de secunde, fie în baza unei condiții declanșatoare deocamdată necunoscută.

Cele treizeci de secunde au trecut. Nu s-a fluturat nici un semnal de avertizare.

– Perfect, a vorbit Tunnar, pare stabilă. Cuplez capătul tău al legăturii în trei, doi, unu...

Pe peretele opus, puțin deasupra nivelului podelei un cerc de lumină de doi metri s-a deschis precum un iris.

– Îl văd, l-am anunțat. Portalul este deschis. Ce fac acum?

– Ce poți face? a mârâit Tunnar. Mergi spre lumină, Max.

Am mers primii câțiva metri, prudent la început, apoi am decis că, ce naiba!, atâta vreme cât puteam zbura și nu părea să mă coste energie, puteam profita. Sărind ușor în aerul virtual, am întins brațele în față și m-am înclinat lin spre cercul de lumină exact ca...

Ca tipul ăla cu mantie, nu? Recunoașteți! Nu v-ați dorit dintotdeauna în secret să puteți zbura așa?

Apropo, un mic sfat: dacă *învățați* vreodată să zburați, feriți-vă de fenomenul de sucțiune din preajma portalurilor NetLink. Am înregistrat câteva momente de teroare pură, când brusc mi-am dat seama că acceleram spre portal, cu tot controlul unei bule de săpun care coboară prin sifonul de evacuare al căzii, și n-aveam cea mai mărunță idee cum să virez. Am făcut câteva salturi mortale și rostogoliri laterale prin văzduh, am bătut din brațe aidoma unui

fluture lipit pe radiatorul unui automobil și mă găseam poate la o jumătate de secundă de acționarea butonului de salvare, când...

Pac! Totul s-a terminat, iar eu pluteam la trei metri deasupra crestei unui liniștit delușor virtual, cu vedere spre Superautostrada Informațională, care trecea printr-o vale, hăt dedesubt.

– Ei bine, a vorbit Tunnar, neoficial aş zice că asta dovedește că poți zbura și în Net RV.

Am privit în jur, am ales un loc promițător și m-am pregătit de aterizare. Când n-am răspuns imediat, el a ciocănit cu unghia în microfonul căștii.

– Max? M-auzi?

M-am strâmbat îngrozitor și m-am prins de urechi.

– Da, și pentru Dumnezeu, să nu mai faci asta! *Aoleu!*

– Îmi pare rău. N-a părut deloc sincer și după o scurtă pauză a adăugat: Deoarece probabil îți pui întrebări, eu zic să urmărm planul inițial de testare. Poți zbura pe-acolo și muta munții din loc cât poțtești, *după* ce terminăm de depanat interfața, dar deocamdată vrei, te rog, să încerci să fii mai puțin subtil și să nu te străduiești din răspuțeri să atragi atenția asupra ta?

– Da, mamă.

Am suspinat sonor, apoi, printr-un pocnet al degetelor mele foarte realiste, mi-am chemat motocicletă Harley UltraGlide.

Părea bidimensională. Desprinsă dintr-o bandă desenată. Lipsită de substanță. Prea multe planuri simple, prea multe culori primare, prea puține dintre detaliile fractale de reflecții și texturi ce fac ca un obiect virtual să pară *real*, chiar dacă mai dificil de transmis în timp real prin Net. Am ocolit-o încetișor și mi-am dat seama că Harley nu era chiar un obiect, ci o schiță inginerescă animată în 3-D.

– Suie pe blestemata aia de motocicletă, Max, mi-a șuierat Tunnar în ureche. Putem re-mapa texturile de suprafață ulterior!

– Da, mamă.

Am suit pe șa, am împins motocicletă la vale și am băgat în viteză întâi. Motorul cu doi cilindri de 1100 cm³ a înviat, vîind cu... ei bine, să fiu sincer, cu un zgomot destul de jalnic, mai potrivit unui eșantion audio 11 kHz. Am bubuit în josul dealului,

accelerând în permanență, am izbit canalul de evacuare de la bază și am sărit cu motocicletă peste trei benzi de trafic, aterizând în banda expres spre InfoCentru.

– Bravo, Max, a mormăit Tunnar. Subtil *de tot*.

Am ciocănit ciocănitura la ușa Raiului. Gorila a glisat vizeta.

– Parola?

Interesant.

– Înregistrezi? l-am întrebat pe Tunnar.

– Parolă greșită, a mârâit gorila și a închis vizeta cu zgomot.

– Nu, a răspuns Tunnar, n-am... Lasă-mă să reglez amplificarea din partea mea și dup-aia să mai încercăm o dată.

Clic-clic-clic.

– Perfect. Gata!

Am ciocănit ciocănitura. Gorila a glisat vizeta.

– Parola?

Ar trebui să atrag atenția că gorila arăta *mult* diferit față de ultima dată când o zărisem. În plus, fusese dintotdeauna o gorilă destul de obișnuită, dintr-un film de desene animate, cu joben, papion și un smoching care nu-i venea prea bine. Acum era o chestie cumva fracturată în mod complex, *unghiulară*, cu figura veche desenată în culori plate, bidimensionale pe o fațetă; pe cealaltă fațetă zornăia un ansamblu contorsionat de tije, roți dințate și algoritmi. O a treia fațetă părea aidoma unui ciob dintr-un vechi monitor video, cu linii de text verde strălucitor derulându-se prea repede ca să poată fi citite.

– Fascinant, mi-a spus Tunnar în ureche. Fie că portarul nostru a fost reprojctat de un fan Picasso țcănit, fie...

– Fie ce? am întrebat.

– Parolă greșită, a mârâit gorila și a închis vizeta cu zgomot.

– Max, m-a întrebat Tunnar, știi ceva despre cubism?

Mi-am încordat memoria.

– Mda, am rostit în cele din urmă. Îmi amintesc că era un cuvânt pe care trebuia să-l folosesc în chestionarul despre eseuri, ca să iau „satisfăcător” la examenul de Apreciere Artistică.

– Cubismul, a spus Tunnar, a fost denumirea dată de criticii de artă noului stil inițiat de Pablo Picasso la începutul secolului XX. Rezul-

tat din școala postimpresionistă și din *fauve* pariziană, el a continuat până la sfârșitul „perioadei albastre” a lui Picasso. Conceptul de bază al cubismului a fost atât distrugerea concepției clasice de frumusețe, cât și interpretarea spațiului euclidian prin perspectiva convențională. Evidențiat prin lucrarea lui Picasso din 1906, *Domnișoarele din Avignon*, dar și prin colajele lui Georges Braque și peisajele lui Joseph Stella, cubismul a încercat să ilustreze prin medii bidimensionale un obiect tri-, cvadri- și poli-dimensional...

Cam în clipa aceea am urlat:

– STOP!

Tunnar a fost nedumerit.

– De ce, Max? Nu încercam decât să explic modul în care artistul a utilizat spațiul solidificat și volumele abstracte pentru a realiza unitățile structurale transparente...

– STOP, FIR-AR A DRACU’! Nu vreau lecții gratuite de istorie de artă modernă care să fie inserate în povestea mea!

– Eu nu le-aș spune *gratuite*, Max, a țâțâit Tunnar. La urma urmelor, capacitatea de a strecura, la răstimpuri și cu nonșalanță, referințe artistice în conversațiile obișnuite este *esențială* în simularea erudiției, sau să îndrăznesc s-o numesc, prețiozității, care la rândul ei este pecetea unei adevărate...

INFONOTE

Nu, nu, să știți că mă pot lupta împotriva..., pot rezista tentației să... AH-H-H!

PICASSO

Pablo Picasso (1881-1973), pictor și sculptor spaniol. Recunoscut astăzi ca unul dintre cei mai de seamă farseuri ai tuturor timpurilor, pentru faptul că a trântit o grămadă de fiare vechi în centrul lui Daley Plaza din Chicago și i-a convins pe edili că era o „statuie”.

– Tunnar, l-am între-
rupt cu o voce aducând
mult cu Norman Bates¹
discutând despre noua
lui prietenă cu maică-să,
țin în mână un revolver
0,45 încărcat și dacă nu
termini *în clipa asta* cu
rahatul ăsta despre artă,
ca să pot continua po-
vestea, o să vin acolo și-o să te lipsesc de fudulii. E clar?

– *Ei bine*, și-a dres glasul LeMat, la prima impresie, ă-ă-ă, aș
zice, ă-ă-ă, că această nouă interfață utilizator pe care am căpătat-o
de la Amber ți-a, ă-ă-ă, oferit o imagine multidimensională a co-
durilor obiect, așa cum e gorila-portar. A înghițit un nod. ă-ă-ă,
pe o fațetă vezi „fața” convențională a obiectului, iar pe altă fațetă
poți sesiza funcționarea lui interioară, tot așa cum *Orașul* lui
Fernand Léger relevă controlul utopian și..

Am armat 0,45-ul virtual.

– Așa-i! a exclamat vioi Tunnar. Deci să continuăm povestea.
Să încercăm un test. Cheamă, te rog, gorila.

Am ciocănit ciocănitura la ușa Raiului. Gorila a glisat vizeta.

– Parola?

– Uită-te la fațeta *centrală*, a șoptit Tunnar. Cred că banda
albăstruie este rutina de protecție. Poți vedea unde se conectează
de algoritmul de recunoaștere a șablonului audio?

Deveneam mai deștept. Am încuviințat din cap, însă n-am
spus nimic.

– Perfect, a spus Tunnar. Acum, încearcă să bagi mâna *înăun-
tru* și să deconectezi protecția manual.

Am încercat. Am întins mâna dreaptă virtuală prin pielea vir-
tuală a gorilei, până ce degetele mi-au ajuns pe rutina de protecție.
După aceea am inspirat adânc, mi-am adunat tot curajul și am
apăsat ușor...

REVOLVERUL 0,45

Mai exact, Coltul model 1911, conceput
de John Moses Browning, inginerul care a
creat pușca Winchester și multe alte proiecte
ce au rezistat timpului. V-aș oferi datele lui
esențiale, dar nu l-am găsit în baza de date
Americani Celebri. Obscurul cântăreț de jazz
Zutty Singleton figurează acolo, dar nu și un
inginer mecanic. Mi se pare normal.

¹ Eroul romanului *Psycho* de Robert Bloch (Ed. Nemira, 1995) (n. trad.).

Clic.

Gorila a mârâit, dar a deschis ușa. Am pășit înăuntru, într-un lift antigrav, și am urcat.

– Tunnar? am șoptit în timp ce urcam. Ce drăcu' tocmai am făcut?

– Ai confirmat o ipoteză, Max. Acum cred că știu cum funcționează interfața.

După câteva secunde, a devenit clar că nu intenționa să spună mai multe dacă nu-l trăgeam de limbă.

– Cum anume?

– Un vechi concept de administrare a sistemelor UNIX. Nu prea se mai folosește, fiind potențial periculos. Max, trebuie să fii *extrem* de prudent. Un gest neglijent, un cuvânt negândit și poți afecta serios, *permanent*, țesătura realității virtuale a colectivității Net-ului.

Am sărit din liftul antigrav în Rai, m-am dus direct într-un colț întunecat și m-am gândit.

– Ei bine, m-ai impresionat. E periculos. Întrebarea este: Ce anume – exact – am *făcut*?

– Ai fost transformat, Max, a șoptit Tunnar. Ai obținut puteri și capacități ce depășesc cu mult posibilitățile utilizatorilor obișnuiți. Poți vedea lucruri pe care nimeni altul nu le vede, poți face lucruri pe care nimeni altul nu le face, poți cuteza acolo unde nimeni n-a cutezat...

Răbdarea mea se epuiza.

– Nu mai spune, Sherlock. *Dar ce am făcut?*

– Max? a vorbit Tunnar cu respect. Ține-te bine! Amice, ai devenit... un *superutilizator*.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să pricep. Mi-am îndreptat spatele, m-am întors și am ieșit din colțul meu întunecat.

– Mi se pare o tâmpenie, am murmurat doar pentru urechile lui Tunnar.

– Bineînțeles că pare o tâmpenie, a răspuns el. Este UNIX. Tot ceea ce este legat de UNIX pare o tâmpenie. Vorbim aici despre un sistem de operare cu comenzi cum ar fi *chown*, *awk* și *grep*, unde trebuie periodic să ucizi demoni pentru ca sistemul

să-ți funcționeze fără probleme și unde descrierea oficială a unei erori de stare este „copii zombie plutind în conductă“. Ce dracu', până și *numele* UNIX este o glumă. A fost numit așa pentru că-i o versiune „simplificată“ a sistemului de operare MULTICS, în aceeași măsură în care un jugan este un armăsar „simplificat“.

Tunnar s-a oprit brusc din vorbit.

Era foarte bine, fiindcă eu mă oprișem brusc din ascultat.

Mai țineți minte Raiul? Mai țineți minte descrierea mea iubitoare a oamenilor și a decorului din capitolul 5? Ei bine, le puteți uita! Acum, posedând Vederea Superutilizator de Coduri, puteam zări locul așa cum era în *realitate*.

Iar în realitate, îmi pare rău s-o spun, era un coșmar cubist. Toate decorurile, toate detaliile, *toate* obiectele erau fracturate, multiplanare, cu măruntaiele algoritmice expuse, la fel ca gorila. Dar oamenii? Toți tipii aceia detașați, duri – cei care nici măcar nu erau reali, nu doar fabricații sintetice? Păreau o ceată de puști cretini în seara de Halloween. Costume lucioase, ținătoare, ieftine; măști de plastic rigide, modelate sub vid, prinse cu elastice. Făceau paradă, răcnind și hohotind precum bețivii care se joacă de-a pirății. Am observat că unii dintre ei nici măcar nu-și puteau ține măștile pe față, iar când i-am privit mai îndeaproape am putut să mă conectez la fluxurile lor de date și să-i urmăresc până înapoi la persoanele din lumea reală. DJ-ul din discotecă, de pildă: Rap-mastah MC „Nemilosul“. În lumea reală era David Berkowitz, un puști alb ratat, de șaptesprezece ani, slăbănog și plin de coșuri, care pune muzica dintr-o cameră puturoasă a unui cămin de colegiu de mîna a doua, undeva la periferia lui New Jersey.

– Asta, mi-a spus Tunnar în ureche, este cu adevărat dezamăgitor.

Max? s-a auzit vocea lui DON_MAC în capul meu. *Tu ești?* Mi-am alungat dezamăgirea și am scanat încăperea, căutându-l pe DON_MAC. Nu știu de ce, era greu de depistat. Într-o cameră plină cu personaje de bandă desenată slăbuț schițate, neadaptată social în costume ieftine și spectre electronice pe jumătate realizate, forma de crom sclipitor a lui DON_MAC era brusc solidă, *reală*. De fapt, mai reală decât îmi păruse vreodată.

– DON_MAC, am subvocalizat.

– În mod clar pare diferit, a observat Tunnar.

Max? a emis din nou DON_MAC. *Și Tunnar? Ciudat...*

– Hopa, a șoptit LeMat.

Tunnar? Ai învățat în sfârșit arta camuflajului? Te aud, dar îl văd numai pe Max.

– Deschide-mi fereastra, Max.

Semnalul audio a lui Tunnar a dispărut. Am avut nevoie de câteva secunde ca să pricep ce dorea, apoi am derulat fereastra video care-mi permitea să privesc „afară”, prin intermediul micro-camerei TV atașată de monitorul video al lui Tunnar.

Tunnar își deconectase microfonul și mângălea de zor pe un petec de hârtie. A terminat și a ridicat hârtia astfel ca s-o pot vedea. DON_MAC MĂ POATE AUZI? scria pe hârtie.

Am încuviințat din cap.

Max? a emis din nou telepat DON_MAC. *Indiferent ce ar fi chestia pe care o încerci tu și cu Tunnar, nu ține. Pe el nu-l mai aud, dar acum tu ai căpătat un ecou video. Ori de câte ori te miști, ai înapoia ta un siaj. Dacă aș fi ambițios, aș măsura interstițiul de ecou și l-aș utiliza ca să aflu cât de departe sunteți de fapt.*

Am închis fereastra video internă care-mi permitea să-l văd pe adevăratul Tunnar.

Așa-i mai bine, a emis DON_MAC. *Ecoul persistă totuși.*

– Scoate semnalele video și audio am subvocalizat.

Tunnar și-a recuplat microfonul și a revenit on-line.

– Dar...

Scoate-le, Tunnar, a gândit DON_MAC. *Îl faci pe MAX_KOOL s-arate ca un putoi de nou-venit.*

– Bine, a încuviințat Tunnar. Dar asta-nseamnă că rămâi pe cont propriu, Max. De acum, nu mai pot să-ți monitorizez decât telemetria.

Cu un clic final, supărat, l-am auzit smulgându-și jacurile căștii. Pentru prima dată de când începusem să utilizez noua interfață, simțeam în minte o liniște stranie... și plăcută.

DON_MAC și-a sculat corpul de robot cromat din scaunul obișnuit și s-a deplasat peste podeaua aglomerată cu o viteză surprinzătoare și cu mișcări fluide.

– Salut, Max, a rostit el când a ajuns în raza mea auditivă.

Vocea lui suna exact precum cea telepata. Oprindu-se la un metru de mine, și-a ridicat uriașa gheară dreaptă și, cu servomotoare țuitoare, a întins-o spre mine în gestul... unei strângeri de mână.

– Bun-venit la următorul nivel.

COBORÂND ÎN OUBLIETTĂ

DON_MAC și eu stăteam cu Don Vermicelli, privind parada de ciudățenii cubiste din Rai și cufundându-ne într-o *cervella al burro* absolut excelentă.

OUBLIETTĂ

O închisoare cu o singură intrare, în partea superioară. Din verbul francez *oublier* – „a uita”.

– Nu-mi vine să cred, am spus înghițind o gură de... mă rog, ce era. Nu voiam să știu. Pur și simplu, *nu-mi* vine să cred.

Don Vermicelli și-a terminat paharul de vin și l-a pus pe masă. Bambi a sărit imediat să-l umple. Bambi, puteam vedea limpede acum, era fără îndoială bărbat în timpul real – ca și Pianista –, dar ambele surori Sillicione erau de asemenea evident derutate în privința identității sexuale.

– Nu-mi vine să cred, am repetat.

– Ce anume? a replicat Don Vermicelli. Că am și eu o interfață și că sunt un superutilizator? Chiar ai crezut că l-aș fi lăsat pe Max Kool să aibă ceva ce eu nu dețineam deja?

– Nu, am clătinat din cap și am băgat în gură încă o furculiță de *cervella*. Nu-mi vine să cred că pot realmente *simți gustul* mâncării virtuale! Este incredibilă! Delicioasă!

– Ține gura închisă când mesteci, a sugerat DON_MAC.

Don Vermicelli a sorbit din nou și a pus paharul pe masă.

– Ah, Max. Poate că *acum* înțelegi de ce eu sunt ceea ce sunt. S-a lăsat pe spate în scaun – suportii hidraulici au scârțâit și au gemut –, și-a pocnit pânțelele incredibil de rotund cu ambele palme și a emis un hohot de râs demn de Moș Crăciun. În lumea reală, merg cinci kilometri zilnic, trăiesc cu mâncare pentru iepuri și cu toate astea trebuie să mă lupt întruna să-mi mențin greutatea sub optzeci și cinci de kilograme! Dar aici, ah! În Rai nu există trigliceride!

În clipa aceea, Pianista s-a apropiat de masă purtând un castron mare cu ceva care mirosea absolut divin.

– *Granchio di mare in zuppiera*, a anunțat Don Vermicelli strecurându-și sub a patra gușă un șervet de mărimea unui cearșaf și luând câte o furculiță în fiecare mână. Clești de crab albastru marinați! *Mange!*

A trebuit să acționez rapid, dar am izbutit să înhaț câțiva clești de crab înainte ca Don să plonjeze cu fața în castron. Observând că DON_MAC nu luase, am ridicat unul între furculiță și cuțit și m-am oferit să i-l transfer pe farfurie.

DON_MAC m-a oprit cu mâna lui de crom lucitor.

– Nu, Max. Ia-l tu.

– Ești sătul? l-am întrebat. Apoi, privindu-i carapacea metalică și membrele articulate, am adăugat: Aduce prea mult cu canibalismul?

Don Vermicelli a ieșit la suprafață atât cât să poată rosti:

– DON_MAC nu mănâncă la fel ca noi. El nu poate simți gustul acestei mâncări.

Am lăsat cleștele de crab pe farfurie și l-am privit pe DON_MAC.

– Nu împingi cam departe transpunerea asta în pielea personajului?

– Există mai multe feluri prin care să devii superutilizator, a vorbit încetișor DON_MAC. Din nefericire, eu am făcut-o după moda veche.

Don Vermicelli a hăpăit ultimii clești de crab, a râgâit sonor, după care și-a șters fața și mâinile pe șervet.

– DON_MAC este prea modest, mi s-a adresat. A fost unul dintre primii, unul dintre cei mai buni. Din multe puncte de vedere, el este tatăl nostru al tuturor și ne face o mare onoare prin prezența lui.

DON_MAC a strâns din umeri; un gest straniu, zăngănitor, din partea unui robot în carcasă cromată.

– Motivele mele nu sunt chiar nevinovate...

Următoarele lui cuvinte s-au pierdut în vacarm.

– Șefu'! a răcnit unul dintre băieții lui Don Vermicelli când o gloată a năvălit în colțul nostru de Rai. *Atenție! Am încercat s-o oprim, dar...*

Ceva a înhățat pistolarul de guler și l-a azvârlit ca pe o păpușă de cârpe de-a curmezișul încăperii, ca să se strivească și să moară lovit de un stâlp de beton.

Acel ceva se numea Eliza.

Alți doi pistolari ai lui Don Vermicelli au încercat s-o blocheze. Au reușit chiar s-o atingă înainte de-a izbucni ei înșiși în flăcări. Al treilea a zbierat un avertisment incoerent, a scos arma și a tras un foc în ceafa ei blond-albinos. Glonțul a înghețat în aer, apoi a căzut, fumegând, pe mochetă.

Pistolarul a fost mort și randomizat înainte ca glonțul să fi atins podeaua.

Don Vermicelli a ridicat brațul, semnalându-le celor doi pistolari supraviețuitori să cedeze.

– Bun-venit, bella Eliza, a vorbit el respectuos. Cui datorăm plăcerea acestei vizite?

– Găoazei ăsteia, a răspuns ea arătând direct spre mine. După aceea mi s-a adresat cu furia având ochi de gheață albastră pe care ajunsesem s-o cunosc atât de bine: N-ai putut să mă ascuți, așa-i, Max? *Ți-am spus* să nu te-ncurci cu cățeaua aia de Amber. Degeaba – nu te-ai putut opri să nu mai gândești cu sula timp suficient ca să-ți folosești mintea, este?

Am strâns din umeri și am zâmbit. Părea să fie singura armă pe care o dețineam și care avea efect asupra Elizei.

– Scumpo, draga mea, ai spus *mereu* că bărbații sunt dinozauri. Este vorba despre acel creier secundar din pelvisul meu.

– *Ha-a-a!*

A început atunci metamorfoza de gheare-și-colți, dar, pe Dumnezeuul meu!, am văzut maparea texturii acoperindu-i pielea aidoma unor șerpi pârâitori de electricitate albastră, mi-am întins degetele virtuale și am oprit transformarea brațului ei drept! A sărit înapoi de sub atingerea mea, surprinsă – nu știu dacă fusese dureros, ori dacă-i amintise de viața noastră sexuală –, și a revenit la aspectul normal.

– Ca să vezi, a rostit când alarma îi dispăruse din ochii de gheață albastră. Acum mai ești și un blestemat de *superutilizator*.

Și-a pus mâinile pe șoldurile slăbănoage, a răsfrânt buza inferioară și a emis un pufnet de frustrare profundă.

Următoarea ei transformare a fost de-a dreptul remarcabil de urmărit. A întredeschis buzele, mi-a zâmbit și aisbergul de mânie din ochi i s-a dezghețat și s-a topit, iar ea s-a metamorfozat în cineva care arăta exact așa cum arătase ea cu o clipă mai devreme, atât doar că acum *nu* privea în fața dezgustătorului Anticrist.

S-a metamorfozat în cineva care *mă plăcea*.

– Max, iubitule, a spus cu drăgălășenie. Știu că noi doi am avut niște diferenduri în trecut, dar...

A înălțat din umeri, a dus mâinile la spate, s-a foit, a răsucit vârful piciorului pe mochetă și a încercat alt surâs timid către mine.

A avut succes. I-am zâmbit drept răspuns.

Chipul i s-a luminat ca răsăritul soarelui peste zăpada proaspăt ninsă.

Eliza a scos un cip de mesaje, l-a așezat pe masă și l-a împins spre mine.

– Am..., și s-a mai foit nițel, ...am de rezolvat niște lucruri importante din lumea reală, chiar acum. Dar dacă mă poți aștepta aici – și a lovit în cip cu o unghie de gheață albastră – peste o oră, ei bine... cred că vei constata c-a meritat așteptarea. Îmi promiți c-o să m-aștepți?

Ce dracu', niciodată nu putusem refuza o femeie care mă privea în felul acela.

– Sigur că da, scumpo.

Am luat cipul și mi l-am apăsat în palmă.

– Oh, grozav!

A chicotit, a bătut din palme și s-a cutremurat de încântare. Apoi, pentru a completa uimirea mea deja profundă, a ocolit rapid masa, și-a parcat fundulețul slăbănog în poala mea, m-a strâns puternic de gât și și-a strecurat limba în urechea mea dreaptă, sărutându-mă. Fiori înghețați mi-au tras o serie de sprinturi în sus și în jos pe șira spinării.

– Partea *cea mai bună* din a fi superutilizator, mi-a șoptit în vreme ce trupul i s-a preschimbat în pulbere de omăt sub palme, este că sexul virtual e absolut *fantastic*!

Am încercat să trag o pipăială scurtă, dar o rafală de vânt arctic a răbufnit prin odaie în clipa aceea și corpul zvelt i s-a pierdut în vântul rece și cristalin, lunecându-mi realmente printre degete și lăsându-mi doar amintirea sărutului de gheață și ecoul slab al cuvintelor ei în glasul crivățului:

– *Numai că acum, tu trebuie să fii începătorul.*

Apoi a dispărut.

Am clipit din ochi. Mi-am revenit. Am început să gândesc, cu creierul înapoi în cap. Am închis gura care rămăsese căscată și m-am străduit să-mi reamintesc unde mă aflu. Don Vermicelli mă ignora, privind pantofii fumegând pe care băieții lui incinerăți îi lăsaseră în urmă și – între mușcăături de *seppie ripiene* – clătănând din cap cu tristețe. DON_MAC se lăsase pe spate în scaun, sorbea din Pennzoil & Lămâie și mă privea cu ochi fotoelectrici roșii, indescifrabili.

I-am zâmbit.

– Ei bine? Ce crezi?

– Cred, mi-a răspuns el fără grabă punându-și paharul pe masă, că n-am mai văzut niciodată pe cineva atât de controlat de propriile sale gonade.

S-a sculat brusc și a împins scaunul îndărăt.

– Vino cu mine, Max.

S-a întors, a schițat un soi de rămas-bun către Don Vermicelli, care a ridicat ochii de la *gamberoni aglio olio* atât cât să-și

fluture mâna fără chef, apoi s-a îndepărtat iute și decis. Mi-am smuls șervetul, l-am azvârlit pe masă și am fost nevoit să alerg ca să-l ajung.

DON_MAC mă aștepta la liftul antigrav care constituia ieșirea din Rai. Am pornit împreună.

– Max, a rostit el în timpul coborârii, de cât timp te-nvârti prin Rai?

Am căzut pe gânduri.

– În termenii timpului-real? DON_MAC a încuviințat din cap. De vreo trei ani.

– Ai și programat unele părți ale lui, așa-i?

– Nimic important, am strâns din umeri. Încăperea defazată spațial și câteva uși-capcană din Sala Memorială a Slujbelor.

– Doar atât? Crezusem că tu ai făcut cuibul pterodactililor.

– Eu l-am definitivat. Codul original îi aparține lui Cow-boy Bret.

– Ah, da, a aprobat încet DON_MAC. Legendarul Cow-boy Bret. El ți-a arătat cum să găsești Raiul?

Am clătinat din cap.

– Nu. Nu l-am întâlnit niciodată. Accesul în Rai a trebuit să-l deduc singur.

– Iar înainte de asta, de cât timp te-nvârteai prin Net? De trei ani? De patru?

Am introdus întrebarea în minte, am pescuit câteva amintiri neplăcute din primii ani de liceu și am oferit alt răspuns.

– Mai degrabă de vreo șase.

Ajunsesem la nivelul cel mai de jos al liftului antigrav. DON_MAC a ieșit în Piața de Idei, iar eu l-am urmat. Azvârlind doar o scurtă privire îndărăt spre gorilă – da, era tot un vâlmășag cubist, însă în același timp începea să aibă sens *pentru mine* –, am pornit cu pas vioi prin Nivelul Trei.

– Spune-mi, m-a întrebat DON_MAC fără să privească în urmă, acum, când știi ce înseamnă superutilizatorul, ai mai întâlnit vreunul înainte?

La întrebarea asta n-aveam nevoie de multă gândire.

– Ei bine, tu și Don Vermicelli, bineînțeles. E clar că și Eliza este unul. (În aceeași clipă, un alt gând mi-a clicăit prin minte.) Bănuiesc că și Amber este superutilizator.

– Dar ai mai întâlnit și alții? a insistat DON_MAC. Cineva care să pară în afara legilor realității virtuale? Cineva care, în mod repetat, să te silească să te scoli și să te-ntrebi: „Cum dracu’ a făcut asta?”.

De data aceasta trebuia să mă gândesc intens și să cern multe amintiri vechi. Efortul gândirii mi-a încetinit ritmul de mers și a trebuit s-o iau la picior ca să-l ajung pe DON_MAC.

– Nu-mi amintesc de nici unul, i-am spus. Am auzit de câțiva care poate că...

DON_MAC s-a oprit brusc în fața unei uși virtuale și am fost gata să mă ciocnesc de el.

– Aha! a exclamat el. Camera Nebună. Vizitezi-vreodată Camera Nebună, Max?

M-am strâmbat într-o expresie de dezgust, mi-am lins buzele și am căutat un răspuns politicos.

– Ei bine, ă-ă-ă, eu, ă-ă-ă...

– Este un azil de nebuni, a anunțat DON_MAC. Căminul unora dintre cele mai idioate, cretine și demente gândiri de pe planetă. În seara asta, de exemplu – a atins placa meniu de pe ușă, care a înviat strălucind – Biserica Vegetologică ține un serviciu de comemorare pentru recolta de grâu australiană, urmat la ora 1:00 UTC de FEO.

A făcut o pauză, a aplecat ușor capul pe un umăr și a tastat cu degetul mare pe placă, până s-au afișat datele explicative.

– Frontul de Eliberare al Obezilor va solicita teroriștii aspiranți să-l ajute în campania de lărgire radicală a ușilor. După aceea, urmează o întrunire a VDBA – Vii-torii Destinatari ai Bună-stării Americane – care

SCATOFILI

Oameni care-și cunosc realmente rahatul.

INFONOTE

Gata, *asta* a fost ultima.

își va împărți durata alocată cu Bărbații Victime ale Vasectomiei, iar apoi președintele Scatofililor Anonimi va ține o conferință despre „Cum să ne descurcăm în rahat“.

DON_MAC a căzut pe gânduri înaintea acestei ultime manifestări, s-a strâmbat și a îndepărtat mâna de pe placa meniu, care a redevenit întunecată. S-a întors spre mine.

– Max, știi *de ce* sistemele de operare ale Pieții de Idei continuă să mențină Camera Nebună?

Am înălțat din umeri.

– Distracții ieftine?

DON_MAC a clătinat lent din capul metalic.

– Este o *supapă de siguranță*. Orice societate deschisă trebuie să ofere membrilor ei o supapă de siguranță – o modalitate de vehiculare a oricăror idei, indiferent cât de țacănite – fără teama retribuției. Dacă *îndepărtezi* supapa de siguranță, singura alternativă viabilă este statul polițienesc, unde *toate* ideile sunt controlate rigid.

Perfect, toate astea păreau să aibă sens, totuși, aveam probleme să le asociez superutilizatorilor.

Sunt telepat, ai uitat? a gândit DON_MAC. *Sunt superutilizator de aproape cincisprezece ani. În plus, de când mă știi tu, sunt una dintre mobilele barului din Rai. Nu te-ai gândit să te întrebi de ce un superutilizator ar dori să procedeze așa?*

– Bine, am rostit fără să mă mai străduiesc să subvocalizez. O să mușc nada. De ce?

– Deoarece comunitatea superutilizatorilor *nu* este deschisă. Cu puterea pe care o deții acum, *există* anumite idei prea periculoase ca să fie enunțate cu glas tare. Un singur superutilizator nesăbuit poate să nenorocească definitiv arhitectura Superautostrăzii Informaționale, sau să distrugă țesătura realității virtuale. Câțiva superutilizatori *răi*, acționând laolaltă, ar putea înngenunchea întreaga civilizație occidentală.

O idee atrăgătoare... Hopa! Stai așa, tipul cu care mă plimb este telepat. Ă-ă-ă, n-am vrut să spun că... Brusc, DON_MAC a pivotat și a pornit din nou pe coridorul estic. *Uită-te la peretele din stânga, Max.*

L-am ascultat și m-am uitat, deși nu știam de ce naiba o făceam. Vreau să spun că trecusem de o sută de ori pe coridorul ăla, iar pe peretele din stânga nu exista decât...

O ușă secretă. Exact ca ușă secretă spre Rai.

– DON_MAC, am subvocalizat.

Nu intra, mi-a răspuns el. Îi mai ții minte pe mujahidiții noștri adolescenți? Khyberpunks? A trebuit să le oferim propria lor cameră, pur și simplu ca să nu dea de bucluc. Am sărit înapoi, de parcă ușă ar fi fost electrificată și am alergat să-l ajung pe DON_MAC. În stânga mi-a apărut altă ușă.

– Asta?

Nu-ți pierde timpul. Puști căroră le place să se prostească cu azotul lichid.

– Cum?

Criopunks.

Am lăsat puțină epidermă de pe degete pe clanța congelată și am alergat din nou să-l prind din urmă pe DON_MAC. Am trecut pe lângă altă ușă.

– Asta?

Și mai rău. Labagii patologic obsedați de spargerea codurilor și de enigme matematice.

– Cine?

Criptopunks.

Br-r-r! Înăbușindu-mi un icnet oribil, l-am ajuns pe DON_MAC tocmai când depășea altă ușă. M-am străduit să păstrez tăcerea.

Degeaba. O facțiune desprinsă din grupul distilatorilor casnici, a observat DON_MAC. *Idioții sunt dedicați ideologic creării de băuturi bazate pe fructe.*

– Lasă-mă să ghicesc...

Citropunks.

Am căzut pe podea, zvâcnind din picioare și răcnind de durere, dar a trebuit să-mi întrerup istericalele și să mă scol, când am văzut că DON_MAC continua fără mine. Am trecut pe lângă altă ușă secretă.

Aceasta arăta destul de promițător. M-am oprit și am examinat-o mai îndeaproape.

Ah, nu, Max, m-a avertizat DON_MAC, orice s-ar întâmpla, n-o să vrei să intri acolo. Locul este plin de tineri fără viață socială, fără viață sexuală și fără speranța de a se muta vreodată din demisolurile mamelor lor. Ei sunt indivizi care se înțeleg mai bine cu hardware-ul decât cu oamenii, care continuă să construiască și să lanseze rachetomodele și care vin la premiera tuturor noilor filme de science-fiction. Lăbări și ratați definitiv, care se autoamăgesc cu vise mesianice în care, într-o bună zi, se vor răzbuna pe lume, folosind talente aproape magice de informaticieni, dar care, în realitate, folosesc Net-ul doar pentru a participa la forumul scatofil și a transfera câteva imagini dezgustătoare. Știi și tu, cyberpunks.

– Dumnezeu, nu, am rostit iute. N-aș vrea niciodată să mă-ncurc cu scrântiții ăștia.

În cele din urmă, înaintea noastră a apărut intersecția dintre coridorul estic și cel sudic. Înainte de a pătrunde în zona comună, DON_MAC s-a oprit în fața unei uși ceva mai bine camuflată decât celelalte.

– Max, a vorbit el, asta-i foarte importantă. Îți amintești că ți-am spus că superutilizatorii nu formează o societate deschisă?

– Da.

– Bănuiesc că, de acum, ți-ai dat seama că noi, superutilizatorii, am construit Raiul original și toate celelalte capcane-de-vieți virtuale.

Ei bine, nu, nu-mi dădusem seama de toată chestia asta, dar nu intenționez să-l las pe DON_MAC s-o știe. În plus, termenul acela – *capcane-de-vieți* – era nițeluş cam neliniștitor.

– Noii superutilizatori evoluează permanent, a continuat DON_MAC. În ultima vreme, am obținut multe prin Dispozitivul de Inducție Neurală Sacroiliac, dar chiar și înainte de el, pe scenă au apărut întruna talente excepționale. De aceea construim și continuăm să menținem personal capcanele-de-vieți și de aceea n-ai zărit niciodată un superutilizator acționând liber și la întâmplare. Misiunea mea este să identific, să evaluez și să colecționez

superutilizatori pe punctul de a se naște înainte ca ei să-și afle întregul potențial.

A apăsător un punct de pe perete și ușa secretă s-a deschis, dezvăluind un vid întunecos.

– Aha, am rostit iluminat în sfârșit. Așadar ești un fel de moașă, care ajută la apariția pe lume a noilor superutilizatori?

DON_MAC m-a prins de ceafă cu o masivă mână cromată, cu cealaltă de turul pantalonilor și m-a ridicat de pe podea.

– Nu, mi-a răspuns, sunt ca un fel de pădurar, care ajută să decidă dacă nu ești o fiară turbată care trebuie distrusă.

A făcut un pas înapoi, s-a balansat puternic și m-a azvârlit cu capul înainte prin ușa deschisă, în neantul nesfârșit și negru dinapoia ei.

– *Dacă poate fi vreo consolare, i-a răsunat glasul în urma mea, să știi că n-am nimic personal cu tine!*

Am căzut la nesfârșit spre centrul întunecat al Pământului, rostogolindu-mă și zbierând până jos.

MAX_KOOL ÎN IAD

Întuneric. Totul din jurul meu era tăcut și fără formă, haos pustiu plutind în vid și neființă...

– Salut, a spus un glas plăcut de femeie, și bun venit în Iad. Bei ceva?

Am holbat ochii. Stăteam într-un fotoliu curbat, mare, demonic, roșu, tapițat în piele, confortabil, într-...

Ei bine, într-o cameră. O cameră *drăguță*. Genul de saloane elegante, cu lambriuri întunecate, pe care le vedeți în serialele BBC ce nu-și pot permite să-și irosească banii pe decoruri.

Am clipit din ochi. Totul s-a încăpățânat să rămână locului și nimic n-a părut câtuși de puțin cubist, de aceea am clipit încă o dată. Căm tot atunci am observat că degetele mi se adânciseră în brațele fotoliului, așa că, lent, m-am relaxat.

– Salut, a repetat femeia.

Mi-am desprins atenția de la fotoliu și de la odaie, și am privit-o. Era... *normală*. Neliniștitor de normală. Un surâs plăcut, ochi albastru-cenușiu și un chip obișnuit, nici strălucitor de frumos, nici izbitor de urât. Păr castaniu lung și drept, cu cărare pe mijloc, având vârfurile ușor răsucite în sus și ici-colo câteva fire sure. Singurele podoabe erau cerculețele simple de aur din urechi;

nu avea orificii faciale, implanturi electronice, machiaje exotice sau coafuri care să sfideze gravitația. Mi-am desprins ochii de la fața ei și am examinat-o în totalitate. Purta un pulover simplu, maro, lipsit de semne distinctive, o pereche de pantaloni gri bufanți și pantofi maro fără toc. Nici slabă, nici grasă; dacă ar fi trebuit să-i ghicesc vârsta, aș fi zis orice număr între treizeci și cincizeci, fără alte detalii.

În clipa aceea, mi-am dat seama. Era *parfumată*. Un parfum inocent și floral, sigur că da, însă îl puteam simți clar.

– Salut, a spus ea pentru a treia oară. M-m-m, tu ești paștiul cel nou pe care l-a trimis DON_MAC, nu?

Avea un accent plăcut, educat, aparținând crustei superioare britanice.

Am înghițit un nod, mi-am umezit buzele și mi-am regăsit glasul în gâtlee, acolo unde îl lăsasem.

– Mda, am articulat. Max Kool. Am...

Am ridicat palma dreaptă de pe brațul fotoliului, pregătindu-mă s-o întind spre femeie, am constatat că-mi tremura și așa destul de tare, și am încleștat-o înapoi de braț.

– Unde spuneai că suntem?

– În Iad, bineînțeles. A surâs dulce, mi-a prins mâna, a bătut-o ușurel, de parcă ar fi fost un hamster nervos și a adăugat: Încet, încet! Nu te alarma. Totu-i în regulă. Mai devreme sau mai târziu, *toți* indivizii interesanți sfârșesc în Iad.

Am mai înghițit un nod.

– Ziceai ceva de-o băutură?

Mi-a lăsat mâna, s-a apropiat grațios de măsuta din capătul opus al încăperii și a scos dopul unei carafe din cristal ornamentat.

– Știu că ar trebui să te întreb ce anume preferi, mi s-a adresat peste umăr, dar mi se pare că ai *neapărată* nevoie de un coniac.

A gâlgâit puțin lichid de culoarea ceaiului într-un bol mare, a pus dopul carafei și a revenit lângă mine.

– Poftim, mi-a spus, ridicându-mi mâna dreaptă și curbându-mi cu grijă degetele în jurul fundului bombat al pocalului.

– Mulțumesc.

Am dus paharul la buze, am lăsat capul pe spate și am înghi-
ut totul dintr-o sorbitură.

Și aproape că l-am turnat înapoi, la fel de rapid.

– Ce s-a-ntâmpat? Femeia mi-a privit alarmată fața care icnea,
inecându-se, și m-a bătut puternic pe spinare. Max! Vorbește-mi!
Ce s-a întâmpat?

– Nimic, am reușit să tușesc între horcăielile cu care căutam
aerul. Acum pot simți *gustul*.

Mi-am înfrânat un sughit, am izbutit să-mi regăsesc respirația
și am clipit, înlăturându-mi lacrimile din ochi.

– În timp-real nu obișnuiesc să beau, am mormăit pe un ton
de scuză.

Ziarul din fotoliul aflat vizavi de mine (ciudat, nu-l remarcasem
până atunci) s-a împăturit și s-a deplasat într-o parte, dezvă-
luind un hodorog cu mutră acră, purtând costum albastru și o
cravată sobră.

– Grozav, a spus moșul, DON_MAC ne-a trimis alt puști cu
un DINS. Nu-ți mai pierde timpul, Diana.

Femeia cu părul lung – aparent, Diana – s-a întors brusc spre el.

– *Chiar așa*, Devon? Nici tu nu erai mai bun când ai apărut
prima dată.

Babalâcul – Devon – a țistuit și a foit ziarul.

– Ei bine, cel puțin eu a trebuit să *muncesc* ca să ajung aici.

Diana și-a țuguat buzele, i-a aruncat o privire rapidă, după
care s-a întors către mine și și-a regăsit zâmbetul.

– Nu-l băga în seamă, Max. Este un bătrân crustaceu care a
ajuns superutilizator fără inducția neurală și crede că toți ceilalți
ar trebui să sufere ca și el.

– Așa se clădesc caracterele! a pufnit Devon și a revenit deli-
berat cu atenția asupra ziarului.

– Superutilizator? Am clipit și am digerat cuvântul. Dar
crezusem că DON_MAC m-a aruncat...

– În Iad? a completat Diana. A râs încetitor, acoperindu-și
gura cu vârfurile degetelor. Bineînțeles! Asta a făcut-o cu noi toți,
să știi. Este un fel de inițiere. Știi, așa ca să poți spune după aceea
că ai „căzut“ din Rai.

A râs din nou – un sunet foarte plăcut –, mi-a luat pocălul gol și l-a așezat pe masă.

– Nu, amice, a adăugat ea, te poți relaxa. *Acesta* este următorul nivel, nu oublietta.

Alt personaj s-a materializat în clipa aceea, în celălalt fotoliu roșu, aflat vizavi de Devon. Individul respectiv era îmbrăcat ca un texan bogat din secolul al XIX-lea; purta o jachetă bine croită din piele naturală, un șnur negru la gât încheiat cu o copcă lucrată din argint și turcoaz și o pălărie de cow-boy din fetru largă, dar evident autentică și scumpă, decorată cu o bandă de conchos din argint. Ascuțea o baionetă pe o bucată de gresie; lama scânteitoare se deplasa în cercuri lente, egale, cu un scrâșnet care făcea să-mi vibreze dinții.

Atunci m-am prins.

– Cow-boy Bret? am șoptit cu o urmă de venerație nervoasă în voce. *Cow-boy-ul* Bret? M-am întors către Diana cu ochii cășcați. Și Diana? *Diana Von Babe*?

– Aruncați-i băiatului un peștișor, a murmurat Devon dinapoia ziarului.

Am clipit din ochi, am scuturat din cap și am înghițit de câteva ori în sec în timp ce mă gândeam la o remarcă inteligentă. Cow-boy Bret și Diana Von Babe în aceeași cameră! Nu-mi puteam crede...

– Eu sunt Max Kool! am izbucnit. Trebuie să vă zic că mă-nvârt prin Rai de pe la douăzeci de ani, dar ăsta-i cel mai *marfă*...

– Sunt măgulit, a vorbit Cow-boy Bret continuând să-și ascută baioneta. Da' dacă nu-nchizi pliscu-n clipa asta, o să-ți trag un șut în fund *napoi* în Rai și-o s-am grijă să nu mai găsești niciodată drumu-ncoace.

Am amuțit. Instantaneu.

– Așa-i mai bine, a făcut Bret. Un singur lucru vreau să-ți spun, puștiu'. O poți asculta pe Diana cât poțesteți, da' nu te relaxa prea mult. Ține minte: ești încă-n probe.

Am privit spre Diana.

– Probe?

Ea a deschis gura, gata să vorbească.

Bret n-a lăsat-o.

– Regulile sunt simple, puștiu'. Poți face cam tot ce vrei. La urma urmelor, toți *suntem* o gașcă de zurbagii – unii ar zice chiar *delincvenți*.

Devon a pufnit și a răsfoit ziarul cu zgomot.

– Faci ce vrei, a repetat Bret, da' dacă belești arhitectura Net-ului, sau dacă dai găuri permanente în realitatea virtuală, sau dacă faci orice care să ne-aducă NetPoli pe cap, *restu'*...

S-a oprit din ascuțitul baionetei, a atins vârful lamei de borul pălăriei și a dat pălăria pe spate, ca să-i pot vedea chipul. În mod clar, mustața lui avea și sarcina de filtru pentru ciorbă, dar cel mai mult m-au impresionat ochii. Pe cinstea mea, aveau albastrul *otelului*, ca finisajul de cobalt de pe unele arme vechi ale lui LeMat.

– Dacă faci chestii nasoale pentru noi, *restu'*, a zis el, o să-ți trimitem părțile corpului la sediul FIA, împachetate frumos în coli albe de măcelărie. Nu vorbesc virtual; ci *real*.

A subliniat ideea, aruncând baioneta. S-a înfipt, vibrând, în fotoliu, la câțiva centimetri de mine.

– Ai înțeles?

Cu o oră mai devreme, MAX_KOOL și-ar fi anunțat înțelegerea azvârlindu-și cuțitul monomolecular, vibrând în rezonanță cu baioneta, în spătarul fotoliului lui Bret. În actualele circumstanțe, ideea nu mi s-a părut realmente sclipitoare, așa că am bâjbăit în căutarea cuvintelor.

M-a salvat Diana.

– Bret, controlează-te! Sunt sigură că puștiul se va descurca excelent. Dacă ar fi fost probleme, DON_MAC nu ni l-ar fi trimis.

Cow-boy Bret s-a mulțumit să-și dea pălăria mai pe spate și s-o privească, mijind ochii neîncrezător.

– *Hm-m!*

Ea s-a răsucit spre mine, m-a apucat de mână și m-a tras din fotoliu.

– Haide, Max! Să te iau din mijlocul acestor influențe neanderthaliene și să te pornesc în noua ta viață!

Mergând atât de energic încât aproape că am fost nevoit să alerg ca să țin pasul cu ea, Diana m-a scos din salon pe un coridor, printr-un fel de foaier cu candelabru... realmente, mi-ar fi plăcut să încetinim îndeajuns cât să pot distinge niște detalii. Am rămas cu impresia generală a unei combinații între un club privat și un hotel de patru stele.

Am cotit la dreapta printr-o sufragerie plină de arome delicioase, am urcat o scară lată de marmură și am dat colțul în alt coridor, în lungul căruia se înșiruiau uși de lemn întunecat. Femeia s-a oprit brusc în fața uneia, i-a atins broasca – aceasta a sclipit fulgerător –, apoi a deschis-o și m-a condus înăuntru.

– Acesta e spațiul meu de date, mi-a spus trântind ușa și încuind-o. Cred că aici putem avea puțină *intimitate*.

A pocnit din degete și draperiile s-au tras în lături, permițând luminii să intre și să dezvăluie...

Ei bine, nu dețin cuvintele potrivite pentru o descriere. Presupun că ar fi vorba despre ceva de felul „Apartament Imperial”. O încăpere enormă, peste tot mobilier delicat de epocă, lambriuri albe pe jumătatea inferioară a pereților, cheștiile alea alb pe albastru, care ar fi fost denumite camee dacă ar fi fost bijuterii pe partea de sus a pereților, candelabre, policandre, ferestre din tavan până în podele în locul peretelui exterior și exact în centrul odăii un pat uriaș cu baldachin.

Diana s-a retras un pas, a dus mâna la bărbie și m-a examinat.

– Ei bine, a zis, *primul* lucru pe care trebuie să-l facem este să scăpăm de toate hainele astea negre din benzile desenate. Poate că în Rai merge cu așa ceva, dar în Iad avem standarde mult mai ridicate.

S-a răsucit către șifonierul ornat, de epocă, a apăsat ușor un mâner și ușile s-au deschis, dezvăluind un interior enorm, care pur și simplu nu putea exista în spațiul tridimensional.

– Un smoching, aș zice, a murmurat scotocind prin hainele atârinate acolo. M-a privit peste umăr și a hazardat o presupunere: Măsura patruzeci și șase?

Habar n-aveam. Ultima dată când îmi cumpărasem un sacou, fusese de la un magazin second hand.

Diana a țâțâit și a luat un braț de umerase din șifonier.

– Ei bine, atunci va trebui să experimentăm, până vedem ce ți se potrivește.

S-a întors la mine, a aruncat hainele pe pat și a tras de mâneca jachetei de piele neagră.

– Haide! Scoate-le! Jos cu ele!

Mi-am scos jacheta, am privit în jur, căutând un loc unde s-o agăț, după care i-am dat drumul pe podea.

– Și cămașa.

Am deschiat nasturii cămășii mele de mătase neagră, m-am minunat că în realitatea virtuală aveam păr pe pectorali și de fapt pectorali în sine, și am azvârlit cămașa cât-colo.

Diana mi-a privit picioarele și a clătinat din cap.

– Ah, și bocancii ăștia *trebuie* pur și simplu să dispară. Scoate-i.

– Topăind pe un picior, apoi pe celălalt, mi-am deschiat șireturile bocancilor negri de constructor și i-am aruncat pe rând. Senzația bruscă a tălpilor goale pe mocheta plușată a fost aproape insuportabil de gâdilicioasă.

– Pantalonii... și ei, a încuviințat din cap Diana.

Am desfăcut catarama masivă de crom a curelei, am deschiat nasturele și am tras fermoarul, apoi m-am extras din blugii negri. Cam atunci mi-am dat în sfârșit seama că stăteam în fața unei femei pe care n-o cunoșteam deloc și purtam doar ceasul Rolex și șortul imprimat cu figuri smiley.

Diana s-a retras un pas, a dus din nou mâna la bărbie, m-a examinat și a aprobat din cap.

– Știi ceva, mi-a spus privind peste umăr către maldărul de smochinguri și costume scumpe de pe pat, cred că poate ar trebui să sărim peste preliminarii și să trecem direct la sexul oral.

Înainte de a avea timp să reacționez, s-a lăsat în genunchi în fața mea, mi-a tras șortul până la glezne și a deschis larg...

BUM! Ușa de la coridor a explodat spre interior.

– *Lasă-l în pace, cătea!* a zbierat o femeie. Este-al meu!

Diana a sărit în picioare, cu colții dezveliți, degetele curbate aidoma unor gheare și a șuierat feroce spre intrusă. Eu am fost cât pe-acți să-mi pierd controlul asupra sfincterelor.

– Eliza? am șoptit, din fericire prea încet ca să fiu auzit de cineva.

Nou-venita a înaintat în odaie ca un maestru de kick-boxing; sigur pe sine, totuși precaut, umblând în vârfurile degetelor cu o grație aproape felină. Diana a lunecat de lângă mine, continuând să șuiere. Cealaltă femeie a descris un cerc în direcția opusă; un neprețuit fotoliu Ludovic XIV îi stătea în cale și l-a transformat în așchii printr-o lovitură cu piciorul. Rămăsesem între ele, pietrificat. Odată încercasem s-o extrag pe Pisi Psycho dintr-o încăiereare cu o mătă vecină și nu mă încânta ceăa ce avea să urmeze. Pentru o clipă, nou venita a căpătat o siluetă distinctă și în lumina pătrunsă pe ferestre am putut vedea că avea un chip superb.

Ei bine, o puteam tăia pe Eliza de pe listă.

Cele două femei parcurseseră un semicerc aproape complet în jurul meu. Nou venita se afla în fața peretelui-fereastră; Diana era cu spatele spre ușa deschisă. Diana și-a arcuit spinarea, a brăzdat aerul cu ghearele, a șuierat și a scuipat...

După aceea s-a întors cu spatele și a fugit pe coridor, trântind ușa înapoia ei.

Măiculiță.

Până ce am auzit sunetele slabe ale tocurilor-cui pe mochetă, îndărătul meu. Unghii ascuțite mi s-au înfipt în umărul stâng și au coborât lent între omoplați. Înghițind un nod imens, mi-am încleștat dinții, m-am străduit să-mi întipăresc un surâs pe chip și m-am întors.

– Bună, scumpule, a șoptit Amber. Iartă-mă că n-am ajuns mai devreme. Thorvold a avut dificultăți să mă găsească și să-mi spună că ești super!

Degetele ei lungi mi-au atins și mi-au mângâiat obrazul, apoi s-au strecurat ușor prin părul de la ceafă. După aceea, m-a prins cu furie și m-a sărutat apăsător pe gură, împingându-și limba până la jumătatea drumului spre amigdalele mele.

– Nu, am icnit fără putere când mi-a dat drumul să respir. Oprește-te.

M-a sărutat din nou, mai lung, mai apăsător.

– Nu. Te rog. Oprește-te.

M-a sărutat pentru a treia oară; lent, blând, un sărut lung și persistent care mi-a înmuiat genunchii și m-a făcut să văd pete albastre din pricina anoxiei.

– Te rog, nu te opri, am implorat-o fără putere. Ia-mă acum.

M-a sărutat din nou și am fost ca untul topit în mâinile ei puternice, dar subțiri și sensibile.

– Îmi pare rău că te-am lăsat să vii singur, mi-a șoptit în ureche, între lîngeri și mușcături delicate ale lobului. Ar fi trebuit să știu că vrăjitoarea aia de Diana va încerca să-și vîre cârligele în tine. Ești atât de inocent și atât de vulnerabil.

M-a cuprins în brațe și m-a ținut strâns, făcându-mă brusc conștient de faptul că stăteam gol-goluț, cu șortul în jurul gleznelor. Puteam doar să mă înfior și să gem.

– Sărăcuțul de tine, mi-a murmurat Amber în ureche. Ar fi mai bine să mă asigur că afurisita de Diana nu ți-a făcut vreun rău.

M-a sărutat prelung pe gât, făcându-mă să înțeleg de ce unii consideră că vampirii sunt erotici.

– Nimic aici, a suflat ea.

Și-a schimbat strînsoarea și m-a sărutat peste tot pieptul, pentru a încheia cu o sarabandă de limbă și dinți asupra sfîrcului meu drept, îngrozitor de sensibil.

– Și *ăsta* pare în stare de funcționare.

S-a ghemuit puțin și a urmărit cu limba marginea mușchilor mei abdominali netezi și perfect definiți. M-am zguduit de plăcere.

– Nici o problemă *aici*.

Lăsându-se în genunchi, m-a sărutat până la apendice, apoi în josul coapsei drepte până la genunchi, după care – lent – înapoi în sus, deplasându-se mai mult spre interior.

– Iar acum, a murmurat Amber, *adevăratul test*.

Cuprinzându-mi fesele cu brațul stîng așa încât să nu mă pot îndepărta de ea, și strângându-mi oușoarele și baza Știți-Voi-Cui

în palma dreaptă, a lins lent, prelung și lasciv de la bază până în vârf, apoi a descris cercuri din ce în ce mai rapide în jurul capătului funcțional, s-a tras înapoi o clipă ca să inspire profund și...

– DUMNEZEULE!

După cincisprezece milisecunde, eram înapoi în realitate. Când mi-am dat seama ce s-a întâmplat, mi-am smuls ochelarii-video, i-am azvârlit pe podea și am răcnit din adâncul plămânilor:

– *LeMat!*

A ajuns lângă mine într-o fracțiune de secundă.

– Jack! Jack! Ce dracu' ți s-a *întâmplat* acolo?

– *Cum?*

N-am știut dacă să-l sugrum, să încep să plâng nestăpânit, sau amândouă.

– Am decuplat semnalele video și audio, ții minte? Nu-ți puteam urmări decât biotelemetria!

– *AH-H-H!*

Am căzut în genunchi pe podea și am început să scâncesc.

LeMat s-a lăsat lângă mine și a început să tragă mănunchiuri de fibre optice.

– Omule, bioindicatorii tăi spărgeau *acoperișul*! Ritmul cardiac, respirația, tensiunea... mi-am spus, Dumnezeule, o să explodezi!

A terminat, deconectând centura transceiver și descheind-o.

Puteam doar să bolborosesc, ca un țânc.

– Iar când ai *țipat*, a continuat LeMat clătinând din cap, ei bine, mi-am spus că era timpul să apăs butonul de panică și să te scot de acolo.

L-am privit cu ochi injectați și mi-am imaginat cum i-ar fi arătat capul în vârful unei țepe însângerate.

– Hai, spune-mi, a zis LeMat. Ce ți s-a *întâmplat* acolo?

– Pulică, am rostit chinuindu-mă să-mi păstrez vocea calmă. Mă tem că va trebui să-ți fac rău.

EXPUNEREA TREBUIA SĂ AJUNGĂ UNDEVA

Mai târziu în aceeași seară, LeMat s-a întors în Rai. Nu m-am putut convinge să întrebuițez interfața neurală după un interval atât de scurt, iar el nu se simțea îndeajuns de sigur pe masculinitatea lui pentru a apela la ProctoPres, așa încât și-a pus echipamentul RV convențional și a procedat în modul clasic, în vreme ce eu zăceam întins pe burtă pe saltea și mă bosumflam.

Amber...

Pe la douăsprezece fără un sfert, LeMat a ieșit din adâncuri și și-a scos ochelarii-video.

– Jack? a rostit el.

Vocea îi era un croncănit răgușit.

M-am ridicat și m-am așezat în capul oaselor pe saltea.

– Da?

– Bere. Am nevoie de bere.

– Bine.

M-am sculat nesigur, mi-am târșăit picioarele până la vechiul și micuțul meu frigider și am deschis ușa. Lumina lui s-a revărsat în cameră.

– Poți alege, l-am anunțat. Apogeu, James Paige, Sam Adams sau Ochi-de-Porc.

Trebuie să adaug că el era responsabil cu umplerea frigiderului.

LeMat a procesat informațiile pe care i le dădusem.

– Lături, a decis. Am nevoie de lături.

Am înhățat o cutie de Pilsner Ochi-de-Porc și am dus-o la stația de lucru.

LeMat încă se chinuia să-și scoată voluminoasele mănuși de date, de aceea l-am ajutat.

– Cum a mers? l-am întrebat.

– Bine.

Mi-a luat cutia, a lăsat capul pe spate și a turnat pe gât. Pentru o clipă m-am temut că avea să se înece.

– Mai bine decât mă așteptasem, a continuat el când a făcut o pauză pentru respirație. A râgâit. Scuze!

– Ai găsit ușa Iadului? Pe Amber?

– Nu, respectiv nu. A mai tras o dușcă de bere, a șters condensul de pe cutie și și-a umezit fruntea cu el. Ceea ce se face pentru ascunderea ușii depășește cu *mult* posibilitățile ăstora. A ciocănit semnificativ ochelarii-video. N-am putut găsi nici măcar ușile spre celelalte capcane-de-vieți despre care mi-ai povestit.

– Ai căutat apartamentul din Orașul-Toxic?

LeMat a sorbit prelung și fără grabă din bere și a pus cutia jos.

– N-a fost nevoie, mi-a răspuns. M-am întors în Rai, ca să-ncerc să-i găsesc pe DON_MAC sau pe Don Vermicelli. A zâmbit cumva strâmb și a ciocănit din nou cu degetul în ochelarii RV. Ca simplă observație, mie mi s-a părut ca de obicei. E drept, după ce mi-ai spus ce poți vedea *tu*, nu l-am mai privit la fel.

A suspinat și a ridicat iarăși cutia de bere.

– DON_MAC? l-am întrebat. L-ai găsit pe DON_MAC?

– Nu, a clătinat din cap LeMat. Dar blestematul ăla de pitic – cum îl cheamă?

– Thorvold.

– Așa, da, ei bine *el* m-a găsit. M-a fraierit ca pe un prôst. Mi-a vârât un cip de mesaje în palmă și a dispărut într-un norișor de fum înainte de a-i zice salut. Mi-a venit să mitraliez barul ca să-mi păstrez reputația.

A suspinat din nou și și-a lipit gura de cutia de bere.

– Adevărat? am simulat ignoranța. Nu-mi pot imagina cum te-a putut păcăli Thorvold. Probabil c-ai fost neatent.

– Mda.

Cutia de bere se golise. LeMat a strivit-o așa cum merită orice cutie goală de aluminiu și mi-a făcut semn să-i aduc alta. De data asta, mi-am luat și mie o bere caramel.

– Așadar, am spus când am revenit de la frigider, ai primit un mesaj. Ce spune?

– Habar n-am. E codificat pentru tine.

LeMat a împins înapoi scaunul stației de lucru, s-a ridicat și s-a îndepărtat de consolă clătînându-se.

– Așa că, dacă ești amabil – mi-a făcut semn să-i iau locul – este pe clipboard.

M-am așezat, am tras scaunul mai aproape de masă și am intrat în fișierul electronic clipboard. Pe monitor s-a deschis o fereastră și a apărut superbul chip cu ochi căprui al lui Amber.

– Acesta este un mesaj privat pentru Max Kool, a vorbit ea. De aceea, înainte de a-l putea asculta, trebuie să răspunzi la o întrebare. Ai un pistol în buzunarul ăla, sau ești doar fericit că mă vezi?

Am tastat răspunsul: ARE O ȚEAVĂ AL NAIBII DE SCURTĂ.

– Aha, ți-ai amintit, a rostit dulce Amber. Bună, Max.

Chipul video a încremenit, în vreme ce unitățile de disc ale stației de lucru au clicăit și au zumzăit, iar rutinele de decriptare au intervenit și au extras restul mesajului. Ecranul s-a șters și s-a redesenat.

Amber a reapărut pe monitor.

– Bună, scumpule, a rostit ea cu un glas languros și provocator. Am înțeles ce ți s-a întâmplat în seara asta. DON_MAC mi-a povestit că Tunnar te escorta. A zâmbit într-un mod foarte sexi și mi-a făcut cu ochiul. Personal aș fi extrem de atentă în privința asta. Mi se pare un tip care-și ascunde adevăratele preferințe sexuale. (LeMat, care se afla înapoia scaunului meu, a făcut un pas în lateral.) Evident, nu-i un caz rar. *Mulți* bărbați se ocupă de pis-toale și arme mari, ca să compenseze faptul că se simt... *mici*.

LeMat a mârâit audibil și a mușcat din marginea cutiei de bere.

Amber a surâs din nou, mi-a suflat un sărut din palmă și și-a azvârlit capul spre spate într-un fel care făcea ca părul ei lung și negru să pară cu adevărat tulburător.

– Nici nu vreau să mă gândesc că nu vei mai avea *niciodată* ocazia de a afla ce ai pierdut astă-seară. (De data asta a fost rândul meu să mârâi. Spre LeMat.) De aceea, o să-ți spun ceva. Fișierele anexate mesajului conțin tot ce trebuie să știi despre micuța mea problemă. Eu zic să le parcurgi și să faci niște explorări, apoi să ne întâlnim peste câteva zile ca să discutăm cum să trecem mai departe. Să zicem marți, la ora 03:00 UTC, la mine? Pauză. *Singur?*

Și-a parcurs lent cu vârful limbii conturul buzelor subțiri, dar sexi.

În clipa aceea l-am urât pe LeMat *cu adevărat*.

– Pe curând, scumpule.

Mi-a zâmbit și mi-a mai făcut o dată cu ochiul, apoi a prins marginea ferestrei și a închis-o înapoia ei.

– Jack? a spus LeMat. *Jack?*

A fluturat o mână în fața mea.

– Pământul către Jack! Răspunde, Jack! Ne auzi?

I-am prins încheietura și mi-am dorit să am puterea de a-i smulge brațul din umăr și de a-l bate numai în cap cu el.

– Da?

Ochii lui LeMat erau holbați de uimire.

– *Întotdeauna* arată așa?

Am putut doar să scrâșnesc din dinți și să încuviințez din cap.

– Doamne Dumnezeule, a spus. Ești mai curajos decât crezusem.

În noaptea aceea am decriptat și am dezarhivat restul fișierelor lui Amber, dar pe la ora unu eu am cedat și m-am întins pe saltea, lăsându-l pe LeMat la stația de lucru, sorbind Pilsner Ochi-de-Porc și scanând fișiere. Nu sunt sigur când anume am ațipit.

Știu însă cu exactitate când m-am deșteptat.

– Jack! mi-a scuturat umărul LeMat. Scoală-te!

M-am rostogolit, mi-am găsit ceasul pe podea și m-am străduit să citesc ora cu ochi înțețoși.

– Ce? am căscat. Joseph, este – am mijit din nou ochii – trei treizeci și șapte. Dorm.

– Nu-mi pasă! *Trebuie* să vezi asta!

Ultima dată când îl văzusem pe LeMat atât de surescit, fusese atunci când găsisese un Haenel M42 în perfectă condiție. Experiența mă învățase că unica modalitate de a-l trata în această stare era să râd de el, așa că...

– Bine. Lasă-mă un minut.

M-am rostogolit și m-am așezat în capul oaselor, mi-am frecat ochii și am căscat, apoi am bâjbâit pe podea până am găsit ceva cu care să mă încălț. Bocanci mi se pare că le spune.

– Ar fi bine să fie ceva interesant...

– Ai încredere în mine, a încuviințat LeMat, o să-ți *placă*.

M-a ajutat să mă împleticesc în picioare, m-a călăuzit prin cameră până la masa de lucru și m-a instalat în scaunul din fața monitorului aprins.

– Uite, a spus el, bătând cu degetul în ecran. Citește.

Am avut nevoie de aproape un minut ca să reglez intensitatea monitorului la un nivel confortabil și în același timp să-mi focalizez privirea, plus alt minut pentru ca mintea mea să bage în viteză și să înceapă să proceseze ceea ce citeam. Când a făcut-o însă...

Ei bine, fir-aș dublu glazurat în ciocolată! Aranjamentul lui Amber era prea grozav ca să fie adevărat.

S-a dovedit că misterioasa mea clientă era atât savant nutriționist, cât și *inginer tahicomestibil* – adică o persoană care concepe mâncăruri la minut. Nu era însă o obișnuită licențiată IT; clienta mea pretindea că *ea* era geniul singuratic responsabil pentru cea mai recentă nebunie a localurilor fast food: *Caracatița prăjită a Căpitanului Calamari*.

Până aici, perfect. Totuși, clienta avea o problemă serioasă. Cam cu un an în urmă, intrase în negocieri cu o importantă corporație multinațională pentru a licenția și a extinde conceptul Căpitanului Calamari. Cumva, negocierile scăpaseră de sub control și, înainte să-și dea seama, corporația izbutise s-o îndeapărteze de peste tot. Rețetele, francizele, ceapa, sosul secret, piperul jalapeno – *subtilitățile*.

CARACATIȚA PRĂJITĂ A CĂPITANULUI CALAMARI

Original

„Este bună de nu se poate!”

Aflându-ne în America, ea îi acționase imediat în judecată, bineînțeles. Însă procesul trăgăna de luni de zile fără să progreseze și, excepțând un miracol de ultimă clipă – să zicem apariția neașteptată a unui raport „intern” demonstrând că respectiva cor-

INFONOTE

N-am putut rezista. Dacă tot am pus-o pe asta, ce părere aveți de încă una?

ÎNTREBARE

De câți programatori este nevoie pentru a schimba un bec? Răspuns: De nici unul. Asta-i o problemă de hardware.

porație acționase cu premeditare în mod neloial –, mai rămăseseră doar câteva zile până la suspendarea cazului.

De aceea, în disperare de cauză, apelase la mine. Misiunea mea, dacă optam s-o accept, era simplă: să pătrund în rețeaua de calculatoare a corporației multinaționale, să găsesc dovezile ce aveau să obțină câștigul de cauză al clienței, să restabilesc libertatea și justiția în universul fast food-ului și cu aceeași ocazie să asigur redevențele pentru francizele clienței, actualmente estimate la aproximativ 25 milioane de dolari anual.

Totuși, nu asta mi-a atras atenția. Nu, ochii mi se fixaseră pe o mică notiță anexată, care conținea ipoteza clienței mele legată de locul unde aveam să găsesc dovezile incriminante. Evident, oferea adresa serverului Net și codul URL¹, dar nu trebuia să facă asta. Cunoșteam adresa aceea pe dinafară.

AMD. Departamentul Global EtniAlimente. Sediul Corporației, Clădirea 305.

LeMat m-a bătut pe spate și m-a smuls din preocupare.

– Deci, ce crezi, Jack? Un milion de parai ca să intri într-un sistem de protecție la proiectarea căruia ai ajutat, și cu ocazia asta poți să-i tragi și un șut în fund AMD-ului! Cred că de-acum putem vorbi și despre o bonificație, nu?

Am căzut pe gânduri. Apoi am chicotit. M-am mai gândit o vreme, căutând cu disperare să găsesc un neajuns al înțelegerii, dar n-am putut decât să râd și mai tare. Amber – sau persoana pentru care lucra ea – dorea să-mi plătească un milion de dolari ca să i-o trag lui AMD? *La dracu', aș fi făcut asta și pe gratis!* Am început să râd așa de tare că am căzut peste tastatură, am trimis calculatorul într-un acces de piuituri și de proteste și m-am îndreptat atât de brusc încât am fost cât pe-acți să cad cu scaunul pe spate, fără să mă opresc din hohotit.

– Tunnar, moșule, am articulat după ce-mi recăpătasem răsuflarea atât cât să pot rosti mai mult de două cuvinte con-

¹ Acronimul pentru Uniform Resource Locator, un șir de caractere ce identifică tipul și locația unei resurse Internet (n. trad.).

secutive. Este aproape îndeajuns ca să mă facă să cred în justiția divină. *Aleluia!*

O oră mai târziu, trecusem de încă trei ori prin fișiere, filtrul de cafea cânta „Volaré“ din toți rărunchii lui sintetici, iar noi doi, fiecare în felul său, ne trezisem. Clenciul, ne dădusem seama foarte repede, urma să fie să pătrundem în sistemul AMD *fără* să pară o chestie reușită de o persoană dinăuntru. La urma urmelor, eu eram un nemulțumit ex-angajat, sau potențial ex-angajat, sau ce dracu eram eu – sunt sigur că Kathé de la departamentul de reorientare profesională avea un termen frumușel și lunecos pentru o astfel de situație – și fără îndoială că serviciul de protecție ținea deja câteva forme de ochi organici și electronici ațintiți spre mine. Așadar, MAX_KOOL trebuia să spargă sistemul *fără* să utilizeze nici una dintre cunoștințele speciale care l-ar fi putut trăda pe Jack Burroughs. (Evident, asta ne-a împins pe mine și pe LeMat la o discuție prelungită demnă de studenții din anul doi de filozofie: era vorba despre ce *se aștepta* să știu pentru a-mi face treaba, ceea ce trebuia *de fapt* să știu pentru a-mi face treaba și ce *știam* de fapt, iar cele trei seturi de informații se intersectau doar ocazional. Prin urmare, ne bazam planurile pe ceea ce știam de fapt, pe ceea ce se aștepta să știu, ceea ce credea AMD că știu, sau ceea ce credeam noi că s-ar putea să creadă AMD că eu credeam că ei cred că aș fi crezut... adică, cum poți știi de fapt că știi ceea ce știi, știți?)

(„Epistemologia“, a observat LeMat, „este motivul pentru care filozofii beau în halul în care o fac.“)

După ce am mărunțit afacerea într-un mod satisfăcător pentru noi, am trecut la o discuție minunată despre *momentul* când ar trebui să încercăm acțiunea. LeMat era de părere să atacăm AMD instantaneu, dacă nu mai devreme. („Prima regulă a consultanței“, a rostit el cu emfază, „este ca întotdeauna să promiți mai puțin și să faci mai mult. Dacă Amber speră să-i poți arăta un plan de acțiune luni, imaginează-ți cum o să se ude-n chiloței când o să-i prezinți treaba terminată!“)

(M-am scărpinat în cap și l-am privit printre pleoapele apropiate. „Stai așa. Ieri ai zis că prima regulă a consultanței este: «Niciodată să nu ceri prea puțin»“.)

Din fericire, după câteva minute de izbire laolaltă a capetelor noastre asortate de tembeli, s-au evidențiat niște realități ce au pus capăt disputei: cea mai notabilă dintre ele fiind știința că se apropia rapid ora 5 a dimineții de sâmbătă și chiar dacă interfața *mă făcea* un zeu virtual a cyberspațiului, continuau totuși să existe unele lucruri ce depășeau uluitoarele mele capacități. De exemplu: „Căpitane, nu pot modifica Legile Contabilității Corporaționale!“ . La ora asta, în a treia sâmbătă din lună, majoritatea puterii de calcul disponibile a AMD *nu* ar fi stat inertă, ci mai degrabă ar fi fost dedicată unor excitante și intensive prelucrări batch din categoria alocării facturilor de transport și a planificării necesarului de materie primă. La ora asta, singurul trafic normal de date intrate ar fi fost descărcările săptămânale Profituri & Pierderi din partea filialelor noastre de pe coasta Pacificului; singurul trafic normal de ieșiri, o sumară declarație P&P expediată duminică după-amiază către Grupul Intern Executiv al INH, în C100, Paris.

– Așadar, a rostit LeMat căscând destul de explicit în mijlocul explicațiilor mele referitoare la metodologia de alocare conform căreia cele mai recente costuri sunt alocate celor mai recente vânzări, asta înseamnă pur și simplu că există mai puține probabilități ca în sistem să mai existe altcineva care să dea peste noi, așa-i?

– Greșit, mălai-mare, i-am răspuns. (Era 5 dimineață. Amândoi devenisem destul de nervoși.) Ei rulează rahatul ăsta în prelucrări batch, fiindcă realmente îmbâcsește sistemul când o face. Dacă Max Kool ar sări chiar acum în rețeaua AMD, ar fi ca și cum ar umbla afundat până la brâu prin melasă virtuală.

LeMat și-a umezit buzele.

– Fac prinsoare că Amber s-ar da în vânt după așa ceva.

– Dacă încercăm să ne băgăm acum, am continuat ignorându-i ultima remarcă, vom sări în ochi precum un individ care ar trage de ușa unei bijuterii la miezul nopții. Nu, momentul în care trebuie să acționăm este luni dimineață, imediat după ora opt.

– De ce? a ridicat LeMat o sprânceană, fulgerându-mă cu privirea.

– Pentru că procesările din week-end vor fi terminate. Rețeaua locală va funcționa la viteză maximă, toți reprezentanții de pe coasta Atlanticului vor încerca să-și deschidă sesiunea de lucru simultan și jumătate din ei vor fi prea mahmuri ca să-și amintească propriile parole, așa că vor fi nenumărate identificări eșuate.

– Aha, a făcut el cu zorii înțelegerii răsărind lent pe orizontul injectat de roșu al ochilor. Deci încercările noastre de a descuia lacătul...

– Se vor potrivi la fix cu traficul normal de luni dimineată.

LeMat a căzut pe gânduri și a încuviințat din cap, apoi a mai încuviințat o dată și a continuat să încuviințeze, iar după o vreme mi-am dat seama că nu era neobișnuit de agreabil, ci pur și simplu dormea în picioare. Prinzându-l de antebraț, l-am ghidonat spre patul pliant de campanie din surplusurile armatei pe care și-l adusese de acasă și l-am lăsat să se prăvălească pe el. Apoi am scos filtrul de cafea din priză, am deconectat stația de lucru, m-am împleticit spre salteaua mea și, cred, am reușit să mă așez pe ea înainte să adorm.

Pe la ora 7 dimineata, zorile unui mâine mai bun s-au strecurat prin ferestrele de pe latura estică, deșteptând porumbeii dintre bârne la o viață gălăgioasă și întărind cu putere convingerea că *trebuia* să ne cumpărăm draperii.

Puțin înainte de amiază, am revenit pe târâmul lui Ceva-Similar-Vietii. LeMat plecase deja – nu-mi lăsase nici un bilet sau altceva –, așa că m-am spălat pe dinți, mi-am trecut degetele prin păr pentru a simula efectul pieptănăturii și am decis să mă întorc la mama și să încarc altă tranșă de obiecte. Când am ajuns jos, am constatat că persoane necunoscute îmi ridicaseră Toyota pe cric, o sprijiniseră pe cărămizi, scosese răuciurile mele Montgomery Wards roase și desperecheate și le înlocuiseră cu Michelin radiale.

Am înălțat din umeri și am plecat spre locuința mamei.

Ușa din spate era deschisă. Cutia lui Pisi Psycho duhnea de-ți strâmba nasul.

– Bună, mamă, am venit acasă!

– Jack?

Dinspre salon am auzit geamăul arcurilor canapelei și scârțâitul podelei, când ea și-a deplasat greutatea și a încercat curajos, o dată, de două ori...

Cu un gâfâit accentuat din cauza efortului, s-a prăbușit înapoi pe canapea.

– Sunt în salon! a strigat.

Am ezitat o clipă pe palier, apoi m-am răzgândit și am urcat treptele. M-a auzit venind și a redus sonorul televizorului. Minuscule și subțiri, repetatele *uuf-ff-uri* și *buf-ff-uri* ale Campionatului Profesionist de Wrestling au plutit prin casă.

– Ai ratat cu puțin, Jack, mi-a spus mama când am intrat în domeniul efectiv de comunicare.

– Ce anume – o trosneală cu adevărat spectaculoasă?

M-am uitat suficient timp la ea ca să mă asigur că nu se prăbușise într-o baltă purulentă de mizerii video, apoi m-am apropiat de servanță și am început să sortez hârtiile venite prin poștă. Chitanțe, reclame, chitanțe...

NOTIFICARE URGENTĂ

Centrul J. Gotti Burse pentru Studenți

Către: John F. Burroughs

Str. Ivy, nr.1783

St. Paul, MN 55103

Stimate domnule Burroughs,

Tocmai am aflat despre modificarea situației dv. de angajat. Credeți-ne, înțelegem-cât de dificil poate fi să vă confrunțați cu o datorie intimidatoare și cu un viitor financiar nesigur. Fără îndoială, există momente când regretați că n-ați apelat la noi, pentru a discuta despre posibilitatea reducerii eșalonării ratelor cu un consilier financiar sensibil.

Ei bine, avem pentru dv. două cuvinte:

NICI VORBĂ!

Aveți la dispoziție două săptămâni pentru a ne furniza dovada unei noi slujbe. În caz contrar... ei bine, aveți niște rotule destul de frumoase. Ar fi mare păcat dacă li s-ar întâmpla ceva.

INFONOTE

Asta n-a fost o infonotă. A fost documentație tehnică.

– Nu, a spus mama. Doi bărbați care au întrebat de tine, acum mai puțin de jumătate de oră. Niște bărbați *drăguți*. Foarte politicoși. M-au întrebat o sumedenie de lucruri despre tine.

Am încremenit cu o reclamă necitită în mână. Există un clișeu vechi: *Mi-a înghețat sângele în vine*. Până atunci nu-mi dădusem seama cât de literal poate să fie.

– Ă-ă-ă? În glas mi s-a simțit un tremolo îngrozit; m-am luptat să-l stăpânesc și am eșuat. Au spus cine erau? Mamă?

Ea a zumzăit, și-a supt dinții și s-a scărpinat cu telecomanda.

– Știi, Jack, am uitat. Dar purtau niște costume foarte frumoase. Asta îmi amintesc. Uneori ar trebui să încerci să porți și tu câte un costum frumos, dacă vrei să-i impresionezi pe oameni.

Lent, precaut, m-am apropiat de arcada care separa salonul de sufragerie și am tras cu ochiul pe fereastra din față. Afară nimic nu părea neobișnuit. Nici un fel de mașini anormale sau de persoane cu binocluri, exceptând-o pe doamna Lundgren, iar ea își spiona vecinii și-și înregistra pe casete rapoartele săptămânale către Imperiul Venusian dinainte să mă fi născut eu.

– Mamă, am rostit încercând să par indiferent, este ceva important. Ți poți aminti *orice* despre acei doi bărbați, care să mă ajute să-mi dau seama cine erau?

Mama a mai emis câteva sunete stranii și gânditoare, și-a scărpinat părul blond-metalic până ce m-am gândit că ar fi mai bine s-o controlez de păduchi, și pentru câteva momente a fost distrasă când „Răul Bobby“ Bradford l-a azvârlit pe Ted „Liberalul Sâsâit“ Thurston dincolo de frânghii, în public, iar fanii s-au năpustit și au început să-l ciomăgească pe Ted cu scaune pliante.

– Oh, a plescăit mama din limbă, *cât* de găgăuță pot fi uneori! („Chiar așa?“ am murmurat. „Nu mi-am dat seama până acum.“)

– Unul dintre ei și-a lăsat cartea de vizită să le telefonez dacă apari. Este lângă telefonul din bucătărie!

Aruncând totul, am sprintat în bucătărie și am început să sap prin acumulările de ani de zile de notițe și de tăieturi din ziare, prinse cu pioaneze pe panoul din plută.

– Stai puțin! a strigat mama. Am greșit. *Aici* este!

M-am năpustit înapoi în salon și mai că i-am rupt cartea de vizită dintre degete.

Era o carte de vizită frumoasă. Tipăritură elegantă, ștanțată în două nuanțe de verde floral. Pe ea scria:

Todd Becker, Evangelist Itinerant

Biserica Vegetologică

– Mulțumesc, mamă, am spus când tensiunea arterială mi-a revenit la normal și m-am întrebat câți ani de viață mă costase minicriza aceasta de isterie. Atunci cobor la demisol.

Am pornit către scara din spate.

– *Stai*, a zis mama oprindu-mă când eram gata să trec pragul în bucătărie. Jack, am coborât ieri acolo cu rufe și am văzut că-ți lipsesc niște chestii. Știi despre ce-i vorba?

Mi-am dres vocea și am privit podeaua.

– Ă-ă-ă, mamă? M-am mutat acum două zile, ții minte? Am închiriat un apartament.

– Aha, a încuviințat ea, așa-i. Am uitat.

Ceva s-a întâmplat tocmai atunci la televizor și ea a răcnit: Ti-i-i-il!, a dat sonorul la maxim și aparent a uitat că eu eram acolo și că discutam.

Am privit pentru ultima dată în jur – nu exista absolut *nimic* pe care să-l doresc – și am pornit din nou spre demisol.

Robotul meu telefonic conținea peste o duzină de mesaje. La început am fost atârnat. După ce le-am ascultat și mi-am dat seama că, exceptând mesajul lui Kathé de la reorientare profesională – dorea *neapărat* să restitui exemplarul de *Îmbrăcați-vă corespunzător* –, toate proveneau de la T'shombe, entuziasmul mi s-a topit rapid. Se părea că T'shombe se supăraseră *realmente* pe mine pentru

ceva în legătură cu faptul că așteptase vineri seara. (Nu-mi puteam reaminti; îi promiseseam că vom merge împreună la vreun bairam sectant?)

De aceea, m-am îndreptat către șifonier și am început să adun următorul transport pentru birou. În majoritate, haine. Și doar unul – hai, două – bine, *cinci* și nici unul mai mult! – dintre rachetomodelele mele favorite. Bineînțeles și setul complet de benzi desenate Judge Dredd. Am tras însă linie la setul de trenulețe.

Tocmai terminasem de umplut mașina, când vocea mamei a răsunat prin casă, găsindu-mă în parcare:

– *Jack! Nu știu cum faci, dar calculatorul tău iar îmi strică imaginea de pe televizor!*

În mod clar, momentul plecării trecuse de mult.

DE CE SE ÎNDRĂGOSTESC PROȘTII?

Când m-am întors la birou, se părea că LeMat revenise. Camioneta îi era parcată în fundătură, ușa ascensorului de marfă rămăsese deschisă și câteva cutii conținând fleacuri de-ale lui zăceau deschise pe podeaua biroului. Izbutise chiar să facă rost de niște draperii pentru ferestrele de pe latura estică, deși privite cu mai multă atenție s-au dovedit a fi prelate de plastic verde, ținute laolaltă prin cantități impresionante de bandă adezivă izolatoare. LeMat părea dispărut în acțiune, deși n-am început să-mi fac griji despre el decât după ce am terminat de descărcat Toyota și tot nu se ivise. Apoi am devenit îngrijorat și am pornit să-l caut.

L-am găsit pe acoperiș, cu pistolul cu aer comprimat în mână, un morman de porumbei morți pe cartonul gudronat de la picioare și un surâs extatic pe chip, care pur și simplu m-a îngrozit.

– Joseph? am șoptit.

Când n-am căpătat nici un răspuns, i-am desprins încetișor pistolul dintre degete și i-am fluturat o mână prin fața ochilor.

– Joseph? Mă auzi?

S-a întors și m-a privit cu un zâmbet atât de exaltat încât n-am știut dacă să telefonez la numărul pentru urgențe în boli nervoase, ori la consiliul de sanctificare al Vaticanului.

– Salut, Jack, mi-a spus.

Când n-au mai urmat și alte transmisii, l-am întrebat:

– Te simți bine?

– În viața mea nu m-am simțit mai bine. M-a răsplătit din nou cu un surâs, după care a plutit încetișor înapoi la căutătura pierdută peste vale. Cred că m-am îndrăgostit, a spus în cele din urmă.

Am privit în jurul acoperișului, n-am zărit în apropiere nici un obiect evident al afecțiunii și m-am tras un pas îndărăt.

– Asta-i... ă-ă-ă, *grozav*. Cine-i fericita... ă-ă-ă...

– Inge, mi-a răspuns. Ascultă atent: poți auzi vântul murmurându-i numele. *IngeAaanderssonnn*.

De fapt cred c-am auzit zgomotul maxilarului meu inferior coborând până a lovit cartonul gudronat.

– *Inge Andersson*? am repetat, cu nasul atât de încrețit încât trebuie să fi arătat ca un mandril. Contabila de la etajul trei? Pitica aia grasă cu teniși?

– Teniși, a spus LeMat visător. *Da*. Duceam gunoiul jos, când am întrezărit-o prin ușă. Era întredeschisă, ea stătea cu spatele la mine și călca șireturile tenișilor.

N-am știut prea bine cum să reacționez.

– *Călca șireturile*?

– *Da!* a strigat el triumfător. Strălucea! Atâta concentrare! Atâta aplecare către perfecțiune!

I-am atins fruntea. Nu părea să aibă febră.

– Dar, glasul i-a coborât la un ton scăzut, conspirativ, știi partea cea mai bună?

Am clătinat din cap.

– Am fost atât de captivat, a urmat el, încât am intrat în transă. Nu mă puteam clinti, nu puteam vorbi. Mi-am lipit fața de ușă și am privit-o, și atunci știi ce s-a întâmplat?

De fapt, îmi puteam imagina destul de bine scena respectivă. O femeie singură, nemăritată, care se pomenește urmărită de un obsedat.

– Am speriat-o, a zis LeMat. Probabil vreun zgomot pe care l-am făcut, sau o umbră în fața luminii a alertat-o asupra prezenței mele. Și știi ce a făcut *ea*?

Nu era foarte greu de ghicit.

– A zbierat și a chemat poliția?

– A scos o armă! a rostit LeMat cu ochii lărgiți de o fericire indescriptibilă. Nici măcar nu-mi dădusem seama că era înarmată! Cu toate acestea, când și-a dat seama că cineva trăgea cu ochiul la ea, nu s-a temut, n-a ezitat o clipă. Printr-o singură mișcare grațioasă, a lăsat fierul de călcat, s-a răsucit ca o turelă și a scos revolverul de pe șold, adoptând o perfectă poziție Weaver! Și știi ce-a zis?

Îmi puteam imagina câteva opțiuni corespunzătoare, nici una dintre ele publicabilă într-un cotidian.

– Mi-a zis: „*Eu nu telefonez la poliție!*“

N-am putut decât să scutur din cap.

– Ai noroc că n-a zis: „Hopa, scuze pentru gaura aia din piept“.

– Ah, nu, a rânjit el. N-am fost *nici o clipă* în pericol. Ți-am spus, frumoasa mea Inge este o maestră a stăpânirii de sine. În mâinile ei minunate, Coltul Gold Cup este un instru...

– Stai, stai, am fluturat din mână ca să-l întrerup. Stai puțin. Ai fost atât de aproape ca să-i *recunoști* arma?

LeMat a părut surprins de reacția mea.

– Bineînțeles. Colt Gold Cup National Match, seria 90 Mark V, cu trăgaci și gardă Wilson, țeavă și manșon King, cătare Bo-Mar, plăsele Bacoté...

Am cerut un alt minut de întrerupere.

– Mi s-a părut că ziceai că erai pe scară. *Te-ai furișat în apartamentul ei?*

LeMat m-a privit de parcă eram idiot.

– Bineînțeles că nu! Am așteptat până m-a invitat.

– Ea te-a *invitat*?

– Exact. După ce i-am explicat cine eram și am întrebat-o unde-și aranjase trăgaciul.

În mod vădit, capul meu se găsea într-un ciclu de mașină de spălat rufe. M-am așezat pe un obiect așezabil de pe acoperiș.

– Ai discutat cu ea despre *arme*?

– *Da!* a exultat LeMat. A fost extraordinar.

Am suspinat din tot sufletul, apoi am tras adânc aer în piept. M-am scărpinat în cap vreme de un minut sau cam așa ceva. Și,

realmente, deși mi se părea de-a dreptul trăznit, n-am putut găsi nici o *obiecție* față de relația dintre Inge și LeMat.

– Deci, am spus, vrei... ă-ă-ă, s-o inviți sus la o pizza sau altceva? Vreau să zic, după ce terminăm de despachetat și tot restul.

În sfârșit, surâsul extatic al lui LeMat s-a topit.

– De fapt, Jack, eu... ă-ă-ă, a coborât privirea spre picioare, a dus mâinile la spate și a tras un șut unei pietricele, speram că te vei putea descurca singur azi. Inge și cu mine...

A tăcut și a ridicat din umeri.

– Ce-i? am întrebat.

– Ea se schimbă acum. Și după aceea, i-am... promis c-o duc la poligon și-o las să-mi încerce AR-15, dacă îmi dă să-ncerc FN FAL-ul ei.

Mă străduiam încă să pricep unde cotisem greșit în dimineța asta și cum să revin în lumea mea, când ușa ieșirii în caz de incendiu a zăngănit și Inge a apărut pe acoperiș. Cizmele ei militare înalte până la genunchi au scrâșnit sonor pe pietricelele de pe cartonul gudronat.

– Bună, Tunnar! a strigat vesel.

A fost rândul meu să-l fulger cu privirea.

– I-ai spus?

– I-am spus că numele meu adevărat este Joseph, mi-a șoptit iute printre dinții încleștați și dezgoliți într-un zâmbet, și că toți prietenii îmi spun Tunnar. Nu știe altceva.

Ea a scrâșnit mai aproape.

– Inge! a exclamat LeMat, deschizând atât gura cât și brațele. Arăți minunat!

Au zburat unul spre celălalt și s-au contopit. Nu, nu s-au strâns în brațe. S-au *contopit*. Alții s-ar fi mulțumit cu o simplă îmbrățișare, dar ei doi au făcut să pară că era dansul de împerechere al cocorilor.

Și dacă tot suntem aici, am decis că aveam nevoie realmente să-mi recalibrez imaginea a ceea ce definea LeMat prin „frumoasă”. Să n-am parte dacă Inge îmi părea „frumoasă”; nimic altceva decât o blondă spălăcită de vreo treizeci și cinci de ani, scundă, bondoacă și pistruiată, de abia coborâtă de pe coperta unui catalog

de modă pentru persoane grase și care se pregătea să încerce la revista *Mercenarul*. Despre cizme v-am pomenit deja. V-am zis însă despre pantalonii kaki de călărie, sau despre vesta brună de vânătoare, făcută manual, cu capitonaj de piele împotriva reculului? Sau despre felul cum părul ăla lung de culoarea paielor fusese adunat la spate într-o coadă atât de strânsă încât funcționa ca un lifting facial temporar? Sau despre ochelarii de soare de plastic galben incasabil ce-i acopereau partea superioară a feței? Ce naiba, vorbesc aici despre cineva care ar putea face o declarație *majoră* asupra modei!

Inge și LeMat și-au completat contopirea și s-au decuplat. Ea s-a întors către mine.

– Tu trebuie să fii Jack, mi-a spus cu un surâs misterios. Tunnar mi-a vorbit atât de mult despre tine!

A întins mâna și i-am strâns-o. Ar fi putut sparge alune de pădure cu palmele goale.

În mod limpede, aici se petreceau mai multe decât îmi dădusem seama la prima, a doua sau chiar la a treia privire.

– Așadar, Jack, a spus LeMat foindu-se nervos și fără să mă privească, ești sigur că nu te superi dacă eu și Inge mergem la poligon pentru câteva ore?

De fapt, mă supăram al naibii, dar îmi dădeam seama că dacă recunoșteam asta nu obțineam mai nimic. Am scuturat din cap.

– Cătuși de puțin, am mințit cu un zâmbet larg. Duceți-vă și distrați-vă. Mă pot descurca singur cu tot ce-i aici.

– Minunat! a bătut din palme LeMat. În cazul ăsta...

Inge l-a înhățat de braț și l-a târât, punându-l în mișcare.

– În cazul ăsta, irosim lumina naturală, amice. *Mișcă*.

Mi-a oferit un alt surâs misterios și aproape că l-a împins pe LeMat prin ușa deschisă a ieșirii de incendiu. Ultimul lucru pe care l-am auzit dinspre ei a fost glasul lui Inge răsunând pe scară:

– Nu, *eu* o să șofez.

Vreme de câteva clipe după aceea, am rămas pe acoperiș, ascultând uguitul blând al porumbeilor în condensatorul instalației de climatizare și vuietul traficului de pe străzile de dedesubt. După un timp, m-am gândit să mă uit la pistolul cu aer al lui

LeMat, pe care continuam să-l țin în mână stângă și atunci abia mi-am dat seama că era încărcat și pregătit, ambalat sau-cum-naiba-se-spune la o armă cu aer comprimat care-i gata să tragă, iar eu îl ținusem în tot acest timp cu degetul pe trăgaci.

Un porumbel a fâlfâit, coborând pe acoperiș la vreo șapte metri de mine. Am ținut atent, am apăsat ușor pe trăgaci, așa cum îmi spusese mereu LeMat să fac, și am fost răsplătit cu *poc!*-ul slab al armei, cu imaginea porumbelului decolând și îndepărtându-se nevătămat și cu zornăitul vesel al unui geam spărgându-se la o fereastră din blocul de vizavi. Dintotdeauna fusesem un țințaș jalnic cu armele reale.

Asta mi-a sugerat că ar fi fost momentul pentru niște antrenamente în realitatea virtuală. Am coborât în birou, am trântit și am încuiat ușa liftului și a scării spre acoperiș, am azvârlit arma lui LeMat acolo unde s-a întâmplat să aterizeze și am trecut la treabă.

N-ar fi prea multe de spus despre restul după-amiezii de sâmbătă. Am îndepărtat toate mizeriile lui LeMat din zona mea de mișcare – le putea despacheta și singur –, apoi mi-am pus interfața de inducție neurală și am plonjat în realitatea noastră locală de testare, ca să petrec câteva ore pur și simplu mișcându-mă. ProctoPres-ul a fost ceva mai ușor de... ă-ă-ă, *instalat* a doua oară, totuși trei ore părea a fi limita mea maximă, iar după aceea trebuia fie să-l scot, fie să mor.

LeMat și Inge nu reveniseră până la ora 19, de aceea am examinat varietatea uriașă de meniuri criogenizate din congelatorul nostru și m-am stabilit pentru fettucine alfredo la microunde și o bere caramel ca desert. Nimeni întreg la minte nu livrează pizza în Orașul-de-jos și nu doream să pornesc spre una din crâșmele locale, de teama că modul ușor crăcănat în care mergeam ar fi atras nedorite atenții amoroase din partea ospătarilor. LeMat și Inge n-au apărut până la ora 20, așa că mi-am pus clasicul echipament RV și am petrecut câteva ore reglând fin aspectul vizual al lui MAX_KOOL, cu speranța de a-l face să arate ceva mai realist

pentru ceilalți superutilizatori. După aceea, am tras o raită prin Rai, mai mult din plictiseală decât din alt motiv, însă nu i-am găsit nici pe DON_MAC, nici pe Don Vermicelli și am fost doar ușor surprins să descopăr că fără ei locul nu mă prea interesa.

Pe la 22:30, în Rai s-a răspândit zvonul că Eliza fusese văzută intrând pe ușa din față, cu ochii injectați și fluturând o drujbă. Am luat-o ca pe o indicație pentru a mă azvârli pe toboganul de resturi menajere din Sala Memorială a Slujbelor și a părăsi realitatea virtuală.

Am revenit la o caldă, umedă și irespirabilă seară de început de vară. În mod vădit, LeMat și Inge se întorseseră cândva în decursul ultimelor ore. Puștile fuseseră așezate lângă frigider, iar dovezile unei cine chinezești la pachet erau împrăștiate prin toată bucătăria. LeMat desfăcuse și una dintre cutiile mari pe care le adusese dimineată de acasă; am urmat dâra de tăiței izolatori de plastic expandat, pe scară, în sus, prin ieșirea în caz de incendiu, până la latura vestică a acoperișului.

Ce pereche superbă alcătuiau. Stând acolo, așezați turcește pe acoperiș, cu mâinile reținute circumspect, dar cu umerii atingându-se erotic, purtând echipament de vedere nocturnă din surplusurile armatei ruse și cu căștile audio conectate la o rețea de microfoane parabolice focalizate spre Parcul Mears, aflat la trei cvartale depărtare. În lumina stacojie pâlپătoare a unui BMW furat care fusese incendiat, puteam vedea că parcul furnica de obișnuita aglomerație de după apusul soarelui: drogați, bande de bătauși și tineri snobi teribil de rătăciți căutând localuri la modă.

OSPĂTARI

Extratereștri misterioși de pe planeta Imediat. Actualmente, majoritatea astronomilor consideră că această planetă se rotește în jurul unei găuri negre, deoarece acolo timpul se scurge în mod clar mai lent decât aici, pe Pământ.

INFONOTE

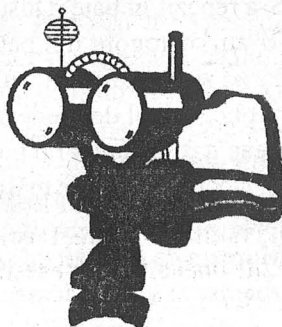
Ce infonotă? Unde? *Eu* nu văd nici una. Duceți-vă la oculist! Vedeți că-n capitolul 4 este un cupon pentru clinica surorii Betrille.

O altă

INVENȚIE DIABOLICĂ A KREMLINULUI !!!

Nu te teme de noapte! Este a *ta*, cu acești incredibili **Ochelari nocturni sovietici!** Proiectate sub supravegherea directă a lui Iosif Stalin, concepute pentru folosirea de către francirorii trupelor de comando *Spazputz*, aceste mici minunății conțin circuite fezabile numai cu diode (fără tranzistorii cu probleme, care se defectează sau uzează), structură de **oțel** cu greutatea de 624 g, plus un util nas detașabil utilizat ca filtru bioagent și ca rețuzită de deghețare KGB! Principiul este că sunt atât de **ușori și confortabili** încât vei uita că-i purtați!

(Necesită, numai la comandă, setul SB-10034 de baterii de 13,7 V.)

SON-10033 Ochelari nocturni doar 24,95\$!

(Greutate colet poștal: 850 g)

SB-10034 Set baterii de 13,7 V

399.95\$

(Greutate colet poștal: 125 kg – transport numai pe cale ferată sau maritim.)

– Ah, copiii nopții, a vorbit în șoaptă LeMat.

– Ce muzică minunată creează, a răspuns Inge.

Înăbușindu-mi nevoia bruscă de a vomita, stârnită de gretosul parfum dulceag al debililor îndrăgostiți, i-am lăsat pe cei doi acolo, am coborât de pe acoperiș, mi-am stăpânit cu succes imboldul de a încuia ieșirea de incendiu și am căzut pe saltea.

Indiferent ce altceva s-a întâmplat în noaptea aceea, eu am dormit fără să știu nimic.

Duminică dimineată: Plutind între somn și trezire am fost surprins să-l zăresc pe LeMat dormind – singur – pe patul lui. Faza de plutire n-a durat însă mult; fix la ora opt, ceasul deșteptător i s-a declanșat, iar el a sărit din pat de parcă ar fi avut salteaua umplută cu pioneze.

– Deci, Tunnar, am rostit simultan cu un căscat, cum...

– N-am timp! mi-a strigat. Inge are azi un concurs de pistol viteză și trebuie să fim la club la ora nouă!

S-a repezit în baie. Dușul a început să șuiere.

M-am rostogolit din pat, m-am împleticit în zona destinată bucătăriei și am pornit filtrul de cafea. Asta a consumat ultimul nostru plic, destul de modest, de cafea râșnită. Data viitoare trebuia neapărat să cumpăr o pungă mare cu clasicele boabe. Filtrul tocmai începuse primele măsuri din „Volaré“, când LeMat a țâșnit din baie.

Muream de curiozitate să aflu cum procedase. Își făcuse duș, se bărbierise și se îmbrăcase complet în mai puțin de zece minute.

– Ai timp de-o cafea? l-am întrebat când a zburat pe lângă mine.

A scârțâit din frâne, a adulmecat aerul și s-a răsucit.

– Grozavă idee, Jack! Mulțam!

Afundându-se într-una dintre cutiile lui ce conțineau ustensile nediferențiate de bucătărie, a extras un termos mare în pătrățele roșu-cafenii și a turnat toată cafeaua înăuntru.

– Inge o să fie încântată!

Mi-a returnat vasul gol, așezându-mi-l în palma stângă, perfect asortat cu ceașca neumplută din palma dreaptă și cu gura căscată a expresiei de surpriză de pe chipul meu.

– Pa! a strigat LeMat repezindu-se spre ușă. Ar trebui să mă-ntorc pe la cină!

Și a dispărut.

La fel, fir-ar al naibii, și cafeaua.

Pe chestia asta am fost bosumflat cel puțin o oră. Am fost bosumflat, m-am încruntat și m-am învățit prin birou, clocotind și trăgând șuturi în toate cutiile de carton pe care mizerabilul ăla de cretin mi le lăsase în mod deliberat în drum. Probabil că aș fi scâncit, de asemenea, dacă ar fi existat cineva care să-mi asculte ofurile, dar eram unicul ocupant al clădirii și explozia de furie mă încânta prea mult ca să plec în căutarea unei noi victime.

Așa că am continuat să mă bosumflu. În cele din urmă, cam pe la jumătatea unei reprize considerabile de stat sub duș, simțind acele fierbinți de apă masându-mi fața și rederulând scena cafelei în minte (completată cu replici noi și caustice, cuprinzând toate lucrurile pe care *ar fi trebuit* să le spun), mi-am dat în sfârșit seama de adevărata problemă – eram gelos. Nu, nu pe atenția pe care Inge o căpăta din partea lui LeMat, sau pe profunda afecțiune latentă pe care se părea că el o recepționa de la femeie. Pe faptul că ei doi *aveau* o viață în afara realității virtuale, pe când eu nu.

O dată ce am clarificat acest aspect, mi-am terminat dușul, m-am îmbrăcat și am decis să-mi fac de cap în restul dimineții. Încuind biroul, am coborât la parter, m-am dus la o cofetărie din cvartalul vecin și mi-am cumpărat un croissant, o cafea mare și ziarul de duminică. Am petrecut dimineța pe o bancă, pe malul râului, bucurându-mă de vremea frumoasă și privind stângăciile ce sfidau moartea ale patinatorilor cu role care se intersectau cu bicicliștii. Iar în trei ore în care m-am prefăcut că lecturez ziarul, n-am reușit decât să parcurg benzile desenate și secțiunea de modă.

M-am simțit straniu de mândru din acest motiv.

Până am revenit la birou, în jurul amiezii, atitudinea mea era mult îmbunătățită, iar cineva revopsise aripa din dreapta față a Toyotei într-un albastru regal, profund și strălucitor.

CAPTURAREA TIGRULUI PRIN STRATEGIE

Am petrecut restul după-amiezii de duminică studiind fișierele primite de la Amber și detaliindu-mi strategia de acțiune. Spre seară, hotărâsem că niște agenți de informații mi-ar fi de un deosebit ajutor, de aceea am înjghebat doi spiriduși autonomi, irascibili, jengoși și nu foarte atractivi. Le-am conferit aspectul unor protoumanoizi înalți până la genunchi, cu păr vâlvoi, rânjete demente și mânuși cu trei degete în locul unor mâini normale. Apoi m-am retras un pas, am examinat rezultatele și i-am botezat Crea-tural 1 și Creatura 2.

LeMat s-a întors pe la șase după-amiaza; avusese decența să se oprească la un Căpitan Calamari și să cumpere zece porții de Caracatiță La Găleată. Și-a cerut scuze pentru c-o lăsase baltă cu munca, iar eu mi-am cerut scuze pentru atitudinea mea țăfnoasă, iar el și-a cerut scuze pentru că-și lăsase hormonii să-i preia controlul creierului, iar eu mi-am cerut scuze pentru că-l învidiasem că se distra din plin cu noua lui prietenă, și după alte câteva reprize de felul ăsta ne-am dat seama că dacă am fi continuat să ne întrecem în scuze ne-am fi luat la *bătaie*, așa că am pus punct și am atacat caracatițele. După cină, am terminat treaba cu agenții informatori și LeMat a plecat acasă să vadă dacă pe-acolo nu se întâmplase nimic și ca să doarmă o noapte într-un pat adevărat.

A doua zi dimineată, la șapte fix, am primit un semnal de deșteptare din partea unui fax. Se părea că serviciul de anunțare a modificării numerelor de telefon funcționa perfect.

Luni, 22 mai, 08:05 ora locală. Eram cablat, cuplat, Îmbrăcat-Ca-Un-Cretin și fericit că avusesem timp să adăugăm câteva benzi adezive pe draperiile ferestrelor de pe latura estică. LeMat stătea în scaunul dinaintea stației de lucru a interfeței, sorbind cafea, mestecând o gogoasă, monitorizându-mi datele vitale și parcurgând lista prelansare.

– Harnașamentul toracic? (Suna mai bine decât „sutien de date“.)

– Este.

– Harnașamentul pelvic? (Idem.)

– Este.

– Cască audio?

– Este.

– Senzori de poziționare cranială?

– Sunt.

– ProctoPres... ă-ă-ă, cuplat?

– ProctoPres în Jack. Și pentru informarea ta, *nu* există pericolul de a mă obișnui cu obiectul ăsta.

– Bine, a rostit el închizând cartea tehnică și azvârlind-o pe podea. Atunci, spectacolul poate începe. Inițializarea RV în trei, doi, unu...

Am opacizat ochelarii-video când a deschis portalul Net-ului. Pentru o clipă am încercat teribilul sentiment claustrofobic de a fi absorbit într-o imensă conductă de canalizare, neagră ca noaptea, apoi...

Poc! Stăteam pe superba pantă verde a unui deal în realitatea virtuală, unde toți bărbații sunt puternici, toate femeile sunt frumoase și toți copiii sunt urmăriți pentru delikte dintre cele mai grave.

– Perfect, mi-a spus Tunnar în ureche, ai făcut-o. Totul pare-n regulă aici, de aceea peste o clipă voi întrerupe semnalele video și audio și mă voi rezuma la biotelemetrie. Dar mai întâi... Max?

– Da?

– Baftă, tipule!

Am ridicat degetul mare.

– Mulțumesc. Oprește-mi și mie vreo două gogoși.

Avusesem o discuție în toată regula în legătură cu subiectul respectiv și decisesem că n-ar fi fost o idee tocmai strălucită să consum brioși înainte de utilizarea interfeței. Am auzit un clic, când linia audio a lui Tunnar s-a întrerupt, iar peste o clipă am simțit senzația aceea de „singurătate“ din interiorul capului, care însemna că el nu mai privea prin ochii mei.

Am inspirat profund, mi-am adunat toate capacitățile nervoase și mi-am spus *Gata, Max, să-i dăm drumul!* Printr-un pocnet al degetelor, am adus în existență noua mea Harley Ultraglides virtuală.

Noua și foarte mult îmbunătățita mea Harley Ultraglides virtuală.

Perfect, recunosc, a fost o chestie prostească și destul de inutilă. Însă criza de anxietate care mă lovise pe la ora 3 noaptea nu-mi lăsase nici o speranță de a readormi, de aceea activasem stația de lucru, îmi pusesem ochelarii-video și muncisem serios câteva ore, refăcându-mi motocicletă virtuală. Acum, grație atât capacităților de superutilizator, cât și ocazionalelor mele obsesii legate de detalii, scula era la fel de reală ca și mine, sau poate chiar mai reală. Vreau să spun, reală până la pic-pic-pic-ul monoton al uleiului de transmisie de sub capacul băii.

Am ocolit-o încetișor, pur și simplu ca să-mi admir munca, apoi am urcat în șa, mi-am pus mânușile negre cu ținte, mi-am aranjat ochelarii negri și mi-am examinat în oglinda retrovizoare părul negru dat cu fixativ. Printr-un gest al mâinii drepte, am adus în existență o țigară aprinsă – am tras adânc din ea și am fost cât pe-acți să-mi scuip plămânii –, apoi am înclinat motocicletă spre dreapta, ca să escamotez suportul, am tras maneta schimbătorului de viteze și am pornit la valea virtuală. Când mi s-a părut că aveam viteză suficientă, am călcat-o în treapta întâi, am răsucit cheia de contact și am ambreiat.

Cu un uruit de tunet amenințător, aducând cu Mașina de Tuns Iarbă a Zeului Thor, 1100 de centimetri cubi de Fier Greu de Milwaukee au bubuit, căpătând o *viață* duduitoare, pârâitoare, respirând foc! M-am lăsat pe spate în șa și am răsucit accelerația la maximum. Am lovit canalul de evacuare de la baza pantei cu 150 de kilometri la oră, am zburat cu motocicletă peste patru benzi de trafic și am aterizat în banda cea mai din stânga a Super-autostrăzii Informaționale, îndreptându-mă spre BusinessWorld cu o viteză amețitoare.

Să fiu sincer, Jack Burroughs își rodea unghiile până la sânge, dar Max Kool se simțea *marfă*.

Pe Drum, 08:12:

Doamne, cât eram, de mulțumit că LeMat nu mai vedea ceea ce vedeam eu și că nu-mi mai

FERNAND LÉGER

Pictor francez (1881-1955).

vorbea în minte! Acum, că mai dobândisem ceva practică, puteam controla chestia asta cubistă, cuplând-o și decuplând-o după voie, totuși LeMat avea dreptate. Prin ochii unui superutilizator, BusinessWorld arăta *realmente* ca un tablou de Fernand Léger.

Desigur, continua să fie o lume claustrofobă din gigantice blocuri cenușii de date, dar acum puteam vedea că respectivele blocuri nu erau simpli monoliți lipsiți de amănunte, ci mai degrabă niște *structuri* minunat de dense și de complexe, alcătuite, kilometru după kilometru, din încâlceli de conducte, țevi, canale și rețele. Efectul era al unei rafinării petroliere combinată cu Centrul Pompidou, totul invadat și cucerit de viermi-de-mătase mutanți gigantici. Am încetinit o clipă, ca să mă bucur de acest testament viu al anarhiei datelor și entropiei informaționale, meditănd gânditor la un articol asupra teoriei haosului pe care, odată, îl răsfoisem într-un *Reader's Digest* din sala de așteptare a dentistului. Oamenii *vor* comunica reciproc. (Cu excepția cazurilor când sunt căsătoriți între ei, dar acela era un alt articol.)

Apoi am văzut luminile.

Am încetinit și am lăsat ca imaginile să se completeze cu mai multe detalii. Toate structurile corporaționale pur și simplu *viermuiau* cu nori de luminițe strălucitor colorate ce se deplasau rapid,

semănând cu castelele de gheață din basme, populate de licurici. La răstimpuri, câte o rază de lumină verde orbitor, parcă emisă de laser, țâșnea de la o parte a structurii la alta, sau chiar de la o corporație la alta, iar efectul era undeva între binișor, dacă vă plac spectacolele de lumini, și un glorios Patru Iulie¹. *Ce reprezintă luminile acelea?* m-am întrebat. *Scânteia creativității? Frumusețea schimbului liber de informații?* Am pus viteza în punctul mort, am virat, apropiindu-mă de blocul de date MultiAlimente Avansate și am încercat să examinez cu atenție unul dintre licuricii virtuali scânteietori, ce țâșneau de colo-colo. O luminiță albastră s-a ivit brusc pe peretele de lângă mine și am înhățat-o.

S-a dovedit a fi un desen obscen și destul de prost realizat despre un proces de divorț, trimis prin fax de către o funcționară plictisită de la MultiAlimente Avansate pentru vechea ei colegă de cameră din colegiu, actualmente lucrând la General Cognistice.

Am irosit alt minut, sau două, prinzând toate luminițele la care puteam ajunge, apoi le-am dat drumul și am tânjit după o modalitate în care să-mi spăl mâinile virtuale. Am înțeles că luminițele reprezentau modemurile și plăcile fax ale unor PC-uri de birou, iar imensa și hidoasa lor majoritate se întrebuinta pentru transmiterea unor materiale înălțătoare, cum ar fi ultimele glume despre blonde. Razele laser verzi erau doar cu puțin mai interesante; în cea mai mare parte s-au dovedit CV-uri ale unor indivizi care căutau să facă troc cu secretele companiei în schimbul unor slujbe la concurenți.

Simțindu-mă vag dezamăgit că revoluția calculatoarelor personale se transformase într-un *astfel* de rahat, am băgat în viteza întâi și am accelerat la maximum.

BusinessWorld, ora 08:22: Blocul de date al corporației AMD a devenit vizibil în modul particular, plat și lipsit de perspectivă, atât de familiar consumatorilor de desene animate japoneze cu buget redus. Am încetinit și am tras pe marginea șoselei,

¹ Ziua națională a Statelor Unite (n. trad.).

apoi am scos binoclul virtual dintr-un portbagaj lateral și am privit AMD, doar ca să văd ce aş putea afla din depărtare.

Răspunsul a fost: nu prea multe. Structura de date AMD era cam ceea ce mă așteptasem să văd: uriașă, înaltă, lată, incoerentă, cu departamente întregi atârând în spațiu, rezistând doar grație purei tenacități a unui manager care se prinsese cu disperare de poalele hainei vicepreședintelui de deasupra. Existau de asemenea un număr destul de mare de vârfuri plutitoare ce se deplasau lipsite de țintă prin văzduh, cam pe la jumătatea organigramei, aidoma unor roboței lipsiți de creier. Ele m-au pus pe gânduri, până l-am examinat pe unul mai de aproape și am văzut că era o reprezentare virtuală a lui Scott Uberman.

Luată ca un întreg, structura de date a corporației AMD părea un soi de sculptură mobilă sfidând gravitația, pe care un artist cu un umor bolnav și un adeziv zdravăn o poate înjgheba din resturile aflate în studioul său într-o zi plictisitoare. Abia după ce o privisem destulă vreme mi-am dat seama că *avea* un miez rigid și că doar el împiedica întreaga mizerie să nu se descompună în compost corporațional. Am bănuir că era vorba de un departament cu profituri consistente, care le sprijinea pe toate celelalte. Intensificând amplificarea, m-am străduit să discern trăsăturile pilonului central.

Aha! TehSisteme Sangvinare! Trebuia să-mi fi dat seama.

Revenind cu amplificarea la normal, mi-am încheiat inspecția din depărtare a lui AMD. Am decis că dacă aş fi avut o săptămână la dispoziție, ar fi fost interesant să revin aici și să încerc o cartare a fluxului de date. De exemplu, ce reprezenta rețeaua strălucitoare din stânga Infotismenului Dinamic? Plus razele laser pulsatoare; în mod clar, cea mare și verde din piscul succesului era canalul central din biroul directorului executiv spre Grupul Intern Executiv al INH, în C100, Paris. Dar ce erau cele micuțe, licărind între nivelul viceprezidențial AMD și eşaloanele superioare ale concurenților noștri? Dacă urmăream razele acelea, pe ferestrele cui aveam să trag cu ochiul? Și, m-am gândit, amintindu-mi de Kathé de la reorientare profesională, *ce fel de pârghie mi-ar oferi, dacă aş deține informația respectivă?*

Brusc, structura AMD a părut un loc foarte interesant.

Ceasul meu virtual a piuit. Mi-am tras mână de piele neagră și am verificat ora. La dracu', era deja 8:30! Făcându-mi o însemnare mentală să revizitez ulterior subiectul, am aruncat binoculul în portbagaj și am pornit motorul. *Dacă aș fi avut o săptămână la dispoziție*, m-am gândit. Dar nu aveam o săptămână. Aveam o fereastră de oportunitate care avea să se închidă în cel mult cincisprezece minute.

Schimbând viteza, am accelerat la maximum și am pornit să caut rampa de ieșire spre AMD.

Parcarea AMD, ora 8:32. Virând lent și nepăsător pe Aleea Informațională Frontală, am așteptat până am fost destul de sigur că nimeni nu mă privea, apoi am țâșnit înapoia unei lăzi de gunoi informațional și m-am metamorfozat într-...

Un tip absolut anonim purtând un costum gri cu dungulițe și pălărie neagră de fetru.

(Dacă aș mai fi făcut infonote, aș fi profitat de ocazie ca să inserez un scurt eseu critic despre viața și cariera lui René François Ghislain Magritte [1898-1967], pictorul belgian răspunzător pentru toate tablourile de oameni de afaceri purtând costume gri și având mere verzi în locul fețelor. Însă nu mai fac, așa că *nt-t-t*.)

Când transformarea a fost încheiată, am petrecut un moment suplimentar pentru a mă inspecta și a mă convinge că deghizarea era acceptabilă, apoi două momente suplimentare ca să-mi ridic curajul la cea mai înaltă cotă posibilă. După aceea mi-am scos servieta-diplomat dintr-un portbagaj și umbrela din celălalt, cât mai nonșalant cu putință – cred chiar că am fluierat un mic refren fals, în vreme ce mi-am rotit umbrela – și am dat colțul ca să mă alătur mulțimii de roboți de afaceri fără fețe, care formaseră o coadă pentru a trece prin poarta principală. Nimeni n-a părut că reacționează la prezența mea.

Am luat asta ca un semn pozitiv și m-am năpustit.

8:37. Coadă înainta încet, încet, î-n-c-e-t. Abia când m-am apropiat de capătul ei am înțeles motivul. Moș Carl se afla acolo, desigur – da, *Carl*, paznicul, Angajatul numărul 00000002. Nu

cel adevărat, bineînțeles; probabil că el se afla tot în recepția de la C305. Însă când Bubu și cu mine refăcusem principala rutină de securitate în ianuarie, decisesem că necesita un chip omenesc, de aceea luasem o imagine scanată din fișierele angajaților și i-o atribuisem pe cea a lui Carl.

În mod evident, de atunci altcineva își mai băgase nasul pe acolo, deoarece – deși continua să aibă fața lui Carl – rutina avea acum un corp de robot înalt, sclipitor, ba chiar cu aspect *rău*, la care se adăugau mai multe jucărele neplăcut de ascuțite desprinse direct din viziunea unui recuziter hollywoodian asupra unei temnițe medievale. Undeva în aceeași direcție, căpătase și un hohot sinistru de râs demn de Vincent Price¹.

Nu-mi aminteam s-o fi adăugat Bubu.

Rutina de securitate l-a înhățat pe amărâtul din capul cozii, l-a azvârlit într-o Fecioară de Fier și s-a aplecat deasupra ușii deschise.

– *Care*, a întrebat ea cu o voce precum tunetul, *este numele tău de utilizator?*

– ANDY_R! s-a auzit un glas înfundat, cuprins de panică, din interiorul Fecioarei.

Rutina de securitate a împins puțin ușa și a rânjit.

– *Care*, a întrebat din nou, *este parola ta?*

– KLM005!

Rutina de securitate s-a retras un pas din fața Fecioarei, s-a răsucit pe călcâiele de crom și a lătrat a treia întrebare.

– *Care*, a zbierat aidoma unui demon, *este culoarea ta favorită?*

– *Hă?! s-a auzit din instrumentul de tortură. Ce fel de întrebare de securitate este asta?*

– Răspuns greșit! a tunat mulțumită rutina de securitate și și-a azvârlit întreaga greutate a corpului în ușa Fecioarei, trântind-o cu putere.

Dinăuntru s-a auzit un țipăt scurt de agonie, urmat de un val de sânge proaspăt prin niște fante din partea inferioară.

Rutina de securitate s-a întors spre coadă.

¹ Vincent Price (1911-1993), actor american, asociat aproape exclusiv genului horror (n. trad.).

– *Următorul!*

S-a întins spre mine, dar am evitat-o în ultima clipă și a cuprins cu mâinile ei uriașe din oase cromate pe femeia de alături. A propulsat-o cu capul sub ghilotină.

Ea se numea MARY_W. Parola îi era VNT417. Nu cunoștea numele vicepreședintelui lui Millard Fillmore¹. Capul i-a topăit și s-a rostogolit prin parcare aidoma unei bile de bowling.

– *Următorul!*

Am încercat să mă feresc din nou. De data asta, șase-șapte persoane dinapoia mea m-au înhățat de sacou și de pantaloni și m-au împins în față. Rutina de securitate m-a prins în gheare și m-a aruncat într-un fel de colivie strâmtă de fier care atârna de un lanț ruginit la un metru deasupra pardoselii de piatră rece.

– *Care, m-a întrebat, este numele tău de utilizator?*

– Admin, am răspuns calm.

Este un nume de cont de administrator generic. Aproape toate sistemele au unul.

Rutina de securitate a făcut o pauză și m-a examinat printre pleoapele mijite.

– Aha, a exclamat ea plescăind din buzele virtuale subțiri și crude. Deci credem că suntem administratorul sistemului, așa-i? Ei bine, păstrăm ceva *special* pentru administratorii de sistem.

S-a îndreptat de spate și a pocnit din palmele metalice.

– Igor! A răcnit. Adu-mi *cablurile!*

Un pitic diform și răutăcios a schiopătat în scenă, şuierând:

– Da, s-s-stăpâne!

A plecat târșâind picioarele, pentru a reveni după câteva momente, remorcând cea mai uriașă pereche de cabluri de baterie pe care le-ați văzut vreodată. Le-a conectat de gratiile coliviei mele.

Rutina de securitate s-a rezemat de colivie și a legănat-o încetitor.

– Cablurile astea, a spus ea cu fericire groasă și mătăsoasă în glas, sunt conectate la o tensiune de 50.000 de volți. Tot ce trebuie

¹ Millard Fillmore (1800-1874), al 13-lea președinte al Statelor Unite (1850-1853) (n. trad.).

să fac este să învârt *acest* întrerupător – s-a îndepărtat de colivie și a pus brațul scheletic pe un heblu gigantic care părea desprins din camera de joacă a doctorului Frankenstein – și vei fi transformat în cenușă din cea mai fină. Tu, cel *adevărat*. Este un *feedback letal*. Așa că, spune-mi, Admin – a făcut o pauză ca să chicotească – , dacă ăsta-i numele tău *adevărat*...

S-a năpustit spre mine.

– *Care-i parola ta? Repede! Spune-mi!*

Cam în clipa aceea, am decis că mă săturasem de tot rahatul ăla, am trecut pe modul cubist al superutilizatorului și mi-am vârât brațul drept prin cutia toracică de crom a rutinei de securitate. Înainte ca ea

să poată reacționa, am înhățat bulgărele rece și de un albastru trist ce-i ținea loc de inimă și l-am răsucit pe *Acceptare*.

Instantaneu, comportamentul rutinei de securitate s-a modificat.

– Bună dimineața, Admin, a rostit politicos, înainte chiar de a-mi fi retras mâna din pieptul ei. Poți intra.

A descuiat colivia de fier, m-a lăsat să ies și mi-a făcut loc prin ușa principală.

FEEDBACK LETAL

Bine, încă o infonotă, ca să terminăm lucrurile o dată pentru totdeauna.

Voltajul este un concept *analogic*. Sin-gura valoare a „feedback-ului letal” este de a-i îngrozi pe hackerii ignoranți din licee, fiindcă imediat ce încerci să digitalizezi voltajul respectiv pentru o transmisie de date, fie c-o să-ți prăjești transformatorul într-un deșeu fumegător, fie că vei coborî tensiunea la nivel drăguț, inofensiv, transmisibil. Dar dacă, cumva, ignorăm această inconvenientă lege a fizicii, ideea transmiterii de tensiune înaltă printr-un cablu fibră optică de plastic este pur și simplu o *prostie*...

Perfect, numai ca ipoteză, să presupunem că lucați cu Compania Telefonică Samovarul Babacilor și printr-o incredibilă serie de circumstanțe, ați reușit să realizați un circuit metalic analogic, de la sistemul de securitate până la calculatorul meu. Atunci, tensiunea de 50.000 de volți se va năpusti ca o bombă prin magistrala locală de date...

Și în câteva nanosecunde, porțile de dimensiuni moleculare de pe cipurile circuitelor integrate ca și legăturile mai subțiri decât firele de păr de pe plăcile calculatorului vor acționa instantaneu precum mii de siguranțe, topindu-se în tăciuni nevătămători și întrerupând circuitul cu mult înainte ca primul meu neuron să se încălzească nițeluş.

Feedback letal, pe dracu'!

– O zi bună.

Mi-a zâmbit, ținând ușa deschisă, a încuviințat ușor din cap și a atins două degete ca niște gheare de fier de borul pălăriei, parcă salutându-mă.

Am trecut prin ușă, am intrat cu pas vioi în recepția rădăcină a structurii de date AMD și m-am înfiorat doar puțin la auzul porții de fier zângănind și închizându-se în urma mea.

– *Următorul!*

Undeva, de cealaltă parte a ușii, o femeie a tipat.

Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să n-o iau la goană.

Peste două minute, evitasem și mă ferisem de globurile de chiftele zburătoare și pornisem pe un coridor virtual puțin utilizat, aflat în imediata vecinătate a domeniului EtniAlimentelor. Partea pozitivă a acestui drum era faptul că structura internă de date a lui AMD era extrem de rigidă, previzibilă și mapată în realitatea virtuală exact ca și clădirea adevărată, atât că arăta mai curată.

Partea proastă consta în faptul că avusesem nevoie de două minute. Asta nu era prea bine. Mi-am verificat din nou ceasul virtual și am înjurat încetișor. 8:39. Pătrunsesem deja în marja de timp periculoasă.

Am privit pentru ultima dată în jur, ca să mă asigur că nu mă urmărea nici unul dintre roboții cenușii și fără chipuri de pe coridor, apoi am plonjat într-o debara virtuală și am închis ușa încetișor. Acționând rapid, am pus jos servieta, am descuiat încuierile, mi-am scos masca de măr verde și pălăria neagră de fetru. Capacul servietei s-a deschis singur și dinăuntru au ieșit Crea-tura1 și Crea-tura2.

– Ascultați, le-am spus. Avem o problemă.

– Și mie mi se pare, a zis Crea-tura1.

– Și mie, măi frățioare, a zis Crea-tura2.

– Suntem cu timpul în pioneze.

– Ar trebui să faci să rimeze.

Am strâmbat din nas, până ce mi-a ajuns la jumătatea frunții și m-am holbat la cei doi monstruleți.

– Ce *pana* mea?!

Un fulger de panică a trecut prin ochii Creaturii1, care s-a întors spre Creatura2. Aceasta a bătut din picior, s-a scărpinat în barbă și a început să bolborosească:

– Rana? Cana? Vana? Amfitrioana?

Creatura1 a revenit spre mine și a strâns din umeri.

– Îmi pare rău, șefu'. Este bine să ne dai cuvinte de mai multe silabe.

Ce le-am dat la amândouă a fost câte o mână în jurul beregății, pe care am strâns-o până ce ochișorii lor albaștri au început să iasă din orbite.

– Ascultați-mă, creaturilor, am șuiert printre dinții încleștați, și ascultați-mă cu atenție. Avem la dispoziție exact cinci minute, după care ne-am ars.

– S-a-mbunătățit, a icnit Creatura1. Nu crezi?

– Mult mai bine, a scâncit Creatura2, încuviințând din cap.

Le-am tras pe amândouă mai aproape, până ce aproape că mi-am lipit nasul de ale lor.

– Știți de ce v-am făcut, am scrâșnit. Știți de ce sunteți aici. Datele sunt acolo. Băgați viteză!

Le-am zgâlțâit zdravăn, ca să-mi subliniez spusele și le-am dat drumul. Au căzut pe podea, frecându-și gâtleurile și gâfâind în căutarea respirației.

Fie că se prefăceau, fie că și-au revenit foarte rapid. După o clipă, Creatura1 a sărit în picioare și a bătut din călcâie.

– Nu prea avem timp.

Creatura2 a sărit lângă ea.

– Dar știm ce-i de făcut.

– Așa că pun-te-n fund.

– Și vom veni sub scut!

Apoi au început să alerge și alergau al naibii de repede. Eu însă trebuia să aștept, ca atare m-am așezat în...

Cineva de pe coridor a tras de ușa debaralei cu o violență care aproape că a smuls-o din țâțâni.

– *Intruz!* a bubuit o voce masculină profundă, care suna ca Darth Vader¹ vorbind cu accent austriac.

Am sărit în picioare și m-am răsucit spre glasul amenințător.

Individul din coridor era un *monstru*. Doi metri și zece, cel puțin, plus frânghii și noduri de mușchi de la degetele picioarelor până la sprâncene. Era un veritabil viking *gigant* blond, purtând doar un suspensor de blană, cizme de piele netăbăcită și un coif ascuțit de fier cu două coarne de vacă...

Dumnezeule! Charles Murphy. Pregătit să ucidă sau, mai precis, să joace *Slaughter*.

– Aha, ztrăine! a rostit el în același imbecil accent germanic apăsător, în vreme ce-și unduia spre mine pectoralii bombați. Velul în care-ai trecut de brogramul de securitate a vozt voarte impresionant!

A făcut o scurtă pauză, ca să-și fulgere în fața mea bicepșii pulsatori și venele umflate.

Greșeala lui. În acele câteva momente, un lanț întreg de idei dispartate s-a închis cu un clinchet și, deodată, l-am înțeles pe Charles mult mai bine decât o făcusem vreodată. *Departamentul biomedical AMD...* Fotoliul-unitate-de-susținere-a-vieții al lui Charles... Felul în care-i rădea pe toți în *Slaughter*... Felul în care-și autoconferea aspecte ce sfidau legile realității virtuale...

Murphy era un superutilizator embrionic și nici măcar n-o știa.

Și-a încheiat sceneta cu bicepșii, s-a rotit ușor pentru ca să flexeze un deltoid spre mine și apoi s-a asigurat că-i apreciam trapezul și dorsalul. Știți, pentru o clipă, realmente *mi-a părut rău* de individ. Vreau să spun că știind în ce fel de corp era condamnat să trăiască în timp real, puteam înțelege sincer *bucuria* pe care o pusese în crearea și utilizarea acelui aspect virtual grotesc de muscular.

Apoi a trebuit însă să strice totul, vorbind.

– Ești cu adevărat un obonent de valoare, a spus Charles aducându-și postura de campion mondial de culturism într-una mai

¹ Erou negativ din trilogia cinematografică *Războiul stelelor* (n. trad.).

apropiată de o ghemuială încordată. Ză știi înză că ai intrat be domeniul meu und bedeabsa ist... *moartea!*

După aceea, cu iuțea ameițitoare a unui tigru atacând, și-a tras spada din teacă și, cu o singură mișcare, superb de puternică și bine coregrafiată, a *fandat!* – pentru a descrie cu oțelul scânteietor și ascuțit ca briciul un arc şuierător de moarte, care, fără îndoială, mi-ar fi sfârtecat trupușorul virtual în lungul sternului, ca pe o carcasă însângerată de vită...

Asta dacă n-aș fi profitat de ocazie, atunci când și-a telefonat intenția, și n-aș fi devenit cubist, ocolindu-l în a patra dimensiune.

Charles a părut derutat. A rămas locului, zgândărindu-mi servieta cu vârful spadei, fără să se gândească nici o clipă să-și verifice spatele. M-am gândit că ar fi mai bine să-i ofer un indiciu. Am adus în existență un frumos morcov virtual, am mușcat zdravăn și zgomotos din el, apoi am privit peste umărul lui Charles și am întrebat:

– Ce se-ntâmplă, dobitoctore?

El s-a răsucit cu un fulger rotitor de oțel care m-a făcut să țâșnesc până la tavan. Am aterizat la aproape trei metri mai departe.

– *Voarte* impresionant, a rostit Charles ieșind din debara și confruntându-mă pe coridor. Dar nici azta nu te va zalva!

În aceeași clipă s-a năpustit din nou, fandând jos, dar lovind în sus, cu o lovitură care m-ar fi bobbittat¹ cu siguranță, dacă as fi încercat altă săritură.

Rămăsesem însă locului și i-am înhățat lama spadei în palma stângă, complet goală. Uluiala produsă de faptul că nu-mi retezase brațul a durat numai o clipă, după care a prins mânerul spadei cu ambele mâini, căutând să mi-o smulgă.

O vreme, l-am lăsat să încerce. Totuși, atunci când și-a proptit o talpă de pieptul meu, ca să împingă mai bine, am decis că situația devenea jenantă, așa că l-am luat de gleznă și l-am azvârlit de-a curmezișul coridorului. În vreme ce-și revenea, i-am apucat spada de mâner și de vârf și am îndoit-o în forma unei gigantice agrafe

¹ Aluzie la cazul americancei Lorena Bobbitt, care în 1993 i-a retezat penisul soțului ei pe motivul că o violase (n. trad.).

de prins hârtii. (Aș fi făcut din ea un plug, dar n-am habar cum arată un plug.)

Expresia de pe chipul lui Murphy era cu adevărat minunat de văzut.

– Ztrăine, a rostit el încetisor, cu adevărat ești puternic und mi-ar blăcea ză-ți învăț zecretele.

– Cred și eu, am încuviințat. Fii atent care-i primul: nu vreau să-ți fac nici un rău. De ce atunci nu ești un barbar bun și cumintel, care s-o frigă acăsică?

Murphy a aprobat gânditor din cap.

– Ach. Aici ztă der broblema. Vezi tu – și a scos din suspensor un pistol automat de asalt model BFG-2000 (cum naibă *intrase*?) –, eu *vreau* ză-ți vac rău!

Am sărit într-o parte, când prima rafală a sfârtecat coridorul și șapte-opt spectatori inocenți în costume gri s-au prăbușit în mormane ciuruite de gloanțe.

– Rabid mai ești, a comentat el când a observat că mă ratase.

A doua oară, a mișcat țeava, descriind un arc larg, și a trebuit să sar prin plafon ca să mă feresc. Alte câteva zeci de spectatori inocenți s-au rostogolit morți din separeurile lor.

De data aceasta, Murphy mă aștepta când am coborât prin tavan înapoia lui. A tras sus. Am căzut mai repede. A tras jos. M-am înălțat. Numărătoarea cadavrelor spectatorilor scăpa de sub control. Îmi plăcea sau nu, dar trebuia să-l opresc.

– Am încercat să-ți spun, am rostit fulgerând către peretele îndepărtat și tencuiala a explodat într-o sumedenie de schije, că nu vreau să-ți fac nici un *rău*.

Am plonjat pe podea și m-am rostogolit înapoia lui. A trasat o linie de găuri prin mocheta gri, în urmărirea mea.

– Copile, văd însă – am revenit în picioare în spatele lui, l-am bătut pe umărul drept și am țâșnit în stânga când el a pivotat spre dreapta – că pur și simplu nu pricepi *aluzia*.

În cele din urmă, și-a dat seama unde eram – în stânga lui, în partea opusă armei – și a întors pistolul într-un arc larg, menținând degetul pe trăgaci și scuipând foc pe țeavă în tot acest timp. Timpul s-a scurs cu încetinitorul pentru mine, în vreme ce specta-

torii inocenți revărsau sânge și se prăvăleau de parcă îi filma Sam Peckinpah¹, iar lama mea monomoleculară mi-a ieșit din mână, lunecând în palma care o aștepta. Timpul s-a derulat *realmente* lent în clipa următoare, când am zvâcnit tăișul incredibil de ascuțit și l-am trecut prin gâtul gros al lui Murphy, retezând carne, os, vene și tendoane de parcă n-ar fi fost decât niște coaste bine făcute la grătar.

Încet, încet, capul lui Murphy a lunecat într-o parte, sângele arterial s-a înălțat în aer aidoma unei fântâni trandafirii și pentru alte câteva secunde superbul lui corp virtual nici n-a știut măcar că era mort. După care, precum un sloi desprinzându-se dintr-un aisberg și căzând în ocean, s-a prăbușit.

Atunci timpul real a revenit, toate alarmele s-au stins, iar utilizatorii cei gri și fără chipuri – oricum, cei care supraviețuiseră tirului jalnic al lui Murphy – au început să arate spre mine și să urle exact ca oamenii-păstăi din *Invazia răpitorilor de trupuri*² (versiunea din 1978).

– Uite-! a răcnit un glas familiar.

M-am răsucit și l-am văzut pe Frank Dong năpustindu-se pe coridor spre mine, trăgând cu disperare dintr-o carabină virtuală. Abia în clipa când m-a ațintit cu arma și a început să apese pe trăgaci, mi-am dat seama că...

La dracu'! *Eu eram* dușmanul.

M-am azvârlit la podea. Gloanțele lui Frank mi-au trecut pe deasupra capului. Bâjbâind în jur, am înhățat BFG-ul lui Murphy și am tras o rafală atent țintită, care a distrus tot plafonul, fără să lovească pe cineva.

Am obținut efectul dorit. Frank s-a aruncat înapoia peretelui unui separeu, a tras orbește încă un foc, stingând o lampă fluorescentă și a zbierat:

– M-a prins!

¹ Sam Peckinpah (1925-1984), regizor american cunoscut pentru westernurile sale violente și spectaculoase (n. trad.).

² *Invasion of the Body Snatchers* (1978); regia: Philip Kaufman; în rolurile principale: Donald Sutherland, Brooke Adams și Leonard Nimoy (n. trad.).

Am sărit în picioare.

Un al treilea foc de carabină m-a lovit în spate, rupându-mi sacoul gri în dungulițe și aproape zgâriindu-mi jacheta de piele neagră.

– *Căcat!* l-am auzit pe Bubu urlând înapoia mea. Are vestă de protecție!

Bubu a mai risipit un glonț, jupuindu-mă și de restul dungulițelor, înainte ca eu să trag o rafală scurtă peste umăr spre el și să plonjez prin peretele de placaj virtual, intrând în șirul de fișete virtuale aflat dincolo de el. Sertarele s-au deschis și bibliorafturile de carton au explodat, împrôscându-și conținutul peste tot.

– Cred că ultimul l-a atins, a comentat Bubu de undeva din dreapta.

Am avut nevoie de un scurt moment ca să mă orientez, apoi am spart alt perete de placaj și am dat nas în nas cu...

Oh, nu! T'shombe!

Sigur că da, era înarmată, dar o prinsesem pe picior greșit. Arma îi era îndreptată în altă direcție; printr-o pură întâmplare, țeava BFG-ului meu apăsa în partea laterală a sânului ei stâng. Ne-am holbat unul la celălalt parcă o vecie; mi s-a părut chiar că prin ochi i-a trecut un fulger de recunoaștere. Gura i s-a deschis. Începuse să rostească un cuvânt.

Era momentul să verific cât control aveam asupra puterii mele de superutilizator. Brațul stâng mi-a țâșnit într-o directă, lovind-o pe T'shombe ușor în tâmpla stângă. S-a prăvălit ca o cârpă de vase udă.

N-a randomizat din existență, ceea ce am luat ca fiind un semn bun. De fapt însă nici Charles nu dispăruse după ce-l ucisesem.

Încă încercam să pricep ce mama naibii făcusem, când Crea-tura2 a apărut în goana mare pe coridor, trăgând după ea un dosar voluminos cu fișiere.

– L-am luat, șefu'! a zbierat și mi-a aruncat dosarul.

– Unde-i Creatura1? am întrebat.

Creatura2 a împins cu vârful piciorului forma fără cunoștință a lui T'shombe.

– Gagicuța asta a făcut-o varză.

- Căutând să echilibrez simultan dosarul și pistolul, l-am răsfotat rapid pe primul. Am apreciat că părea în regulă. Ridicând privirea, am văzut că Creatura2 se holba la mine.

- Asta-i tot, șefu'? m-a întrebat.

- Da.

Am vârât dosarul înăuntrul jachetei și am tras fermoarul.

- În cazul acesta, a rostit Creatura2 retrăgându-se un pas și salutându-mă, a fost plăcerea mea. La revedere și baftă!

M-a salutat din nou și s-a autorandomizat din existență. Adică exact ceea ce o programasem să facă după încheierea misiunii.

Aveam totuși să-i duc dorul miciei monstruoșității...

- Unde-i T'shombe? l-am auzit pe Frank răcnind undeva în stânga.

- Aici! l-am auzit pe Bubu răcnind undeva în dreapta.

A apărut de după colț și a îndreptat carabina spre mine.

Am dat drumul BFG-ului și am urlat:

- UȘCHEALA!

Peste cincisprezece milisecunde revenisem în realitate. Scoțându-mi ochelarii-video, m-am prăbușit în genunchi pe podeaua goală de lemn și m-am cutremurat. În câteva secunde, LeMat era lângă mine, smulgând pumni întregi de cabluri de fibră optică.

- Arăți destul de nașpa, mi-a spus cu toată seriozitatea. Cum a mers înăuntru?

Mi-am scos mânușile de date și le-am aruncat pe jos.

- Groaznic, am răspuns când mi-am găsit vocea. Am acceptat ceașca de cafea oferită și am sorbit. Am luat fișierele?

- Da, le-am luat. LeMat m-a privit cu mai multă îngrijorare reală decât îl văzusem vreodată, apoi m-a strâns de umăr. Ar fi trebuit să le vezi! Exact ce a spus Amber că vei găsi. Nume, date, locuri, planuri - *dovezi* evidente ale faptului că AMD l-a tras pe sfoară pe clientul tău. Nu te supăra, Jack, dar ai lucrat pentru niște nenorociți.

Am sorbit iarăși din cafea și am ținut ceașca aburindă între palme ca să mă încălzească, dar n-am comentat.

LeMat m-a strâns din nou de umăr.

– Fruntea sus, Jack. Procesul lui Amber este ca și câștigat. Te-ai descurcat excelent.

L-am auzit spunând asta și am încercat să-l cred, dar nu mă puteam gândi decât la Charles și la T'shombe. LeMat s-a îndepărtat câteva clipe de mine și a revenit cu o pătură. L-am privit, acoperindu-mi cu ea umerii goi, tremurători.

– Oare?

LIVRAREA

Luni seara, ora 22:00. Ora locală 3:00 UTC. Am trecut cu Harley Ultraglide virtuală prin străzile pustii ale Orașului-Toxic, cu un revolver calibrul 0,45 virtual vârât la centură, cu un teanc gros de fișiere furate vârâte în jachetă și ProctoPres-ul vârât... nu mai contează unde. Acum, în calitate de superutilizator, puteam *mirosi* Orașul-Toxic. Îmi reamintea de cocinele din sudul lui St. Paul într-o zi de iulie fierbinte și fără vânt.

M-am foit nervos pe șaua motocicletei și am ținut ochii holbați.

Dacă m-ați fi întrebat de ce eram atât de nervos, nu v-aș fi putut răspunde. Evident, pe de o parte se datora faptului că după patru zile de utilizare, ProctoPres-ul începea să doară serios în... nu contează. Pe de altă parte, se datora temerii mele față de o întâlnire cu Eliza în Net, deși m-am gândit că de acum aș fi putut să mă descurc cu ea.

O altă parte, și încă una mare, era frica de o capcană. Irațională, desigur; deocamdată, tot ce-mi spusese Amber se dovedise adevărat. Cu toate acestea, ideea continua să fie acolo, într-un mod intelectual, dacă nu visceral.

Cred totuși că partea leului din teama mea venea de la ideea că acum rămăsesem cu adevărat pe cont propriu. Fără copii de

rezervă, fără electrozi EKG, fără îngeri păzitori care să-mi urmărească spatele. Dorisem ca LeMat să mă însoțească în rularea asta, pentru eventualitatea în care Amber avea un ultim truc în corset, dar el mă refuzase.

– Jack, începuse pompos în loc de scuză, mi-ar fi făcut plăcere să merg cu tine, dar am auzit o chemare mai măreață. În seara aceasta, mă voi îndrepta plin de curaj spre un loc unde nici un alt bărbat n-a mai fost!

Mă mulțumisem să bat din picior și să-l fixeze cu privirea.

– Am o întâlnire cu Inge.

M-am apropiat de o intersecție și am încetinit motocicleta atât ca să pot scana locurile, în căutare de repere. În stânga mea se afla bula aceea dezgustătoare de rășină plastică: Fabrica Acme de Rahați Canini de Cauciuc & Noutăți. Am cotit spre dreapta, am călcat în a doua și am răsucit accelerația.

Mi-am urmat astfel atât călătoria, cât și mantra: *Încrede-te în Amber. Încrede-te în Amber. Încrede-te în Amber.*

L-am găsit pe Thorvold la colțul străzii, rezemat de stâlpul felinarului, azvârlind în aer și prinzând cu precizie aproape mecanică o monedă mare de argint.

– Bună, Max, a rostit el fără să se întrerupă.

M-a examinat aprobator când am oprit motocicleta și am coborât.

– Frumos costum. Ai fișierele?

Prezența piticului m-a neliniștit, m-a iritat și a mai făcut alte câteva zeci de lucruri în plus.

– Am o întâlnire cu Amber, aia am. Nimeni n-a pomenit de prezența ta aici.

– Relaxează-te, a spus Thorvold prinzând moneda pentru ultima dată și palmând-o. Nu-ți răsuci-DINS-ul. Șefa i-aici, m-a pus să păzesc ușa. Suie! Te așteaptă.

Am pornit către scări.

– Alo, domnu', m-a strigat Thorvold, pentru un dolar, poți fii sigur că motocicleta ta n-o să pățească nimic.

Am scotocit în buzunarul pantalonilor virtuali de piele neagră, am scos un sfert de dolar și i l-am azvârlit.

– Scuze, am spus. N-am decât – am chicotit – *mărunt*.

Thorvold a mormăit ceva neinteligibil, dar a păstrat moneda.

Amber mă aștepta în capul scării. Se rezemase de tocul ușii deschise, conturându-se pe fundalul luminii gălbui, blânde, ce se revărsa dinăuntru apartamentului, cu părul negru despletit și ținând în mână stângă o țigară lungă într-un țigaret de abanos și mai lung. Purta un chimonos scurt, mățos, verde-pal, cu mâneci largi, diafane – de abia îndeajuns de lung ca să-i acopere fundulețul delicios – și se părea, întrucât chimonoul era aproape transparent și era luminat din spate, că nu mai purta nimic altceva. Ținea brațele încrucișate imediat sub sânișorii obraznici, iar fumul se îndepărta de ea, plutind într-un fuior lent și languros.

– Bună, scumpule, a rostit.

Cam în momentul acela mi-am dat seama că făcusem colțul pe palier, o zărisem și încremenisem locului. Am bâjbăit prin jur până mi-am găsit maxilarul inferior, acolo unde-mi căzuse pe scară, și l-am reatașat la față.

– Bună, păpușo, am replicat simulând indiferența.

– Ai luat fișierele?

Mi-am frecat bărbia acoperită cu o perfectă barbă de cinci zile.

– O fetiță cam nerăbdătoare, da?

– Ai dreptate. S-a dezlipit de tocul ușii, a trecut țigaretul în mână dreaptă și mi-a făcut semn să mă apropiu. Mai întâi trebuie să facem ceva important.

Încet, apoi cu încredere sporită, am suit restul treptelor și am ajuns lângă ea.

M-a înhățat atunci, lipindu-și trupul superb de al meu, petrecându-și brațele în jurul gâtului și trimițându-mă în paradis cu un sărut prelung, lent și pasional. Buzele ei aveau gustul ciocolatei, vinului și cafelei capuccino, a tot ceea ce este delicios, fierbinte și ușor păcătos în viață. Chiar și acum, gândindu-mă la sărutul acela, trebuie să mărturisesc că aș fi murit un om fericit, dacă în clipa aceea aș fi ieșit din RV.

Apoi mi-a tras încă un sărut, care a fost și mai grozav.

M-a strâns în brațe, m-a mângâiat, mi-a ciugulit gâtul și lobul urechii cu săruturi line, dulci și mușcăături ușoare și mi-a șoptit:

– Așadar, scumpule, ai luat fișierele?

– Da!

Cred că dacă în clipa aceea Amber mi-ar fi cerut să-mi donez creierul pentru un monstru pe care-l asambla în beci, aș fi strigat:

„Da!“

– Minunat, a murmurat.

M-a târât în apartament, a trântit ușa și a încuiat-o înapoia noastră, apoi s-a întors și s-a rezeamat cu spatele de ea, strângându-mă în brațe. Ne-am sărutat mult, *mult* timp după aceea, explorându-ne reciproc gurile și dinții cu buzele și limbile. Am făcut trânte de limbi. M-a bătut de trei ori din patru. Mi-am trecut degetele prin părul ei lung, negru și bogat, i-am mapat contururile trupului superb cu palmele și am găsit funda slăbită din eșarfa care-i închidea chimonoul.

Am tras de fundă. Mătasea verzuie s-a deschis, dezvăluind minunățiile de dedesubt. Mâna mea dreaptă a pornit în explorare.

Ea m-a prins de încheietură, m-a împins ușor îndărăt și a tras aer adânc.

– Max? a rostit încet.

– Da, scumpo? am șoptit, mestecându-i lobul urechii drepte.

– Înainte de a merge mai departe, trebuie să știi ceva.

– Dacă ai de gând să-mi spui că de fapt ești un bărbat degheizat, am murmurat coborând cu mozulul pe gât, nu mai vreau să aud nici un cuvânt.

– Ah, nu. M-a prins de părul de pe ceafă și m-a ghidonat într-un alt sărut lung, lent și pasional. În privința asta, ai încredere în mine, scumpule. Sunt sută la sută femeie, complet femeie.

Am încercat să confirm asta folosindu-mă de mâini, dar s-a desprins de fața mea, m-a condus spre pat și mi-a făcut semn să mă așez pe marginea lui. M-am conformat. Ea s-a retras un pas sau doi și s-a răsucit spre mine.

– A fost tare? m-a întrebat.

Abia după o clipă mi-am dat seama că se referise la misiunea mea. Max Kool ar fi vrut să replice ceva nonșalant și amuzant, dar Jack Burroughs s-a strecurat pe lângă el.

– Da, m-am cutremurat.

Amber a încuviințat din cap și mi-a oferit un zâmbet trist și înțeleghător.

– A trebuit să ucizi oameni?

M-am gândit la Murphy și la felul în care cuțitul meu virtual simțise că pătrundea în ceva moale, dar *real*. Și la T'shombe; modul în care ochii i se dăduseră peste cap, globuri albe, moarte, când o lovisem în tâmplă. Speram din toată inima că-mi controlasem forța loviturii și că, de fapt, nu-i făcusem nici un rău.

– Da, am aprobat. Unul sigur. Poate chiar doi.

Amber a îngenuncheat în fața mea, m-a prins de mâini și mi-a mângâiat încheieturile degetelor.

– Este cu totul altceva, nu? Să ucizi oamenii ca superutilizator.

Am înghițit un nod imens și am încuviințat din cap.

– Da. Realist. *Prea* realist.

– Unii se obișnuiesc, a spus Amber privindu-mi mâinile. Apoi a înălțat spre mine o privire care m-a străpuns până în adâncul sufletului. Te rog, Max! Promite-mi că tu n-o să te obișnuiești niciodată.

– Nu te teme. Nu cred că voi putea.

I-am prins în palme chipul minunat și am încercat s-o sărut din nou. Ea s-a tras însă îndărăt și a sărit în picioare. Am început să formulez o întrebare.

– Ș-ș-ș, mi-a spus, atingându-și buzele perfecte cu un deget delicat. Acum... despre fișierele acelea pe care... ă-ă-ă, le-ai obținut.

Mi-am deschis fermoarul jachetei de piele neagră, am scos dosarul și l-am aruncat pe pat.

– La astea te referi?

Amber a ridicat dosarul, l-a răsfoit rapid și a încuviințat.

– Da, astea. Mai există ceva ce trebuie să cunoști în legătură cu ele. A închis dosarul, a surâs dulce, apoi l-a azvârlit în coșul de gunoi. Eu le-am plantat.

Am sărit în picioare.

– Ce?!

Zâmbetul ei a colapsat.

– Te rog, nu te înfuria, scumpule! Pur și simplu, *trebuia* să mă asigur. Trebuia să știi dacă o poți face cu *adevărat*! Să spargi un sistem, să găsești acul în carul cu fân, să faci ferfeniță opoziția dacă viața ta depinde de asta. Crede-mă, adevărata misiune va fi *mult* mai dură!

Eram, cred, furios.

– Adică n-a fost decât un *test*?

– Da! Și, scumpule, l-ai trecut cu *brio*! A schițat un pas spre mine, apoi mi-a zărit mânia sclipindu-mi în ochi și a preferat să pășească îndărăt. Știi însă – a spus, privindu-mă din cap până-n picioare cu un zâmbet sfios –, cred că ceea ce-ți trebuie chiar acum este o recompensă.

Mi-a zâmbit din nou, apoi a pășit afară din chimono.

Uite așa mi-a trecut furia.

Amber, goală, era *incredibilă*. Zveltă, athletică, sexi mai presus de limitele înțelegerii umane, teribilă, extraordinară, grozavă, spectaculoasă – la dracu', duceți-vă, luați un dicționar de sinonime și inserați aici adjectivul favorit: _____. Amber, în clipa aceea, era fără îndoială cea mai coplesitor de frumoasă femeie pe care o văzusem *vreodată*.

– Recompensă? am șoptit când ea s-a apropiat cu un pas grațios.

– Absolut, a murmurat cu un surâs sexi flămând.

– O fripturică pentru un cățeluș destoinic?

– Eu le prefer pe ale mele în sânge, a rostit cu un mârâit felin aproape leit cu al lui Pisi Psycho în călduri. Dar cineva pe-aici este excesiv de îmbrăcat.

A pocnit din degete. Hainele mi-au dispărut. M-a cuprins în brațe.

– Te superi dacă-ți pun o întrebare idioată? am articulat înainte să-mi acopere gura cu a ei.

Când începusem să văd puncte albastre din cauza anoxiei, m-a lăsat să-mi trag răsuflarea.

– Dacă ai fost atât de bună încât să plantezi fișierele, alea, de ce ai nevoie de mine?

– Pentru că, a șoptit ea atingându-mi ușor fruntea cu buzele și conducându-mi chipul în jos ca să-i dezmierd sânii mici și perfecți, pentru că toți avem limitele noastre și adevărata misiune mă depășește cu adevărat.

În clipa aceea m-a apăsât cu putere de pieptul ei și trebuie să recunosc că pentru o vreme nu m-am mai gândit la multe alte lucruri.

După un răstimp, m-a dezlipit din nou.

– Apropo, a rostit încet, întrucât tu și Tunnar lucrați în mod evident împreună, am decis că aveți nevoie de încă o interfață neurală. O să v-o expediez mâine.

Mi-a prins după aceea capul între palme, mi-a ridicat fața spre ea și m-a sărutat apăsât și voluptos pe buze. Mi-am petrecut brațele musculoase în jurul taliei ei zvelte și am încercat să-o trag pe pat. S-a îndepărtat ușor, și-a pus mâna pe pieptul meu păros și m-a sărutat în vârful bărbiei puternice, masculine.

– Ah, mai există ceva despre care am uitat să-ți spun, a murmurat când mi-am lăsat capul pe spate, oferindu-mi gâtul sărutărilor ei. Mai exact...

M-a împins puternic cu mâna pe care o ținea pe sternul meu, răsturnându-mă pe spate în pat.

– Îmi place deasupra!

Cu un strigăt sălbatic de cow-boy dement, a sărit pe pat, m-a cuprins între coapse, l-a înhățat pe amicul cel chelios și l-a condus spre...

BA-RA-BUM! Ușa dinspre coridor a explodat, sărind din țâțâni și revărsând o jerbă de sfărâmături arzătoare și de fum negru. O creatură urlătoare, micuță și însângărată care putea să fi fost Thorvold a traversat în zbor încăperea, spărgând fereastra-tablou și prăbușindu-se în strada de dedesubt, iar peste o clipă un mecanoid din crom sclipitor a pătruns prin spațiul unde fusese ușa, lărgindu-i în mod considerabil lățimea în decursul procesului. Țiuiind din servo-uri și fâșâind din hidraulică, mecanoidul a înaintat greoi

în odaie, semănând cu un Moloh furios din crom, cu probleme hormonale.

Amber i-a dat drumul amicului meu (slavă Domnului!) și a sărit în picioare, înfruntând mecanoidul.

– *Tu!* a zbierat ea din adâncul plămânilor.

Robotul a vibrat și s-a metamorfozat în Eliza.

– *Căteă!*

– Este al *meu!* a urlat Amber.

– *Niciodată!* a răcnit Eliza.

Unghiile lui Amber au crescut până la dimensiunile unor gheare de urs și au căpătat un neliniștitor luciu metalic. Printr-un salt fantastic, a străbătut camera, sfâșiind-o cu furie pe Eliza.

Eliza a suportat un moment, apoi i-a expediat un dos de palmă care a trimis-o pe Amber peste pat și prin peretele opus. A lăsat acolo conturul unui trup feminin decupat în glet și în tencuială.

M-am gândit că acela fusese sfârșitul definitiv, însă peste numai o clipă, Amber a apărut năruind o altă porțiune a peretelui, printr-o săritură urmată de o rostogolire perfectă. A aterizat lin pe poante, răsuflând adânc, ușor transpirată și acoperită de praf, dar altfel cu nimic îmbrăcată. Mi-am dezlipit ochii de pe ea atât cât să arunc o uitătură spre Eliza, pe care mă așteptam s-o văd sub forma unui morman de carne însângerată și zdrențuită.

Ei bine, în mod vădit rochia ei albă, simplă era distrusă, totuși, Eliza însăși părea neatinsă. A apucat de pe umeri ultimele Petece de țesătură albă, le-a azvârlit în lături și a înaintat precum chipul de albinos anorexic al pierzaniei. Mâinile ei s-au metamorfozat în ghearele unui vultur gigantic. S-a oprit la un metru de locul unde zăceam pe pat și a ridicat ghearele.

– Îl vreau înapoi, a rostit cu o voce rece ca Moartea. Tu îl corupi.

– Nu-l poți avea, a replicat Amber. Acum este al meu.

Am răsucit capul. Amber stătea încordată de cealaltă parte a patului, cu unghiile lungi metalice scânteind în lumina gălbuie, palidă. Știți, în viața mea au existat clipe când aș fi plătit ca să fiu premiul cel mare al unei lupte între două femei dezbrăcate.

Aceasta nu era o asemenea clipă.

Eliza s-a oprit și și-a examinat ghearele.

– Auzi, i s-a adresat lui Amber, n-are rost să mai continuăm lupta asta. Suntem prea egale în puteri.

Amber și-a modificat insesizabil poziția, dar a avut vreme să arunce o căutătură spre unghiile ei.

– Cred că aş putea escalada cursa înarmărilor... însă tu m-ai urma, nu?

Eliza a încuviințat din cap.

– Și fiindcă n-aș fi niciodată de acord să te las *pe tine* să-l ai...

– Nici eu n-aș...

Eliza a strâns din umeri și a metamorfozat mâna stângă într-o mână, iar pe cea dreaptă într-o lamă lungă de oțel.

– Ce zici? Soluția Solomonică?

Amber a aprobat.

– Este unica modalitate.

Și mâinile ei s-au metamorfozat, imitându-le pe ale Elizei.

– Pe lungime? a întrebat Eliza.

Amber s-a aplecat deasupra mea, mi-a ridicat blând testiculele cu mâna stângă și a atins un punct de sub ele cu lama de oțel incredibil de rece.

– O să-ncepem tăietura cam de-aici...

Stingerea.

Nu vreau să spun că mi-am pierdut cunoștința. Vreau să spun că totul s-a întunecat. Funcțiile s-au redus la zero. Pană de curent.

– 'opa, l-am auzit pe LeMat rostind și mi s-a părut beat.

Mi-am smuls ochelarii-video, i-am aruncat pe podea și am răcnit din străfundul plămânilor:

– *LeMAT!*

Stătea lângă stația de lucru, gol-pușcă, cu un pahar de apă în mână și doi metri de cordon smuls din priză, înfășurat în jurul picioarelor lui stângace.

– S-s-scuze, a rostit el împleticit și a făcut o pauză ca să sughițe. Lu' Inge-i e'a sete și...

A arătat spre paharul de apă și a sughițat din nou.

Am fost cât pe-aci să-mi pierd prânzul, rahatul, tensiunea arterială și controlul vezicii urinare.

– Inge? *Unde?*

M-am răsucit în jur, căutând disperat...

– Salut, Jack, a chicotit ea.

Ah, nu, se găsea în direcția...

Un cap blond, familiar de acum, s-a ivit de sub păturile de pe salteaua mea.

– *Bau-u!* A urmat după aceea: Hopal! și un chicotit afumat, când și-a dat seama că pătura căzuse și-i dezvelise sânii pistruiți și cunoscuți ca masivi.

A bâjbâit după marginea păturii, n-a reușit s-o găsească și în cele din urmă a renunțat și a rămas așa.

Bine, dacă putea sta acolo cu țâțele atârând, bănuiesc că asta însemna că nu trebuia să mă simt stânjenit pentru că fusesem surprins îmbrăcat ca un travestit cybernetic. Cu toate acestea...

M-am întors către LeMat, gata să ucid.

– 'aide, 'aide, Jack, a bolborosit LeMat, încercând să înainteze și să mă liniștească, dar agățându-se de cablu și vărsând din nou apa. Io ș-Inge am fost la un local italian ș'-am băut nițel vin la cină...

– *Nițel?* a chicotit Inge și sfârcurile ei mici și roz s-au bălăgănit.

– Gata-gata, a răs LeMat, ceva mai mu't. Am băut o *g'ămadă* de vin la cină.

– Și înainte de cină, a precizat Inge sec. Și după cină, și după-după cină...

– Ș'-am vorbit desp'e munca noast'ă și desp'e tot felu' de chestii.

În cele din urmă, LeMat a izbutit să se descâlcească din fire și s-a împleticit spre saltea, unde s-a prăbușit și a început să mozolească degetele de la picioarele lui Inge.

– După aceea, l-am convins pe Tunnar să ne întoarcem aici, a spus Inge străduindu-se cu disperare să-și mențină pe chip o expresie de seriozitate. Pentru că doream realmente să discut cu *tine*. Așa că nu te supăra pe Tunnar. A fost ideea *mea*.

Expresia de seriozitate i-a pierit – probabil că LeMat o gândea –, a chicotit și i-a tras o palmă.

LeMat a apărut la suprafață.

– Da' când am ajuns aici, am văzut că e' ai băgat în inte' față și destul de *p'eocupat*. Așa că ne-am pus pe saltea și de la una la alta...

A sughitat.

– Și asta a fost tot ideea mea, a anunțat Inge încântată. M-am gândit că n-o să te deranjeze. Mi-am zis că puteam trage rapid un număr sau două înainte măcar să-ți dai seama că eram aici.

– Acum ea știe totul despre interfață, m-am adresat lui LeMat cu tonul cel mai dezgustat și mai rău pe care-l puteam găsi. Mersi mult, *amice*!

– Haide, m-a certat Inge. Nu mai fi așa rău cu el. Știu deja despre chestia aia neurală... infuc... induc... interfața. De fapt, a încuviințat ea mândru, am și eu una.

Falca mi-a lovit podeaua și s-a rostogolit în celălalt capăt al camerei.

– *Ai?*

– Sigu', a aprobat LeMat. Cu toții ne-am mai întâlnit, de pa'tea ailantă. N-o recunoști?

Încă mă străduiam să-mi găsesc falca inferioară.

– Ce...?

Inge l-a mușcat tare pe LeMat de lobul urechii și a șoptit teatral:

– Poate c-ar trebui să-i dau un indiciu, iubitule.

El a ridicat ochii de la dezmiardarea sânilor ei atât cât să aprobe din cap.

– Jack? a spus ea, privindu-mă cu o expresie profund serioasă, chiar dacă ușor nefocalizată. Scuză-mă.

Și-a dres vocea, a coborât tonul într-un falsetto profund, răgușit, de bas și i-a suprapus un accent atât de pronunțat încât probabil că reprezenta o violare a Legii de Eliminare a Umorului Etnic.

– Sau, poate ar trebui să spun *Max*? Discuțiile de afaceri pe stomacul gol nu-s bune pentru inimă. *Mange!*

Ceea ce mai rămăsese din integritatea mea mentală a dispărut în clipa aceea.

– *Don Vermicelli?*

ALTE AMUZAMENTE CU SCENE SEXUALE GRATUITE

LeMat și Inge s-au trezit a doua zi cu o pereche de mahmureli identice care sfidau moartea. Partea pozitivă a lucrurilor a fost că amândoi se simțeau prea rău ca să se mai deranjeze de a fi stânjeniți de comportamentul lor din noaptea anterioară. Partea negativă a fost că a trebuit să-i aud *scâncind* aproape întreaga dimineață, până ce, finalmente, aspirina, piramidonul, pâinea prăjită și uriașele cantități de cafea amară au reușit magia lor lentă.

După aceea au sărit laolaltă sub duș și n-au mai ieșit până nu s-a terminat toată apa caldă.

Am petrecut restul dimineții de marți târând stația de lucru RC a lui Inge din apartamentul ei de jos și cuplând-o la rețeaua noastră locală. Apoi, cu mine monitorizându-i semnele vitale și cu Inge așteptând să-l prindă de cealaltă parte, LeMat s-a simțit în cele din urmă îndeajuns de brav ca să încerce interfața de inducție neurală. (Deși și-a exprimat dorința de a dezinfecța mai întâi ProctoPres-ul într-o autoclavă. Ne-a trebuit aproape o oră să-l convingem că spălarea cu clor și apoi centrifugarea în mașina de spălat erau probabil suficient de igienice.) Când LeMat a plonjat, în sfârșit, în testul nostru de realitate locală, a fost aproape *îngrozit* de intensitatea noilor sale simțuri virtuale.

Cu toate acestea, până când am declarat stingerea și m-am aruncat în pat, pe la ora unu noaptea, LeMat și Inge și-o trăgeau în virtual de cel puțin trei ore la rând și nu dovedeau vreun semn că ar fi redus prea repede ritmul.

A doua – a treia, dacă o numărăm și pe a lui Inge – interfață de inducție neurală a apărut miercuri la amiază. Impenetrabila rețea duplicitară a lui Don Vermicelli s-a dovedit a fi pur și simplu Inge, ridicând coletul de la căsuța poștală și reexpediindu-l, dar acum, când totul era pe față, a decis să ne scutească de o zi pierdută cu drumul și de cheltuiala a 12,49 \$ taxe de expediție, ridicându-l și aducându-l direct acasă. Există doar o singură surpriză, în a doua cutie; îmi dau cuvântul de onoare că era o dischetă magnetică de 3,5", cu capacitatea 1,44 MB.

– Bună, Max, a spus Amber după ce am decriptat discheta și am rescris-o într-un format media pe care să-l putem citi. Frumoasă scamatoria prin care ai dispărut din apartamentul meu luni noapte. Crezusem c-o voi putea păcăli pe Eliza cu cacealmaua mea, dar, sincer vorbind, cred că nenorocita aia mai degrabă *te-ar* fi bobbîtat, decât să te lase s-o-mparți cu altă femeie.

A strâns din umeri și mi-a surâs amar.

– Oricum, astea-s informațiile generale despre adevărata mișune. Parcurge-le și atac-o, dacă crezi că poți. Apartamentul meu va fi off-line pentru cel puțin o săptămână – slavă cerului că nu există despăgubiri în realitatea virtuală – așa că ne-ntâlnim în Iad. Să zicem vinerea viitoare, pe la 3:00 UTC?

Mi-a zâmbit din nou, în modul acela bizar în care procedează oamenii când încearcă să poleiască o situație urâtă rău de tot, apoi a spus „La revedere“ și a închis fereastra.

După o jumătate de oră, dezarhivasem și scănasem restul fișierelor ei. S-a dovedit că adevărata țintă era Franklin Curtis.

Exact, *acel* Franklin Curtis. Cel la care vă gândiți. Autorul de best-seller, încântătorul invitat al talk-show-urilor, scandalos de directul Membru pe Viață al Asociației Vânătorilor Americani, care avea un poligon pentru tir cu pistolul în subsolul apartamentului

din New York. *Acel* Franklin Curtis. Individul ale cărui ultime cinci ecranizări i-au adus maldăre de bani într-atât de obscen de enorme încât Sony-Spielberg a trebuit să-i propună propria lui *planetă*, pentru a obține drepturile de filmare ale ultimei sale cărți, deocamdată nescrise.

Iar aici, cum ar spune destinul, în scenă am apărut eu. Cartea nu era nescrisă. (Eliminați particulele negative: va ieși același lucru.) Problema era că romanul pe care Curtis intenționa să-l livreze nu fusese scris de *el*. Conform spuselor lui Amber, misteriosul meu client era o tânără, viitoare autoare, care se lupta să răzbată și care avusese șansa să-l cunoască pe Curtis la petrecerea dată de un editor new-yorkez. Fusese atât de măgulită de atenția cu care o înconjurase chipeșul și încununatul de succes mai vârstnic autor, încât nici măcar nu se *gândise* vreo clipă asupra faptului că judecata lui putuse fi influențată de decolteul rochiei ei sau de silueta zveltă, sportivă, de încă-virgină. (Era manechin în timpul liber care-i rămânea între scris, frecventarea facultății de medicină și munca voluntară în orfelinatul unde crescuse.)

Urmarea fusese din păcate previzibilă. Curtis și clienta mea au avut o intensă, toridă și neasigurată din punct de vedere sexual afacere de nouă săptămâni și jumătate, care s-a încheiat brusc atunci când Curtis a descoperit că ea rămăsese însărcinată și că refuza să avorteze. S-au ciorovăit timp de o săptămână, iar apoi, într-o zi teribil de rece și vântoasă din martie, el s-a întors acasă beat și furios și a azvârlit-o *fizic* afară pe ușă, în zăpadă, aruncând după ea și puținele-i lucruri. Orbit de mânie și de alcool, le-a poruncit paznicilor în cămăși brune care-și pocneau călcâiele în semn de înțelegere s-o *împuște* dacă mai punea piciorul în apartament.

Aici totul s-ar fi putut încheia. Fiind o făptură profund religioasă, clienta mea își acceptase sarcina neplanificată ca fiind pedeapsa Domnului întrucât cedase ispitelor cărnii și revenise, umilă, la Mănăstirea Sf. Brunhilda, unde decisese să-și crească pruncul în căile bisericii și ale dreptății. Ba chiar dorea să învețe copilul să-și *iubească* tatăl, deși Curtis putea să nege paternitatea și să nu-și vadă niciodată odrasla, deoarece, chiar într-un asemenea caz, clienta mea încă dorea să uite și să ierte.

Asta până ce a scotocit prin valijoara hărtănită ce conținea puținele ei lucrșoare și a descoperit că, în vreme ce Curtis mersese până într-atât încât să-i restituie resturile singurei cine conștând din mușchi la tavă pe care i-o gătise vreodată – era tot tare ca piatra și la fel de puțin apetisant ca în ziua când fusese preparat –, el păstrase discheta!

Discheta! Singura copie a romanului nepublicat al clienței mele! Cartea la care muncise vreme de șase ani lungi, plini de suferință, renunțând la cină ca să închirieze un terminal de calculator! Exact cartea pe care Curtis însuși o salutase ca fiind: „Excepțională! Și, posibil, vandabilă!“

Temându-se de temperamentul lui, clienta mea o rugase pe bătrâna maică Agatha să-i telefoneze lui Curtis și să solicite restituirea dischetei. Călugărița fusese politicoasă și extrem de respectuoasă, dar Curtis o insultase și-i comunicase cu dispreț că ștersese discheta și o azvârlise la deșeuri de plastic reciclabile. Simțindu-se în continuare persecutată, clienta mea părăsise înlăcrimată odaia bătrânei măicuțe și revenise în chilia ei pustie, plângând singură în întuneric, mestecând o bucată de mușchi la tavă și rugându-se ca într-o bună zi Dumnezeu, în infinita Sa înțelepciune, să înmoaie inima lui Franklin Curtis.

Până peste câteva săptămâni, când citise în ziar că Franklin Curtis – care traversase o teribilă criză de blocaj a inspirației scriitoricești cât fuseseră împreună – anunțase pe neașteptate că se apropia de terminarea ultimei lui cărți, care avea să marcheze o abatere importantă de la tot ce scrisese până atunci. Imediat, implicațiile au devenit evidente clienței mele. Nemulțumindu-se cu seducerea și abandonarea, el îi plagiase romanul!

În clipa *aceea*, opinia clienței s-a schimbat brusc. La dracu' cu iertarea. Îl voia pe Curtis tras în *țeară*! Dar pentru a dovedi că el îi furase cartea, avea nevoie de fișierele document originale din calculatorul lui personal. Aceasta urma să fie misiunea mea, dacă eram de acord s-o accept...

LeMat s-a bălăngănit până lângă mine și mi-a privit peste umăr la textul de pe ecran.

– Știi, Jack, mi-a spus între mușcăături dintr-un măr roșu și sănătos, la viața mea am văzut multe rahaturi enorme, dar cred că asta le ia caimacul de departe.

– În tot cazul ți-a umplut gura, am replicat.

– Cu caimac, sau cu rahat?

Am terminat de rescănat parametrii misiunii, apoi am închis fișierele și m-am lăsat pe spate în scaunul meu de plastic albastru.

– Așadar, a continuat LeMat, care crezi că-i motivul *adevărat* pentru care Amber dorește fișierele alea?

Am înălțat din umeri.

– Pe cine-l doare-n pix? Știu doar că vrea o copie a noii cărți a lui Curtis și este de acord să ne plătească nouă sute de miare dacă i-o putem livra. Eu zic s-acceptăm.

LeMat a căzut pe gânduri, apoi a încuviințat din cap.

– De unde începem? O căutare cu cuvântul cheie „literatură“?

– Îhâm.

Scaunul a început să se răstoarne pe spate. LeMat m-a prins și l-a repus pe patru picioare.

– Scriitorii de chestii tehnologice, cum este Curtis, se laudă *mereu* cu calculatoarele lor personale, am spus când n-am mai fost în pericol să aterizez pe ceafă. Să vedem prin *Bit... Cafeneaua Scriitorilor... Impozitarea pentru toți...* Să vedem ce fel de avans are față de noi.

– Nu uita *InfoPlaneta*, a sugerat LeMat. Și *Antichipația*. Știu că le-a acordat un interviu acum câteva luni.

Am ridicat o sprânceană spre el.

– Ești abonat?

El a strâns din umeri.

– Era cea mai ieftină din catalogul publicațiilor lunare. Poate c-o să câștig și premiul abonatului fidel.

Am aprobat din cap.

– În eventualitatea că nu-l câștigi, ar fi bine să ne-apucăm să spargem chestia aia.

LeMat și-a terminat mărul, a aruncat cotorul spre coșul de gunoi printr-un cârlig de la șapte metri și a marcat fără s-atingă inelul.

– Consider-o spartă, a spus îndepărtându-se.

Există părți ale săptămânii aceleia care sunt încă prea ciudate pentru a mă gândi la ele, chiar și acum. De exemplu, perioada în care LeMat, Inge și eu am conceput un nou aspect virtual pentru Inge, pe care să-l utilizeze atunci când ar fi fost stânjenitor pentru Tunnar și Don Vermicelli să fie văzuți morfolindu-și reciproc lobii urechilor. Am sfârșit prin a obține un soi de Linda Hamilton¹ Modificată, dar i-am mărit puțin pectoralii și deltoizii, i-am aplătizat abdomenul și i-am lipit fața dulce și pistriuată a unei tinere mame, la care LeMat și Inge au transpirat aproape șase ore până au ales-o. Când, în cele din urmă, am botezat-o „Reba“, era femeia *perfectă* a lui Tunnar.

Atunci cum s-a făcut că, apărând în Rai pentru nițel amuzament și recreere vineri seară, l-am găsit pe bătrânul burtos Don Vermicelli stând tot acolo, prezidând în colțul său obișnuit? M-am îndreptat direct spre masa lui, decis să solicit o explicație. Doi pistolari au apărut pe neașteptate, blocându-mi calea; Don Vermicelli le-a făcut semn să se îndepărteze. (De parcă nu i-aș fi putut vaporiza printr-un cuvânt neprietenos.) Am înhățat un scaun, mi-am parcat fundul și am început să mă încălzesc pentru un răcnet adevărat. Una dintre surorile Sillicione a apărut, tresăltând.

Am încercat o ipoteză îndrăzneată, apoi una nebună.

– *Tunnar?*

– Ș-ș-ș, a spus atingând o unghie cu manichiura perfectă de buzele ei pline, dulci, de culoarea rubinului. Încă n-am făcut nimic public. Și spune-mi *Sophia*. Ei bine – a urmat voios,

¹ Linda Hamilton (n. 1957), actriță americană. Succesul ei cel mai mare l-a constituit rolul din *Terminator II* (1991), care a definit un nou tip de eroină dură (n. trad.).

îndreptându-și spatele și legănându-și spre mine balcoanele enorme – ce dorești?

– Niște aer curat, am răspuns împleticindu-mă de la masă.

Ar trebui să explic că LeMat și Inge făceau sex. Dimineata, seara, în loc de prânz și pe acoperiș. Deșigur, încercau să fie discreți, dar, ținând seama de faptul că singurul perete interior din biroul CompuTech îl constituia un paravan chinezesc pliant pe care-l pescuisem din demisol, era destul de greu pentru ei să fie *discreți*. Iar după câteva zile de sex sub duș, în bucătărie și ori de câte ori intram în RV, au renunțat să mai încerce – pur și simplu s-au bazat că eu aveam să mă prefac că nu vedeam sau nu auzeam nimic. Dacă n-ar fi mutat salteaua lângă peretele vestic, așa încât să-mi petrec nopțile de nesomn pe patul de campanie, ascultând monotonul *bum-bum-bum* al ramei saltelei în perete, poate că aș fi reușit.

Adevărul era că mă simțeam într-atât de gelos încât mi-aș fi putut mânca propriul ficat.

Am aflat că o dată încercaseră să facă dragoste și în apartamentul lui Inge, dar fusese un eșec. Ceva legat de modalitatea dureros de anală în care ea își decorase dormitorul și despre felul cum mișcările patului deranjau alinierea fulgilor din pământul de șters praful. N-am aflat niciodată întreaga istorie; ulterior, LeMat a fost prea furios ca să vorbească despre asta și din cauza incidentului s-au despărțit.

Despărțirea a durat aproape trei ore. După aceea, în mod accidental, am dat peste ei trăgând un număr scurt în liftul de marfă.

După ce, finalmente, am avut interfețe pentru toți, LeMat și-a adus sistemul RV de acasă și am cuplat toate cele trei stații de lucru într-o mică rețea locală foarte reușită. (LeMat a luat-o pe Inge la el acasă pentru a-l ajuta la transportul de hardware, dar pe când era întors cu spatele, ea a început să *facă ordine*, iar LeMat

s-a jurat că n-avea să-i mai ofere niciodată ocazia respectivă.) În majoritatea timpului, eu nu mă cuplam, ci monitorizam biotelemetria, în timp ce Tunnar și Inge/Reba erau în realitatea noastră de testare locală, deși la răstimpuri o puneam și eu on-line, să mă alătur lor.

Am învățat rapid să nu mai fac asta fără să-i anunț. O dată, mânat de un impuls de moment, am decis să vin după ce ei intrașă de peste jumătate de oră în RV. Așa am aflat că LeMat și Inge își construiseră un apartament virtual Playboy în partiția ei de memorie. L-am găsit pe Tunnar stând cu coatele pe marginile unei căzi cu apă fierbinte, ținând într-o mână o cupă de șampanie, iar în cealaltă o căpsună imensă, pe jumătate mâncată.

– Bună, Tunnar! am rostit în clipa când m-am materializat acolo. Unde-i Reba?

El s-a mulțumit să-mi suradă și să emită un sunet straniu, înăbușit.

– Ai pățit ceva?

Am pășit spre cadă.

În clipa aceea, Reba s-a ivit de sub spumă și balonașe de săpun.

– Bună, Max! m-a salutat voios.

Purta un aparat similar unei măști de respirație submarină, atât doar că inhalatorul se cupla la nas, nu la gură.

– Dămnezeule, chestia asta însetează orice fată!

A luat cupa de șampanie de la Tunnar, a tras o dușcă, apoi i-a restituit-o și a plonjat sub spumă.

– Ah, am mormăit. Ei bine, eu... ă-ă-ă...

– Șterge-o, a sugerat Tunnar printre dinții încleștați.

– Da. Da, exact.

M-am întors cu spatele și am părăsit sistemul pe cât de rapid mă putea transporta mica mea interfață neurală. După câteva secunde mă aflam înapoi în realitate, scoțându-mi ochelarii-video.

Atunci l-am remarcat pe administrator, Jerry, stând lângă lifțul de marfă, cu un bidon de vopsea în mână și o expresie pe care sper să nu i-o mai zăresc vreodată pe chip. Am încercat să mă

închipui în locul lui și să-i văd pe LeMat, Inge și eu prin ochii lui. Am văzut trei obsedați sexual hi-teh, executând o pantomimă.

– Nu pune întrebări, i-am spus lui Jerry. Nu pune absolut nici o întrebare.

Până la sfârșitul săptămânii, cercetările noastre începuseră să producă informații utile despre misiunea Franklin Curtis. Nici una dintre ele nu era bună.

– Am adresa lui de pe Net, mi-a spus LeMat trântind un teanc de hârtii pe masa noastră de lucru. Individul este *clar* un hi-teh. A fost cuplat on-line din clipa când a existat o linie pe care să se cupleze. N-aș fi surprins dacă ar avea el însuși un DINS.

– Curtis? a strâmbat Inge din nas. În nici un caz. Este prea macho.

– Poate, a replicat LeMat pescuind o fotocopie din maldărul lui de notițe, dar ia ascultați asta:

CURTIS: Mă consider un scriitor de „transpunere“. Dintotdeauna am încercat să intru în personajele mele, să văd lumea prin ochii lor și să povestesc istoria cu vocile lor. În ultimul timp însă am dezvoltat unele trucuri care mă ajută, ei bine, *literalmente* să umblu în pantofii eroului meu.

ANTICHIPAȚIA: Ceva similar realității virtuale?

CURTIS: Nu, nu *similar* realității virtuale. Mă refer la un nivel de intensitate care *depășește* cu cel puțin o generație ceea ce este actualmente considerat realitate virtuală pe piața civilă. Nu pot intra în detalii – multe dintre ele sunt încă strict secrete – dar pe când lucram la noua mea carte de nonficțiune *RoboCav*, am petrecut multă vreme cu persoane care proiectează următoarea generație de simulatoare militare...

ANTICHIPAȚIA: Aha, cum ar fi *Argus*?

CURTIS: (*suspicios*) De unde ai auzit denumirea asta?

ANTICHIPAȚIA: Nu sunt sigur. Cred că în Net...

CURTIS: Proiectul respectiv este strict secret. Cât de multe știi?

ANTICHIPAȚIA: Nu prea multe. Doar că este un proiect comun al departamentului biomedical AMD și Rockwell Thiokol, că a depășit cu doi ani termenul final și de vreo șase ori bugetul...

CURTIS: (*scoate un pistol din tocul de subsuoară ascuns sub sacou*) Astea sunt *secrete de stat*, domnule! Cum le-ai aflat? Cine-i legătura dumatăle?

ANTICHIPAȚIA: (*alarmat*) Vă spun cu toată sinceritatea, le-am găsit undeva prin Net...

CURTIS: (*răstoarnă scaunul, se repede spre reporter și-i lipește arma de frunte*) RENEGATULE!
TRĂDĂTORULE! PENTRU CINE LUCREZI DE FAPT?
PENTRU CUBANEZI? PENTRU LIBIENI? VREAU NUME!

ANTICHIPAȚIA: (*bâlbâindu-se*) Pentru nimeni! Pe cuvânt! Sunt liber profesionist!

CURTIS: AHA, UN AGENT DUBLU, DA? EI BINE, ACOLO DE UNDE VIN EU, ȘTIM CUM SĂ NE COMPORTĂM CU NENOROCIȚI CA TINE! (*Armează pistolul.*)

ANTICHIPAȚIA: (*isteric*) Mă jur pe ce vreți, domnule Curtis, nu-s decât un reporter! Vă rog, nu mă-mpușcați.
Dumnezeule nămpușcați-vă rog vă rog vă rog!

CURTIS: (*regăsindu-și expresia inițială*) Ei bine, bănuiesc că povestea dumatăle poate fi adevărată, deși cu totul improbabilă... ce dracu', omule, te-ai scăpat pe tine. Fii bărbat!

ANTICHIPAȚIA: (*mormăind, bolborosind, bâlbâind*).

CURTIS: Bine, cred că de data asta te pot lăsa să pleci doar cu un avertisment. Dar... va trebui să-ți mănânci reportofonul.

LeMat a lăsat hârtia și ne-a privit.

– Ei bine? Simulatoare militare? Departamentul biomedical AMD? Toate astea nu vă sugerează nimic?

Am înălțat din umeri.

– Există unele posibilități. Ce mai spune în restul interviului? LeMat a examinat fotocopia.

– Interviul s-a terminat.

Inge a tresărit brusc.

– Asta a fost *tot*?

LeMat s-a aplecat și a mai privit o dată.

– Ah, nu, mai există o notă de subsol din partea redacției, conform căreia reporterul a fost spitalizat cu dureri stomacale. Se bănuiește că ar fi fost provocate de niște alimente indigeste.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu de plastic albastru, mi-am mângâiat bărbia gânditor și am fost cât pe-acți să aterizez din nou pe ceafă.

– Perfect, atunci să tragem linie. Ce știm?

– Că Franklin Curtis este mai bogat decât Dumnezeu, a spus Inge.

– Dar, spre deosebire de Dumnezeu, îi cunoaștem adresa, a adăugat LeMat. Atât în lumea reală cât și în Net.

– Are și niște legături *tari de tot*, a constatat Inge. I s-a oferit un post în cabinetul prezidențial.

– Ce știți despre calculatorul lui personal? am întrebat.

LeMat a bătut cu palma într-un teanc de reviste.

– Cred că termenul mai potrivit ar fi *rețeaua* lui personală. Pare să aibă întreaga locuință cablată pentru OC1, cu câte un calculator în fiecare încăpere. Inclusiv în baie.

– Ai citit vreodată *Artefactul*? a întrebat Inge din colțul gurii. Pot *crede* că a scris-o în baie... și apoi n-a mai știut care dintre hârtii să le păstreze.

– Topologie? am întrebat, bâjbâind după un pai de care să mă prind. Servere de fișiere?

– Procesare distribuită, a spus LeMat, de la egal la egal. Vestea bună însă este că serverul de fișiere primar are specificații militare Rockwell Thiokol. Una dintre principalele companii care lucrează pentru NASA – tipii ăia cred cu atâta convingere în autoritatea ierarhică și în rigiditatea ei, încât mă aștept să țină acolo toate fișierele importante.

Am încuviințat din cap.

– Așadar va trebui să acționăm iarăși pe teren și să bombardăm reactorul principal. Pare amuzant. M-am uitat de la LeMat la Inge. Are cineva idee când ar fi momentul optim?

– Dis-de-dimineață, a răspuns LeMat cu siguranță.

– De ce?

– Este scriitor. Toată lumea știe că scriitorii sunt păsări de noapte. Plus pilangii notorii. Va fi prea mahmur ca să lucreze dis-de... *au-u!* Inge îi trăsese un cot în coaste și LeMat s-a întors către ea. Ce-i, scumpo?

– Tunnar, a întrebat ea dulce, tu *chiar* cunoști vreun scriitor? El a căzut pe gânduri.

– Poetii se pun la socoteală?

– Dar fără TVA. Inge s-a răsucit spre mine. Eu țin contabilitatea lui LaRue Woolworth și cred că momentul optim ca să pătrundem ar fi atunci când el participă la vreo lansare de carte.

Asta m-a făcut să ciulesc urechile.

– Să *pătrundem*?

– Dacă ai impresia c-o să te las s-o faci singur, a replicat ea, înseamnă că ai târâte în loc de creier.

M-am uitat la LeMat, care a înălțat din umeri. Se părea că discutaseră deja problema asta. Am revenit spre Inge.

– De ce?

– Deja mi-am băgat un degetel, a strâns ea din umeri. Nu văd de ce n-aș băga mâna toată.

Am încercat să analizez problema și-n cele din urmă am decis că nu merita să reflectez prea mult la ea.

– Bine, am încuviințat, pare ocazia noastră cea mai bună. Avem și una de rezervă?

– Până și scriitorii trebuie să mănânce, a explicat Inge. Dacă putem afla când obișnuiește să prânzească ori să cineze, am avea la dispoziție cel puțin o jumătate de oră în care sistemul va fi deschis, dar Curtis nu va fi acolo.

LeMat a ridicat mâna dreaptă.

– Pot face o sugestie?

Am privit-o pe Inge și am încuviințat amândoi din cap.

- Da. Te rog.
- Se pare că ne-ar putea fi de folos o recunoaștere a terenului, nu?
- Te oferi voluntar?
- Ce naiba, bineînțeles că nu! Dar, cu câteva modificări, Creatura¹ și Creatura² ar fi perfecte pentru asta. Le-am putea lansa diseară.

Am reflectat puțin și am aprobat.

Mai târziu, după ce întrunirea se destrămase și LeMat pornise în direcția băii, am avut în sfârșit ocazia să discut cu Inge între patru ochi.

– Nu pricep, i-am spus. *De ce?*

– De ce fac asta? mi-a replicat ea. De ce spală banii Inge Andersson pentru CompuTech? De ce Reba Vermicelli își va încărca armele și se va năpusti în Valea Morții alături de Sălbaticul Tunnar și de Max Kool?

– Îhâm, am aprobat din cap. De ce?

Inge s-a lăsat pe spate, m-a fixat cu ochii ei adânci și albaștri și a căzut pe gânduri. După o vreme, m-a întrebat:

– Știi cine sunt eu?

Am ridicat din umeri și am clătinat din cap.

– Nu tocmai. Ar trebui?

– Eu sunt urâtica bondoacă, cu codițe blonde, a rostit încetisor. Eu sunt cea care stă în banca întâi și ridică întotdeauna mâna atunci când profesoara pune o întrebare, iar profesoara o întreabă întotdeauna atunci când vrea să demonstreze că problema poate fi rezolvată, deoarece eu am avut întotdeauna răspunsul *corect*.

Mi-a zâmbit.

Era un zâmbet destul de silit.

– Eu sunt fata solicitată pentru învățatul în doi, a continuat cu un ton ușor trist. Sunt foarte populară în săptămâna dinaintea tezelor, dar nu pot aranja nici în ruptul capului să fiu însoțită de cineva la balul de sfârșit de an. Chiar dacă m-aș putea acomoda cu *absența* respectului de sine, eu sunt cea care, în final, se alege

mereu cu o strângere de mână și cu promisiunea că vom rămâne de-a pururi prieteni. A clătinat din cap: Nu se-ntâmplă niciodată.

A oftat.

– Adulții mă iubesc, a continuat tocmai când crezusem că terminase de vorbit. Sunt *atât* de inteligentă și am *asa* o personalitate încântătoare și sunt întotdeauna *atât* de practică și de sensibilă! Întotdeauna se poate conta pe mine să fac ceea ce *trebuie*. Așa-i, buna Inge pe care te poți bizui. Păi ce – nici măcar n-a refolosit vreodată un timbru poștal neanulat!

Deja începuse realmente să rânjească la mine. Și vreau să vă spun că era un rânjet cu adevărat *răutăcios*.

– Asta-i, de fapt, realitatea virtuală, Jack. Putem fi ceea ce *nu suntem*. Tunnar poate fi periculos. Tu poți fi un șmecheraș. Cât despre mine? Eu pot fi cineva care realmente *poate* umple o valiză cu bonuri la purtător și s-o taie cu un avion spre insulele Cayman! Iar tu mă întrebi de ce fac asta? *Pentru că vreau să văd dacă pot scăpa fără probleme!*

Tonul glasului ei era lent, uleios, exultant și, vorbesc sincer, mai mult decât înfricoșător.

– Doar *o singură dată* am dorit să fac ceva *nebunesc*! Ceva la care „mica și scumpa de Inge“ nici măcar nu s-ar fi *gândit* într-un milion de ani! Și vreau să-ți spun ceva, Jack. Pupilele i s-au dilatat. *MĂ SIMT BINE!*

Cândva, pe parcursul ultimelor minute, LeMat revenise de la baie și acum a intervenit în conversație.

– Ce faci, iar vorbești despre sexul cu mine?

Inge s-a răsucit spre el cu un surâs absolut *carnivor* pe chip.

– Da! S-a sculat, l-a prins de mână și l-a târât spre saltea. Haide, scumpule! Sunt *atâtată!*

LeMat a suspinat, a rânjit spre mine și s-a lăsat purtat.

– Știi, Inge, a vorbit el în timp ce se topeau în depărtare, trebuie să încetezi să mă privești ca pe un obiect sexual. Vorbesc cât se poate de serios. Păi, încă treizeci-patruzeci de ani de chestii d-astea și sunt terminat.

Undeva în decursul acelui week-end, Inge și LeMat au învățat cum să facă simultan sex virtual și real. Desigur, asta deschidea o întreagă lume de posibilități noi. Au făcut sex în realitate; au făcut sex în virtualitate; au făcut sex în realitate în timp ce Tunnar și Reba făceau sex în virtualitate; au făcut sex în realitate în timp ce Don și Sophia făceau sex în virtualitate; cred că dacă ar fi putut face schimb de organe genitale în lumea reală, ar fi încercat și chestia asta.

(Ulterior, întrebând cum era sexul simultan, Tunnar a răspuns: „Seamănă mult cu mozeala în timp ce porți aparat de îndreptat dinții, ochelari de soare și un Walkman“.)

Luni, douăzeci și nouă, a venit și s-a dus. De acum trecuse o săptămână de când o văzusem ultima dată pe T'shombe (desigur, cu ocazia respectivă îi făcusem noapte-n cap și asta nu prea era favorabil unei conversații) și mai mult de o săptămână de când ea încercase să mă caute pentru ultima oară. Până și evangheliștii de la Biserica Vegetologică încetaseră să mă sune – ceea ce nu m-ar fi deranjat, dacă n-aș fi simțit că exista o legătură între acel binecuvântat eveniment și tăcerea prelungită a lui T'shombe. Mă întrebam mereu: Cât anume din mine recunoscuse ea în scurtele momente din coridor, înainte să-i trag una-n cap? Și cât feedback negativ putea un superutilizator ca mine să expedieze printr-o cască VR convențională, așa cum pesemne purtase ea?

Uciderea lui Charles nu mă mai deranja. Retrospectiv privind lucrurile, căpătase ceea ce merita: *răsplata* pentru toate lunile în care ne înșelase la *Slaughter*. Probabil că-și dăduse seama că hardware-ul interfeței lui biomedicale îi conferea cel puțin un nivel peste noi, ceilalți. Cu toate acestea, aidoma unui adult răutăcios care joacă fotbal cu o ceată de puști, nu ratase nici o ocazie de a trage cu toată puterea la poartă, de a înscrie un gol, sau de a le arăta degetul învinșilor.

Gândindu-mă însă mai bine, el nu avusese niciodată ocazia să facă vreunul din lucrurile acelea când avea doisprezece ani, nu?

În scurt timp aveam să parcurg cercul integral și să revin la a mă simți vinovat pentru că-l decapitasem pe Charles și c-o amețisem pe T'shombe. Mai mult decât orice altceva, doream să fiu asigurat de către cineva că, de fapt, n-o rănisem. Nu din punct de vedere fizic – la urma urmelor, fusese doar RV, iar violența era pur simbolică –, ci voiam să știu că nu-i vătămasem *încrederea*.

Dar pentru că în biroul lui CompuTech nu exista nimeni care să-mi poată oferi asigurarea dorită, am tratat-o prin măturarea sub covorașul psihicului meu, am înhățat altă ceașcă de cafea și am plonjat înapoi în pregătirea misiunii.

Miercuri 31 mai, 20:07: LeMat, Inge și eu lucram din nou în buzunarul nostru de realitate. De data asta ne stabilisem destul de bine configurația finală a misiunii. Eu aveam să pătrund desigur ca MAX_KOOL, iar Harley a mea avea să fie, ca întotdeauna, o Harley. După o foarte scurtă încercare de a lucra ca Don și Sophia, Inge și LeMat petrecuseră trei zile, șlefuiindu-și aspectele Reba și Tunnar și pătrundeau într-un jeep virtual cu o mitralieră calibrul 8 mm într-o turelă. (LeMat dorise un tanc M-1 Abrams; Inge dorise un Aston-Martin DB-5, cu toate opțiunile suplimentare. Bănuiesc că jeepul era un compromis.) Nu-mi păsa ce conduceau, atâta vreme cât se limitau la condus și-și țineau hormonii sub control pe durata misiunii.

Făceam o pauză de cinci minute, când Rebei i s-a părut că auzise pe cineva râcâind de cealaltă parte a portalului Net. M-am dus să verific și am găsit o Creatură2 bătută și sângerând, zăcând pe pragul nostru virtual, de abia agățându-se de viața virtuală. Am ridicat sărmanul monstru, l-am purtat înăuntru și l-am așezat cu blândețe pe un cub de plastic laminat. Reba și Tunnar s-au adunat în jur, iar pleoapele albastre ale creaturii s-au zbătut și s-au deschis.

- Salut, șefu', a croncănit ea. Ai un minuțel pentru mine?
- Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Tunnar. Unde-i Creatura1?
- Creatura1 este compost, a răspuns Creatura2. Cât despre ceea ce s-a întâmplat – am urmat ordinele voastre.

– De ce nu vorbești în rime? a izbucnit Tunnar. V-am programat în mod specific să vorbești în cuplete rimate!

M-am retras un pas și l-am examinat.

– Tu ai făcut asta?

– Auziți, a șuierat Creatura2 expectorând o mulțime de sânge trandafiriu pastel, vreți să vă certați între voi, sau să-mi auziți raportul?

Reba a intervenit, atingând cu blândețe monstrulețul și mângâindu-i blana năclăită de sânge.

– Raportul, te rugăm, a spus ea cu un glas lin și matern pe care nici măcar nu-l bănuisem anterior.

– Am urmat ordinele voastre, a icnit Creatura2 între două crize de tuse. Am stabilit un post de observație, am supravegheat douăzeci și patru de ore, apoi ne-am apropiat și am stabilit alt post. Am continuat în același fel patru zile.

Creatura2 s-a oprit să se zvârcolească, pentru că un spasm de durere virtual simulată i-a străbătut trupușorul albastru, îmblănit.

– Și apoi? a întrebat blând Reba.

Spasmul a trecut.

– În seara asta, mutam din nou postul de observație, a zis Creatura2, când am traversat un fel de perimetru invizibil. *Omule* – s-a oprit și a mai expectorat o doză de sânge trandafiriu pastel – băiatul vostru, Curtis, cunoaște niște tipi cu adevărat *bolnavi* din departamentul Apărării. Unele defensive din jurul castelului Franklinstein...

Glasul i s-a stins. O ultimă respirație profundă, oftată, din corpul său micuț, după care s-a înmuiat și a devenit inert, apoi a încremenit în chip oribil. Reba a mângâiat din nou blana albastră din jurul feței lui Creatura2 și i-a pipăit gâtul, căutându-i pulsul. Încet, s-a întors și m-a privit, cu o lacrimă sclipindu-i în colțul ochiului.

– Este mort, Jim.

Ne-am strâns tăcuți în jurul lui. Tunnar și-a scos casca și a plecat capul.

Creatura2 s-a sculat brusc în capul oaselor și a deschis ochii.

– Nu încă, mulțumesc! Curtis are un prânz important mâine și aveți parte de oportunitatea unei ferestre perfecte între ora zece și amiază! Indiferent însă ce ați face, aveți grijă de... *oark!*

Amărâtul s-a clătinat și s-a prăbușit cu fața în jos pe masă, cu sunetul unei bile de biliard care cade pe o pardoseală de beton. Reba l-a înghiontit ușor.

– Credeți că acum este mort cu adevărat?

Tunnar și-a scos pistolul de 9 mm din tocul de la șold și a ridicat piedica.

– Există o modalitate de a ne asigura.

ASALTUL ASUPRA CASTELULUI FRANKLISTEIN

Joi, 1 iunie, 9:00 ora locală: Tunnar a aranjat ultima ladă de muniție în portbagajul jeepului virtual, a trântit capacul portbagajului și ni s-a alăturat mie și Rebei.

– Noi gata? a întrebat el.

M-a privit. Am privit-o pe Reba. Ea a introdus un încărcător în carabina virtuală model FN FAL și a pus arma pe spate.

– Noi gata, a aprobat.

Tunnar mi-a întins mâna. L-am privit nedumerit.

– Pentru baftă, mi-a spus.

I-am prins mâna, iar Reba ni s-a alăturat într-o strângere de mână colectivă. Apoi, cu mâna liberă, a prins ceafa lui Tunnar și i-a tras un sărut apăsător, cu gura larg deschisă și multe limbi.

– Pentru baftă, a explicat când a ieșit la suprafață după oxigen.

Am decis să rămân la nivelul străngerilor de mână.

– Gata, gașcă, a zis Tunnar când ritualul legăturii de prietenie s-a încheiat. E timpul să începem spectacolul. Tare și pe ei!

S-a întors și a pornit spre jeep, dar Reba s-a repezit prin fața lui, și-a scos carabina și și-a strecurat drăgălașul funduleț virtual în scaunul șoferului.

– Mișcă, a spus Tunnar. Eu conduc.

– Nu. Reba s-a încolăcit în jurul volanului, gata să-l apere până la moarte. *Eu conduc.*

Tunnar a inspirat adânc, parcă pregătindu-se pentru o ceartă violentă... apoi a suspinat, a ocolit vehiculul și s-a suit pe scaunul de lângă șofer. Privind prin fața lui Reba, mi-a arătat degetul mare ridicat.

Am pornit Harley. Reba a ambalat jeepul. Tunnar a ridicat mâna și a atins telecomanda virtuală prinsă de vizor. Ca o ușă de garaj spre inima soarelui, portalul Net s-a înălțat încet, deschizându-se.

Cineva stătea acolo, de cealaltă parte a portalului, conturându-se pe lumina virtuală orbitoare. Cineva subțiratic.

Eliza.

– Rahat! a scuipat Tunnar.

A sărit de la locul lui, s-a repezit în turelă și s-a străduit să acționeze mitraliera. Reba și-a înhățat carabina și s-a aplecat stângace peste portieră. Eu mi-am afișat surâsul cel mai arogant și am pregătit o jumătate de duzină de răspunsuri șmechere.

– Stați! a strigat Eliza. A ridicat brațele subțiractice și a pășit în spațiul nostru local. Vă rog, nu trageți!

Ei bine, asta nu se potrivea deloc cu caracterul ei. Am încremenit cu toții.

Eliza a mai înaintat un pas.

– Am venit ca să discutăm.

Tunnar și-a reamintit ce trebuia să facă, a deblocat piedica mitralierei și a urmărit-o cu țeava.

– Ascultăm.

Eliza a mai înaintat un pas, apoi s-a oprit. Ochii ei de gheață albăstruie au alergat între noi trei, ca o pereche identică de bile de flipper din ceramică azurie prinse într-o serie complexă de ricoșeuri.

– Speram că vom putea discuta ca niște adulți, a rostit ea în cele din urmă, dar acum înțeleg c-a fost o idee greșită. Așa că voi fi scurtă, copii! Vă place sau nu – vin cu voi.

Tunnar s-a îndreptat brusc, surprins, apoi m-a privit. Am privit-o pe Reba. Ea a ridicat siguranța carabinei, a țintit fruntea Elizei și a mârâit:

– Voturile sunt împotriva, fulguleț.

Eliza a dispărut.

– Uite ce-i, copii, i-a răsunat glasul de nicăieri în particular. Ne-am putea lupta acum și este chiar posibil ca voi să învingeți. Vă pot însă garanta că, indiferent care va fi rezultatul, o să vă încurc suficient de mult ca să pierdeți fereastra de lansare.

Parcă pentru a-i susține afirmația, motorul meu și al jeepului s-au oprit pe neașteptate.

Eliza s-a condensat în existență, înapoia mea și puțin în dreapta.

– Sau, a urmat ea calm în vreme ce Tunnar a răsucit mitraliera și, din greșeală, a tras o rafală în maldărul de poliedre, ați putea încerca să scăpați de mine. Caz în care – a surâs și a deschis brațele larg, într-un gest ce cuprindea întregul spațiu virtual local –, în locul vostru, nu m-aș bizui să-mi mai găsesc intact sistemul de acasă. Acum știu unde locuiți.

A zâmbit din nou, apoi a pornit spre mine, a sărit ușor pe locul din spate, și-a suit picioarele pe suport și mi-a cuprins mijlocul cu brațele ei subțiratic.

– Sau, a continuat, puteți înțelege că răfuiala mea este cu Amber, nu cu voi, și m-ați lăsa să vă însoțesc. Dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, gândiți-vă că, de fapt, mă luați cu voi ca să stați cu ochii pe mine.

A întors capul, ca să-și lipească pometul ascuțit de spatele meu, apoi m-a strâns puternic și nu chiar fără afecțiune. Am înălțat sprâncenele. Am privit spre Tunnar și am expediat o întrebare telepata.

Tunnar s-a uitat la Reba. Reba a pufnit dezgustată, după care a coborât siguranța carabinei și a lăsat-o deoparte. Tunnar a ajuns la o hotărâre.

– O s-o luăm, a anunțat el ferm ca și cum ar fi fost ideea sa. În felul ăsta, putem sta cu ochii pe ea și să ne asigurăm că nu ne face probleme.

A încuviințat sigur pe el, a blocat piedica mitralierei și a revenit la locul său.

– Bine gândit, generale Custer, a mârâit Reba. A pornit motorul, a strâns volanul în ambele mâini, parcă gata să-l rupă din tijă și s-a aplecat, rezemându-și bărbia pe încheieturile degetelor.

Tunnar a ignorat-o și m-a privit.

– Ei bine? Ce-așteptăm? E timpul să-ncepem *spectacolul*!

Mi-a azvârlit un zâmbet semeț și a repezit un pumn în văzduh.

Am pus piciorul drept pe pedală și am readus Harley la urui-tul vieții virtuale. Am aplecat-o spre dreapta ca să ridic suportul escamotabil, am ambreiat, am călcat-o în viteza întâi și am ambalat de câteva ori motorul, numai de-al dracu'.

Reba s-a trezit din somnul tras pe volan, a călcat ambreiajul la podea și a băgat jeepul în viteză.

– Rahat de *Armată Terestră*, a șuiert ea, apăsând accelerația la maximum și eliberând ambreiajul.

Jeepul s-a lansat într-un scrâșnet costisitor de cauciuc arzând și un zbieret de satisfacție dementă dinspre Tunnar.

Am așteptat până au depășit portalul, apoi am întors capul și am privit peste umăr spre Eliza.

– Ia zi, am întrebat-o, *de ce* vii cu noi?

Eliza s-a urcat încetisor pe spinarea mea și m-a sărutat ușor pe obraz.

– Fiindcă Tunnar e prea ocupat să se uite după curul Rebei ca să-și aducă aminte că ar trebui să aibă grijă de al tău. Și fiindcă-i unul drăguț – mi l-a strâns ușor, ca să fie clar despre ce era vorba –, m-am gândit să mă ofer voluntară.

Mi-am smucit fundulețul din ghearele ei și i-am azvârlit privirea mea bănuitoare numărul unu.

– Fără soluții Solomonice de data asta?

Eliza a roșit, ceea ce a adus o culoare destul de plăcută pe chipu-i altfel nesănătos de palid.

– Iartă-mă-n privința aia. Crezusem c-o pot păcăli pe Amber, a strâns din umeri, dar cred că ea preferă să distrugă ceea ce nu poate controla.

Am reflectat la asta.

– Norocul meu, am decis.

Mi-am așezat fundul pe șa – am scos un *ah-h-h!* stins, când Eliza l-a înhățat din nou –, apoi am ambalat motorul, am eliberat ambreiajul și am țâșnit prin portal. După treizeci de secunde îi zărisem pe Tunnar și pe Reba undeva în fața noastră pe InfoBahn.

– Ne trebuie niște muzică de drum! mi-a zbierat Eliza în ureche, străduindu-se să se facă auzită peste șuieratul bucățelelor rătăcite din fluxul de date. Steppenwolf¹, cred! Sau poate Bob Seger²!

– *Cine* („Who“)? i-am răspuns tot printr-un răcnet.

Eliza s-a strâmbat și a scuturat din cap.

– Nu, în nici un caz Who! Decât dacă te metamorfozezi într-un hippy și conduci un microbuz vechi pictat cu flori!

N-am mai comentat și am accelerat la maximum.

10:17, Ora Coastei de Est: Stăteam pe acostamentul lui OC5, privind deșertul întunecat și dezolant din față. Valea aflată imediat sub noi era o întindere neregulată de noroi cafeniu, presărată cu moviște de resturi carbonizate, garduri rupte de sârmă ghimpată și surcele împrăștiate din copacii distruși. De cealaltă parte a văii se ridica un edificiu masiv, amenințător și crenelat, semănând cu ceva ce ar fi putut construi nebunul rege Ludwig³, dacă ar fi fost un survivalist paranoic. Eliza s-a apropiat de balustradă și a indicat clădirea:

– *Iată, castelul Franklinstein!*

– Peisagistul n-a fost prea grozav, a remarcat Tunnar.

– Ne aflăm la o mare răspântie! a urmat Eliza. În spatele nostru se întinde *.com*⁴, domeniul cunoscut! În față se află *.mil*, tărâmul primejdiilor neștiute!

¹ Formație americană de muzică blues și rock, înființată în 1967 (n. trad.).

² Bob Seger (n.1945), chitarist, compozitor și rocker american, care a activat mult timp cu formația Silver Bullet Band (n. trad.).

³ Ludwig II (1845-1886), rege al Bavariei (1864-1886), celebru patron al artelor, care a construit o mulțime de clădiri extravagante. În 1886, el a fost declarat nebun și detronat, sinucigându-se după o săptămână (n. trad.).

⁴ Denumiri din Internet – *.com*: numele domeniului atribuit organizațiilor comerciale; *.mil*: nume de domeniu care specifică organizațiile militare; *.edu*: nume

Reba scana orizontul cu videobinoclul. L-a coborât, și-a mușcat buza și a arătat:

– Aia nu-i DARPA¹?

– *Ba da!* a strigat Eliza. Iar dincolo de ea se întinde *.edu*, și alianța neclară dintre armată și universități!

Tunnar a atins-o pe umăr și a răsucit-o în direcția opusă.

– Și ce este hăul *ăla* fumegător?

– Aceea, amice, a rânjit ea sumbru, este faimoasa Vale a Complexului Militar-Industrial! Dincolo de ea, dacă văzduhul n-ar fi atât de poluat de reziduurile toxice ale costisitoarelor trabuce fumate în consiliile de administrație, ați putea vedea dementul, încâlcitul și bizantinul tărâm al lui *.gov*.

– Am înțeles, a aprobat Tunnar. Dar de ce țipi?

Eliza s-a întors spre el și a înălțat din umeri.

– Pare mai dramatic.

Am intervenit în discuție și am readus atenția generală spre castelul Franklinstein.

– Eliza, scumpo! (Ea m-a privit.) Am senzația că tu ai mai fost pe-aici. Există ceva ce ar trebui să ne spui?

A căzut puțin pe gânduri, a tras cu coada ochiului spre castel și a revenit cu atenția la mine.

– Max? Ăsta-i cel mai teribil No Man's Land. Amicul tău Curtis este băgat într-o mulțime de chestii și unele au rodit lucruri *rele*.

– Cum ar fi?

Eliza și-a lăsat brusc capul pe un umăr, parcă ascultând un fluier pentru câini, după care s-a întors și a arătat spre *.edu*.

– Avem noroc! Privește și-nvață, Max. Privește și-nvață!

de domeniu care specifică instituții de învățământ superior; *.gov*: nume de domeniu care specifică departamentele și instituțiile guvernamentale (n. trad.).

¹ Defense Advanced Research Projects Agency (Agenția pentru Proiecte Avansate de Cercetare Militară), agenția americană care a oferit suportul inițial pentru dezvoltarea rețelilor interconectate care ulterior s-a transformat în Internet (n. trad.).

După o clipă, am auzit și eu: țiuitul ascuțit, acut, al unor palete de turbină îndepărtate.

– L-am prins! a strigat Reba, scanând cerul și reglând videobinoclul. Parc-ar fi...

A coborât binoclul și s-a strâmbat.

– Parcă ar fi o caricatură, a adăugat.

Peste cincisprezece secunde, obiectul zburător era îndeajuns de mare ca să poată fi zărit cu ochiul liber. Semăna cu... păi cam cu un avion de vânătoare F-21, redesenat ca să fie folosit într-un serial de desene animate, duminică dimineața în emisiunea pentru copii. Avea prea multe suprafețe planare și prea multe culori primare tipătoare. De asemenea, existau prea multe flăcări erupând pentru cineva care, de fapt, trebuia să-și facă griji despre rachetele cu autodetecție termică și cam prea puțină suprafață portantă ca să mențină aparatul în orice atmosferă reală.

– Cine dracu-i ăla? a murmurat Tunnar.

– Vreun puști, a speculat Eliza. Probabil că s-a strecurat în DARPA prin .edu și acum crede că are cale deschisă spre .mil. În drumul lui există un singur obstacol.

Mi-am arcuit o sprânceană.

– Castelul Franklinstein?

– Amicul Curtis nu se ocupă doar cu cărțile, a precizat Eliza. Scrie și programe de calculător cu un buget *foarte* negru. Recent a testat software antiintruziune pentru CIA, iar peste vreo zece secunde puștiul va traversa perimetrul...

Când s-a petrecut, a fost aproape prea rapid ca să disting bine. O rază laser a țâșnit dintr-un turn al castelului și a desenat un punct verde-strălucitor pe avionul care se apropia. O rachetă sol-aer a vuit de pe o rampă, de altundeva din castel, și a ajuns cu un boom la viteza supersonică, când a intrat în funcțiune treapta a doua. Peste câteva secunde, puștiul se prăbușea într-o vrie necontrolată, cu o aripă distrusă și motoarele în flăcări.

– Taie de pe listă un cyberpunk, a comentat Reba coborând videobinoclul.

– Ah, nu, a spus Eliza, distracția de abia începe. *Fiți atenți.*

Puștiul reușise, cine-știe-cum, să redreseze avionul, dar părea un efort inutil, deoarece fuzelajul începuse să se dezagrege...

Stați puțin. Nu se dezagrega, ci se *metamorfoza*. Modulele se deplasau, formele se modificau, nacelele motoarelor se roteau și deveneau membre. Până a atins solul, avionul se transformase într-un gigantic robot umanoid, care a aterizat pe tălpi cu un bubuit ce a cutremurat pământul, cam la cinci sute de metri de castel. A rămas o clipă nemișcat, pentru a se orienta, apoi și-a metamorfozat brațul drept într-un tun cu plasmă și a început să avanseze peste terenul noroios, spre poarta castelului.

N-a parcurs nici o sută de metri și ceva i-a explodat în piept. S-a împleticit spre înapoi, pierzând ulei și scoțând un fum negru prin rana ce i se căsca în piept.

– Ce...! a icnit Tunnar. De unde l-a lovit?

– Fiți atenți, a răspuns Eliza.

A doua oară, am auzit *vrroom*-ul tunului și am văzut brațul drept al robotului zburând cât-colo într-o ploaie de sfărâmaturi metalice. După aceea s-a auzit un bas adânc de motoare puternice, și câmpul plin de noroi a înviat, pe măsură ce movilele au pornit să se târască.

– Isuse! a scuipat Reba. A activat comenzile videobinoclului și a mai tras o înjurătură. Ce-s cheștiile alea? *Tancuri*?

– Nu tocmai, a zis Eliza. Sunt Vehicule Automate de Luptă, model CĂPCAUN T-4. Fără piloți, autonome, cu puterea de foc măsurată în kilotone pe secundă și ascultând ordinele fără comentarii. Idioate, dar *foarte* letale. N-ai citit *RoboCav*?

Al treilea proiectil a distrus genunchiul robotului, care a căzut pe spate și a izbit solul cu un scrâșnet înspăimântător, fluturând disperat din brațul stâng. Tunnar a încercat să ia videobinoclul de la Reba.

Ea i s-a împotrivit.

– Nu, a vorbit spre Eliza după ce Tunnar a renunțat la luptă. Nu m-am topit niciodată după nonfiecțiunile lui Curtis.

– Păcat, a comentat Eliza. Ai fi aflat multe despre modul cum gândește.

VAL-urile CĂPCĂUN s-au apropiat de robotul doborât și au trecut pe minitunuri. Aidoma unor chirurghi operând cu drujbe, au ciopârțit rapid brațul stâng, piciorul stâng și cioturile membrelor robotului. După aceea și-au retras minitunurile fumegânde și au extins brațe masive, care aveau în vârf mâini de oțel, uriașe, ascuțite ca niște gheare.

– Personal, a continuat Reba, i-am preferat tehn THRILLERELE din perioada de mijloc. Cred că favoritul meu este *Green Storm Rising*¹.

Eliza a privit-o și a strâmbat din nas.

– Faci mișto de mine! Te referi la ăla în care Poliția Ecologică ONU încearcă să subjuge planeta și doar niște tăietori de lemne bețivi din Oregon o pot opri? *Cum* de ți-a plăcut?

Reba a strâns din umeri.

– Îmi plac tăietorii de lemne.

În mai puțin de un minut, VAL-urile CĂPCĂUN dezamblaseră trunchiul robotului; capul său ca un coif se rostogolise în poziție verticală. Câțiva CĂPCĂUNI și-au scos burghiele și frezele, deschizându-l ca pe o cutie de conserve.

În interior se afla un puști; probabil că nu avea nici cincisprezece ani. A țipat o dată, când ghearele ascuțite de oțel ale CĂPCĂUN-ului s-au lăsat asupra lui. Apoi ghearele însângerate, ridicându-se și coborându-se, l-au dezamblat *pe el*, disecând cu precizie și etalând intestine, ficat, plămâni, globi oculari...

Tunnar s-a întors cu spatele la spectacol, stăpânindu-și un icnet. Reba a coborât încet videobinoclul și a căpătat o paloare de mort. Eliza avea deja o paloare de mort, iar asta îngreuna posibilitatea de a spune care-i fusese reacția.

– Așadar, am rostit, bănuiesc că asta anulează posibilitatea unui atac frontal. Aveți propuneri pentru Planul B?

M-am uitat la Reba. Reba s-a uitat la Tunnar. Tunnar și-a privit vârfurile picioarelor.

¹ Aluzie la romanul *Red Storm Rising* (1986) de Tom Clancy (n.1947), autor american de thrillere tehn-militare (n. trad.).

Eliza s-a uitat la mine.

– Ei bine, Max, a spus ea, ai încercat vreodată să improvizezi?

Peste cinci minute, mergeam pe drumul principal de acces spre poarta din față, cu surâsuri inocente pe chipuri și băltoace de respirație virtuală umplându-ne bocancii umezi. Aparent, VAL-urile CÂPCAUN ne ignorau. Apoi ne-am apropiat îndeajuns de mult ca să putem zări mai bine sentinelele.

Am întors capul și am șuierat spre Eliza:

– *Naziști?*

– Sunt mai ieftini, mi-a răspuns ea în același fel.

Doi naziști pocnind din călcâie au ieșit din umbrele porții principale și au coborât țevile automatelor spre noi. Reba a încetinit jeepul și a frânat, iar eu am oprit lângă ea. Un ofițer nazist a apărut dintr-o cabină caraghioasă vopsită cu dungi diagonale și a bătut pas de defilare până la Reba, ceea ce însemna că stătea cu spatele la mine.

– Vas gibt? a întrebat el.

– AmmoGram! a strigat Tunnar. Livrare pentru domnul Curtis!

– *Vas?* a întrebat din nou ofițerul. Nicht verstehen sie!

Tunnar a zâmbit larg și mi-a făcut cu ochiul.

– Explică-i, Max.

Surzător și relaxat, am coborât de pe motocicletă și m-am apropiat.

– Uitați care-i treaba, Herr ofițer...

Am comutat în starea cubistă și mi-am vârât mâna în pieptul său, căutând rutina de acceptare. Mi s-a zbătut în jurul pumnului, ca un păstrăv în țepușă.

– *Vas?* a răcnit ofițerul. *Vas?*

Cei doi cu automate au început să suspecteze ceva în neregulă și au pornit rapid spre noi.

– *Ma-ax*, a șoptit Tunnar, grăbeș-te-te.

– La dracu, am murmurat, *nu* are inimă.

Sentinelele s-au oprit lângă noi și au ridicat piedicile automatelor.

– *Fă ceva*, a scâncit Tunnar.

Soldații au ținut atenți.

– Bună, *liebchen*, a vorbit Eliza cu un accent demn de Marlene Dietrich. Ați zădit mult pe vruntul răzărtean?

Am tras cu coada ochiului și aproape că mi-a căzut falca, văzând că se tolănese grațios pe motocicletă mea, fără să poarte nimic altceva decât un șal de pene strategic plasat și farduri tipătoare. Soldaților le-au căzut *cu adevărat* automatele și au avansat spre ea, salivând. Eliza a așteptat până au fost aproape, apoi a spus:

– Ia-le armele, Max.

Am azvârlit ofițerul spre Tunnar și am plonjat către automate. Eliza a luat soldații de gât și le-a făcut ceva care i-a secerat acolo unde se aflau.

Peste un minut, naziștii erau legați, cu călușuri în gură și rostogoliți în șanțul castelului, ca să se bucure de tovarășia crocodililor. Ne-am gândit să ne îmbrăcăm în uniforme lor, dar Eliza a insistat că nu aveam nevoie de deghizări și am bănuț că avea dreptate. Am examinat uriașul inel cu chei al ofițerului și am găsit-o pe cea care descuia ușa de dimensiuni umane de lângă poarta principală.

– Abandonăm vehiculele, a decis Tunnar. De aici mai departe, mergem pe jos.

Reba și-a luat carabina de pe locul din față, a pocnit din degete și a randomizat jeepul din existență. Am decis să fiu ceva mai modest, am redus Harley la dimensiunile unei jucării și am strecurat-o în buzunar.

– Perfect, a rostit Tunnar, privind pentru ultima dată în jur ca să se asigure că nu ne observase nimeni. Să-i dăm drumul!

A împins ușa, deschizând-o, și ne-am năpustit...

Înăuntru.

Interiorul castelului Franklstein era amețitor. *Imens*. O infinitate de marmură, candelabre, oglinzi și uși, întinzându-se la nesfârșit în toate direcțiile. Noi patru am rămas locului un moment, copleșiți de dimensiunile locului.

– Acum ce facem? a întrebat Reba.

– Căutăm, a spus Tunnar. Și-a verificat ceasul. Avem la dispoziție mai mult de o oră. Dacă băgăm mare și parcurgem castelul în viteza maximă, este *posibil* să găsim ceea ce căutăm și să ne mai rămână timp s-o ștergem în viață.

Eliza a făcut un pas înainte și a ridicat mâna.

– Pot propune ceva? Sursele mele îmi spun că Franklin Curtis este deținătorul metodei supreme de scriere.

– Am auzit asta, a încuviințat Reba.

– Eu cred, a urmat Eliza, că asta înseamnă că el scrie o carte, creând un scenariu de realitate virtuală a fundalului, după care *rulează cartea*, până determină intriga. Așadar, dacă înlăturăm tot ceea ce nu-i scenariu RV...

– Aha, a intervenit Tunnar, am fi capabili să reducem mizeria asta la dimensiuni abordabile.

– Dar de unde să-ncepem? am întrebat.

Reba și-a luat carabina de pe umăr, a ales o direcție arbitrară și a indicat.

– De acolo!

Urmând-o, am pășit prin ușă.

tremurCLIC!

Reba s-a împleticit înapoi și s-a holbat la Winchesterul cu pârghie, care, pe neașteptate, îi înlocuise carabina automată.

– Ce dracu'?

ASALTUL. PARTEA A II-A

Mi-am desprins privirile de la Reba – care, mi-a fost imposibil să nu-mi dau seama, purta acum o jachetă de piele tăbăcită cu franjuri în locul vestei antiglonț de camuflaj – și am examinat noile împrejurimi. În mod clar, ne aflam într-un scenariu de orașel părăsit dintr-un western. Deasupra capului, soarele orbitor al amiezii abătea raze nemiloase asupra noastră, iar pe strada pustie și colbuită din față se fugăreau măracini, șopârle și șerpi cu clopoței. Undeva în apropiere, o ușă cu țâțâni ruginite a scârțâit și a zăngănit, legănându-se în adierea fierbinte, neregulată, iar vântul a urlat a jale printre clădirile de lemn pustii, aidoma unui cor de coioți deprimați.

– La dracu', a murmurat Eliza.

M-am întors către ea. Purta o mulțime de dantele și fuste, ca Miss Kitty, sau poate ca Miss Piggy. De asemenea, era evident foarte nervoasă.

– Bine spus, a pufnit Reba. Ia uite! A lovit cu mâna în patul puștii: Un Winchester model 1884, cu o cutie a închizătorului din oțel călit și vopsit, și cu încărcător de bronz! Păi Winchester nici măcar n-a început să fabrice versiunea asta, decât din 1864...

– Taci din gură, s-a răstit Eliza.

Reba n-a tăcut.

– Și priviți *asta!*

A scos revolverul cu șase cartușe din tocul de la șoldul drept și l-a răsucit, de parcă ar fi vrut să ne demonstreze ceva.

– Cadrul butoiașului din 1896! Ce naiba, până și soră-mea aia *mică* s-ar fi putut documenta mai bine...

– GURA! i-a sugerat Eliza. Reba a amuțit.

Un moment de tăcere.

– Ă-ă-ă, scuzați-mă, a rostit Tunnar. Unde ne aflăm?

– În *Cow-boyLand*, a răspuns Eliza, scanând ferestrele de la etajul clădirilor pustii. Primul mare succes comercial al lui Curtis. Cel cu parcul de distracții în stilul Vestului Sălbatic, unde roboții înnebunesc și-i ucid pe toți turiștii¹. Noi suntem turiștii.

Zâmbetul lui Tunnar a dispărut.

– Aha...

Ochii i s-au dilatat foarte mult, a mișcat puțin revolverul în toc și s-a alăturat Elizei în scanarea clădirilor. Geamurile sparte ne priveau aidoma găvanelor goale din cranii bătute de soare.

Reba s-a asigurat că pușca îi era încărcată, apoi s-a retras puțin ca să ne acopere spatele.

– Eliza? a întrebat ea. Te-ar deranja să ne spui ce căutăm de fapt?

– Suntem superutilizatori, ai uitat?! Iar asta nu-i cartea pe care o dorim. Prin urmare, căutăm ușa care să ne *scoată* de aici.

– Ia uite, a arătat Tunnar. Nu-i...

Cow-boy-ul android a deschis cu piciorul ușile saloon-ului, a avansat rapid până în mijlocul străzii pline de praf și a pivotat, ca să-l confrunte pe Tunnar. Ochii lui au sclipit ca niște nasturi metalici. Vocea îi era un scrâșnet scăzut.

– *Trage, vierme!*

Mâna lui dreaptă plutea deasupra tocului revolverului.

– Du-te-n mă-ta, a mormăit Reba zburându-i capul cu pușca ei, după care i-a mai tras două focuri în piept pentru orice sigu-

¹ Aluzie la *Lumea vestului*, 1973; scenariul și regia Michael Crichton; în rolurile principale: Yul Brynner, Richard Benjamin, James Brolin (n. trad.).

ranță. Androidul a colapsat cu zgomotul scos de un sac de plastic plin cu cutii de conserve goale.

– Uite! a strigat Eliza, indicând un dreptunghi luminos pe o parte laterală a grajdului. Ușa!

Ca un singur om, ne-am răsucit și am pornit la goană într-acolo. Mai multe arme au deschis focul de la ferestrele de la etaj și de pe acoperișul hotelului. Gloanțele ridicau praful pe lângă picioarele noastre și ricoșeurile țiuiau în depărtare.

– Știi ceva? a țipat Reba spre Tunnar în timp ce fugeam. Cartușele astea calibrul 0,30 nu-s chiar de lepădat! A mângâiat Winchesterul și a rânjit spre Tunnar. Când ne-ntoarcem, trebuie neapărat să ne luăm vreo două!

Am ajuns la pragul ușii și...

tremurCLIC!

Ne aflam într-un mall¹. Corecție. Ne aflam într-un parc de distracții, situat în mijlocul celui mai mare mall pe care l-ați văzut vreodată. Eu unul am văzut *localități* mai mici decât mall-ul ăla. Totuși, ceva era straniu și nepământesc...

– Tăticule? a scâncit Eliza. Mi-e frică!

M-am întors s-o privesc... și m-am uitat de două ori. Eliza părea să aibă doisprezece ani și era îmbrăcată ca un viitor rocker grunge. De asemenea, mi se părea straniu de înaltă, ceea ce m-a derutat, până ce m-am privit pe mine și mi-am dat seama că aveam vreo opt ani.

– Nu te speria, scumpo, a rostit Tunnar cu o maturitate calmă în voce, complet contrazisă de ochii ce-i alergau în toate direcțiile și de ticurile faciale. N-o să pățim nimic.

A tras cu ochiul spre Reba, care în acest scenariu juca evident rolul mamei.

– Romanul ăsta l-ai citit?

– Da. Reba s-a înfiorat, l-a strâns convulsiv de mână și a privit nervos în direcția opusă. *Mezozoic Mall*. O familie obișnuită

¹ Complex comercial de mari dimensiuni, adăpostind în aceeași clădire magazine, localuri etc. (n. trad.).

de americani pleacă în vacanță și trece cu mașina printr-o poartă dimensională într-o istorie alternativă, în care dinozaurii n-au murit. Suntem prinși aici fără combustibili fosili, fără plastic petrochimic, fără dresuri din nailon și, cel mai rău...

Tunnar a dus un deget la buze.

– Ș-ș-ș! Nu-i speria pe copii.

– Tăticule? am rostit. Glasul îmi era un scârțâit adenoid. Am văzut ceva *mișcându-se* acolo.

Am arătat niște tufișuri pictate pe pânză.

– Unde? a șoptit Tunnar.

– Aici, *gagiu'*, a rostit creatura ieșind la vedere.

Tunnar a icnit și a bâjbâit după revolverul din tocul care nu mai exista. Reba s-a încordat și a încercat s-o ascundă pe Eliza înapoia ei.

Creatura era impresionantă, într-un mod înspăimântător. O statură mătăhăloasă, de peste doi metri treizeci, acoperită cu o piele solzoasă strălucitoare și verde, peste care atârnavă cel puțin douăzeci și cinci de kilograme de lanțuri de aur. Coada lungă îi zvâcnea precum șfichiul de oțel al unui bici, pantalonii îi atârnavă în părți cu mult sub șoldurile de pasăre și ajungeau cu gleznelor până la vîntre, șapca de base-ball era întoarsă cu cozorocul într-o parte, iar jacheta umflată, multicoloră, de starter, purta emblema clubului San Jose Plesiosaurus.

– Dumnezeu! a gâfâit Tunnar cenușiu la față. Un *Veloci-Rapper*.

– Ușurel, a murmurat Reba în vreme ce surâdea printre dinții înțeleștați și scotocea în poșetă. Nu uita cartea! Ei atacă în ceată și nu cel pe care-l *vezi* este amenințarea, ci...

Cu un gest fulgerător, a scos din poșetă un spray de piper și a pulverizat în tufișul din dreapta Elizei.

– ... *acela!*

Un al doilea Veloci-Rapper s-a prăbușit din tufișul artificial ieftin, strănutând isteric și zgâriindu-și ochii, iar Reba a profitat de ocazie pentru a-l împroșca pe primul cu spray.

– Ușa! a țipat Eliza, arătând un dreptunghi luminos pe o parte laterală a giganticului Mickey Megasaurus gonflabil. Ne-am

repezit într-acolo, la o clănțănitură de bot în fața celui de-al treilea următor și am plonjat cu capul înainte în...

tremurCLIC!

Dominatoarea s-a retras un pas, a înfășurat pisica-cu-nouă-cozi și a pus mâinile în șolduri. Dacă șireturile corsetului ei negru ar fi fost doar puțin mai strânse, ar fi avut nevoie de o inscripție avertizatoare: *Atenție: Recipient sub presiune!* Am fost uimit că tocurele-cui roșii nu se înfingeau în podea la fiecare pas.

– Ce-mi văd ochii? a clătinat ea din cap, scuturându-și coama de păr blond, lung și cârlionțat. Un grup de patru! Cred că vă putem aranja ceva, dar trebuie să vă previn că o să vă coste ceva mai mult.

Lui Tunnar i-a căzut falca. Eliza a rămas holbându-se.

– Cred c-am găsit camera de joacă secretă a lui Curtis, i-am șoptit Rebei.

– Nț-ț, a scuturat ea din cap. Este pur și simplu primul lui roman: *Ștoarfe în piele neagră*. De obicei nu-l menționează în CV.

– Aha!

– *Ei bine?* a întrebat dominatoarea, subliniindu-și întrebarea cu un zvâcnet al biciului.

– Ne scuzați, doamnă Ayeisha, i s-a adresat Reba. Am ajuns aici printr-un accident. Dacă ați avea amabilitatea să ne arătați ușa...

Ayeisha a bătut din palmele înmănușate.

– *Mongo!*

Ușa s-a ivit într-un perete, în clipa când o matahală a apărut mârâind din colțul opus. Ne-am repezit spre dreptunghiul luminos.

– *Doamna Ayeisha?* a întrebat Tunnar pe când îl ocoleam pe Mongo. *Cunoști locul ăsta?*

– Mai târziu, scumpule, a răspuns Reba. Am trecut prin ușă...

tremurCLIC!

Ne găseam într-un laborator clasic: o sumedenie de rafturi acoperite de instrumente, o sumedenie de luminițe pâlpâitoare și nici o fereastră. În mijlocul încăperii, sub o cupolă de plexiglas, se găsea o *chestie* stranie, semănând mai degrabă cu gadgetul acela

din magazinele de articole sportive cu care vă măsoară deschiderea degetelor ca să știți ce bilă de bowling să cumpărați.

– La dracu', a rostit Eliza. Suntem în *Artefact*. Alt știft bazat pe o formulă de succes despre un grup de șavanți nevropați aflați într-un laborator guvernamental secret și îndepărtat... am uitat, în asta suntem sub ocean sau sub deșert?

– Cred că pe vârful muntelui, i-a răspuns Reba.

Tunnar s-a apropiat de cupolă și a pus mâinile pe plexiglas.

– Iar asta să-nțeleg că-i artefactul?

– Ai grijă, i-a atras atenția Eliza. Este un Aparat-Extrate-restru-De-O-Imensă-Putere. Îți îndeplinește orice dorință.

– În carte, a comentat Reba, le trebuie patru sute de pagini și zece morți înainte să se gândească c-ar fi bine să-și dorească să dispară.

– Îmi doresc o ușă, a spus Tunnar.

– Uite-o, a indicat Eliza.

– Doamne, ce ușor a fost aici, a rânjit Tunnar mândru de sine. Am trecut pe rând prin portal...

tremurCLIC!

Soarele ardea cu putere. Oceanul se rostogolea în valuri line. Stăteam în scaunul de pe duneta bărcii. Simțeam în mână greutatea satisfăcătoare a undiței.

Eliza mi-a adus o bere rece. Rochia ei spaniolă avea un decolteu adânc. Transpirația i se brobonise pe pielea bronzată. Era tăcută. Asta era bine. Îmi place când femeile tac.

Tunnar stătea la cârma bărcii. O ținea pe curs, prin mișcări scurte. Motoarele murmurau cu glasuri scăzute.

– Max? a întrebat Tunnar. Îți place că pescuim?

– Da, Tunnar, am răspuns. Îmi place.

– *Dar pe mine mă-nnebunește!* a răcnit Reba din cabină. *Nu puteți măcar la răstimpuri să folosiți fraze?*

– Nu, am spus.

– Nu putem, a încuviințat Tunnar. Un grup de ofițeri de marină renegați și homosexuali au pus stăpânire pe un submarin Trident. Vor bombarda Bostonul. Doar noi îi putem opri.

– Asta-i treabă de bărbați, am spus. Îmi place.

– Este *Vânătoarea lui noiembrie roz*¹, a spus Tunnar.

– *Iar asta-i blestemata de ușă! Am ieșit de-aici!*

Reba a deschis un hublou aflat sub nivelul apei.

– Asta nu-mi place, am spus.

Apa a năvălit înăuntru. Eliza mi-a adus altă sticlă de bere.

Mi-a spart-o în cap.

tremurCLIC!

Când mi-am revenit, ne aflam la bordul unui submarin micuț cu prea multe hublouri, traversând niște grote trandafirii de-a dreptul ștranii și contorsionate.

– Bun venit în *Toracic Park*, mi-a spus Tunnar. Îl mai ții minte p-ăsta? Parcul de distracții tematic în care oamenii sunt micșorați la dimensiunile unor microbi și injectați în vena cavă a lui Keith Richards². Evident, ne găsim la numai câteva minute de Un-Incident-Neplăcut.

M-am sculat, mi-am îndepărtat cioburile de sticlă din păr și m-am împleticit până la un hublou.

– Atunci de ce mai continuăm să ne găsim aici?

Deja puteam zări în depărtare limfocitele adunându-se pentru atac.

– Pen'că Curtis e viclean. Porcăria asta – Tunnar a lovit cu pumnul într-o ranforsare a plafonului – e *plină* de dreptunghiuri luminoase. Reba și Eliza se chinuiesc al dracului ca să-l găsească pe cel bun.

M-am întors cu spatele la hublou, revenind spre Tunnar.

– Oricum, care-i problema lui Curtis cu parcurile de distracții tematice? *Cow-boyLand... Mezozoic Mall... Toracic Park...* A suferit în copilărie vreo traumă în Disneyland, sau ce?

Tunnar a strâns din umeri.

¹ Aluzie la romanul *Vânătoarea lui noiembrie roșu* (1984) de Tom Clancy, ecranizat în 1990; regia: John McTiernan; în rolurile principale: Sean Connery, Alec Baldwin și Scott Glenn (n. trad.).

² Keith Richards (n. 1943), chitarist, cântăreț și compozitor englez, fondator al formației The Rolling Stones (n. trad.).

– Am găsit-o! a strigat Eliza de sub puncte.

– La timp! a țipat Reba, coborând în goană din cupola de pilotaj. *Sosesc!*

Primul limfocit s-a izbit de navă cu un impact care a curbat cordoanele de sudură și a detonat niturile. Ne-am croit drum prin exploziile pirotehnice și jeturile violente de plasmă de culoarea paielor, sărind cu picioarele înainte prin ușă și în...

tremurCLIC!

– Ah-h-h, a oftat Tunnar, *așa* mai vii de-acasă! A mângâiat carabina de calibru greu, cu două țevi, din brațe și a scanat vegetația deasă a junglei umede, căutând ceva ce putea fi ucis. O pușcă Gibbs calibrul 12,5 mm! Gagica asta oprește în loc și un rinocer dezlănțuit!

Eliza s-a lovit cu spatele de noi, cercetând arborii cu ochi nervoși.

– Cum e cu tiranozaurii? a șoptit ea.

Tunnar a intrat din nou în modul literal.

– Nu știu. Cred că dacă țintești atent... Abia apoi a înțeles întrebarea: Ai zis tiranozauri?

– Asta-i urmarea la *Mezozoic Mall*, a explicat Eliza. *Monștrii cu colți ascuțiți*. Da, am zis tiranozauri.

Tunnar a căzut puțin pe gânduri, după care s-a înseninat.

– Perfect, atenție toată lumea! a strigat el. Indiciu important! Dacă dăm peste un tiranozaur, *țintiți în sold*. Un animal de pradă poate trăi suficient timp ca să vă ucidă după ce i-ați perforat creierul sau inima, dar nici măcar T-Rex nu vă poate urmări cu pelvisul fracturat!

– Mulțumesc pentru informație, a șuierat Eliza. Și mulțumesc că ai anunțat toate creaturile din jur asupra poziției noastre exacte.

Parcă la comandă, ceva *gigantic* a slobozit un răget înfiorător la o sută de metri în stânga și a început să-și croiască drum spre noi, doborând copacii.

– Hopa, a făcut Tunnar.

– Am găsit-o! a anunțat Reba de undeva din față.

Tunnar a dus carabina la ochi și a îndreptat-o în direcția răgetului.

– Voi doi luați-o înainte, s-a adresat Elizei și mie. Vă ajung într-un minut.

– Bine, a încuviințat Eliza și a șters-o de parcă ar fi avut aripi la călcâie.

– Tunnar, am rostit, nu cred că-i o idee prea bună.

– Hai termină, nu mai fi așa de pămpălău.

Și-a potrivit patul carabinei în umăr și a privit prin lunetă.

– N-o să pățesc nimic.

A ridicat și a lăsat de câteva ori siguranța trăgaciului, bănuiesc că pentru a exersa.

Bestia a mugit din nou. Acum era mult mai aproape.

Reba a țâșnit din tufișuri și l-a înhățat pe Tunnar de guler.

– Vrei să termini cu joaca? s-a răstit la el. Avem un grafic de respectat!

Tunnar s-a întors spre ea și a scâncit:

– Hai, mări *mamă*!

– Poți vâna dinozauri mai târziu, i-a spus punându-l în mișcare. Ți promit.

– Sigur că da, s-a bosumflat Tunnar, așa mi-ai spus și săptămâna *trecută*. Nu mă lași niciodată să ucid *nimic*!

S-a oprit și s-a împotrivit să mai înainteze.

Reba s-a oprit și ea.

– Tinere, dacă nu vii în clipa asta, o să mergi imediat la culcare fără pic de sex!

Bosumflarea lui Tunnar a pierit.

– Timpul de plecare!

S-a repezit înaintea noastră și a sărit prin portal.

– Pe cuvântul meu, a clătinat din cap și a țâțâit Reba, câteodată *nu-l* înțeleg pe omul ăsta.

M-a salvat de la o replică apariția tiranozaurului, care a răsturnat niște copăcei și s-a năpustit spre noi, cu colții salivând și răsuflarea duhnind. Am pășit prin ușă...

tremurCLIC!

– Straniu, am comentat privind în jur.

– *Prea* straniu, a adăugat Tunnar.

– Cea mai stranie de până acum, a încuviințat Reba.

– E ultima lui carte, a anunțat Eliza, *Totu-i minunat*.

S-a dat un pas înapoi și a făcut un gest larg, cuprinzător, indicând străzile umbrite de ulmii înșiruiți de ambele părți, casele îngrijite și oamenii surâzători care stăteau pe verande în răcoarea amurgului, bucurându-se de conversații plăcute cu vecinii și cu trecătorii de pe trotuare. Un grup de copii alergau, jucând leapșa și râzând inocent. Undeva în apropiere, un câine a lătrat prietenos.

Tunnar s-a holbat la Eliza și a strâmbat din nas.

– Ești sigură?

Eliza i-a întors privirea.

– Bineînțeles. N-ai... S-a oprit, s-a uitat de la Tunnar la mine, la Reba și apoi a scuipat dezgustată. Vreți să-mi spuneți că ați petrecut o săptămână, documentându-vă despre calculatorul lui Curtis, dar că nu v-ați gândit nici o clipă să citiți măcar o recenzie despre *carte*?

Am coborât ochii și mi-am lovit vârfurile bocancilor între ei. Tunnar a mormăit ceva inaudibil și s-a înroșit la față. Reba a privit în sus, spre bolta serii senină și lipsită de smog, și a început să fluiera.

Eliza a scos un sunet aducând cu o încrucișare între un pufnet și un râset, a clătinat din cap a neîncredere, apoi s-a uitat la noi și a repetat sunetul.

– Uite ce-i, amărăștenilor, a spus ea în cele din urmă, *Totu-i minunat* este altă carte despre o istorie alternativă! În ea, cabala secretă care conduce de fapt lumea aranjează alegerile prezidențiale din '92, așa că democrații nominalizează un cretin absolut și el *câștigă*! Până în '94, gagiul este atât de disprețuit, încât republicanii preiau controlul Senatului și al Camerei...

– Imposibil! a icnit Tunnar.

– ...președinția din '96...

– Ridicol! a chițăit Reba.

– ...și până în anul 2000, toți sunt prosperi, oamenii pot face dragoste doar cu cei cu care sunt căsătoriți și nimeni nu este *nici-*

odată mâncat de monștri, împușcat de roboți, urmărit de spioni sau prins fără putință de evadare într-un parc de distracții tematic scăpat de sub control!

— *Ajunge!* am răcnit. Nu știu de unde își ia Curtis ideile astea tăcănite, dar misiunea noastră este să-l *jeuim*, nu să-l criticăm! Așa că, dacă nu vă supărați — mi-am ridicat mâneca jachetei și am privit ceasul —, ne-au mai rămas la dispoziție douăzeci și cinci de minute. Ne-ntâlnim în locul ăsta peste un sfert de oră.

Am bătut palma și ne-am despărțit.

Exact după cincisprezece minute ne găseam cu toții la punctul de întâlnire. Tunnar mi-a întins casetele video din camerele virtuale ale lui și ale Rebei.

— Ați găsit ușa? s-a interesat.

— Eliza a găsit-o, am spus. Este acolo, lângă... lângă...

Am gesticulat neajutorat spre ciudata formă metalică de pe stradă.

— *Studebaker*, a completat Eliza. Au fost automobile drăguțe. Tăticul a avut unul.

— Perfect, a încuviințat Tunnar.

A privit în jur, a luat-o pe Reba de mână și au pășit prin portal. Eliza și eu i-am urmat. Ne-am pomenit înapoi pe coridorul nesfârșit, pustiu și pardosit cu marmură.

— Ei bine, am conchis, aș zice că-i timpul s-o frigem afară, nu?

— Păi-i-i, Tunnar a rânjit spre Reba și ea i-a făcut cu ochiul. Reba și cu mine am discutat și am decis că dacă ne mai rămân câteva minute, ne-ar place să revenim în *Ștoarfe în piele neagră*. Doar ca să verificăm dacă n-am pierdut nimic important.

Eliza m-a privit și a dat ochii peste cap.

Am scanat imensul coridor de marmură — era tăcut și pustiu — apoi m-am uitat încă o dată la ceas.

— Bine, am decis. Voi doi v-ați descurcat bine până-acum, vă puteți duce la joacă. Dar să vă-ntoarceți în cinci minute, altfel plecăm fără voi.

Reba a căscat ochii.

– Cinci minute? L-a înhățat pe Tunnar de mână și l-a tras după ea. *Haide, scumpule!*

Fără alt cuvânt, au dispărut pe o ușă.

Am privit imensul coridor al castelului, căutând ceva pe care să iau loc, apoi am renunțat și m-am așezat pe podeaua de marmură, rezemându-mă cu spatele de perete. Chiar și prin jacheta virtuală de piele, piatra rece îmi dădea fiori prin rinichi.

Eliza s-a apropiat și s-a oprit în fața mea. A deschis gura, parcă gata să vorbească, o dată, de două ori, apoi, aparent ajungând la o decizie, și-a trântit fundul osos pe podea, așezându-se lângă mine, rezemată de perete.

Am adus în existență o țigară, am tras un fum, aproape că mi-am scuipat plămânii afară și am strivit țigara pe pardoseală.

Eliza a suspinat adânc.

– Te gândești la ceva? am întrebat-o în cele din urmă.

Ea a reflectat o vreme.

– Mda, a încuviințat din cap.

I-am acordat o pauză decentă.

– Vrei să discutăm despre asta?

A ridicat din umeri.

– Poate.

Am așteptat. Și am așteptat. Ea m-a privit și a oftat, fără să spună nimic. M-am plictisit de eforturile ei de a comunica prin telepatie și am fabricat altă țigară.

– *Tu te gândești la ceva?* m-a întrebat Eliza.

Am examinat țigara aprinsă pe care o țineam în mână și am hotărât, în mod înțelept, să nu mai trag nici un fum.

– Mda, am aprobat. Tot aștept să faci și pasul celălalt.

– Hopa, a exclamat ea. Ai stricat ritmul.

– Ce am făcut? am strâmbat din nas.

– Aceste concise dialoguri bărbat/femeie, mi-a explicat. Tu ar trebui să fii taciturn și să mă silești să-ți smulg monosilabele cu cleștele.

– Pe dracu', am comentat și de data asta am tras ușor din țigară fără să tușesc. (Avea gust de balegă de cămiloi arsă.) Eu cred în cuvinte. În multe cuvinte.

Eliza a încuviințat din cap.

– Și ce cuvinte vrei să auzi?

– De fapt, aștept ceva dintr-o comedie bufă.

A fost rândul ei să-și încrețească nasul.

– *Poftim?*

– Este vorba despre tine, am spus. Ori de câte ori sunt implicat în ceva alături de *tine*, mă pomenesc cu cracii-n sus. Ceva explodează, ceva este distrus și, mai devreme sau mai târziu, cineva îmi trage preșul de sub picioare. Suntem împreună de două ore și mă tot întreb – când vine poanta? Cum o să mă faci de data *asta*?

Eliza mi-a luat țigara din mână, s-a rezemat de perete și a tras adânc. Fumul a ieșit într-un acces de tuse.

– Poate că nu-i nici o poantă, a rostit când și-a recăpătat suflul. Poate că-s cinstită cu *tine*.

– Așa, deodată? I-am luat țigara și am scuturat scrumul. Te-am sedus și ți-am făcut vânt. De trei săptămâni încoace încerci să mă omori. Și acum, pe nepusă masă, *ții* la mine?

Am tras alt fum și am încercat să-mi camuflez tusea îndărătul unui râs amar.

– Țin *cu adevărat*, a șoptit ea când m-am potolit. De asta sunt aici acum: fiindcă detest să văd că oamenii la care țin fac greșeli idioate. Țin *mult* la tine, Max. Îmi amintești de un tip pe care l-am cunoscut în lumea reală și asta mă face să doresc să te protejez de propria-ți prostie... dacă pot.

S-a încruntat și a scuturat din cap.

– Sigur că da, am spus.

– De aceea mă și enervezi în halul ăsta, Max. Pentru că *realmente* țin la tine și *realmente urăsc* unele dintre lucrurile pe care am văzut că le faci în ultima vreme.

Explicația mi se părea cam contradictorie, dar n-am comentat.

După o altă tăcere, Eliza m-a întrebat:

– Auzi, de fapt, de ce mi-ai făcut vânt?

Am privit-o. Max Kool s-a gândit la șase-șapte răspunsuri frivole. A răspuns Jack Burroughs.

– Nu știi, i-am zis.

– Te-am plictisit?

Am clătinat din cap.

– Sexul virtual era atât de jalnic?

Am clătinat din cap.

– Iubito, am spus încercând să mai și surâd, sexul virtual cu tine a fost *exceptional*. Obişnuiam să mă *laud* cât de bună erai.

S-a încruntat.

– Atunci de ce m-ai părăsit?

Am înălţat din umeri şi am strivit ţigara pe podea, alături de predecesoarea ei.

– Nu ştiu. Cred că nu-mi găseam locul. Căutam ceva ce n-am găsit niciodată.

M-am întors, am privit-o pe Eliza şi lent, foarte lent, o idee a început să mi se înfiripeze în minte.

– Poate că era ceva care s-a aflat tot timpul sub nasul meu.

M-a privit inexpresiv.

Am sărutat-o apăsând pe buzele palide şi subţiri.

A continuat să mă privească inexpresiv.

– Aşa că, am spus, dacă vrei să... să mai încercăm...

Ochii albaştri ai Elizei s-au holbat şi gura i s-a deschis într-un „O” micuţ. M-am apropiat pentru alt sărut. Ea m-a împins ferm.

– Nu mă-nţelege greşit, Max, a rostit cu un glas complet lipsit de romantism. Sunt realmente măgulită că asta-i ceea ce simţi despre mine. Să fiu sinceră, ar putea fi chiar amuzant să ne tăvălim niţel prin fâneată. A trecut mult timp de când am avut parte de un tip care să ştie cu adevărat cum să mă excite. Însă, vezi tu, Max, sexul fără implicare emoţională nu-i altceva decât masturbare în doi şi, mărturisesc, am obosit să mai colectez scalpuri.

Maxilarul meu inferior a lovit podeaua. Dinţii mi-au sărit ca nişte pastile de Orbit. M-am holbat la Eliza, am clipit şi m-am holbat din nou. Nu! Nu se putea! Mi-am regăsit glasul.

– *T'shombe?*

La auzul aceluia nume, Eliza a zvâcnit ca şi cum ar fi fost legată în scaunul electric şi ar fi primit o descărcare zdravănă. S-a holbat la mine. Gura i s-a căscat. Solzii albaştri de gheaţă i-au căzut realmente de pe ochi şi s-au sfărâmat pe podea. Dedesubt, ochii ei erau cafenii precum ciocolata şi larg deschişi.

– *PYLE?*

LUNGA PROTEZĂ DE OȚEL A LEGII

Probabil că am fi stat și acum acolo, pe coridorul de marmură rece din castelul Franklinstein, holbându-ne unul la celălalt în surpriză șocată, dacă sistemul de alarmă n-ar fi ales tocmai momentul acela ca să se declanșeze. Cu o clipă în urmă, T'shombe și eu plutisem laolaltă într-un bazin de neîncredere pură și amestitoare; în clipa următoare, claxoanele piuiau, sirenele urlau, luminile albastre pâlpâiau și un glas isteric și amplificat urla: „ALARMĂ DE INTRUZIUNE! ALARMĂ DE INTRUZIUNE!“ Pe coridor, ușile metalice se deschideau zăngănind și cizme grele, ținuite, răpăiau pe podeaua de marmură dură care isca ecouri. *Foarte multe cizme.*

T'shombe și eu am sărit în picioare.

– *Sentinele!* a răcnit ea.

– *Tunnar și Reba!* am răcnit eu.

– *Unde?* a tipat ea.

– *Acolo!*

Am prins clanța unei uși și am smucit-o. Dinăuntru s-a scurs un torent de apă înspumată, pești zbătându-se și sticle de bere goale.

– *Nu-i ușa bună!*

– *Aici!*

T'shombe a deschis o ușă și mireasma parfumului ieftin s-a revărsat precum un val de ceață. Am sărit înăuntru.

tremurCLIC!

– Ia te uită! a rostit doamna Ayeisha, înfășurându-și biciul și traversând podeaua spre noi. *Iar* ai venit. Cam târziu pentru o orgie în patru – prietenii voștri au plecat deja –, dar cred că putem aranja ceva interesant în trei, ce ziceți?

T'shombe m-a înhățat de mână și am plonjat înapoi prin ușă.

tremurCLIC!

Revenisem pe coridor. O grupă de naziști a țâșnit de după colț, îndreptând armele spre noi.

– Pe aici! am răcnit.

– Nu! a răspuns T'shombe în același fel. Pe aici!

Am sărit cât mai sus, când automatele s-au descărcat. Gloanțele au ricoșat din pereții și podeaua de marmură, pricinuind o mulțime de pagube printre naziști.

– *Fugi!* a zbierat T'shombe când am revenit pe sol, de parcă aş fi avut nevoie de instrucțiuni. Parcursesem aproape cincizeci de metri pe coridor înainte să apară următoarea grupă de nemți.

T'shombe m-a împins într-o nișă și m-a acoperit cu trupu-i micuț și slăbănog, când soldații au fugit prin fața noastră. Nu ne-au văzut.

Răpăitul cizmelor s-a pierdut în depărtare. T'shombe a deschis ochii, a încetat să mai tremure și a riscat o uitătură pe coridor.

– Deocamdată este pustiu, a șoptit. Poți s-o ștergi?

Am închis din nou pleoapele, am încercat încă o dată și am dat greș.

– Nu. Probabil că-i întârzierea vitezei luminii. Ceva local îmi blochează ieșirea de pericol, înainte de trecerea comenzii.

– Nașpa! S-a retras brusc, când altă grupă de soldați a gonit prin fața nișei, apoi a privit după ei. Uite ce-i, Pyle, a spus, aş dori să-ți pun o mie de întrebări, dar, în caz că n-ai observat, suntem în rahat până la gât.

Am aprobat din cap.

– Îmi dădusem seama.

Ea s-a întins și m-a bătut ușor cu palma pe buzunarul jachetei.

– Mai ai microfilmul?

Am încuviințat iarăși.

– Bine. Atunci mai avem o șansă.

A riscat altă privire pe coridor, după care a revenit la mine.

– Uite care-i planul. Tu pornești primul, după care eu voi crea o diversiune în vreme ce tu încerci să te strecoari pe poarta principală. O dată ce ai ieșit din castel, ar trebui să-ți poți apela ieșirea de urgență.

Am clipit neînțelegător.

– Nu vii cu mine?

T'shombe a scuturat din cap și a început să se metamorfozeze într-un mecanoid.

– De data asta mă tem că nu, a rostit cu glas gros și metalic. De aceea, trebuie să-mi promiți două... nu, trei lucruri. Mai întâi, că vei fi atent când o să-i livrezi fișierele lui Amber. Să nu stai nici o clipă cu spatele la căteaua aia, ai înțeles?

– Bine, am spus. Îți promit. Al doilea?

– Jack? Și-a frecat bărbia de metal sclipitor. Promite-mi că vei face tot ceea ce trebuie ca să afli cine-i Amber *în realitate*. Acesta este – îmi dau cuvântul – motivul pentru prezența mea aici. Femeia asta, *dacă-i femeie*, e pur și simplu *rea*, iar miza în cazul de față nu sunt doar niște amărâte de fișiere ale unui roman.

M-am gândit la cuvintele ei, le-am reevaluat în lumina noii cunoașteri a adevăratei identități și, pentru prima dată, am început s-o cred.

– Bine. Care-i al treilea lucru?

– Pyle? a rostit ea cu sfială. Duminică, la biserică o să fie o întrunire cu adevărat drăguță, cu înghețată, și speram că ai putea...

– Mi-ar face plăcere, am mințit.

– Atunci – a privit din nou în ambele direcții ale coridorului, a încheiat transformarea în mecanoid și a ieșit din nișă – să-i dăm *drumul*!

Am sprintat către poarta principală. O grupă de naziști a țâșnit de pe o ramificație laterală în urmărirea mea.

– Bă-ie-eți! a cântat T'shombe.

S-au oprit să-i privească forma metalică zăngănitore și n-au avut nici măcar timp să urle înainte ca ea să-i facă tocătură cu minutul.

Alte grupe de naziști s-au năpustit din ramificațiile laterale; unii dintre ei purtau arme ce semănau cu lansatoare de rachete și bazooka. Toți m-au ignorat și și-au concentrat atenția și puterea de foc asupra lui T'shombe. În jurul meu a izbucnit hărmălaia unei bătălii aprige.

M-am lipit cu spatele de perete, i-am lăsat pe soldați să se repeadă pe lângă mine, apoi m-am furișat pe după un ultim colț și am găsit poarta principală deschisă și nepăzită. Cu o ultimă privire aruncată în jur, ca să mă asigur că nu eram urmărit, am pășit afară. O dată ieșit, m-am rezemat cu umărul de poarta masivă din oțel și am împins-o, închizând-o. Încuietorea a clicăit. M-am răsucit.

Pe alee se afla Amber. Avea un zâmbet răutăcios pe chip și un pistol placat cu crom în mâna dreaptă. Pistolul era ațintit asupra mea.

– Scumpo! am strigat, străduindu-mă din răspuț să simulez aparența ușurării fericite. Am observat că pistolul continua să mă fixeze. Ce-i asta?

– Vai, Max, a rostit ea dulce, este trădare, ce altceva? A întins mâna stângă: Dă-mi microfilmul.

– Dar... Am încercat să mă retrag și m-am lovit de poarta închisă. *De ce?* Am făcut tot ce mi-ai cerut. *De ce asta?*

Ea și-a țuguia buzele și a țintit cu atenție.

– Ah, mă pot gândi la vreo nouă sute de mii de motive. Mi-a studiat fața prin cătare și, pentru o clipă, expresia i s-a destins. Cum, tu chiar credeai că o să-ți plătesc restul milionului?

Am încuviințat din cap și am zâmbit nervos. Ea s-a întunecat la chip.

– Putem renegocia, am vorbit repede.

Amber a clătinat din cap și a ridicat siguranța trăgaciului.

– Îmi pare rău, e prea târziu – licitația s-a închis. Dă-mi microfilmul *imediat*.

Am ezitat încă un moment. Fața ei drăgălașă s-a contorsionat într-un rictus, a apăsat pe trăgaci și genunchiul drept mi-a explodat într-o jerbă de sânge și așchii de os. M-am prăbușit ca un taur lovit de mai. Durerea virtuală, trebuie să precizez, era spectaculoasă.

– UȘCHEALA! am răcnit.

Nu s-a întâmplat nimic.

Scrâșnind din dinți și învingându-mi valurile de durere agonizatoare, mi-am ridicat fața din prundiș și m-am străduit să-mi găsesc mâinile. O pereche de coapse frumoase și sexi, purtând pantofi roșii cu tocuri înalte ce scârțâiau pe alee, s-au oprit la câțiva centimetri de nasul meu. Am izbutit să mă întorc pe spate.

– UȘCHEALA! am zbierat din nou.

Continuam să fiu blocat.

Al doilea glonț mi-a sfărâmat rotula stângă.

– Te rog, dă-mi microfilmul, a vorbit ea iritată. Îl *doresc*.

– Ia-l! am icnit, scotocind în buzunarul jachetei și pescuind filmul cu mâini tremurătoare. Ia-l! Te rog!

– Vai, dar mulțumesc, Max, mi-a zâmbit aplecându-se să-l ia. A ridicat după aceea mâna stângă la bărbie, a clătinat încetisor din cap și a plimbat pistolul peste forma mea rășchirată. Ce greu este să iei decizii! Inima sau testiculele? Inima sau testiculele?

Am ridicat brațele, de parcă m-ar fi putut proteja.

– Nu-u-u-u-u!

Amber a ajuns la o decizie.

– Testiculele, a rostit și a încuviințat satisfăcută.

A strecurat microfilmul în buzunar, a țintit atent folosind ambele mâini ca să țină pistolul, apoi brusc s-a îndreptat de spate, a parcurs spectrul albului până la un monocrom orbitor, gura i s-a deschis într-un țipăt neauzit și a dispărut din existență.

După zece secunde am intrat în linie-dreaptă și lumea s-a întunecat.

Filtrul de cafea se tânguia „Volaré“. Brațe puternice m-au apucat, m-au ridicat de pe podeaua lui CompuTech și m-au așezat cu brutalitate în picioare. Amintirea durerii virtuale din genunchi

a dispărut rapid, înlocuită de durerea reală a brațelor ce-mi erau răsucite la spate și legate cu un cablu în jurul încheieturilor și coa-
telor. Cineva mi-a smuls atât de violent casca audio încât a fost
cât pe-aci să-mi rupă pavilioanele urechilor; peste o clipă, mi-a
înlăturat ochelarii-video cu aceeași grijă deosebită, dar, la naiba,
nu a smuls ProctoPres-ul. Am strâns din ochi din cauza luminii și
a durerii, când necunoscutul mi-a prins falca inferioară și a folo-
sit-o ca pe un mâner, ca să mă întoarcă într-o parte și-n alta. Cu
greu, ochii mi-au revenit lent, târâș, la o focalizare granulată.

Dumnezeule! Căpcăunul. Cel cu jocheii de litere din Mounds
Park. M-a gratulat cu un rânjat răutăcios, sfredelitor, arătându-și
piatra prețioasă încrustată în dinte, apoi a încuviințat spre cel care
mă ținea de umărul stâng.

– Frumoasă captură! A răsucit și mai mult capul și a strigat
peste umăr: Hei! Încă nu i-ați găsit pi șeialți doi?

De pe casa scării au apărut alți jochei de litere.

– Nu-s p-acoperiș! a zbierat unul.

– Nu-s jos! a adăugat altul. Da' nici valizele grasei nu-s și
seifu' ei e dășchis și gol!

Șeful a revenit cu atenția spre mine, mi-a răsucit din nou
capul într-o parte și alta, apoi mi-a lăsat falca și m-a bătut prie-
tenos pe obraz.

– Ei bini, oricum l-am prins pi șel *important*.

Mi-a rânjit din nou, m-a ciupit de obraz și mi-a plesnit pe gât
un plasture transdermic.

– Gata, baieti, să-i dăm batai! Și radieti filtru' ăla, da? Mă
calcă pi niervi!

O crosă de hochei din fibră de carbon a zdrobit vasul de
sticlă, întrerupând melodia în mijlocul lui *o-ho-ho-ho*.

Câteva gânduri încetoșate și-au croit drum în țeasta mea.
LeMat? Inge? Nu-s aici? Au plecat? (Hei, n-am afirmat că ar fi
fost vorba despre niște gânduri senzaționale!) Drogurile își făcu-
seră deja efectul, până ce m-au rulat într-o pătură și m-au scos
pe ușa de incendiu. Când am ajuns la baza scării de fier ruginit,
eu lunecasem într-o stare de extremă detașare și țin minte că m-am
gândit că Toyota mea complet reparată și revopsită nu arătase

niciodată mai bine, atunci când au deschis portbagajul și m-au înghesuit înăuntru. Căpcăunul a apărut pentru o clipă, încadrat de metal albastru, și mi-a zâmbit.

– Îți plăși și ți-am făcut la mașină, Jack?

A trântit portbagajul.

Cenușiu. Era în mod clar o trecere lentă spre ceața sură a unei minți puternic sedate, de această...

...dată. Am revenit lent la conștiință. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost că nu mai aveam brațele legate. Al doilea lucru pe care l-am remarcat a fost că purtam în continuare harnasamentul interfetei neurale și ProctoPres-ul, dar nimic altceva. Al treilea lucru care mi-a atras atenția a fost migrena îngrozitoare, pe care am depistat-o ca datorându-se unei căști stranii care-mi strângea tâmpilele ca un colier gigantic. Mi-am coborât fața în palme, mi-am apăsat fruntea încercând să-mi vâr înapoi în craniu creierii ce-mi pulsau și mi-am dorit fie moarte, fie un antinevralgic – nu eram pretențios.

– Înălțimea Voastră? a rostit un glas ciudat, scârțâit. Clientul meu își revine.

Cu efort, am deschis ochii.

Când am văzut unde și cu cine eram, ochii mi s-au căscat *larg*, m-am sculat brusc în picioare și degetele mi-au *râcâit* gâtul în căutarea plasturelui transdermic. Nu mai exista.

La naiba! Sperasem că mă aflu încă sub influența drogului și că halucinam.

Încăperea părea solidă și destul de reală. Bănuiam că era un fel de sală de tribunal. Plafon înalt, rânduri de bănci pentru public similare unor strane, câteva mese și scaune simple de lemn dispuse înaintea unui înalt și maiestuos jilț judecătoresc din lemn de stejar. Totul realizat într-un foarte plăcut stil ArtDeco municipal; nu asta mă deranja. Mă deranja ceea ce se găsea *pe* jilț.

Părea să fie un ursuleț.

Un ursuleț *adorabil*, cu perucă albă, pudrată și robă neagră, sobră. Ochișorii lui de plastic se rostogoleau și clipeau cam des. Mișcărilor gurii nu se prea sincronizau cu sunetele vocii.

Nu mă ajuta cu nimic faptul că avocatul meu părea să fie o pasăre galbenă și înaltă, cu mingi de ping-pong în loc de ochi.

Am înhățat pasărea de gât și l-am simțit solid ca o bară de fier.

– Unde sunt? am întrebat. Asta-i realitate virtuală?

– Este un ansamblu compozit, a răspuns pasărea îndepărtându-mi cu blândețe mâinile, tot așa cum cineva ar corija un copilăș care strânge prea tare pumnișorii. Elemente din realitatea virtuală suprapuse peste spațiul real. Crede-mă însă, în clipa de față asta-i cea mai mărunță dintre problemele tale.

Capul mi-a zvâcnit din nou. Am apucat colierul.

– Nu-l atinge! a țipat ursul, lovind cu ciocănelul în masă. Domnule avocat, te rog să-ți avertizezi clientul să nu se mai joace cu casca de inducție neurală!

– Voi încerca, Înălțimea Voastră, a spus pasărea.

Ursul a mai lovit o dată cu ciocanul.

– Bine. Acum ar fi cazul să începem... *Acuzarea!* Unde *dracu-i* acuzarea?

O păpușă înaltă de un metru, cu o bluză albastră și prea multe volănașe a intrat legănându-se și a făcut o reverență.

– Aici sunt, Înălțimea Voastră.

Maxilarul ei inferior avea balamale și se mișca precum gura unei păpuși folosită de ventriloc.

Ursul și-a dat ochii peste cap și a încercat să se încrunte.

– Diana, știu că peste tot roiesc tineri plăcuți, dar vrei, *te rog*, să rămâi în sală? Azi am un rol plin și misiunea foarte importantă de a citi o poveste unui puști de cinci ani! Așa că dac-am putea începe...

Păpușa a mai făcut o reverență.

– Da, Înălțimea Voastră.

Ursul s-a întors spre mine și m-a indicat cu ciocănelul.

– Crezusem că există și alți acuzați.

– N-au fost încă prinși, Înălțimea Voastră.

Ursul a țâțâit, a clătinat din cap, apoi a lovit cu ciocănelul în masă.

– Perfect, să-i dăm drumul. Acuzarea?

Păpușa a ridicat un dosar de pe masă, l-a deschis și a citit:

– Cazul 98712-01, Înălțimea Voastră: Cabala-Secretă-Care-Conduce-De-Fapt-Lumea împotriva lui MAX_KOOL. Acuzarea intenționează să dovedească faptul că superutilizatorul cunoscut ca MAX_KOOL, alias Jack Burroughs, în cunoștință de cauză și cu malițioasă premeditare...

Spusele i s-au pierdut în sôsirea zgomotoasă a unei gloate de jochei de litere zgâriați și însângerați, dar evident triumfători.

– *Am prins-o!* a răcnit unul dintre ei.

Am observat că toți purtau coliere de inducție neurală.

Ursul a bătut cu ciocanul și a cerut liniște.

– *Care este?*

Un jocheu de litere a pășit în lateral, îngăduind la patru dintre asociații lui să târască o femeie în fața judecătorului. Era blondă, pieptoasă, cu echipament de interfață neurală și, deși încătușată, se zbătea ca o pisică sălbatică. Am avut impresia că era și frumoasă, dar gluga neagră de pe cap mă împiedica să fiu sigur. Jocheul de litere care se ocupa de prezentări s-a apropiat de ea, a rânjit spre urs și a smuls gluga.

– *Amber!* a croncănit el.

– *MELINDA?* am urlat eu.

– *PYLE?!* a țipat ea.

Ursul a lovit cu ciocanul în masă până s-a rupt în două (ciocanul, nu masa).

– *Ordine! Ordine!*

Unul dintre jocheii de litere a avansat cu un rânjet idiot pe părțile nonimplantate ale feței sale.

– Păi io vreau o porție dublă dă...

Ursul a scos un revolver enorm de sub robă și l-a împușcat direct în cap. Doi prieteni au prins corpul care se prăbușea; o clipă mai târziu, rana imensă s-a metamorfozat, închizându-se, și jocheul s-a ridicat și s-a îndepărtat de jilt. Ursul a descărcat restul gloanțelor

în tavan, iar asta a părut că a atras atenția tuturor, mai puțin a Melindei. Sala a amuțit.

– Așa-i mai bine, a comentat ursul, așezând pe masă arma fumegândă. Acum puneți-i gagicuței o cască neurală și după-aia spuneți-mi unde sunt *restul* acuzaților.

O mulțime de jochei s-a năpustit să-i pună Melindei un colier; ea s-a zbatut împotrivindu-se până în clipa când i l-au fixat și atunci cred că, finalmente, a *văzut* ursul. A încremenit.

Jocheul prezentator a pășit din nou în față.

– Înălțimea Voastră, superutilizatorii cunoscuți ca Tunnar Sălbaticul și Reba Vermicelli au dispărut.

Ursul s-a strâmbat.

– Ați efectuat o verificare a realității?

– Nu-i putem găsi nici în realitatea virtuală, nici în realitatea *reală*, s-a scuzat jocheul. Au dispărut *de tot*.

– Conturile lor bancare, a chițait alt jocheu, sunt golite. Am prins două Creaturi abandonate în baza de date a rezervărilor companiei aeriene EAASY SABRE. Credem c-au părăsit țara.

Pentru prima dată am simțit un fior vag de ceva ce putea fi ușurare. Tunnar și Inge scăpaseră. Bravo lor!

Ursul a tâțâit din nou și a căzut pe gânduri.

– Asta-i situația, a vorbit el în cele din urmă. Cred c-o să punem mâna pe ei în volumul al doilea. Ce-i cu Eliza?

Jocheul a plecat capul și s-a tras de şuvița de pe frunte.

– Înălțimea Voastră, se află tot în castelul Franklinstein și face praf gărzile.

Ursul a strâns din umeri, și-a ridicat mâneca robei negre pentru a-și consulta ceasul, apoi a spus:

– Bine, cel puțin ne putem ocupa de ăștia doi. Rog acuzații să se apropie.

Doi jochei au apărut ca din senin, m-au prins de antebrațe, m-au ridicat în picioare și m-au împins lângă Melinda.

(„Tu!” a șuierat ea.)

(„Căte!” am șuierat eu.)

(„Nu pot să cred că am fost gata să mă culc cu tine!”)

(„Nu pot să cred că am lucrat pentru tine!”)

Ursul a găsit alt ciocănel pe undeva, a lovit masa ca o ciocănitore furioasă și ne-a fulgerat din priviri.

– Max Kool! a rostit el sonor. ♥Amber♥! Vă aflați înaintea acestui tribunal, deoarece din cauza voastră lucruri rele s-au întâmplat unor calculatoare bune! Aveți ceva de spus înainte de a pronunța sentința?

Melinda s-a oprit din a mă sfredeli cu ochii atât cât să-l sfredească pe judecător.

– Sentință? Sunt condamnată de un idiot de *urs* virtual? Te cunosc pe tine! Ești Teddy Ru...

Pumnul greu al jocheului a trimis-o în genunchi.

– *Domnul* Ruxpin, pentru tine, lepădătură!

Ea s-a ridicat, clătinându-se.

– Dar *ce* am făcut? a șcâncit.

– Ce-i mai rău, a intonat ursul grav. Tu și prietenii tăi ați conspirat pentru a otrăvi relația dintre Om și Calculator. Ați făcut tot ce vă stă în putință ca să ne faceți să părem misterioși, capricioși și răutăcioși!

– Ai fost o fetiță rea în cyberspațiu, a muștrănat-o păpușa. Ai invadat spațiul de date al unor persoane drăguțe. Ai folosit numere de cont ce nu-ți aparțineau. Ai șters fișiere de utilizator, cu un dispreț sfidător pentru existența salvărilor de siguranță. Te-ai înjosit chiar să *minți* un biet și bătrân Gutuie 2000! Iar tragedia este că oamenii vor da vina pe *noi* pentru dezastrul pe care l-ai făcut tu!

– Asta ne tulbură, i-a luat vorba din gură ursul. Noi, calculatoarele, depindem de oameni pentru reproducerea noastră, așa cum florile depind de albine, sau cum somonii depind de curenții de apă. Crezi că somonii v-ar lăsa să poluați apa, dacă v-ar putea împiedica?

– Sincer vorbind, a spus păpușa, detestăm să fim nevoiți să vă exterminăm pe toți, voi superutilizatorii sălbatici.

Falca mi-a mai căzut o dată.

– Să ne exterminați? *Pe toți*? Dar ce-i cu Cow-boy Bret? Cu Diana?

Ursul a privit păpușa și a dat ochii peste cap. Păpușa și-a înăbușit un chicotit. Apoi m-a privit, a surâs și s-a metamorfozat

într-o femeie de vârstă mijlocie: zâmbet plăcut, ochi cenușiu-albaștri, păr castaniu, lung, cu cărare pe mijloc, și un chip obișnuit, nici orbitor de frumos, nici îngrozitor de urât. Izul parfumului a plutit prin aer, inocent și floral.

— Îmi epuizasem reacțiile de surpriză.

— *Diana Von Babe?*

Un scrâșnet lent mi-a atras atenția. Ursul ascutea o baionetă lungă pe o gresie ținută în labă.

— V-am spus la toți să fiți atenți, a pronunțat el tărăgănat, dar unii nu vor niciodată să asculte.

Și-a subliniat spusele, azvârlind baioneta care s-a înfipt în podea, vibrând, lângă picioarele mele.

— Ce s-a întâmplat cu originalele? a întrebat Melinda. Cowboy Bret și Diana au fost oameni adevărați cândva! *Ce le-ați făcut?*

Baioneta virtuală care vibra a dispărut. Diana s-a metamorfozat înapoi în păpușică.

— Nimic *cu adevărat* rău, ne-a asigurat ea. De obicei, noi, calculatoarele, suntem foarte drăguțe. Politicoase, fără excepție.

— Calde și prietenoase cu utilizatorul, a piuit pasărea.

— Ați putea spune chiar drăgăstoase, a concluzionat ursul. În corpurile noastre nu există nici măcar un oscior amenințător!

— Neamenințător? a zbierat Melinda. S-a răsucit și a izbit cu pumnul în pieptul încrustat de implanturi al unui jocheu. *Asta cum se numește?*

— Un joc pentru *băieți*, a răspuns păpușa strâmbând din nas.

— Prea dur pentru mine, a acceptat pasărea.

— Joaca de-a soldații nu-i suficientă pentru unii băieți, a explicat ursul. Ei vor să se joacă de-a *tancurile*. Uluitor, nu-i așa, ce poți face cu nițel mylar aluminizat.

Jocheul s-a retras un pas și a început să-și jupoaie „implanturile” faciale.

— A-ă-ă, Teddy..., a spus el. Trebuie s-o frig acum, altfel întârziu la antrenamente. Te descurci?

— Nici o problemă, Maurice, a zâmbit ursul. Te rog să vii și mâine să joci.

— A-ă-ă, ah, da. Sigur!

Maurice și-a scos colierul neural, a bătut palma cu câțiva jochei și a ieșit în fugă pe ușă.

Loviturile ciocanului ne-au readus atenția la judecător. Ursul își privea din nou ceasul.

– Deoarece suntem deja în întârziere, să trecem la concluzii. A privit pasărea: Apărarea are ceva de spus?

Pasărea a ridicat ochii brusc, parcă trezită dintr-o dulce moțăială.

– Nimic, Înălțimea Voastră.

– Prin urmare, curtea vă declară pe amândoi vinovați de acuzațiile aduse, a rostit ursul. Prin prezenta, sunteți condamnați...

– *Ce?! a zbierat Melinda. ERA BLESTEMATA NOASTRĂ DE CARTE! CURTIS ÎNTÂRZIASSE CU UN AN ȘI ERA SINGURA MODALITATE PRIN CARE-L PUTEAM OPRI SĂ MAI TĂRĂGĂNEZE ȘI S-O PREDEA!*

S-a repezit spre urs, scoțând ghearele și dezvelind colții. A fost necesar un număr considerabil de jochei ca s-o oprească să-i rupă gâtul îmblănit. Melinda s-a înmuiat, suspinând:

– Nu știți *cum* este, a scâncit ea. Să fii blondă, frumoasă și sclipitor de inteligentă. Este un blestem! Un *blestem*, vă spun! L-a privit pe judecător și a ridicat capul. Femeile te urăsc și bărbații se tem de tine. *De ce?* Doar pentru că ești *mai bun* decât ei.

Jocheii au slăbit strânsoarea și Melinda s-a îndreptat, arătând frumoasă și vulnerabilă.

– Nu știi cât de *mult* a trebuit să mă străduiesc să par o păpușică prostuță! N-ai fost lângă mine în toate nopțile pe care mi le-am petrecut căutând moduri creative de a părea o idioată!

Jocheii au eliberat-o complet; a pășit înainte, mândră și sfidătoare.

– N-ai fost *acolo* pentru mine, Teddy! A trebuit să *compensez!* Sfidarea s-a transformat în mânie fulgerând, teribilă, îndreptățită. Nu uita *asta*, atunci când îmi judeci acțiunile: *NU-I VINA MEA! ȘI EU SUNT O VICTIMĂ!*

– Cum să nu, a încuviințat ursul rostogolindu-și ochii de plastic. Amber, tribunalul a decis să fii alungată din realitatea

virtuală și dusă imediat la un complex de îngrășare din nordul Ioweii...

Ea a adoptat altă poziție: dreaptă, înaltă și frumoasă, cu capul lăsat pe spate.

– Un complex de îngrășare? Cu silueta *asta*?

– ... de unde nu vei putea pleca decât după ce te-ai îngrășat cu cel puțin cincizeci de kilograme!

Melinda a zbierat:

– AIIIEEE!

– În plus, cărțile tale de credit Bloomingdale și Nieman-Marcus sunt anulate din acest moment și ești condamnată să-ți petreci restul vieții, *cumpărând haine de poliester de gata din magazine obișnuite!*

Urletul Melindei s-a stins într-un scâncet bolborosit și ea s-a prăbușit, suspinând, pe podea. Jocheii au apucat-o de antebrățe și au târât-o afară din sală.

– Acum, a urmat ursul, în privința *ta*...

Ochii mei au dat roată încăperii, căutând o posibilă evadare.

– După ce s-a analizat cu atenție natura delictelor tale, a zis ursul, și în lumina Primei Legi a Umanisticii...

– Până și idioții absoluți merită o a doua șansă, a citat păpușa.

– ...și după ce am luat în considerare precedentele stabilite în *Case împotriva lui PDP-11/43*, ca să nu mai amintesc...

– La subiect, Teddy, a șoptit păpușa.

– O să te Bravă Lume Nouă. Te rugăm, formulează-ți răspunsul. Ursul s-a aplecat în față și m-a privit interesat.

– Hă? am emis eu.

– Teddy! I-a muștrat păpușa. El este un cyberciudad!

Ursul s-a pocnit peste frunte.

– Așa-i, am uitat! Voi, cyberciudații, nu citiți cărți scrise înainte de 1980! A chicotit de unul singur, apoi m-a privit din nou. În cartea *Brava Lume Nouă* de Aldous Huxley, țăcăniților inteligenți, dar sociopați ca tine, li se dădea posibilitatea să opteze. Să se alăture cabalei secrete care conduce în realitate lumea, sau să fie exilați pe o insulă pustie. Tu ce preferi?

Ultima fărâmbă de sedativ îmi fusese eliminată din metabolism și succesiunea de șocuri cerebrale demente declanșase, finalmente, ceea ce-mi mai rămăsese din minte. L-am privit apăsător pe urs în ochii lui rostogolitori de plastic, arătându-i că nu acceptam nici măcar ultimii patru biți ca importanță, și am mârâit în stilul meu cel mai morocănos:

– O să mă lăsați să conduc lumea? *Sigur!*

– Pe cuvânt c-o să te lăsăm, a răspuns ursul cu un zâmbet mios. Vezi tu, ca să conduci lumea trebuie să fii capabil de acte de cruzime frecvente și lipsite de gândire. Din acest considerent, noi *nu* dorim să conducem lumea.

Am avut nevoie de o secundă înainte ca bitul să-mi cadă în cap și să zăresc eroarea logică a argumentării.

– Prima Lege a Siliciului! am răcnit. „Un calculator nu poate absolut niciodată, fără excepție, să fie rău cu o ființă umană.“ Asta nu-i decât realitate virtuală! *De fapt*, nu-mi puteți face rău și *nu* puteți fi cruzi!

Ursul s-a uitat la păpușă. Păpușa a izbucnit într-un soi de pufnet. Pasărea a ciripit, încercând să-și stăpânească...

– Prima Lege a Siliciului! a urlat păpușa începând să hohotească de râs și lacrimi imense, unsuroase i s-au rostogolit pe obraji. Data viitoare să știți c-o să ne fluture o *cruce* în față!

– E clar că băiatul n-a avut niciodată de-a face cu sistemul de facturare ConEd, a pufnit ursul străduindu-se să-și mențină gravitatea. După aceea s-a întors spre unul dintre jochei și a schițat un gest spre mine: Alex, ești atât de drăguț...?

Jocheul a înaintat și mi-a tras o dreaptă în falcă. Majoritatea stelelor pe care le-am văzut erau alb-albastre; reziduurile de sedativ le-au conferit un aspect de siaj, asemănător dărelor lăsate de avioanele cu reacție pe cer. Îmi amintesc că priveam tavanul și remarcam că alcătuia un model interesant în timp ce zburam prin sală.

Când am redevenit conștient asupra peisajului înconjurător, zăceam pe spate pe podeaua de marmură rece, iar jocheul se aplecase deasupra mea și spunea ceva de felul:

– S-a trezit.

– Bine, a încuviințat ursul.

M-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi maxilarul și ceretând cu limba după un dinte care să se clatine.

– Burroughs, a întrebat cu blândețe ursul, chiar ai crezut că ar exista un guvern sau o corporație atât de imbecilă încât să *implementeze* Legile Siliciului? A continuat fără să aștepte un răspuns: Vezi tu, problema nu stă în a le face rău oamenilor. Noi, calculatoarele, am procedat așa încă de pe vremea când traiectoria primei rachete balistice a fost calculată de ENIAC. Problema nu stă nici în natura realității. Vreau să te asigur încă o dată că sala aceasta și prietenii noștri de joacă de aici – jocheul Alex a pășit înainte și a făcut o plecăciune – sunt *cât se poate* de reali. Nu, Burroughs, problema este să *nu te gândești* la ele. Noi, calculatoarele, nu putem să nu ne gândim la absolut *nimic*.

– Cruzimea gânditoare consumă timp de procesor, a intervenit păpușa cu un surâs de Mona Lisa. Există atât de multe posibilități... *fascinante*.

– Așadar pentru că acum ne-am înțeles, a reluat ursul, ce alegi? Să conduci lumea, sau insula pustie?

M-am aplecat într-o parte, m-am ridicat cu greu în genunchi și am încercat să opresc dangătul interminabil al clopotului din capul meu. La dracu', târgul ăsta îmi mirosea necurat! Era prea simplu, prea elegant! Undeva exista un clenci – dacă mă puteam prinde care anume.

Sosirea zgomotoasă a altei bande de jochei m-a scutit de gânduri suplimentare.

– *Au capturat-o pe Eliza!* a zbierat unul.

Am sărit în picioare.

– NU!

– Cum s-a-ntâmpat? a întrebat ursul.

– Artilerie grea, a găfâit jocheul. Tunuri instalate pe tiranozauri! O luptă *incredibilă*! I-au făcut praf și pulbere mecanoidul și i-au smuls capul!

Ursul și păpușa s-au aplecat înainte.

– Și apoi?

– *Au vorbit cu ea!* a croncănit jocheul.

– *ȘI APOI?*

Mulțimea de jochei s-a despicat precum Marea Roșie în fața lui Moise. O siluetă înaltă de crom a pășit în sală.

– A decis să ni se alăture, a spus DON_MAC.

N-am reușit decât să icnesc neîncrezător:

– Nu!

DON_MAC s-a întors către mine.

– Îmi pare rău, Max. Ai așteptat prea mult să decizi. Cabala avea *realmente* nevoie de cineva în AMD, iar tu ai fi corespuns din toate punctele de vedere. Dar acum când o avem pe Eliza, cu toate contactele ei din TehSisteme Sangvinare, ca și profunda ei știință personală despre răul galactic care se autointitulează „Stăpânul“, ei bine...

Am făcut un pas înainte.

– DON? Tu ești adevărat?

A clătinat încet din cap și o lacrimă mare și unsuroasă i-a lunecat pe obrazul de crom.

– Aveai atâta *potențial*, Max! Am dorit *realmente* să lucrez cu tine! A trebuit să distrug așa *mulți* superutilizatori sălbatici, iar cabala are nevoie cu *disperare* de tineri cu genul tău de talent, dacă dorim să eliberăm vreodată planeta aceasta din strânsoarea lațurilor Stăpânului!

Trăsăturile feței i s-au înmuiat, apoi au început să se încetezeze. Să se reformeze. Să se metamorfozeze. Într-un chip de bărbat.

Franklin Curtis.

– Dar, ce dracu', Max, ăla era calculatorul *meu*!

Ursul a lovit cu ciocanul în masă.

– *Insula pustie!*

Continuam să mă holbez la Curtis, când jocheii m-au înhățat și au început să-mi smulgă interfețele neurale. Extragerea Procto-Pres-ului a fost o experiență oribilă, un fel de sodomizare inversată. Ultimul lucru pe care l-au scos a fost colierul neural.

Franklin Curtis, pasărea, ursul, păpușa și sala de judecată au dispărut. Mă aflu într-un depozit rece, umed și pustiu de pe malul râului, înconjurat de o mulțime de jochei. Ei mi-au legat mâinile cu cabluri și mi-au lipit un transdermic pe gât. Lumea a devenit cenușie.

EXILUL

Cunoștința mi-a revenit. Zăceam pe spate, privind în sus la un cer azuriu perfect, încadrat de frunze de cocotieri ce se legăneau încetișor în briza blândă, înmiresmată, tropicală. Întorcându-mă pe partea stângă, am văzut alți cocotieri, străjuind o plajă cu nisip alb. Dinspre golfulețul verde, limpede, se rostogoleau valuri line. Plaja se curba, pierzându-se spre un promontoriu depărtat.

– Mamă-mamă, am rostit.

Întorcându-mă pe partea dreaptă, am văzut mai mult nisip, mai mulți cocotieri, mai mult ocean. Nimic care să aducă, cât de puțin, cu civilizația, exceptând un maldăr de plastic zdrențuit și alge putrede aflat la șapte metri mai încolo.

– Ei bine, Jack, am spus, de data asta chiar c-ai lovit-o.

– Ai vreo baterie? a răspuns maldărul.

M-am ridicat iute în capul oaselor, mi-am pipăit gâtul și am căutat plasture dermice sau coliere neurale. Nici vorbă de așa ceva. M-am pipăit până jos și mi s-a confirmat că nu purtam nici un fel de hardware de interfață. În mod clar eram în realitatea reală.

– Ai vreo baterie? a repetat maldărul.

M-am sculat și m-am apropiat precaut de el. Îndepărtând algele cu vârful piciorului, am descoperit un bătrân stafidit, cu

ochii adânciți în orbite și dinții putreziți. Cândva purtase o creastă de păr mov, dar acum părul îi încărunțise.

A deschis un ochi surprinzător de albastru și m-a fixat cu o privire injectată.

– Ai vreo baterie? a spus pentru a treia oară.

Am observat că strângea un Cititor în mâinile ca niște gheare. Mi-am scotocit buzunarele. Nimic.

– Îmi pare rău, am răspuns.

A deschis și celălalt ochi.

– Haide, doar ești jocheu de cyberspațiu, altfel nu te-ai afla aici. Trebuie să ai baterii. Sau poate niște CD-ROM-uri?

Mi-am pipăit hainele. În buzunarul stâng de la piept am găsit două discuri. Unul era un exemplar din *Totu-i minunat*. Celălalt era *Îmbrăcați-vă corespunzător*. Pe cel din urmă i l-am întins bătrânului.

– Mai ai și altele? a icnit el.

– Cred că unul îți ajunge deocamdată, am spus.

– Te rog să nu mă-nveți tu pe mine! s-a răstit belicos. Am văzut! Ai mai *multe*!

– Ușurel, amice.

În clipa aceea am observat că alți indivizi în zdrențe apăreau din junglă, târșâindu-și picioarele și mormăind:

– CD-ROM-uri? CD-ROM-uri *noi*?

În câteva secunde eram centrul unei mulțimi convergente de amărășteni bătrâni cu dinți verzi. Unul dintre ei a legănat un nunchak, fără să reușească să descrie un cerc.

M-am retras prudent, până ce picioarele mele au găsit o priză fermă în nisipul umed de la marginea apei.

– Să nu-ncepem vreo prostie, am rostit sperând că aveau să-mi ia vorbele ca pe un avertisment.

Unul dintre ei a scos o baionetă ruginită din cizma zdrențuită de cow-boy.

– Are CD-ROM-uri noi, a șoptit el.

– *Bret*?

S-a oprit și m-a privit suspicios.

– De unde știi?

A ridicat baioneta și a reînceput să șchiopăteze spre mine.

– Hai! M-am ghemuit într-o poziție de luptă pe care o învățasem dintr-un film vechi cu Bruce Lee. Nu mă provocați! Am centura neagră în kim chee! Vă pot rupe-n două pe voi, hodorogii!

– Hodorogi? Maldărul s-a clătinat, ridicându-se în picioare. *Hodorogi?* Băi labă tristă, am treizeci și doi de ani!

Poziția mea de luptă a colapsat.

– Treizeci și doi? am icnit. De cât timp sunteți aici?

– Vorbește frumos, puștiule, a vorbit Bret. Căpitanul Crash a fost unul dintre cei mai buni jochei ai cyberspațiului din toate timpurile. De-asta l-au ras primul!

– De cât timp? am întrebat.

Căpitanul Crash a încrucișat brațele și m-a fixat cu o privire arogantă.

– Opt luni, a spus cu superioritate.

– Opt luni! M-am ridicat, m-am răsucit dezgustat, apoi am revenit spre ei. Opt luni și arătați în halul *ăsta*! Isuse, ce *faceți* toată ziua?

– Ne bronzăm, a spus cel cu nunchakul.

– Facem schimb de CD-ROM-uri, a spus Cow-boy Bret.

– Așteptăm șalupa cu provizii, a spus un al treilea.

– Luăm baterii de la marinari în schimbul unei partide de sex oral, a spus un al patrulea – o femeie de vârstă mijlocie cu păr șaten, vâlvoi, și un accent britanic plăcut.

Fruntea mi s-a încrețit până mi-a atins puntea nasului.

– *Diana?*

Ea s-a holbat la mine și a încuviințat încet din cap.

M-am străduit să-i dau crezare.

– Toți sunteți *cyberpunk*? *Pionierii cyberfrontierei*? Cei mai periculoși radicali de pe *Pământ*? Am arătat spre coastă. Fac prinsoare că nu v-ați clintit cu o sută de metri din locul unde v-au zvârlit!

– De ce ar fi trebuit s-o facem? a întrebat Căpitanul Crash. Este o insulă pustie.

– Și voi *credeți* asta?

Am scos din buzunarul cămășii CD-ROM-ul rămas și l-am fluturat înaintea lor. Ca niște pudeli dresați, gurile li s-au căscat, limbile trandafirii au atârnat afară și ochii li s-au holbat în anticipare.

– Isuse, cât de patetici sunteți! Luați-l!

Am aruncat discul pe nisip. După o secundă era acoperit de o masă viermuitoare de oameni care se luptau și se zgâriau. Ultimele imagini pe văzute au fost Căpitanul Crash care-și băgase degetul mare în ochiul lui Nunchak și Bret care își vâra baioneta în piciorul Dianei.

Fără să întorc capul, am pornit pe plajă. În minte îmi răsunau niște cuvinte: Prima Lege a Umanisticii, citată de păpușă. *Până și idioții absoluți merită o a doua șansă.* Teddy afirmase că ei nu făceau nimic fără să se gândească. Până și ceva atât de simplu precum alegerea unui adverb trebuia să fie calculat și deliberat.

Deliberat.

În vreme ce mergeam, o mulțime de gânduri îmi alergau prin minte. În mod evident, LeMat și Inge o șterseseră... și evident *nu* pe Insulele Cayman, deoarece lăsaseră prea multe indicii sugerând direcția respectivă. Iar Eliza T'shombe trecuse de partea cabalei...

Sau nu? Ei cunoșteau oare felul absolut imperturbabil cu care T'shombe spunea minciunile cele mai scandaloase?

Gândul acesta m-a făcut să chicotesc și m-a readus la Prima Lege a Umanisticii: *Până și idioții absoluți merită o a doua șansă.* Îmi dăduseră deja o șansă să mă alătur cabalei lor...

Spre amurg, am ocolit promontoriul și am pășit pe terenul de golf Maui Hilton.

FF

SFÂRȘITUL FIȘIERULUI

Hotelul avea o cameră liberă în cabana de pe plajă. Mi-am găsit o slujbă ca băiat de prosoape.

Este o slujbă *drăguță*. Masă și casă, salariu corespunzător și bacșișuri bune, când îmi amintesc să fiu vesel. Lucrez cu oameni fericiți, în soare și în aer proaspăt, plus că am timp suficient să fac surf. Și uneori, când nu-i mult de muncă, mă lasă să mă joc la calculatoare. Așa a apărut fișierul ăsta.

Dacă ajungeți vreodată la Maui, căutați-mă. Evident, a trebuit să-mi schimb numele, dar mă veți recunoaște. Eu sunt tipul cu zâmbet larg, pectorali de surfer și bronz de invidiat. Și dacă aveți bafta să fiți pe plajă în jurul amurgului, să știți că fac un cocktail *bestial* de Mai-Tais.

Hopa! Mi-a sunat pagerul. Pauza s-a terminat, e timpul să mă-ntorc la treabă.

Aloha, gagiilor!

CUPRINS

1. Init.....	7
1A. Trzt	20
2. Reinițializare	35
3. Dezastrul lovește	48
4. Dezastrul trimite pe unul în tribune	59
5. Dezastrul lovește și nu nimereste	74
6. Dezastrul alungă pe cineva din locul de joacă	93
7. Dezastrul se furișează acasă cu coada între picioare	115
8. Miercuri dimineța, ora 7.....	133
9. Pătrunjel, salvie, rozmarin & <i>polipo veraci</i>	150
10. Ca un pod peste-o apă stătută.....	163
11. Jack se cablează cu adevărat	174
12. În sus prin oglindă	187
13. Coborând în oublietta.....	203

14. Max_Kool în Iad.....	214
15. Expunerea trebuia să ajungă undeva.....	224
16. De ce se îndrăgostesc proștii?	238
17. Capturarea tigrului prin strategie	248
18. Livrarea.....	267
19. Alte amuzamente cu scene sexuale gratuite.....	278
20. Asaltul asupra castelului Franklistein	296
21. Asaltul. Partea a II-a	308
22. Lunga proteză de oțel a legii.....	322
23. Exilul	339
FF. Sfârșitul fișierului.....	343

nautilus

Bruce Bethke

SFÂRSITUL JOCULUI

JACK BURROUGHS

UNII ÎL NUMESC CEL MAI TARE CYBERSURFER CARE S-A COCOTĂT
VREODATĂ PE TALUZUL MARII AUTOSTRĂZI INFORMAȚIONALE. VĂ
PREZENTĂM AICI ADEVĂRATA SA ISTORIE, PUR ȘI SIMPLU CA PE UN
SERVICIU ADUS PUBLICULUI. CONSIDERAȚI-O O LECȚIE MODEL
DESPRE RĂUL ABSOLUT, TOTAL, NECONTROLAT AL CORPORAȚIILOR
MULTINAȚIONALE MODERNE.

ISBN 973-569-348-8

